

Robert Fabian

Planeta mezi dvěma slunci

Kde je hodně světla, je i hodně stínů.
J. W. Goethe

PÁR HODIN DO PRVNÍHO DNE

Poprvé se probral těsně předtím, než loď havarovala.

Palubní počítač spustil nouzový režim, připravil všechny důležité systémy na extrémní zátěž a započal s buzením posádky lodi včetně dvou set čtyřiceti odsouzenců určených pro trestaneckou kolonii Nové Lefortovo.

Otevřel oči a první vjem, který pronikl přes oční nervy do jeho prochladlého mozku, byla spousta varovně blikajících červených světel. Neslyšel sice žádný hluk, jen hluboké ticho, ale to byl pouze klam. Ve skutečnosti poplachové sirény zběsile vyly po celé lodi a jejich ozvěny se mísily se vzdáleným, ale o to zlověstnějším rachotem hroutících se lodních přepážek. Tento posel nastávající katastrofy pronikal do izolovaných oddělení pro přepravu vězňů decimetr silnými ocelovými uzávěry.

Až teprve po několika zoufalých minutách se mu jako druhý smysl po zraku obnovil sluch.

Přes čirý plastový překryt kryoboxu ho zaplavila vlna zprvu nepochopitelné a neskutečně hlasité zvukové kakofonie. Docházelo mu, že tohle není v pořádku. Obvyklý pozvolný proces buzení nahradil rychlý režim ožívování. To nebylo dobré. Ukrutně ho rozbolela hlava.

Lidské tělo není stavěné na náhlé vytržení z ledového spánku hibernace, ve kterém se cestuje na dlouhých kosmických letech. S tím, jak se mu vracely ostatní smysly, dostavily se i bolesti. Skoro nesnesitelné mravenčení v končetinách, pálení kůže, žaludeční nevolnost a jiné libůstky, o kterých nemá ten, kdo podobný stav nezažil, ani ponětí.

Zaduněla mohutná rána a paluba transportní lodi se roztrásla. Così vzdáleně zařinčelo, ozval se nervydrásající zvuk bortícího se kovu. Se vzrůstajícím zoufalstvím zjistil, že se nemůže hýbat. Pokusil se nadzvednout ruku, ač věděl, že to k ničemu nepovede.

Bylo příliš brzy. Jeho tělo nestačilo tak rychle reagovat.

Ve tmě, protínané krvavými šípy poplachových světel, se na čelní stěně oddělení rozsvítil velký informační panel a zalil nevládně strohý prostor měkkým stříbrným svitem.

Obrnil se proti přílivu paniky, co se ho pokoušela zmocnit. Na obrazovce letěly sloupce údajů a všechny do jednoho vykazovaly kritické hodnoty.

Zaburácela další série mohutných ran, která dokonce přehlušila řvoucí sirény. Trupem kosmické lodi proběhl křečovitý záchvěv ne nepodobný předsmrtným stahům raněného zvířete. Špatně upevněné nebo zajištěné vybavení se rozletělo do všech koutů, vysoko navršené nákladní kontejnery v obrovských skladech se trhaly z masivních kovových lůžek a hroutily se v neladných hromadách na hladké podlahy palub. Nouzová světla se rozsvítila a zase zhasla.

Do prdele, ta zkurvená kraksna se rozpadá! pomyslel si zoufale. Já tady nechci zhebnout!

Obnovil se mu smysl pro rovnováhu. Nyní už cítil zběsilé vibrace, které s ním cloumaly. Znovu se zkusil pohnout.

Bylo to lepší. Prsty pravé ruky se pomalu sevřely v pěst.

Oddělení vězeňských kryoboxů zahalil přízračně bílý mrak chladícího média, unikajícího z roztrženého cirkulačního obvodu. S nepříjemným mrazením probíhajícím mu kolem páteře sledoval, jak se z protější horní řady utrhla transportní schrána a z výšky dobrých deseti metrů se zřítila dolů. Průhledný kryt se roztříštil a polámané mužské tělo z něho vypadlo jako bezvládný hadrový panák.

Otočil hlavou na ztuhlém krku opatrně doleva a zaostřil zrak na displej monitorující jeho životní funkce. Nesvítilo žádné z řady červených světelek, a to bylo rozhodně pozitivní. Většina údajů byla sice zvýšená, ale stále na hranici normy.

Požár na první a druhé palubě! oznámil velký informační panel křiklavými písmeny.

Obludný náraz mu udeřil hlavou do vystouplé části překrytu, až se mu jiskřivě zatmělo před očima. Po obočí a kolem kořene nosu steklo pár kapek krve z roztržené kůže na čele. Řídící počítač lodi mu stále ještě pumpoval do těla tenkou průhlednou hadičkou oživovací preparáty.

Jednotlivé, ostře oddělené bolesti se slily dohromady a utopily ho v moři šířavé agónie. Nevědomky skřípal zuby a nahlas chrčel přes sevřené rty.

Koutkem slzících očí zahlédl, jak se uvolnily a do úzké uličky spadly další dva kryoboxy, chvíli nato se zhroutila celá jedna sekce v rohu

komory. Ze zpřetrhaného elektrického vedení sršely dlouhé jiskry, fyziologický roztok se mísil s tmavou krví.

Kdo je další na řadě, já? zaúpěl v duchu.

Lod' se zmítala jako postižená epileptickým záchvatem. Ačkoliv ho pevně držely elastické poutací pásy a magnetická pouta, přece zaťal prsty do pomocných madel.

Otřesy nyní neustávaly ani na okamžik.

Oživovací fáze dostoupila pomyslného vrcholu. Vyčerpané tělo, toužící po chladném nevědomí kryospánku, drásaly pařáty řezavé bolesti. Citlivé ušní bubínky drtil jakot poplachových sirén a burácení doslova delirické katastrofy. Oči ho nesnesitelně pálily, mozek se zdál být prošpikován bezpočtem doběla rozžhavených vláček. Milióny nervových zakončení o sobě dávaly vědět nesnesitelným šilenstvím.

Trpěl jako nikdy v životě.

Možná by se i zabil, kdyby mohl.

Hluk dostoupil hranice jakékoliv snesitelnosti. Vypadalo to, jako by se trhal samotný vesmír. Smrt se zdála být velmi, velmi blízko.

Ještě několikrát jej mohutné nárazy vymrštily proti průhlednému, ale odolnému krytu a pak stále oslabené životní pojistky v jeho hlavě vypověděly poslušnost. Přítomnost zčernala, gigantický rachot se milosrdně vytratil a jeho přetížené vědomí se v oslňujícím záblesku propadlo do nicoty.

Věžeňská transportní kosmická lod' SFPS Tecora vletěla do řídké stratosféry jako ohnivá koule. I když nebyla původně stavěna pro vstupy do planetárních atmosfér – v podstatě neměla nikdy opustit hranice vzduchoprázdného vesmíru – přesto ji její konstruktéři obdařili víc než požadovanou odolností. A pro nepravděpodobný případ podobné katastrofy i patřičným nouzovým programem vloženým do systému hlavního řídicího počítače.

Elektronický mozek lodi postupoval podle prioritních instrukcí. Neuvažoval nad tím, co se stalo, nezdržoval se zdlouhavým vyhodnocováním současného stavu. Naopak, bezprostředně jednal a snažil se všemi zbývajícimi prostředky o záchranu svěřeného stroje, ať byla situace jakkoli nečekaná a neobvyklá.

Korekční a brzdící motory na přídí se rozeřvaly plným tahem, aby co nejvíc snížily sestupovou rychlost. Lod' naštěstí vstoupila do ovzduší planety pod velmi malým dopadovým úhlem a hustota atmosféry nebyla tak vysoká, aby musela shořet ještě před zničujícím dopadem. Taková šance tu alespoň byla.

Ochranné štíty sloužící nyní jako improvizované tepelné clony se okamžitě rozpálily doběla, kapky kovu a roztaveného kompozitu, které z nich v hustém závoji odletovaly, jiskřily kolem trupu jako zářivý ohňostroj. Ječící vzduch zahalil masu lodi jasně planoucím obalem rozžhavených plynů, jež zůstávaly v místě jejího průletu jako nehybná kouřová stopa. Dlouhý stroj se zmítal zběsilými vibracemi a nekontrolovatelně se odchyloval od podélné osy letu. Počítač v pokusu o stabilizaci odhazoval některé vnější nákladní kontejnery, aby ulehčil naplno pracujícím motorům a zamezil nejhorším otřesům.

Plamenná stopa prořala vrchní vrstvu stratosféry, neovladatelný výrobek lidské technologie se vnořil do spodní a hustší části ovzduší. Nějakým zázrakem se však jeho rychlost snížila natolik, že mu již nehrozil osud zbloudilého meteoritu.

Ale i tak se nešťastná lod' vzdor veškeré snaze hlavního počítače rozpadala.

Většina nákladních kontejnerů se samovolně odtrhla, následovaná hustým vírem menších trosek a úlomků. V přední části, kde se nacházelo řídicí centrum, pilotní kabina, velitelský můstek a přilehlé obytné prostory posádky, svítilo množství informačních panelů, jež zcela zbytečně předváděly průběh havárie prázdným místnostem a temnotě protínané záblesky poplachových světel.

Letící řady údajů odečítaly zbývající zlomky času do neodvratné kolize.

Velká parabolická anténa spojovacího uzlu se vyškubla z úložného prostoru uvnitř trupu a mžiknutím oka odletěla i s kusy trhajícího se titanového pancíře jako poraněný pták bez křídel. Na zádi motorové sekce se odlomil nejprve jeden vnější směrový motor a během dvou sekund jej následovaly i zbývající tři. Z porušeného pláště vyšlehl přes dvě stě metrů dlouhý chvost plamenů, který zbarvil již tak černou kouřovou stopu do ještě temnějšího odstínu. Burácivý řev havárie se šířil v soustředných zvukových vlnách atmosférou jako kruhy po nehybné vodní hladině.

Krajina zbarvená do šedavých odstínů byla blízko. Poslední desítky sekund se ztrácely v minulosti. Po levé straně se mihlo zubaté pohoří, které rychle přešlo v nevýraznou poušť. Lod' se nyní řítila skoro rovnoběžně s plochým povrchem. Její rychlost však byla stále příliš vysoká na to, aby mohla jakkoliv bezpečně dosednout na břicho. Hlavní počítač, který sledoval údaje přicházející do systému přes zbývající venkovní senzory, odblokoval podle předem daných pokynů softwarové pojistky uvnitř sebe sama a připravil se.

Pak pět kilometrů před bodem nárazu donutil brzdící motory k náhlému navýšení tahu, který zdaleka překonal všechny hranice běžného provozního výkonu, a vzápětí je z bezpečnostních důvodů odhodil. Nikým neviděné ukazatele v pilotní kabině vyskočily v jediné sekundě přes červená pole do oblastí extrémních hodnot. Záporné přetížení, přesahující v tu chvíli dvanáct g, rozbilo většinu dosud neporušeného vnitřního zařízení. Vlastní rychlost lodi sice výrazně klesla, ale spousty protiběžných fyzikálních faktorů způsobily, že se neovladatelný stroj doslova roztrhl v půli. Zatímco přední menší a o něco lehčí část trupu pokračovala po stále stejné letové trajektorii, těžší střední část a motorová sekce s hlavní pohonnou jednotkou se odlomila, převrátila se a jako obrovský dělostřelecký projektil narazila do nevysokých čedičových skalisek. Udělala několik ohromných přemetů, aby posléze vybuchla a proměnila planinu plnou rozeklaných kamenných útvarů v jezero roztavené horniny a hučících plamenů.

Příd' minula jen o vlásek temeno oblého kopce a břichem dopadla na klesající úbočí mělkého údolí. Kupodivu udržela směr a nepřevrátila se. Všechny ochranné štíty se okamžitě utrhly. Odmrštěny ohromnou silou, zabořily se do země daleko od místa kolize. Skoro sto metrů dlouhý zbytek transportní lodi federální vězeňské služby se valil za ohlušujícího hřmotu svahem posetým drobným kamením a zvedal do vzduchu hustá mračna jemného prachu.

Jako monstrózní pluh vyrýval v nepoddajné zemi hlubokou brázdu.

Během několika sekund dosáhla lod' dna údolí, rozhodila do stran desítky tun čedičové drtě a setrvačností vyletěla do protilehlého šikmého svahu. K nepoznání poškozené torzo kosmického stroje se stočilo bokem a hnané vlastní setrvačností se vydrápalo bezmála až k vrcholu kopce, kde se konečně se skřípotem zastavilo. Mračna prachu se přes něj převalila a zakryla místo nehody.

Klidným ovzduším nepohnul sebemenší náznak vánku, takže trvalo dlouho, než se zvířený prach usadil. Nehostinná krajina nijak nereagovala na přítomnost cizího tělesa spadlého jakoby zázrakem z nebe. Jen hlasité skřípání, vrzání a praskání chladnoucí masy kovu rušilo naprosté ticho, které zde panovalo.

DEN PRVNÍ

Podruhé se pokusil otevřít oči poté, co si uvědomil, že je stále ještě naživu.

Bolestivě odtrhl slepená víčka od sebe a zakusil svíravý pocit děsu, když zjistil, že nic nevidí. Tma kolem něho byla natolik absolutní, až si byl na pár okamžiků jistý, že přišel při havárii o zrak.

Havárii?

Nejprve byl zmatený.

Rychlým vytržením z podchlazení a neznámou situací zahlcený mozek začal vědomí zaplavovat chaotickým sledem vzpomínek. Nejzřetelnější ze všeho byly záblesky světel, sirény, padající kryoboxy a otřesy, které jím zmítaly sem a tam.

Nahmatal pomocná madla a sevřel je brnícími necitlivými prsty. S úlekem poznal, že neleží ve vodorovné poloze, kryobox byl nakloněný směrem dolů a do strany. Ledový šíp paniky ho zastudil podél páteře. A pak s nekonečnou úlevou zachytil periferním viděním slabé rozptýlené světlo, které přicházelo odněkud zleva.

Není slepý! Hlasitě vydechl.

Přesto, že ho bolelo celé tělo, začal naučenými reflexy prozkoumávat nejbližší okolí a registrovat škody.

Končetinami mohl v omezené míře hýbat a prozatím se nezdálo, že by byl zraněný. Cítil kanyly, které měl zavedené do obou paží, i snímače senzoru měl stále na čele. Magnetická pouta ho znehybňovala, ačkoli to na pravé noze se zdálo podstatně volnější než ostatní. Displej životních funkcí nepracoval, ale to mu bylo jedno. Vzduch se zdál být normálně dýchatelný, bez podezřelých zápachů nebo dýmu. Potud to bylo vcelku v pořádku. Pokusil se uvolnit a napnout sluch. Výsledkem bylo naprosté nic. Tedy – neslyšel žádný, byť sebeslabší hluk, který obecně charakterizuje mechanický život každé kosmické lodi. Ačkoliv se snažil, nezachytil vzdálené hluboké hučení motorů a nejrůznějších agregátů, bublání chladicí kapaliny v oběhových rozvodech, šepot vzduchu proudícího klimatizačním potrubím, ani další z desítky jinak docela běžných zvuků. Necítil slabounké vibrace dobře fungujícího soběstačného systému pohybuujícího se vesmírem. To už normální nebylo.

Tušil, že došlo k něčemu hodně vážnému, ale v jakém rozsahu, to se neodvažoval odhadnout. Kolem bylo ticho jako v hrobě. A také se tak i cítil. Musí za každou cenu pryč! Jenže jak?

Kryoboxy na přepravu vězňů byly konstruovány právě pro případy, kdy jejich nedobrovolný pasažér pojal naléhavé odhodlání nečekaně je opustit. Jejich odolnost proti otevření zevnitř byla dobře známa.

Ležel na zádech pevně připoutaný k anatomicky tvarované pěnové podložce. Zkusmo pohnul rukama, napnul ochablé svaly a vši silou zatáhl, zacloumal a zapáčil. Výsledkem poněkud zbytečného snažení byla jen tepavá bolest hlavy a odřená zápěstí.

Vydýchal se. Napodruhé to zkusil pro změnu s nohama.

Tady bylo jeho úsilí odměněno potěšitelnějším výsledkem. Pouto na pravé noze se volně hýbalo a po chvíli soustředěného náporu hrubé síly v něm ruplo a samo od sebe povolilo.

„Do hajzlu s tebou!“ zachroptěl a dvěma prudkými kopanci ho setřásl z kotníku.

A dál? Ostatní pouta neměl šanci stejným způsobem odstranit. Ta byla v pořádku. Hodily by se mu především volné ruce.

Zhebbe snad přikurtovaný k pěnovce jako motýl v muzejní sbírce?!

V záchvatu bezmocného vzteku začal uvolněnou nohou kopat do průhledného víka kryoboxu. Údery zněly v těsném prostoru dutě a nevýrazně.

A pak – světe div se – zasyčel unikající vzduch. Kryt odskočil a sklouzl do strany. Magnetická pouta se po otevření víka samočinně uvolnila. Nepřipravený na takovou eventualitu sklouzl k dolnímu rohu přepravní schránky, jeho hlava v objetí elektrod sebou škubla nahoru a obě hluboko zavedené kanyly nepříjemně zabořily.

Vyděsil se.

Nemohl se nadechnout.

Plíce v zoufalé snaze lapaly po chybějícím kyslíku. Chytil se za hrdlo a bojoval s halucinogenním obrazem, který mu předváděl mrtvou transportní loď, nehybně visící mezi vzdálenými hvězdami.

Došlo k dehermetizaci, pochechtával se zlomyslně vnitřní hlas. Užij si to!

„Hovno,“ zachrčel, když přišel na to, že smrt udušením se prozatím konat nebude.

Vzduchu v oddělení pro přepravu vězňů bylo sice málo, ale při troše snahy se s ním dalo vyjít. Zhruba stejná situace, jako kdyby se nacházel bez dýchacího přístroje vysoko v horách. Pokud se bude pohybovat pomalu, šetřit energií a dechem, půjde to.

Počkal, až se mu zklidní rozbouchané srdce. Vytáhl kanyly z loketních jamek a strhl spánkové senzory z čela. Nakonec zkusil velice opatrně vylézt z kryoboxu.

Doposud fungující infračervené čidlo mu to v mnohém usnadnilo. Zachytilo jeho teplotní obraz a z náhradního zdroje rozsvítilo dvě malá nouzová světla na stropě místnosti. Pohled, který se mu v mdlé záři naskytl, jej ohromil. Viděl už leccos, ale tohle?

Jeho schrána se nebezpečně nakláněla z matricového lůžka, paluba pod ním byla zavalena troskami většiny přepravních boxů, které napadaly jeden přes druhý. Staly se z nich hromady zmuchlaného plechu, drátů, hadic a plastových střepin. Tu a tam zahlédl zkroucené končetiny, které vyčnívaly ze zubaté změti jako nezřetelné stíny.

Krátce si prohlédl rozbitý zámek na vnějším krytu, který nejspíš poškodila některá ze schrán, když se zhroutila z horní řady. Pečlivě si sestup naplánoval. Sebemenší neopatrný pohyb by mohl vést k ošklivému zranění, obezřetnost byla proto víc než na místě. Stejně se ale nevyhnul nepříjemně dlouhému škrábanci přes levý triceps, když ho na okamžik zradily zesláblé svaly.

Byl dole. Roztřeseně se zhroutil na kus traverzy, která se utrhla bůhvíodkud, a setřel si pot z čela. Udýchaně lapal po dechu. Odsud dobře viděl na silně zdeformovaný ocelový uzávěr, jehož poloviny od sebe oddělovala asi metrová mezera.

Zvrátil hlavu, pohlédl na strop a stěny přepravního oddělení. Všechno se zdálo být skloněné v podivných úhlech, ale možná to byl jen šálivý efekt neostrého světla a tmavých stínů.

Dlaň mu spočinula v čemsi lepkavém a hustém. Zvedl ji k obličeji. Byla plná zasychající krve.

Přepadl ho prudký nával nevolnosti, svíravá křeč ho zlomila v pase. Z prázdného žaludku zvracel palčivé žaludeční šťávy, z očí mu tekly žhavé slzy námahy.

Opět se mu nedostávalo vzduchu.

Ostrá bolest hlavy se přiřítla silou rozjetého expresu, zimnice se mu zakousla do těla jako vyhladovělá bestie. Zároveň se potil horkem, které jím procházelo jako pulzující proud ohně.

Opožděný šok, dodatečná odezva na rychlý přechod z podchlazení.

Třesoucí se prsty svíral na hrudi, svědivé mravenčení kůže se stalo nesnesitelným. Vnímání se mu rozostřilo a rozpadlo do drobných střípků šedivého kaleidoskopu. Bez pomocných medikamentů, které by si mohl napravit do krevního oběhu, si svůj stav opravdu užíval.

Netušil, jak dlouho to trvalo.

Klidně to mohla být i hodina, než začal trochu normálněji dýchat a zrak se mu projasnil. Jazyk v ústech chutnal po kyselině, hrtan nesnesitelně páčil.

Sbíral sliny, chrchlal a plival.

Počkal, až třas úplně odezní, a teprve potom se vydal k pootevřenému uzávěru. Všechny svaly v těle se ozývaly s urputnou vytrvalostí, ale snažil se to ignorovat. Musel v prvé řadě zjistit jak to, že se to tu ještě nehemží ozbrojenou vězeňskou stráží. Chtěl vědět, co se stalo, a pak se podle toho zařídit. Toužil za každou cenu přežít, to jediné z mála se kdysi pečlivě naučil.

Přešel změř rozbitých spacích schránek. Nevšiml si žádné známky toho, že by kdokoli ze zbývajících třiceti vězňů zůstal naživu. Občas s mírným znechucením šlápl na část lidského těla, ruce měl mokré od směsi krve a fyziologického roztoku, jehož byla paluba plná.

Protáhl se masivním systémem protiběžných dveří do širokého koridoru, který procházel napříč přepravní sekcí. I tady svítilo jen sporadické nouzové osvětlení a podlaha byla částečně zasypaná vrstvou neidentifikovatelných úlomků vnitřního vybavení. Pozorně se zaposlouchal do vzdáleného šramotu a tlučení, ale nakonec usoudil, že jde spíše jen o obyčejné pnutí materiálů než o zvuky vyvolané lidskou činností.

Ale i tak to v prázdném, tmavém a zdevastovaném prostoru znělo strašidelně. Zaváhal, kam se vydat.

Nakonec se rozhodl pro přední část lodi, kde ležela pilotní kabina a kapitánský můstek. Napůl očekával, že se kolem něho každou chvíli vyrojí řvoucí komando bachařů společně se záchrannou jednotkou.

Jenže nezřetelné obavy se nenaplnovaly. Byl stále sám.

Propracovával se kupředu, nahlédl do několika opuštěných skladových prostor plných rozbitého vybavení a technických místností posádky. Nenašel dokonce ani žádná další těla. Těsně před řídicí sekcí ho v postupu zastavil zátaras z promáčklé stěny, rozlámaného potrubí a jako síť smotaného energetického vedení. Chladicí médium stékalo v bílém bublavém proudu od stropu a tiše se vypařovalo. Ledová mlha plná drobných krystalků pokryla silným nánosem jinovatky vše, čeho se dotkla. Nechtěl riskovat omrzliny, takže se raději obrátil a zkusil to opačným směrem. Jenže ani tady nepořídil.

Naštěstí v šeru natrefil na nouzové schodiště, které ho zavedlo do dolních pater lodi. První paluba byla skoro celá ponořená do tmy, na druhé to bylo lepší. Panoval tu však nepředstavitelný chaos a zmatek. Všude čpěl hořký puch spálené izolace a dýmu, ale známky otevřeného ohně nepozoroval. Také stěny chodeb tady byly daleko víc pokroucené, některé přepážky dokonce rozštípané a rozlámané do dlouhých zubatých pruhů.

Únavou spoutané nohy se mu zdály jako uplácené z papírové drti. Připadalo mu, že se v poničené lodi motá úplně beze smyslu. V první řadě musel najít něco k jídlu a pití, měl by si ošetřit pořezanou ruku a pohmožděný obličej. Chtěl také získat nějaké přenosné světlo a dostat se k fungujícímu terminálu, aby zjistil, co se stalo. Poté mohl plánovat dál.

Jenže nic z toho se mu prozatím nedařilo získat nebo udělat.

Ke svému překvapení ucítil na dolní palubě, v jedné její části, jakýsi závan nepatřičného pachu, který nedokázal nikam zařadit. Byl slabý a neurčitý. Něco mu připomínal, ale co?

Na stěně zahlédl informační šipku: Nouzový východ 2d.

Tvář mu ovanul průvan.

Nedůvěřivě se zastavil v půli kroku.

Klimatizace přece nefungovala!

Téměř podvědomě zdvihl ze země asi metr dlouhou kovovou tyč. Potěžkal ji v ruce a vykročil směrem, kterým ukazovala žlutá tabulka.

Nejprve si uvědomil narůstající pocit tepla a sílícího proudění vzduchu. Přišel také na to, že je kolem něj daleko víc světla, než by mohlo vydávat slabé nouzové osvětlení. I ten charakteristický pach nabýval na intenzitě. Připomínal mu...

...připomínal mu pouštní pláně na Albě. Sluncem sežehlé náhorní roviny, pokryté nánosy vápencového prachu, který v drobných vírech krouží těsně nad rozpukanou zemí. Než to stačil promyslet, dostal se k přechodové komoře. Tam, kde býval v plášti transportní lodi masivní systém dvou nouzových uzávěrů, zela nyní rozšklebená díra s potrhanými a ošklivě šřapatými okraji. Jakási nepředstavitelná síla vytrhla kompletně celou přechodovou komoru ven. Zavrtěl hlavou.

Vše do sebe pěkně zapadlo. To naprosté ticho, zvláště směrovaná gravitace, řídký vzduch, nehybnost lodi, mýdlová vůně kamenného prachu i to intenzivní bílé světlo, které dovnitř pronikalo vyraženým otvorem.

Přešel pět metrů ostrého kovu a po náspu šedavé hlíny vystoupil z malého kousku stínu do ostrého světla. Záře byla tak silná, že musel usilovně mhouřit oči do úzkých škvírek a ještě si je navíc zaclonit oběma rukama. Nespěchal.

Když si oči alespoň částečně přivykly, rozhlédl se. Vstřebával intenzivní dojmy.

Sotva třetinový vrak kosmické transportní lodi ležel pod vrcholem dlouhého, zvolna stoupajícího kopce. Rozbitý, spálený a místy hlubokými šrámy potrhaný trup byl až do výše druhé paluby zabořený v prašné kamenité drti. Vnější pancíř byl zčernalý, rozrytý tisíci drobnými rýhami, po ochranných štítech nezůstala ani památka. Těsně za začátkem nákladní sekce jako by někdo odtrhl zbývající kus lodi a zanechal místo něho neuvěřitelně zmasakrovaný pahýl, ze kterého čněl zpola roztavený chuchvalec pokrouceného kovu. Silné a nesmírně odolné titanové vzpěry byly zohýbané a ulámané jako třísky.

Oba svahy pokrývala více méně souvislá vrstva rozličných trosek. Hluboká brázda se táhla ke dnu mělkého údolí a pak nahoru do protějšího svahu, kde se havarující stroj srazil se zemí. Objektivní odhad napovídal, že se musí jednat přinejmenším o pět kilometrů, i když vzdálenost v neznámém prostředí snadno klamala.

Vrchol, pod nímž ležel znetvořený trup vesmírné lodi, byl nejvyšší v okolí. Vlastně byl dominantou nepřiliš strmého, ale o to rozsáhlejšího pohoří, geograficky stočeného do tvaru rozevřeného oblouku. Od nejvyššího bodu spadaly kopce v dlouhých vlnách do ploché roviny, která nebyla jasně zřetelná.

Panovalo tu hrozné horko.

Řídký, s obtížemi dýchatelný vzduch se tetelil a přeléval nad pustým povrchem, na němž nerostla jediná rostlinka, a rozostřoval všechny vzdálenější detaily krajiny.

Měl pocit, jako kdyby stál na gigantických haldách šedivého šterku.

Tady venku již nezaznamenal sebemenší závan větru, masa vzduchu ležela nehybně jako dávno chciplá mršina. Dojem bezútěšnosti a naprosté opuštěnosti na něj dolehl drtivou vahou metrákového závaží.

Rychlým pohybem zastíněných očí přešel po nechutně vybledlé obloze bez náznaku mráčku.

Paže s tyčí mu poklesla, její konec ostře zazvonil o kámen.

Na nebi plála dvě slunce.

To žhavé, tak bílé, že až skoro přecházelo do modra, mnohem větší než pozemské, se nacházelo za nadhlavníkem. Druhé, malé a chladné, zářilo načervenalou barvou těsně nad východním obzorem.

„Do prdele,“ řekl nahlas do toho hnusného ticha.

Zaslechl zvuk, který by rozhodně nečekal. Smích.

Prudce se otočil.

V mezeře po zbytcích ochranného štítu, mezi spáleným trupem a hromadou nahrnutého písku, seděli dva chlápci ve vězeňských overalech a pozorně si ho prohlíželi.

Ten první měl protáhlý obličej, krátké černé vlasy, olivovou pleť a vážný výraz v tmavých očích pod rovným obočím. Na pravé straně prsou mu stálo vytištěno: Cortez. Ruce měl položené na provizorním obvazu, který mu stahoval nohu nad levým kolenem. Několika vrstvami látky prosakovala čerstvá krev. Druhý chlap byl hubený, samá noha, samá ruka, delší masné blond vlasy nad kulatým slovanským obličejem. Jeho vězeňská kombinéza byla špinavá a potřhaná, ale až na několik zasychajících odřenin to nevypadalo, že by utržil vážnější zranění. Jmenovka tvrdila, že se jmenuje Graczyk.

„Kurva, kámo, vypadáš jako bys snad právě spadnul vodněkad z nebe...“ Blondák se křivě zašklebil a poněkud vysokým smíchem zareagoval na vlastní pokus o vtip. Žádná reakce.

Těžiště tyče se nepatrně posunulo. Takhle seděla lépe v ruce.

Tmavooký si ho dál bezvýrazně prohlížel. Nic ale neřekl.

Blond'ák se projevil jako všímavý pozorovatel. Oči mu těkaly sem a tam, prstem namířil na metrový kus kvalitní ocele.

„Zatraceně, tohle nebudeš potřebovat, seš mezi svejma!“

„Uvidíme...“ Zašpičatělý konec primitivní zbraně se přece jen maličko sklonil.

Cortez mu zpřímá pohlédl do očí a nepatrně přikývl na souhlas.

„Ježíši... on umí i mluvit!“ zasmál se znovu Graczyk. „Jak se jmenuješ, brácho?“

„Neumíš číst?“

Nepříjemně znějící pochechtávání zmlklo. Lícni svaly se na okamžik napjaly, ale pak zase povolily. „Tak hele, já se snažím o konverzaci, jestli ti to náhodou nedochází! To, že máš nad kapsou napsáno Brent, jsem zmerčil dávno.“

„Tak vidíš, představování můžeme klidně vynechat. Sedíte tu dlouho?“

„Těžko říct,“ promluvil poprvé Cortez a pokrčil rameny. Měl tichý, trochu šeplový hlas. Bradou ukázal na červené slunce. „Když jsme vylezli ven, tak z toho malýho nebylo vidět skoro nic. Tři hodiny, ale může to být i víc.“

Brent přešel pohledem po obrovském trupu vraku, který se nad nimi tyčil do výše několika pater. Velká písmena nápisu SFPS Tecora nebyla skoro čitelná. „Poznávací exkurze do Nového Lefortova se nám poněkud zkomplikovala.“

„To rozhodně,“ zakřenil se Cortez. Graczyk se hýkavě rozchechtal, až se musel držet za bolavé břicho.

„Odhadujete, jak to může být dlouho, co jsme tak nešťastně přistáli?“

„To nedovedu posoudit.“

„Trochu jsem se motal okolo a občas si na něco sáhl,“ zahlásil Graczyk, „ale všechno už je víceméně vychladlý.“

„Nějakej čásek trvalo, než jsme dokázali vylézt z našeho oddělení,“ vysvětlil Cortez. „Uzávěr se zasekl, ale boční stěna naštěstí praskla. Protáhli jsme se úzkou dírou do koridoru přes nějakou servisní šachtu.“

„Řval jsem a nemoh se dostat z tý pitomý rakve, dokud mě Cortez nevytáh,“ doplnil historku blond'ák.

Cortez nepatrně trhl rameny.

„Sami?“

„Jo. Zbytek, co byl s náma v přepravce, to má za sebou. A u tebe?“

„Podobně. Vnitřní zařízení se většinou uvolnilo a popadalo. Měl jsem štěstí.“

„Zkurveně velký štěstí,“ zabublal Graczyk. „Bylo mi hrozně zle, myslel jsem, že vážně pojdu.“

„Následek rychlého buzení,“ prohlásil tmavooký. „Řídicí systém lodi to tak většinou dělá, když dojde k vážný nehodě.“

„Máš zkušenosti s mezihvězdnými lety?“ zeptal se Brent obezřetně.

Cortez odpověděl až po určité odmlce. „No... trochu jo.“ Pokývnutí hlavou. „Rád bych věděl, do jakýho hnoje jsme to vlastně spadli.“

„To ví jedinež palubní počítač.“

„Pochybuju, že nám to jen tak sám od sebe sdělí,“ utrousil blondák.

„Určitě ne, ale nenech se moc mýlit tím, jak loď vypadá. Palubní systémy jsou dělaný na extrémně velkou zátěž.“

Graczyk se nezaváhal právě dvakrát přesvědčeně. Poposedl si, bolestivě se zašklebil.

„Později s tím zkusíme něco udělat,“ řekl Brent. „Je ostatně slušná výhra, že můžeme vůbec dýchat. Prozatím je to asi to nejdůležitější.“

„Hovno výhra,“ prohlásil neomaleně Graczyk. „Kyslíku je tu asi tolik jako v mém chlupatým zadku. Když se zvednu, motá se mi šiška.“

„Povídal jsem ti, že na řídkejš vzduch si časem zvykneš,“ utrousil Cortez. „Pohybuj se pomalu, úsporně a zhluboka dýchej.“

„Co máš s nohou?“ ukázal Brent na zakrvácený obvaž.

„Když jsem se probral, čouhal mi z ní pořádněj kus drátu. Tak jsem ho vyrval a obvázal to. Myslel jsem, že to bude v pohodě, ale pořád to teče. Nechce se to zarazit.“

„Můžu se mrknout?“

Cortez nedůvěřivě svažtil obočí. „Vyznáš se?“

„Pár věcí zvládnu. Když se to neošetří, vykrváčíš nebo chytneš nějakou infekci. Kdoví, co lítá v tomhle povětří za svinstva.“

„Tak to zkus.“

Brent se přisunul. Tyč položil vedle sebe.

Graczyk se naopak odtáhl a udělal ve stínu víc místa.

Nejdříve bylo třeba povolit primitivní uzel a pak odmotat nasáklý pruh látky. S poslední vrstvou se muselo škrbnout.

Cortez zasykl.

Zranění bylo asi deset centimetrů dlouhé a trochu rozšklebené. Okraje mělo čisté, ale neustále z něho slabým proudem vytékala krev. Písek pod kolenem už byl tmavý a vlhký.

Brent se zkusmo dotkl kůže v blízkosti rány. „Vypadá, že je hluboká. Můžeš s nohou hejbat?“

„Jo, normálně.“

„Kost a šlachy jsou asi v pořádku. Musím to stáhnout a sešít, jinak to týct nepřestane.“

„To jsem zvědavej, jak to uděláš,“ zašklebil se Cortez nevesele.

Brent se otočil na Graczyka. „Hele, skoč dovnitř za přechodovou komoru, všimnul jsem si, že se tam válí schránka první pomoci. Přines ji sem, jo?“

Blond'ák něco zavrčel, ale zvedl se a zmizel v otvoru po vytrženém uzávěru.

„Zvláštní typ,“ řekl po chvilkové odmlce Brent a trhl hlavou ke vstupu do lodi.

Cortez nadzvedl koutky rtů. Graczyk se s nadávkami vracel.

„Těžkej krám,“ zahučel zadýchaně a hodil objemné, světle šedivé pouzdro s červeným křížem a pruhem do písku. Zpod ramene vytáhl kovový, asi půl metru dlouhý válec tlakové lahve. Na ventilu už byl připevněný gumový náustek, takže blond'ákovi stačilo přiložit si ho k obličejí a otočit kohoutem.

Unikající kyslík slabě zasyčel.

Graczyk se několikrát zhluboka nadechl a křečovitě stažený výraz v obličejí se mu uvolnil. „Je jich tam spousta.“

„Dobrej nápad,“ zhodnotil Brent. Otevřel lékárníčku a chvíli se přehraboval přihrádkami. Vyndal dvě plastické lahvičky, krvácející ránu polil nejdříve nažloutlou tekutinou a pak tmavě modrým roztokem.

„Dezinfekce a lokální anestetikum,“ informoval Corteze. Zhruba minutu počkal, očistil si ruce dezinfekcí až do poloviny předloktí a pak zručnými pohyby naplnil rozšklebený otvor fixačním gelem. Okraje stáhnul chirurgickými svorkami a volnou kůži sešil malým stehovacím nástrojem. Zranění znovu ošetřil ostře páchnoucím roztokem a pak jej pevně ovázal sterilním obvazem.

„Primitivní, ale bude to stačit. Doufám, že se to nezanítí, to by byla nepříjemná komplikace.“ Brent sáhl do plastové kapsy vyložené měkkou pěnou ve víku schránky a vytáhl odtamtud silnostěnnou kapsli

velkou asi jako palec. Podíval se na barevný proužek s drobnými znaky, vsunul ji do trubičky z lesklé chirurgické ocele s malou rukojetí a otočil zajišťovacím kroužkem. Přiložil plochý konec aplikátoru do ohbí Cortezova lokte a stiskl velkou pojistku.

Ozvalo se tichounké syknutí.

„Univerzální očkovací látka – jen tak pro jistotu.“

„Máš to zmáknutý, kámo,“ kývl Cortez, zatímco mával brnicí paží.

„Budeš zesláblej a nějakej čas to bude chtít nohu nepřetěžovat.“

„Jasně, snad o ní nepřijdu.“ Ukázal na jeho obličej. „Měl bys zapracovat i na sobě.“

Brent si sáhl na strupaté čelo, mrkl krátce na zasychající škrábanec pod ramenem a mávl nedbale dlaní. „Ještě chvíli to počká.“

„Co si zač? Doktor?“ zeptal se blondák zvědavě.

„Do toho ti nic,“ odpověděl docela klidně Brent a zavřel schránku s prostředky první pomoci.

„Mám právo vědět, co můžu od každého čekat,“ vyprskl Graczyk popuzeně.

„Já se nezajímám o tebe, ty se nezajímej o mě. Jednoduchý pravidlo, nemyslíš?“

„Jo, nech to plavat,“ řekl Cortez. „Všechno má svůj čas.“

„Dobře, dobře,“ zamumlal Graczyk. „Nedělejte z toho hned vědu, vy dva.“

Brent se rozhlédl pálícíma očima po krajině. „Vedro jako v peci, kamení, písek, hlína a nic jinýho. Co je tohle za svět?“

„V noci bude zatracená zima,“ konstatoval tmavooký.

„Tutově.“

„Jedno je jistý, pojebaný Lefortovo to rozhodně není,“ přispěl se svou trochou Graczyk. „Slyšel jsem...“

„Máš pravdu, já jsem o Lefortovu taky hodně slyšel,“ přerušil ho Brent.

„Co budeme vlastně dělat?“ převedl Cortez hovor na jinou kolej.

„V první řadě by bylo asi rozumný prolízt loď a podívat se, jestli nezůstal někdo další naživu.“

„Souhlasím.“

„Taky shromáždit nějaký jídlo a vodu. Nebudeme se přece cpát štěrkem.“

„Mně je kurva blbě,“ prohlásil blondák.

„Zkus se s tím trochu poprat,“ poradil mu Brent. „Bez speciálních farmak s tím těžko něco uděláme.“

„Na palubě bejt musely.“

„Když je najdeš...“ Brent sebral tyč a pomalu se zvedl. Zkřivil obličej a zhluboka dýchal. „Do té doby většina potíží pomine, uvidíš.“

„Je mi fuk, jestli někdo přežil,“ prohlásil trucovitě Graczyk, ale přesto vstal. „Nejradši ze všeho bych zůstal ležet.“

„Uvidíme, co zvládneme.“

„Počkám na vás,“ opřel se Cortez o zvrásněný plášť lodi. Nataženou nohu si trochu vypodložil.

„Dobře hlídej,“ přisunul mu Brent lékárníčku nadosah. „Kdybys nemohl bolesti vydržet, něco si vem.“

„Na to se spolehni.“

Brent následovaný Graczykem vlezl do lodi, kde bylo prozatím chladněji než venku. Za přechodovou komorou se zastavil a v matném světle se začal rozhlížet. Po chvilce našel v kupě trosek tři přenosné svítelníky, které se vytrhly z držáků. Dvě fungovaly, jedna byla rozbitá.

Oba se pokusili dostat na dolní palubu, ale přístupové schodiště bylo zavalené. Velmi zběžně prohledali i druhou a třetí palubu. Paprsky silných světel tančily po úděsném nepořádku a chaotickém zmatku.

Graczyk se neustále zastavoval a prohraboval hromady úlomků.

„Tady nikoho nenajdeš,“ řekl Brent.

„Jo?“

„Při dlouhém letu je posádka v kryoboxech a ty jsou na čtvrté a páté palubě. Nemá cenu se tu zdržovat.“

„Hmm...“ zabručel blondák.

Vystoupali po schodech a koridorem přešli k prvnímu masivnímu uzávěru vězeňského oddělení.

„Ve kterém oddělení vás přepravovali?“

Graczyk se přemýšlivě poškrábal za uchem. „Myslím, že... myslím, že ve trojce.“

„Já byl v sedmičce, tohle je osmička.“ Brent odklopil kryt ovládacího mechanismu a zkusmo stiskl velké zelené tlačítko.

Uzávěr se nepohnul, takže se museli opřít do kliky nouzového mechanismu, aby se velká nákladní vrata alespoň trochu rozevřela.

Graczyk se nedočkavě hrnul dovnitř.

„Do hajzlu, kurva!“ Blondákův překvapený výkřik se hlasitě rozlehl mrtvou lodí a vracel se zpátky deformovanou ozvěnou.

Brent za ním skočil do vězeňského oddělení. K velkému překvapení spatřil mohutného, hladce vyholeného chlápka, jak sedí na podstavci převrácené spací schránky a oslepeně mrká do světla, které mu mířilo do obličeje.

„Málem jsem se podělal,“ prohlásil Graczyk, ale silným paprskem svítlny neuhnul ani o centimetr. „Nemůžeš kurva kváknout, člověče?“

„Marně uvažuji, jak se dostat ven,“ oznámil hlubokým, poměrně melodickým hlasem svalovec.

„Na nic jsem nepřišel, tenhle prostor je jako past. A pak slyším, jak se vchod otevírá. Čekal jsem zásahový komando, proto jsem se nehnul, aby to do mě pro jistotu nenašili.“

„My nejsme bachaři, kámo.“

„Vidím, takže podle toho soudím, že všechno bude nejspíš nalevačku.“

Brent přikročil ke Graczykovi a odstrčil mu ruku se světlem do kouta. „Je to možná horší, než si myslíš.“

Vyholenec se opřel o silná stehna a plavným pohybem vstal. Byl opravdu veliký, ale navzdory své postavě se pohyboval hladce a velice lehce. „Když čumím kolem sebe, nemyslím si, že by mě hodně věcí ještě dokázalo překvapit.“

Světelné kužele poskočily po hromadě rozbitých hibernačních schránek.

„Sám?“

„Jak vidíš...“ Hranatá hlava se pohnula dopředu, blýskly pozorné oči. „...jak vidíš, Brente. Původně tu byli ještě dva, ale měli ošklivá zranění. První odešel chvíli po tom, co jsem se probral, druhé dodejchal před chvílí.“

„Prohledáváme loď... teda to, co z ní zbylo. Zkoušíme, jestli ještě někoho nenajdeme.“

„Máte to u mě. Mimochodem, jmenuju se Owen.“

„Tak to už jsme čtyři,“ utrousil nezávazně Graczyk.

Brent po něm hodil pohledem.

Owen si toho všiml a pobaveně se uchechtnul. „Není moc opatrněj, co?“

„Ne.“

„Cože?“ nechápal blondák.

„Už nic,“ odsekl Brent.

„Tak pokračujeme, ne?“

„Dej se klidně do toho.“

Graczyk přešel přes koridor k šestce. Ta byla otevřená, tak do ní se světlem pouze nahlédl a zběžně zkontroloval rozbitý prostor uvnitř.

Vydal se dál ke čtyřce.

Brent ho sledoval pár vteřin pohledem a pak se obrátil k Owenovi. „Ten poslední sedí před lodí, protože má celkem slušnou díru v noze a nemůže moc chodit. Spravil jsem to, ale na určitou dobu jsem mu nařídil klid na lůžku.“

„Hm, takže planeta,“ usoudil chlap jako hora. „To by mě ani ve snu nenapadlo... ale co. Jak to venku vypadá?“

„Uvidíš sám.“

„Netváříš se nadšeně.“

„Není nejmenší důvod.“

„Strážě?“

„Ani stopa. Jsme sami... alespoň prozatím.“

Owen se tiše rozesmál. „Prima, čím dál tím lepší. Moc toho ale nenakecáš.“

„Kdo nežvaní, dožije se vysokýho věku...“

„Hele, jsme muklové, ale já jsem v pohodě.“

„To doufám.“

Svalovec se k Brentovi trochu naklonil. „Dělal jsem zvláštní práce na objednávku.“

Brent pomalu přikývl. „Chápu, ale nevím, proč mi to vlastně říkáš. Nijak zvlášť mě to nezajímá.“

„Každá informace dobrá. Chci, aby bylo mezi námi jasno, že nejsem debil,“ řekl stále potichu, jenže podstatně důraznějším tónem Owen.

Na to nebylo co odpovědět.

Z konce chodby na ně Graczyk zuřivě mával svítilnou. „Pojďte sem, hoďte sebou!“

Doběhli k němu.

„Na týhle straně chodby nikdo není, ale našel jsem místnost, do který se nemůžu dostat,“ gestikuloval udýchaně.

Vstup byl menší než nákladní vrata vězeňských oddělení a nebyl nijak zvlášť označený. Až na barvou nastříkané dvojčíslí 1/1 se nelišil od dveří na protilehlé straně koridoru, které nesly nic neříkající číslo 1/2.

Brent s Owenem pohnuli ručním ovládáním a vstoupili dovnitř. Na první pohled pochopili, že jde o další přepravní oddělení. S tím rozdílem, že těch pár rozbitých těl zde na sobě nemělo vězeňské overaly, ale normální civilní oděvy. Jinak bylo vnitřní vybavení ve stejném stavu jako ve velkých komorách. Hromady zkrouteného plechu z kropené krví a výživným roztokem, propletené pavučiny drátů, nejrůznějších trubíc a nevýslovný puch.

„Civilové?“ zavrčel nechápavě Graczyk.

„Buď zticha,“ umlčel ho Brent.

„Taky něco slyším,“ přisvědčil Owen. „Někdo zdá se ještě dechá.“

„Kde?“

„Tam,“ mávl rukou Brent. „Jde to odtamtud.“ Přelezli trosky a dávali pozor, aby neuklouzli a neporezali se o ostré hrany. Tlumené kvílení se k nim neslo ze vzdáleného konce místnosti.

„Tady je to.“ Owen a Brent se pustili do odhazování poničených částí přístrojů.

Netrvalo dlouho a dostali se ke kryoboxu, který ležel převrácený na boku.

„Bacha, musím rozbít zámek!“ Brent se pokud možno bezpečně rozkročil a rozmáchl se tyčí, kterou měl stále u sebe. Musel dát do úderů hodně síly, než zámek povolil. Owen pak vrazil jiný kus železa pod plastový překryt a zapáčil.

Dvířka s lupnutím odskočila a muž střední postavy se s heknutím vykutálel na zaneřáděnou podlahu. Úlevou prudce oddechoval.

„Panebože, díky, že jste mě našli!“

„Je ti něco... kámo?“

„Rostocki,“ představil se chlápek šťastně a vylezl z převrženého hibernátoru. „Málem jsem se uřval k smrti, blbě je mi jako nikdy v životě, ale jsem kupodivu celej.“

„Cejtíš se jako kvalitně zpráskaná fena je dneska dobrý znamení,“ zafilozofoval Owen. „Někdo další poblíž?“

„Jednoho jsem myslím slyšel. Vpravo ode mne.“

Owen, Graczyk a Brent se tak dlouho přehrabovali chaosem, až ho našli. Rozměrné zařízení pro umělý spánek odvalili pryč. Vypáčili víko a vytáhli ho ven. Dýchal, ale byl v hlubokém bezvědomí.

„Posviťte mi na něj,“ přikázal Brent.

Muž vypadal všelijak. Promodralý obličej, fialové rty, kůže na dotek vlhká a studená, puls velmi slabý a pomalý. Viditelné zranění neměl.

Čtyři postavy se nad ním skláněly v mlčenlivém tichu.

„Pochybuju, že s ním něco udělám,“ rozhodil ruce Brent. „Musíme ho odnést před loď.“

„My nejsme ve vesmíru?“ podivil se Rostocki.

„Ne.“

„Ne?“

„Jsme na zkurvený hnusný planetě,“ zašklebil se Graczyk.

„A kde vlastně...?“

„To kdybych měl tucha, kámo.“

„Nikdy bych si nepomyslel, že tahle mašina dokáže přežít vstup do normální planetární atmosféry,“ řekl Rostocki udiveně.

„Jak vidíš,“ zabručel Owen.

Brent se postavil. „Nikdo netvrdí, že loď zůstala v pořádku. Nacházíme se v její přední části, střední a zadní kus trupu zmizel bůhvíkam.“

Civilista chápavě přikývl. „Při sestupu to muselo bejt hotový peklo.“

„Tutovka,“ připomněl svůj názor Graczyk. „Dobře, že sme to nezažili.“

„Jalový řeči necháme na jindy,“ řekl Owen. „Podíváme se naproti, ne?“

„Jdeš s námi, nebo tu počkáš?“ obrátil se Brent na Rostockiho.

„Klidně běžte, já se posadím, než se trochu vzpamatuju. Nebojte, nikam se nezdejchnu.“

„Stejně nemáš kam,“ zasmál se Graczyk z koridoru.

U vstupu na protilehlé straně chodby nejprve museli odstranit kryt zámku. Owen se postavil k páce ručního mechanismu. Svaly na ramenou a předloktích se mu napjaly a zřetelně vystoupily pod kůží.

Zafuněl námahou, ale dveře se mu po chvílce úporného snažení podařilo pootevřít.

„To stačí,“ zarazil ho Brent. Se svítilnou se protáhl dovnitř. Graczyk se vtlačil za ním, Owen zůstal venku.

Tentokrát Brenta nijak nepřekvapilo, když v kuželu silného světla spatřil proplešatělého chlápka, který v klíně kolébal hlavu jiného muže. Tváře měl plné špinavých stružek po zaschlých slzách.

Brent přistoupil blíž, zatímco Graczyk postával u vchodu s podivným výrazem.

„Měl bys ho položit,“ řekl opatrně.

Teprve nyní muž zvedl hlavu a pohlédl vodnatým zrakem nahoru. Zbytky slz se ve světle baterky třpytivě zaleskly. Připomínaly drobné broušené brilianty.

„On tak hrozně křičel,“ zašeptal.

„Já vím,“ řekl Brent.

„Křičel a já jsem mu chtěl pomoci!“

Bílé světlo zachytilo skoro černou kaluž sražené krve, obnažené kličky bledých střev a neuměle vyrobené obvazy z roztřepeného plátna.

„Snažil ses.“

„Málo... víš, jak je to zoufalé?“

Ted' bylo na Brentovi, aby stáhl svaly ve tváři a ztišil hlas. „Vím. Měl jsem spoustu kamarádů, co takhle skončili.“

Graczyk se přisouval blíž. Snad, aby lépe slyšel.

Muž se zahleděl na voskově bledý obličej v klíně. „Myslel jsem, že se snad zblázním. Dokonce jsem ho prosil, aby už konečně odešel... věříš tomu?“

„Ano.“

„Co to spolu hrajete za divadlo?“ vyprskl Graczyk.

Brent se bleskově otočil a měl co dělat, aby blond'áka nepopadl za krk. „Nechtěl by ses podívat do těch zbejvajících komor, abychom to měli za sebou?“

„No, no...“ ustoupil Graczyk mimoděk o krok dozadu. Přivřel víčka do úzkých štěrbin. „Když tak na vás koukám, bude to asi nejlepší!“

„Padej!“

Blond'ák odešel, kroutil hlavou a cosi si pro sebe mumlal.

Brent přidržel a odtáhl bezvládnou hlavu z mužových nohou. Přitom mrkl na štítek, který měl na tenkém řetízku pověšený přes krk.

„Pitomec, Jenkinsi. Nevšímej si ho.“

„Opravdu?“ Chlapík váhavě vstal. Působil unaveným a podivně pokrouceným dojmem.

„Je čas vypadnout,“ řekl Brent.

Jenkins přejel pohledem zubatý kopec šrotu uprostřed přepravní komory, zohýbané stěny a nakonec se naposledy podíval na mrtvého, kterého neznal. „To bude rozumné,“ přikývl.

„Ondesete ho?“ ukázal Brent na bezvědomého, kterého prozatím položili na kus čisté podlahy uprostřed koridoru.

„Jasně,“ přikývl Rostocki. Jenkins beze slova přisvědčil, ačkoliv byl ve tváři úplně popelavý.

„Po schodišti slezete na druhou palubu a nouzovým východem ven. Je tam žlutá šipka. Před lodí najdete chlapa, jmenuje se Cortez. Má u sebe ambulantní jednotku, řekněte mu, ať to zkusí s diagnostickým skenerem.“

„A vy?“

„Projdeme zbytek lodi, setkáme se později.“

„Jak je na tom posádka?“

Brent upřel zrak ke stropu. „Nahoru jsme se zatím nedostali.“

„Fajn, my jdeme.“ Oba muži popadli s funěním bezvládné tělo a vyrazili ke schodišti.

Jenkins se pod tou tíhou občas zapotácel.

Graczyk se mezitím dostal do jedničky bez obtíží.

Nejprve nikým neviděn vztekla nakopl jakési pochroumané lidské ostatky, ale pak se rychle uklidnil. Zaposlouchal se do ticha přepravní komory, pozorně ji prolezl. Svítil baterkou do všech koutů, díval se do spacích schránek, které se zdály být alespoň částečně v pořádku. A v jedné z nich nakonec objevil šlachovitého odsouzence jménem Sanders s uhýbavým pohledem. Potom nahlédl do třetího a pátého oddělení, ale nikoho dalšího už nenašel.

Jelikož měl Sanders mělkou ránu na levé ruce a silně nateklá zápěstí, poslal i jeho Brent za Cortezem, aby ho provizorně ošetřil.

Neprotestoval. Vypadal přepadle a na nic se nevyptával.

Možná mu bylo všechno jedno, možná byl rád, že vůbec přežil.

„Kam dál?“ zeptal se Owen.

„Je zbytečné, abychom chodili neustále pohromadě. Rozdělíme se, budeme dřív hotovi.“

„Bezva,“ řekl Graczyk.

Owen přikývl.

„Já se zkusím dostat do pilotní kabiny a řídicí části, Owen by mohl prolézt dolní sekci, pokud bude přístupná, možná i sklady, do kterých se dokáže dostat. Ty, Graczyku, se porozhlédni na páté palubě, kde by měly být prostory posádky. Až skončíme tady dole, přijdeme ti píchnout.“

„V pohodě,“ souhlasil potěšeně blondák.

„Kdyby něco, zavolej,“ řekl Owen.

„Bez obav,“ houkl Graczyk na cestě ke schodům.

Brent došel k zátarasu, přes který se prve nedokázal dostat.

Nyní byl ledový závoj z chladícího potrubí pryč. Smotané dráty sice stále působily jako síť, ale její oka byla natolik velká, že se jimi při troše snahy dalo prolézt.

Musel se přesvědčit, jestli vedení není pod napětím. Opodál v chodbě sebral plechová dvířka vytržená z rozvodné skříně a naplocho je hodil do drátů.

Dvířka spadla s rámusem na zem, aniž se cokoliv stalo.

Tmou neprošlehly oslnivé výboje, žádné praskání a syčení zkratované energie.

Průchod byl nejspíš bezpečný. Přesto se mimoděk nadechl, trochu zadržel dech.

Prošel.

Chodba plná technických zařízení ho zavedla do přední části bývalé kosmické lodě. Dveře pilotní kabiny byly dokořán, jejich menší části zaražené hluboko do plastového obložení stěn.

Vzniklým otvorem se protáhl dovnitř.

Samotná kabina vyhlížela pěkně zpustle. Anatomická křesla pro letovou posádku byla vytržená z podlahy a poházená porůznu kolem stěn. Řídicí helmy se povalovaly po podlaze jako utáaté a zapomenuté

lidské hlavy. Několik velkých panelů bylo rozbitých, ale jinak se zdálo, že alespoň třetina jich je v pořádku. Terminály a ovládací panely v čele kónické místnosti také vypadaly funkčně. Stejně tak pùlkruhová masivní přístrojová konzole uprostřed místnosti.

Tam bývalo místo velitele lodi.

Brent přeběhl prsty po modulové klávesnici právě tohoto terminálu. Žádná odezva.

Zkusil to s dalšími univerzálně platnými příkazy, ale spojení s hlavním počítačem bylo zřejmě přerušené. Zrovna tak nereagovaly ani další stanoviště v pilotní kabině.

Se zřetelným pocitem zklamání prohledal přilehlá oddělení. Na nic zajímavého nenarazil, žádná těla neobjevil, a tak se vrátil zpět do hlavního koridoru.

Owen se ukázal chvíli po něm. V jedné ruce nesl přenosný pneumatický hever a v druhé ocelovou láhev se stlačeným vzduchem. Obě věci, láhev i hever, spojovala krátká hadice s pojistným ventilem a mechanickým měřákem.

„Třeba se to hodí, až se budeme chtít někam probourat,“ utrousil Owen. „A co ty?“

Zvědavě zdvihl obočí.

Brent zavrtěl zamítavě hlavou.

„S tím se nedá nic dělat,“ pokrčil Owen rameny.

„Alespoň jeden terminál v pilotní kabině mohl fungovat.“

„Stejně se divím, že se loď při sestupu nerozpadla docela.“ Svalovec se zamyslel. „Navigační sekce je v hodně dezolátním stavu, ale přímý vstup do elektronického systému je kupodivu aktivní, to jsem vyzkoušel. Nic to samozřejmě nemusí znamenat, ale na druhou stranu by to mohlo svědčit pro to, že počítač je dosud alespoň částečně funkční. Bude to chtít sehnat neporušený terminál a propojit je skrz přímé obvody.“

„Pěkná piplačka.“

„Jo, je to dost otravná práce, která předem nezaručuje žádný výsledek.“

„Na tohle nestačím,“ zavrtěl hlavou Brent.

„Pokud na tom nikdo nebude líp, tak to klidně můžu zkusit,“ nabídl se Owen. „Stejně asi v nejbližší době nebude do čeho píchnout.“

„Uvidíme. Co se mrknout za Graczykem, jestli na něco nekápnul? A seznámit se s ostatními, co říkáš?“

„Pro mě za mě.“ Owen zešíroka pokrčil rameny.

Brent si unaveně promnul spánky.

Horní pátá paluba téměř tonula v temnotě. Nouzová světla svítila v natolik velkých rozestupech, že si Graczyk musel přisvěcovat baterkou. Uspořádání a vybavení místností se tu od dolních palub zřetelně lišilo. Posádka kosmické lodi měla nesrovnatelně větší pohodlí než vězňové namačkaní v těsných přepravních schránkách.

Graczyk v tom viděl jen další důkaz nespravedlivého elitářství. Byl to frustrující pocit.

Zkurvenci, odplivl si do tmy.

Vlezl do neosvětlené jídelny, překročil rozlámané stoly a židle, prohlédl si velké automaty na přípravu hotových jídel. Zkusmo stiskl několik programovacích tlačítek a pak do nich dvakrát udeřil pěstí. Ubikace byly prázdné, zato v místnosti přiléhající na spojovací sekci ke svému překvapení našel dvě těla. Ode dveří na ně posvítíl. Končetiny měly zkroucené ve velmi nepřirozených úhlech. Odvrátil se a chtěl se přesunout jinam, ale pak se rozmyslel.

Vrátil se k mrtvolám a zručně je prošacoval.

U modré kombinézy náležející letecké posádce nic užitečného nenašel, ale u tmavě šedé, jež patřila k ozbrojené ostraze, měl víc štěstí. Na opasku v černém nylonovém pouzdru objevil elektrický paralyzér. Jenže když jej vyzkoušel, zjistil, že je rozbitý, a tak ho nechal ležet na podlaze. Zklamaně tělo obrátil a ke svému velkému překvapení pod ním našel ploché čtvercové pouzdro s dlouhým popruhem přes rameno. Na svrchní chlopni se skvěl zřetelný nápis Souprava pro nouzové přežití.

Chvatně plátěný obal otevřel a prozkoumal jeho obsah.

Světlice, tablety tuhého paliva, zapalovač, signalizační zrcátko, balíček první pomoci, dva univerzální energetické články, miniaturní baterka a další drobnosti ho nechaly naprosto chladným. Jediná věc, která ho zaujala, byl nůž s jednostrannou čepelí, krátkým horním pilovým ostrím, masivní záštitou a dutou rukojetí. Společně s pochvou se dal použít ke stříhání drátů, otevírání uzávěrů, zatloukání a několika dalším běžným činnostem.

Nebyl to sice žádný výstavní model, ale byl vyrobený z kvalitních materiálů a vypadal spolehlivě.

Potěžkal ho v ruce a pak jej schoval pod rozedraný vězeňský overal.

Brent a Owen vystoupali po úzkém schodišti. Ač je k tomu nikdo a nic nenutilo, chovali se instinktivně opatrně a snažili se nedělat přílišný hluk. Brent dokonce držel rozsvícenou svítilnu za masivní hlavici a propouštěl mezi prsty pouze nezbytný proud světla.

„Kterým směrem?“ rozhlédl se Owen.

„Třeba doprava,“ řekl Brent a posvítil tím směrem. „Kde je ten blondák?“

„Nevím,“ zaposlouchal se Brent do šramotu usazujícího se trupu. „Někde tu bude.“

„Zavolám na něj, ozve se.“

„Ne, počkej,“ zadržel ho Brent. Owen přimhouřil oči.

„Třeba bude... třeba ho najdeme bez hulákání.“

„Hm.“ Oba se po sobě podívali s určitým pochopením.

Velké oddělení, v němž se nacházelo třicet hibernátorů posádky vězeňské přepravní lodi Tecora, vyvolalo v Graczykovi prchavý pocit nenávisti.

Od otevřeného uzávěru civěl do chvějivého šera uvnitř rozlehlé místnosti. Silným paprskem světla přejížděl sem a tam. Nikde se nic nehýbalo, nepozoroval žádné náznaky života.

Plivl na podlahu.

Polovina kryogenních zařízení byla poškozená, ale druhá část vypadala v pořádku.

Zachrchlal a vykročil mezi první řadu sarkofágů.

V každém leželo tělo. Nejdříve hibernátory otevíral a pozorně je zkoumal, ale pak prohlídky zjednodušil až na zběžnou kontrolu, kdy si posvítíl skrz průhlednou část odsuvného krytu.

Všichni muži byli mrtví.

Graczyka nezajímalo proč. Ať zhebli chybou počítače při rychlém buzení nebo z nějaké jiné příčiny, jemu to bylo naprosto fuk.

Obešel první, druhou a třetí řadu. Na dobrou minutu se musel zastavit a opřít, než polevil silný nával nevolnosti.

Čtvrtá řada zčásti a pátá řada celá byly zavaleny kovovým šrotem z utržených nádrží a zhroutené palubní přepážky. Pohledem přešel muže v prvních dvou hibernátorech čtvrté řady, překročil přeražený nosník silný jako pořádné chlapské stehno, ale pak se zastavil a otočil hlavu podezíravě na první přístroj.

Byla to snad maličko odlišná barva ve tváři, která ho vrátila šest kroků dozadu?

Uvolnil ruční pojistku na boku podstavce a odsunul horní kryt k nohám přístroje. Sklonil se nad mělkým, měkce polstrovaným lůžkem. Tmavovlasý muž ležel s horní částí trupu natočenou trochu na stranu, řada senzorů na čele a na spánku držela na svých místech. Jednu kanylu měl zavedenou do ohbí levého lokte, ta druhá se zřejmě při prudkých pohybech lodi vytrhla a bezbarvá tekutina vytvořila velkou vlhkou skvrnu na šedivé tkanině.

Váhavě se jej dotkl. Displej životních funkcí nefungoval, a tak mu přiložil ukazováček na krční tepnu.

Ačkoliv byl tep slabý, přesto ho zaznamenal.

„Kurva,“ zašeptal.

Zvedl hlavu, podíval se k prázdnému vchodu do místnosti a pak opět na muže.

Byl v hlubokém komatu.

Graczyk zapřemýšlel.

„Vrátím se, buď bez obav,“ řekl nakonec a dal se do prohlídky zbývajících hibernátorů.

Poslední měl sice spodní část poškozenou od utržené kryogenické nádrže, ale doširoka otevřené oči chlapa v černém tričku se znakem federální vězeňské služby byly ve světle baterky pozorné.

Blondák se zamračil.

Strážný si zaclonil oči před prudkou září a trochu se pohnul v úzkém prostoru.

„Musíš to otevřít zvenku,“ zakřičel hlasem ztlumeným odolným plexisklem. „Mně to odsud zaboha nejde!“

Rozhodnout se Graczyk uměl rychle. Odtrhl plomby a nahmatl malé rukojeti, kterými končila tenká ocelová lanka. Škubnutím uvolnil závěsy posuvného krytu a odhodil tvrzený plast na stranu.

„Dneska vidím rád i vězně,“ řekl dozorce potěšeně a zvedl se do sedu. „Díky, žes mě z té sračky dostal.“

Graczyk odložil svítilnu a přistoupil ze strany k hibernátoru. Natáhl levou ruku, chytil muže za krk a přitlačil ho zpět do lehu.

„Co to... zatraceně děláš?“ vyhrkl překvapený muž a zakoulel očima.

„Pšššt, buď pěkně potichu,“ zasyčel blondák. Zatímco jednou rukou stále přidržoval slabě se kroutícího bachaře, druhou hmátl pod blůzu a vytáhl nůž.

Ostří se matně zalesklo, špička krutého nástroje se dotkla uniformy těsně vedle hrudní kosti. „Hele, nech toho...!“

Graczyk se chystal pomalým, skoro ladným pohybem zarazit strážnému čepel do prsou, ale pak si to rozmyslel. Přehmátl, upustil nůž a sevřel kostnaté prsty kolem bachařova krku. Umírající sebou silně a trhavě zaškubal, ale blondák jej celou svou vahou přidržoval na místě. Ruce chvíli tápavě bouchaly po hranách otevřeného hibernátoru, ale z plic vyčerpaných marným bojem o řídký vzduch vycházelo přes rozšklebená ústa pouze chrčivé chroptění.

Bolestivě vytřeštěné oči přestaly nakonec v důlcích poletovat. Bylo po všem.

Graczyk schoval špičku jazyka za sevřenými rty, otřel si zpocený obličej do útržku látky a sebral nůž. Vzal baterku a prohlédl si s pečlivým zaujetím své dílo.

Žádné pohnutí, žádné emoce.

S tváří vyhlazenou do neutrálního výrazu se vydal mezi řadami kryoboxu.

Příslušník letové posádky byl pořád ztracen kdesi v zemi nesoucí název Bezvědomí. Blondák zkontroloval třepotavý puls.

Ušklíbl se.

„Jsem kurva u tebe,“ šeptnul významně.

Pozdvihl ostrou zbraň.

Možná ho varoval instinkt, možná neslyšný zvuk nebo nepatrný záchvěv vzduchu. Vražedně ostrá čepel zmizela jako bleskem pod vězeňskou kombinézou.

Strnul v nehybném postoji nad otevřeným lůžkem.

„Hej, Graczyku, co to tam vyvádíš?!“ ozvalo se od vchodu do koridoru.

„No tak, slyšíš mě?!“ vyštěkl netrpělivě Brent, ale od vstupních dveří neudělal ani krok.

Blondák se narovnal a prudce otočil. „Nic,“ řekl chraptivě.

„Vážně?“ Brent si nebyl jistý, ale neviděl v těch nepříjemně lesklých očích prchavý záblesk nejistoty?

Owen obešel místnost po obvodu a přiblížil se k otevřenému kryoboxu. Nahlédl dovnitř.

„Snažil jsem se mu pomoci, ale je na tom bídne,“ pospíšil si Graczyk.

Brent se nepohnul. Založil si ruce na prsou.

Owen si zblízka prohlédl postavu v hibernátoru. „Žije – prozatím; ale nevím, jak dlouho mu to ještě vydrží.“

„Vyneseme ho ven,“ rozhodl Brent.

„Šlíš?!“ vyhrkl pobouřeně Graczyk. „Patří k těm zrasanejm bachařskejm sviním!“

„No a co?“

„Vždyť tě taky odsoudili!“

„Tohle snad pro něj udělat můžeme.“

„Jsem proti! Ať chcípne!“

„A proč jako?“

„Ten hajzl nemá nárok dejchat stejnej vzduch jako my!“

„Mluvíš z cesty. Časem se třeba probere a my nejsme v situaci, abychom mohli plýtvat něčími životy.“

Graczyk zbrunátněl rozčilením. „To mu radši na místě zakroutím krkem!“

Do kmitavé záře baterek vstoupil ještě jeden muž. Byl oblečený do černých vojenských kalhot s kapsami na stehnech, černého trička s emblémem na levé straně prsou a vysokých šněrovacích bot. Nad ušima byl hladce vyholený, zbytek vlasů měl předpisově krátkou míru. Na bledém čele se mu zřetelně vyjímal dlouhý a křivolaký šrám plný zasychající krve. „Důvod?“ zeptal se. Blondák vyvalil oči.

„Co je zas tohle?“ Owen se zatvářil mírně pobaveně.

„Neděláš svou práci pořádně, hochu. Tohohle jsme dostali z kontrolní místnosti těsně u schodiště.“

„Tam jsem se nestačil mrknout,“ zamumlal Graczyk. „Celá posádka pochcípala, jak to že ty, do prdele, ne?!“

Strážný pokrčil rameny. „Měl jsem službu, když došlo k nehodě.“

„Službu?“ zavrčel Graczyk.

„Nějaký poddůstojník je během přepravy vždycky vzhůru. Ne, že by to k něčemu bylo, ale u ozbrojených složek je to zavedená tradice. A jsem hodností desátník, kdyby něco.“

„Na to ti zvysoka seru!“ začal pěsti blondák.

„Hele, klídek,“ položil mu Owen masivní dlaň na rameno. „Koukej mi s tímhle tělem helfnout. Chyť ho za nohy, já ho vezmu za ramena a vyvlečeme ho před loď.“

„Pěkný hovno, tahejte se s tou mršinou sami, když chcete!“ vyhrkl Graczyk nasupeně. Prokličkoval spěšně mezi hibernátory, protáhl se mezi Brentem a desátníkem do spojovací chodby. Za chvíli bylo slyšet, jak dupe po schodech pryč.

„Já teda nevím...“ protáhl strážný.

„Kašli na to,“ poradil mu Brent. Vešel do místnosti, aby pomohl Owenovi. Podezíravě zúžil oči, když zaregistroval odtržený a odhozený kryt posledního sarkofágu. Letmo a pokud možno nenápadně si do něj posvítíl a na vteřinu ztuhl. Ohlédl se po Owenovi, ale ten vypadal, že je plně zaujatý strážným. Desátníkovi se do místnosti nechtělo, a tak si také ničeho nevšiml.

„Žádné viditelné zranění nemá,“ řekl Owen.

„To bývá nejhorší,“ odvrátil Brent strnulý pohled.

Oba pak chlápka opatrně zvedli a s desátníkem v závěsu vyšli z přepravního oddělení.

Vytrženou přechodovou komorou vylezli před kosmickou loď, strážného položili do stínu hned vedle prvního muže, jehož sem dopravili oba zachránění civilisté.

Cortez bez ptaní přiložil strážnému po dvou párech snímačů na čelo a na spánky. Roztrhl mu tričko a přenosným skenerem ze zdravotnické výbavy přejel po nahém trupu.

Desátník a Owen si clonili oči přivyklé na šero před společnou září dvou sluncí a zvědavě se rozhlíželi po neutěšené pouštní scénérii. Ostatní, kteří se v nepatrných ostrůvcích stínu opírali o spálený trup vraku, zejména všichni bývalí vězňové, se netvářili nijak přívětivě.

Kolovala mezi nimi tlaková láhev, ze které si postupně dopřávali čistého kyslíku.

„Je to fakt horší, než jsem si myslel,“ zachmuřil se desátník. Zvedl paži nad hlavu a nechal ji volně klesnout k boku. „Gravitace rozhodně vyšší než pozemská.“

„Věc názoru,“ pokrčil Owen klidně rameny. „Mně to nevadí.“

„Dejcháme, prozatím žijeme,“ prohodil šlachovitý chlapík ve vězeňské uniformě.

„Furt jsme na tom líp než ti uvnitř,“ přitakal souhlasně civilista se sedřeným obličejem.

Maličká obrazovka diagnostického přístroje zapípala. Brent a Cortez se k ní naklonili.

„Blbější než v předchozím případě,“ řekl Cortez. „Vnitřní zranění ani krvácení žádná, základní životní funkce a orgány fungují uspokojivě. Příčina je na pětadevadesát procent v poškození mozku.“

„Jaká je prognóza?“ zajímal se Rostocki a mnul si odřeniny na tvářích.

„Nestane-li se zázrak, tenhle se ani neprobere.“

„A ten první?“

Cortez rozhodl ruce. „Pokud tomu přístroji rozumím, měl trochu víc štěstí. Jeho mozek vykazuje přijatelnou činnost, možná se z bezvědomí probere. Jedna věc mi však nejde do hlavy.“

„Copak?“ zeptal se Brent.

Cortez vyvolal na obrazovku předešlý záznam a ukázal na určité místo. „Tady. Skener asi není dostatečně citlivý, takže to program nedokáže vyhodnotit. Řekl bych, že jde o vnitřní rupturu. Slabé krvácení nebo protržená střevní stěna.“

Brent klepl prstem do displeje. „Mělo by se to před prvním použitím nějak vykalibrovat, ale nevím jak.“

„Skoro tři sta lidí na palubě, a tak málo naživu...“ zamumlal nezřetelně desátník. Z jeho ruky vyletěl kamínek a cinkl o přeražený nosník trčící z roztrženého pláště lodi.

Civilista Jenkins se náhle nahrbil a sotva se stačil od ostatních odvrátit. Zkroutil se nevolností a začal dávit nazelenalé žaludeční šťávy.

„Neuškodilo by zavést nitrožilní výživu,“ navrhl Cortez. „A taky antibiotika proti sepsi.“

„Něco určitě najdeme ve skladu zdravotnického materiálu, já se o to pak postarám,“ přikývl Brent.

Owen měl rozhlížení tak akorát dost. „Jak se jmenujete?“ zeptal se mužů sedících ve stínu.

„Proč?“ utrousil hloupě ten se šlachovitou postavou.

„Abych to věděl,“ odsekl Owen a svěsil ruce volně podél těla. „Mám na vás ukazovat prstem, nebo co?“

Nastalo nevraživé ticho. Slunce zběsile pátilo a Brent s Cortezem si vyměnili pohledy.

„Jsem Jenkins,“ zamumlal shrbený chlápek a utíral si rukávem ústa. Žluč měla skutečně odpornou chuť.

Ostatní si prohlíželi Owenovu odstrašující muskulaturu.

„Rostocki,“ řekl po další odmlce civilista s potlučeným obličejem.

„Sanders,“ zašklebil se ironicky šlachovitý vězeň.

„Garett,“ přidal se desátník. Opodál stojící Graczyk vyprskl sprostou nadávkou.

„No, vidíte,“ zašklebil se Owen. „Oficiality jsou za námi.“

„Příšernej výhled,“ ukázal Rostocki prstem do údolí. „Co je na druhý straně?“

„Nevím, běž se podívat.“

„Skoro se nedokážu pohnout, jak mě všechno bolí. Jsem rád, že v klidu sedím, natož abych někam lezl.“

„Graczyku, tys byl na opačné straně lodi, jak to tam vypadá?“ zajímal se Brent.

„Stejněj humus jako tady,“ zafuněl blondák. „Hromady kamení a rozpálená poušť.“

„Je poněkud tepleji, to je pravda,“ řekl beze stopy humoru Jenkins.

„Viděl jsem i horší světy,“ podotkl Cortez.

„To ano, ale pochybuju, žes na nich ztroskotal i s kosmickou lodí,“ opáčil Brent.

„Prima,“ konstatoval nevesele Rostocki. „Kde jsme to vlastně skončili?“

Owen mlčky potřásl vyholenou hlavou.

„Tady bachař by to mohl vědět, ne?“ zavrčel Sanders.

Garett se ošil. „Nemám tušení.“

„Cože?“

„Věc se má tak, že Tecora po poslední zastávce na Piperu Delta pronikla v plánovaném sektoru do hyperprostoru. Po výstupu jsme spadli rovnou sem. Planeta byla opravdu velmi blízko.“

„Takže jsme někde na trase,“ konstatoval Rostocki.

„Nevím.“

„Zkurveně, jaký nevím?!“ vyjel Graczyk. „Snad si pamatuješ letovej plán a mapu oblasti, ne?“

„Nejsem pilot!“ odsekl desátník.

„To všichni vidíme.“

„Něco snad...?“ nadhodil smířlivě Owen.

Garett se podrbl na zátylku. „Dispozice přepravy i všechny plánované zastávky byly jasné, každé z posádky se s letovým harmonogramem seznámil.“

„A tvůj odhad?“

Desátník vypadal rozpačitě. „Žádnej, nemám se čeho chytit. Nepamatuju se totiž, že by se v blízkosti kursu nacházela soustava složená z modrého obra a červeného trpaslíka. O pouštních planetách s dýchatelnou atmosférou nemluvě.“

Jenkins se zoufale rozkašlal.

„Jak to?“ porušil Brent překvapené ticho.

„To je tak: Tecora se poslední čtyři úseky pohybovala po vzdálených kosmických trasách a ty nejsou nikdy stoprocentně bezpečné – to nepochybně víte. Některé společnosti a někdy i Federální vězeňská služba je využívají, protože letový provoz na nich je řídký a požadované tarifní poplatky spíš symbolické. To přináší řadu výhod.“

Cortez se zamračil. „Jestli jsme někde na trase nebo alespoň v její blízkosti, je pravděpodobné, že nás začnou hledat, jen co loď nedorazí ve stanoveném termínu na další zastávku, či přinejhorším do Nového Lefortova. Ale pokud na ní nejsme, tak kde zatraceně jsme?“

„Já...“

„Kurva, neříkej to zase,“ varoval ho Graczyk.

„Dobře. Protože služba na čtvrtém úseku připadla mně, prošel jsem navigační mapu oblasti a příslušnou informační databázi velice pečlivě. Není nad to, když jako směnový dozorčí něco poděláte. A z toho

důvodu vás ujišťuju, že se ve vzdálenosti minimálně dvanácti světelných let nenacházela žádná soustava s více než jednou hvězdou.“

Brentovi poskočil žaludek v nepříjemném záchvěvu. Koutkem oka zachytil Owenův významný pohled. Ani on se netvářil právě vesele.

„To je jistý?“ ujišťoval se Cortez.

„Ano. Letová trajektorie procházela pěkně vymeteným kusem vesmírného prostoru. Dvě hvězdy střední třídy obklopené trochou nějakýho smetí, větší planety žádné. Nejbližší vícenásobný solární systém se nacházel třicet světelných let směrem do centra galaxie, ale měl úplně odlišnou strukturu. Určitě žádné červené trpaslíky. To vím nabeton.“

„Těmhle zkurvenejm kecům nevěřím!“ vyletěl Graczyk. „Krmíš nás jenom všivejma výmyslama!“

„Sklapni hubu,“ poradil mu Owen. „Nevíš, proč by to dělal? Je po krk ve stejným hovně jako my.“

„Je to bachař!“

„A co jako?“

„Já mu kurva nevěřím!“

„Čistě tvoje věc,“ předvedl dokonalý chrup svalovec.

Garett se nadechl, aby něco řekl, ale Brent ho předběhl.

„A co si ty zač, Graczyku?“ zeptal se potichu.

„Jsem naprosto normální,“ vyštěkl udýchaně blond'ák. „Všechno to na mě bylo nahraný, celej zkurvenej proces. Jasnej justiční omyl!“

„Aha...“ utrousil mnohoznačně Brent. „Trochu obehrenej šlágr, nemyslíš?“

„Odsoudili mě na základě nepřímých důkazů, protože na mě ve skutečnosti nic neměli!“

„Asi to stačilo,“ řekl zlehka Owen.

Graczyk přivřel víčka a vrhal kolem sebe pichlavé pohledy.

„Trochu se v kosmickém lítání a navigaci vyznám,“ řekl Cortez váhavě, „proto vím, že při hyperprostorových skocích dochází občas ke všelijakejm nehodám, ale desátníkova verze od nás vyžaduje, abychom věřili, že jsme se ocitli řádově až několik desítek světelných let od běžné kosmické trasy. To se mi nezdá pravděpodobný.“

„Ale vyloučený to není?“ zvedl hlavu Jenkins.

Cortez rozhodil ruce v marném gestu. „A co je? O strašné spoustě věcí stále nic nevíme. Jen předkládám svoje pochyby.“

„Ve vesmíru se může přihodit úplně cokoliv,“ utrousil zádušně Rostocki.

Cortez neochotně přikývl.

„Budou nás vůbec hledat?“ zamumlal Jenkins.

„Tutově,“ prohlásil úsečně Sanders. Sevřenou pěstí udeřil do písku.

„Nezbývá než doufat, že se Garrett mylí,“ řekl Brent. „Dokud nás nenajdou, a to může trvat nějakou dobu, musíme se o sebe postarat sami.“

„Postarat?“ opáčil Rostocki a zašklebil se.

„Zajistit základní podmínky k přežití,“ doplnil Brent.

„Vysílač i s anténním systémem je pryč, nikoho se tudíž nedovoláme. Takže by bylo dobré a asi i nanejvýš rozumné shromáždit potraviny, vodu, léky a veškeré fungující přístroje či nástroje, které z trosek dokážeme vyhrabat. Tyhle věci nám usnadní zdejší pobyt.“

„Ale máme přece loď...“ ukázal Rostocki palcem na sežehlý trup.

„Velký kulový,“ přerušil ho nevybíravě Owen, který postával se založenýma rukama u otvoru po přechodové komoře. „Máme maximálně zpocený zadky, nic jinýho. Z Tecory je nepoužitelný šrot, všechno, co budeme potřebovat, z ní musíme nejdřív vytahat.“

„Já myslel, že...“

„Radši nemysli, kámo. Můžeme bejt rádi, že je světlo, ale za pár hodin to velký slunce zapadne a my nemáme potuchy, co se bude dít potom. Měli bychom se připravit na každou eventualitu.“

Jako na povel zamžourali k obloze.

Modré slunce na své nebeské dráze hodně postoupilo, aniž tomu věnovali pozornost. Palčivě oslnivý kotouč žhnul za půlí cesty mezi nadhlavníkem a mihotavě se tetelící linkou vzdáleného obzoru.

Tváře některých trosečníků se protáhly.

„Kurva, nevyvolávej duchy,“ řekl přiškrceně Graczyk. „Mně to náhodou vyhovuje, jsem svobodnej, víš?“

„Možná to tak zatím je, ale když s tím něco neuděláme, nebude mít tahle podělaná idylka dlouhýho trvání.“

„S nadšením bych rovnou vypadl,“ oznámil nahlas Rostocki.

„Doufám, že nás odsud sakra rychle vyšťouraj.“

„Ty se máš kam vrátit, ale mě čekaj hnusně studený skály na Lefortovu,“ zamračil se Graczyk.

„Každému, co jeho jest,“ prohlásil se zadostiučiněním Garrett.

„Jo? Táhni teda do prdele!“

Desátník se nenechal vyprovokovat. Potěšeně se zašklebil.

„Je blbý se připomínat, ale nepil sem a nežral, ani nepamatuju,“ řekl Cortez.

„To je fakt. Mám žízeň, že bych se o ni mohl opřít,“ uvědomil si Sanders.

Jenkins, Garrett a Rostocki souhlasně zamručeli.

„Do začátku musíme najít alespoň trochu potravin,“ řekl Brent.

„Taky se podívat po nádržích, jestli v některé nezůstala voda. Je mi nanic stejně jako vám, takže pochybuju, že by se někdo chtěl pouštět do podrobnější prohlídky.“

„Nehnu zbytečně ani prstem,“ přikývl Graczyk.

„Tutáč,“ potvrdil Sanders.

Owen se ve stoje protáhl. „Jak si sednu, tak se nezvednu.“

Brent si unaveně přešel dlaní po obličeji. „Dobře, seženeme to nejnnutnější a usadíme se tady venku. Kdo bude chtít, ten může samozřejmě zůstat v lodi. Mám pár kapslí proti bolestem a taky něco na uklidnění. Dám vám je, když na tom budete špatně.“

„Strč si je někam, felčare,“ zahučel Graczyk.

„Se ví,“ přizvukoval mu Sanders.

Brent pokrčil rameny. „Jen sem nabídl možnost, nic víc.“

Rostocki se zvedl ze země. „Dáme se do toho, ne? Sotva se držím na nohou.“

Jenkins párkrát sípavě zakašlal. „Spal bych jako nikdy v životě.“

„Vysrat se na to,“ zabrbľal Graczyk a odpotácel se k otvoru po přechodové komoře. Cestou několikrát zachrchľal a odplivľ pořádnou porci hlenu.

Bývalí vězňové a bývalý desátník vězeňské služby vstoupili jeden po druhém do bývalé vězeňské přepravní lodě jménem Tecora. Pouze tmavooký Cortez se zasmušilým výrazem ve tváři zůstal sedět pod vydutým pláštěm spáleného a rozbitého vraku.

Co chvíli se ujistil, že jeho dva nehybní svěřenci vykazují alespoň minimální známky života.

Velké namodralé slunce se spodním okrajem dotýkalo obzoru.

Trosečníci posedávali na provizorních lůžkách. Každý si nějaké sestavil z pěnových matrací, dek a spacích pytlů, které postupně vynosili z lodi. Strávit noc pod otevřeným nebem bylo nejpříjemnější řešení, nikomu se nechtělo do tmavých a pokřivených prostor hořce čpících spálenou izolací. Hlad zahnali balíčky nouzových dávek, jež našli v jednom skladu. Naplnili také dost plastových lahví vodou z nádrže ve sprchách posádky, donesli je ven a položili do písku hned vedle ambulantní jednotky, kterou Brent odkudsi přivlekl.

Sanders s Rostockim seděli naproti sobě, mezi nohama se jim vršily balíčky náhradních energetických zdrojů, které posbírali na druhé palubě. Ty poškozené odhazovali, fungující ukládali do rozměrné kartónové krabice. Cortez do sebe nacpal poslední zbytky jídla, které mu přinesl Owen, a suchá sousta zapíjel vydatnými doušky z dvoulitrové láhve. Jenkins s obličejem celým šedivým se choulil na své matraci zabalený do deky. Tvářil se uštvane, oči se mu leskly nevolností a co chvíli se nekontrolovatelně roztřásl.

„Myslíte, že je hodně pravděpodobné to, o čem mluvil Owen?“ zeptal se náhle.

Sanders odložil nefunkční článek a zahleděl se na zapadající slunce, které začínal zahalovat bledý opar. „Vyloučený to není.“

„Kravina!“ zabručel Graczyk, který se před chvílí přiloudal od přídě.

Rostocki zavrtěl hlavou. „Kecy. Kdyby na týhle všivý hroudě pobíhalo cokoli většího než myš a inteligentnějšího než zprzněný čokl, dávno by se o tom vědělo. Přinejmenším z komerčních globálních sítí. Jejich hlavní zpravodajství by si kvůli vlastní sledovanosti rozhodně nenechala ujít příležitost se o tom s lidstvem podělit.“

„Jseš si tím tak jistej?“

„Jo. Mají ve všech možnej institucích spousty placenejch lidí a byl by hřích jejich služeb nevyužívat. Správa mimozemské kolonie podrobně zkoumá veškeré planety ve vnějších oblastech a taky je průběžně monitoruje. Je to tak, Cortezi?“

„Nejspíš,“ přisvědčil Cortez. Zmuchlal roztrhané folie od potravinových balíčků a natáhl se.

„Cejtím se hnusně,“ řekl Jenkins. „Je to tady hrozně velký, moc prostoru.“

„A odkud jsi?“ obrátil se k němu Rostocki.

„Z Bory.“

„Kurva, aby ne,“ zacenil se posměšně Graczyk. „Docela ji znám. Ta zapadlá vesmírná díra není vo moc větší než pozemskéj Měsíc a tahle písčítá planeta vypadá jako pořádně velkej parchant.“

„Ale stejně...“

„Bude to v pohodě, najdou nás,“ utěšoval Rostocki především sám sebe.

Z lodi vylezl Brent s náručí plnou oděvů a dalších dek.

„K čemu to?“ zvedl hlavu Sanders.

Brent hodil svršky na zem. „Teplo nebude, takže čím víc, tím líp.“

„To je krev?“ zaškaredil se Jenkins štitivě na několik tmavých skvrn.

„Sebral jsem některé z nich v přepravních odděleních. Kdo bude chtít, ten si je vezme. Nikoho nenutím.“

„Něco zabavím pro tyhle dva,“ řekl Cortez. „Zůstanou tady, do lodi je přenášet nebudeme, co?“

„Lepší, když se s nima bude hejbat co nejmíň. Přikrývek si vezmi, kolik chceš, ve skladu je jich dostatek.“ Brent se otočil a opět zmizel uvnitř lodi.

Velké slunce kleslo z větší části pod obzor. Křivolaké stíny se rychle prodlužovaly a dostávaly zřetelné kontury.

A to navzdory červené hvězdě na obloze.

Prudká změna teploty stejně většinu trosečníků překvapila.

S příchodem tmy se řídký vzduch bleskově ochladil. Jakoby kdosi neviditelný otočil ovladačem obrovsky výkonné klimatizace a rozhodl se z nich vyrobit mražené lidské vzorky. Součásti oděvů, které nanosil Brent, byly během pár okamžiků rozebrány, a vůbec nevadilo, že některé z nich se černaly zaschlou krví. I zbytek dek se hodil k teplým spacím pytlům a matracím rozmístěným do nepravidelného půlkruhu kolem výstupního otvoru z Tecory.

Rostocki roztáhl poslední přikrývku a chystal se zalehnout. Tělo ho neuvěřitelně bolelo, v potlučeném obličejí mu ostře škubalo a v hlavě cítil takový tlak, že se chvílemi začínal bát, aby mu nevybuchl mozek. Nijak zvlášť nepomohly ani tabletky, které mu dal Brent. Buď byly příliš slabé nebo bolest příliš silná, každopádně nezabraly. Garrett zabalený po ramena ve spacáku se v polosedu opíral o přeražený nosník a unaveně zíral do houstnoucí tmy. Až na odpornou pachut' v ústech a

občasné zvonění v uších na tom byl relativně dobře. Sanders a Graczyk leželi vedle sebe, ale zatím nespali. O čemsi se spolu šeptem bavili a občas vrhali po ostatních kradmé pohledy. Zato Jenkins dokonale odpadl. Až po čupřinu řídkých vlasů byl zachumlaný ve spacáku a zhluboka oddechoval. Nic ho nezajímalo. Námaha, vyčerpání z nezvykle silné gravitace a stres z neobvyklých zážitků ho okamžitě uvrhly do hlubokého bezesného spánku. Owen si opodál ulevoval od trochy přebytečných tekutin do mělké prohlubně.

Brent napojil zbývající hadičku do automatické ambulantní jednotky a zapnul ji. Přenosný přístroj začal zásobovat krevní oběh obou bezvědomých vyživovacím koncentrátem ze dvou zásobníků, které přinesl z lodi a před chvílí k němu připojil. Civilista vykazoval ve svém stavu daleko lepší výsledky životních funkcí než strážný, jehož křivky na malém monitoru kolísaly bez zjevné příčiny mezi hraničními hodnotami.

„Nevypadá to s ním dobře,“ řekl Cortez.

Brent souhlasil. „Bude rád, když se dožije rána.“

„Ten civil má slušnější vyhlídky.“

„Uvidíme.“

Owen se přiloudal od zádě Tecory. Zhluboka se nadechl, protáhl svalnatá ramena a vypustil do studeného vzduchu obláček teplého dechu. S rukama založenýma v bok se rozhlédl po obloze.

Kolem malého slunce se utvořil mdlý narudlý kruh, který zastíral pouze světlo nejbližších slabších hvězd. Neznámá souhvězdí o vyšší svítivosti dál nerušeně vytvářela myriády nehybných obrazců. Vyprahlá kopcovitá krajina se lidským očím skryla v podivném příšeří, jež smazávalo jakékoliv bližší detaily. Cokoliv, co se nacházelo dál než sto metrů, se ztrácelo a při snaze o upřené pozorování se měnilo ve stínové preludy. Spodní polovina údolí a části pokračujících šterkových hřbetů zmizely úplně, jako by se přes ně přelila hladina šedorudého moře.

„Líbí se ti to?“ ukázal Brent po svahu dolů.

Owen zavrtěl hlavou. „Mrazí mě v zádech.“

„Nechte toho a radši zalehněte,“ zabručel Cortez a zavrtal se do spacího pytle. „Nemáte dost?“

Brentovi a Owenovi nezbývalo než souhlasit.

Vyčerpání si vybralo vysokou daň, každý se cítil jako vícekrát přežvýkaná potrava. Proto zalezli co nejhlouběji pod deky, aby se zahřáli.

Bylo příjemné si lehnout, a ačkoliv po tom zas tak netoužili, do minuty o sobě nevěděli.

Tábor trosečníků ztichl a své odvěké vlády se ujala noc.

DEN DRUHÝ

Probuzení do ranního úsvitu zastihlo Corteze s pořádně ztuhými končetinami. Také bolest ve svalech byla horší, než očekával.

Rozevřel víčka a nějakou dobu zíral do bledé oblohy. Východní obzor zahaloval opar jemně nachové barvy, zřejmě zdejší náhrada červánků.

Otočil hlavu a kývl na Brenta, který ho s drobným úšklebkem pozoroval. Posadil se a masíroval si brnící zápěstí.

„Jestli vypadám tak, jak se cejtím, tak to asi stojí za to.“

„Můžu tě uklidnit,“ řekl polohlasem Brent. „Je to ještě horší.“

„Bezva. Přesně to sem čekal.“

„Není zač.“

„Zavřete držky, kurva!“ ozvalo se navztekanež z Graczykova spacáku. „Nemůžete nechat ostatní chrápat?“

„Celou noc jsem o sobě nevěděl,“ zabručel Owen překvapeně a zamrkal do světla.

„To se dalo čekat,“ řekl Cortez.

„Mně se to ale nestává.“

Cortez pokrčil rameny.

„Co noha?“ načal z jiného soudku Brent.

„Neupadla, takže se zdá, že dobrý.“

„Neuškodí, když se ti na ni podívám a udělám převaz.“

„Teď hned?“

„Proč ne. Lepší, dokud je ještě chládek.“

„Docela rád bych si po ránu ulevil.“

„Pár minut snad vydržíš. Na kropení vyschlého písku budeš mít času habaděj.“

„Jestli si nadělám do pelechu, tak si mě nepřej,“ zabručel Cortez.

Brent zručně rozvázal obvaz a odkryl ránu. V sílícím denním světle se její okraje leskly zdravou narůžovělou barvou. Byla sevřená a nevytékal z ní žádný hnis.

„Bezvadné,“ liboval si Brent.

Z kontejneru se zdravotnickým materiálem vyňal pouzdro s novým elastickým obvazem. Ránu zakryl dezinfekčním polštářkem a převázal ji.

„Hojí se to, jizva se pěkně zatáhla. Zkoušej chodit, ale moc to nepřeháněj. Stehy budou ze začátku tahat, ale to je normální. Asi po šesti dnech se vstřebají, tělesná tkáň je samovolně rozloží.“

„Nějak se v tom vyznáš,“ řekl Cortez a natáhl si kalhoty.

„Určité zkušenosti mám.“

„Jsi zdravotník nebo někdo vod fochu? Co takhle nedovolený potraty, he? Nesbalili tě náhodou za něco podobného?“

Brent se zasmál. „Naopak.“

Cortez zakroutil hlavou a pomalu se odbelhal za Owenem.

„Kreténi ukecaný,“ vyhrabal se Graczyk ze spacáku. Nevrlé zíral do prvních slunečních paprsků.

I další se postupně probírali ze spánku, i když to šlo ztěžka. Protírali si oči, kašlali a plivali. Jenkins se ne a ne zvednout. Mátožně se převaloval a fňukavě hekal.

Na nehostinné planetě začínal jejich nový den.

Snídani odbyli v rozmrzelém tichu, které bylo poznamenané určitou nejistotou.

Přes rozbolavělé svaly se cítili alespoň o něco málo lépe než včerejšího dne. Příznaky rychlého probuzení začínaly ztrácet na síle a zvolna ustupovaly do pozadí. Navzájem po sobě pokukovali, ale nikdo nic významnějšího nahlas neřekl. Dokonce i Graczyk jenom nezřetelně bručel.

Poslední sousto bylo rozžvýkáno a spolknuto, lepivé drobký dehydrované stravy zapity vodou. Obaly od potravin zmuchlány a zahozeny do vyhrabané díry v písku.

Co dál?

Tahle otázka je trápila ze všeho nejvíc.

Owenovi to nakonec nedalo. „Mám pocit, že Brent se v některých věcech vyzná víc než my ostatní, takže bychom na něj měli možná dát.“

„Cože?“ vytrhl se z přemýšlení Brent a zvedl hlavu. „Nic jsem neříkal.“

„Právě proto. Tuším v tobě jisté zkušenosti, který by nám mohly být momentálně k užítku, co ty na to?“

Brent se nevesele zašklebil. „Proč sakra myslíš?“

„Mám dobrou čuch.“ Svalovec se poklepal sukovitým ukazováčkem po špičce nosu. „Ostatně každá rada dobrá, a kdo má k současné situaci co říct, ten by to měl udělat.“

V ošlehané tváři s rašicím strništěm různobarevných vousů problesklo několik letných pocitů, ale hned zmizely. Brent pomalu, jaksi neochotně přikývl. „Co málo vím, by se snad mohlo hodit. Otázka je, jestli to budete chtít přijmout.“

Tři, čtyři hlavy přikývly s neskrývanou úlevou.

Dotyční byli rádi, že vymyšlení nouzových opatření nezůstane ležet na nich samotných. Prozatím se ochotně podřídí tomu, kdo na sebe vezme odpovědnost a břemeno kolektivního rozhodování.

Jenom Graczyk zůstal ve věčné opozici. „Nikdo, kurva, vůbec nikdo mi nic přikazovat nebude. Jasný?!“

„Dělej, jak myslíš, kámo,“ řekl Cortez. „Ale bejt sebou, držel bych hubu zavřenou, pěkně ti z ní táhne.“

Blondák opovržlivě zafrkal.

Brent se rozhlédl po hloučku posedávajícím okolo. „Následující kroky jsou jednoduché: Shromáždí se všechny potraviny, taky se musíme postarat o zásoby vody. To je nejdůležitější.“

„Určitě,“ souhlasil za všechny Rostocki. „Bez vody nepřežijeme.“

Brent najednou vypadal mnohem cílevědoměji. Tvrději a odhodlaněji. „Dobře. Rostocki a Jenkins prohledají loď a podívají se po potravinách. Je jedno, jestli půjde o konzervovanou nebo dehydrovanou stravu, velká balení nebo osobní nouzové dávky. Cokoliv se bude hodit a čím víc, tím samozřejmě lépe. Hledejte pečlivě, nevynechejte žádnou místnost, žádný kontejner. Podívejte se úplně všude a co najdete, shromážděte provizorně u schodiště na druhé palubě. Garrett zkontroluje zásoby vody. Měl by vědět, kde se nacházejí jednotlivé nádrže a zásobníky.“

„V pohodě,“ přikývl desátník.

„Sanders a Graczyk by mohli sehnat co nejvíc funkčních přenosných svítilen, akumulátorů, náhradních zdrojů a jakéhokoliv náradí. Víím, že nebude snadné se prohrabovat těmi hromadami trosek, ale zkuste to. Co zvládnete, to zvládnete. Ostatní, pokud budou se svým hotovi, vám pomůžou.“

„Pustil bych se do počítače,“ nadhodil Owen.

„Jsem pro,“ přisvědčil Brent. „Já se mrknu po zdravotnickém vybavení a materiálu, přitáhnu sem všechny sady první pomoci, co najdu. Jak jsi na tom ty, Cortezi?“

Tmavooký se trochu zaškaredil. „Nic moc.“

„Nikam nepůjdeš a budeš dávat pozor na ty dva.“

„Jako by se stalo.“

„Má někdo nějakou připomínku?“

Nikdo neměl.

„Ne? Tak do toho.“

Jenkins a Rostocki snesli na druhou palubu posledních pět velkých balení denních dávek a položili je k slušně velké kupě nejruznějšího jídla, kterou za uplynulých několik hodin shromáždili. Pak se přidali k Sandersovi a Graczykovi, kteří venku třídili a zkoušeli svítilny, další náhradní zdroje a nejruznější nástroje, co se jim podařilo vydolovat z trosek. Rozbité nebo nefungující věci odhazovali vedle nouzového východu.

Rostocki se svalil na zem. Všiml si Corteze, jak se sklání nad jedním z těl.

„Děje se něco?“

„Ten civil se asi před hodinou probral,“ oznámil nevzrušeně Sanders.

„Bezva zpráva!“

„Sotva otevřel oči, začal sebou mlátit jako šílenec a řval tak hlasitě, že mu Brent musel píchnout něco na utlumení. Asi má velký bolesti, prý vnitřní zranění nebo co.“

„To už tak skvělý není.“

„Momentálně je celkem v klidu. Čas od času sice něco mumlá, ale jinak je zticha.“

„Dostane se z toho?“ zajímal se Jenkins.

„Zeptej se Brenta, ten se o něj stará.“

Rostocki přikývl a Jenkins se dál nevyptával.

Ten chlápek je vlastně vůbec nezajímal. Měli starosti sami o sebe, takže ztichli a snažili se odpočívat.

„Jak bylo na čtvrtý palubě?“ zeptal se trochu jízlivě Graczyk po chvíli, zatímco odkládal jeden akumulátor za druhým.

„Vy jste tam nebyli?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Sanders. „Sotva jsme prolezli spodek.“

„Nechutný,“ řekl Rostocki a třel si namožená ramena. „Začíná to tam hnusně zapáchat. Nakoukl jsem do několika oddělení, ale dovnitř jsem se nehrnul.“

„Mrtvý maso hnije,“ podotkl Graczyk. „Fakt, že jo.“
Jenkins obrátil oči v sloup.

Po čase se k nim připojil i Garrett. Svalil se do zbytku stínu a setřel si pot z čela.

Cortez kousek od něho vypadal, že spí. Byl opřený o trup lodi a oči měl zavřené.

Desátník chvíli otálel, ale pak vítězoslavně zdvihl do vzduchu podlouhlý přístroj s velkým displejem.

„Mrkejte, co mám!“ šklebil se zvesela.

„Co je to za krám?“ mhouřil víčka Sanders v bodavém světle.

„Obyčejný GépéeSko,“ řekl Cortez a trochu zvedl hlavu.

„To vím přece taky...“ ohradil se Garrett dotčeně.

„Tady stejně nebude k ničemu,“ dořekl tmavooký. „Bez satelitní sítě ani nepříjde.“

„Třeba se mylíš,“ namítl s nefalšovanou nadějí Rostocki a zvědavostí se celý napnul.

Garrett vložil do navigačního přístroje čerstvý zdroj a zapnul jej. „Já fakt toužím po tom, aby tahle planeta byla kolonizovaná, a my se shodou okolností zřítili jenom na pitomou malou poušť. Nic víc si skutečně nepřeju.“

Na displeji se objevil nápis: Vyhledávám...

A po zhruba půl minutě ho vystřídalo: Vyhledávání skončeno – systémový signál nenalezen.

„Zahod’ to,“ zaškaredil se Sanders

„Hezky jsi nás navnadil,“ luskl Jenkins zklamaně prsty.

Rostocki nasadil kyselý škleb a odvrátil se.

„Nic jinýho jste čekat nemohli,“ řekl Cortez. „I kdyby tu byly pouze automatické doły a rafinérie, už by se o nás vědělo a záchranná jednotka by byla na cestě.“

Rostocki a Sanders se vrátili k třídění zbytků lodního vybavení, Jenkins se zasněně díval po čisté obloze.

Rozhostilo se ticho.

„To počasí je nesnesitelný,“ popotáhnul nosem Graczyk. „Ve dne se pečeme, v noci mrzneme. Pěkně podělaná planeta. Netušíte někdo, jak dlouho tady může trvat den?“

Rostocki pokrčil rameny, Jenkins se tvářil nevšímavě.

„Cortezi?“

Tmavooký se zavrtěl. „Vypadám snad, že mám v hlavě chronometr?“

„Jen sem se zeptal, tak se nezblázni.“

„PéeMka mi sebrali při nástupu,“ řekl Sanders. „Každopádně bude o hodně delší než pozemská čtyřiašestihodinovka.“

„Možná byste se divili, ale makali jsme sedm hodin v kuse,“ oznámil Garrett.

„Kecáš,“ utrousil Sanders a odložil poslední náhradní zdroj. Ostatní se zatvářili pochybovačně.

„Jsem sedřenej jak tažná mula, to jo, a modrý slunce není ještě ani v nadhlavníku,“ povzdechl si Rostocki „Ale sedm hodin?“

„Je to tak, i když se to nezdá.“ Desátník vytáhl z náprsní kapsy další lesklé kovové pouzdro.

„Kurva, máš pro nás schovaný ještě nějaký další překvápko?“ Graczyk potřásl znechuceně hlavou.

„Už ne,“ zaculil se Garrett.

Cortez podruhé otevřel oči, podíval se na nový elektronický přístroj a pak na oblohu. „To znamená aspoň osm hodin od východu slunce do chvíle, kdy budeme mít to modrý přímo nad hlavou.“

„Osm a osm je šestnáct,“ počítal nahlas Jenkins. „To je dejme tomu zhruba doba, kdy je velké slunce nad obzorem a je světlo. Celý denní cyklus bude mít přinejmenším dvaatřicet hodin.“

„Zkurvená planeta,“ prohlásil bez souvislosti Graczyk.

„Pokud nechcípne, tak si po několika tejdnech zvykneme,“ řekl Garrett, „a ani nám to nepřijde.“

„Tak dlouho tady snad nebudeme,“ řekl toužebně Jenkins.

„Sklapni!“ utrl se na něj Graczyk.

Jenkins ublíženě zamrkal.

Objevil se Brent a položil Cortezovi do klína několik různobarevných balení léků. „Jak to vypadá s vodou?“ zeptal se Garetta.

Desátník rozhodil rukama. „Nevím, jestli je to dost nebo málo; v přípravně jídel zůstaly v pořádku dvě náhradní pětisetlitrové nádrže, v ubikacích je rezervoár sice proražený, ale na jeho dně je takových osmdesát litrů.“

„Tak málo?“ neudržel se Jenkins. „Kosmické lodě s sebou přece vozí tuny vody!“

„Nezapomínej, že většina nádrží a centrální recyklační jednotky byly ve střední části trupu, a ta je pryč.“

Jenkins složil ruce do klína.

„Poměrně slušné množství,“ řekl Brent. „Při troše snahy se s tím dá na delší dobu vyjít. Napili jste se všichni?“

Souhlasně přikývli. Dokonce i Cortez zatřepal dvoulitrovou plastovou lahví, která už byla poloprázdná.

„Nachlemtal sem se, div jsem neprasknul,“ prohlásil pyšně Graczyk.

„To je dobře,“ řekl Brent, „protože přejdeme na přídělový systém.“

„Do prdele, proč?“ vystrčil bradu Sanders. „Sám jsi před chvílí říkal, že vody je dost.“

„Ne tolik, abychom s ní plýtvali. Pár dní bez jídla nikoho nezabije, ale dehydratace ano.“

„Hlady se ještě nikdo neposral,“ zahučel Graczyk.

„Nenajdou nás dřív jak za dva tři týdny, a to je hodně optimistický odhad,“ řekl Cortez.

„Spíš přes měsíc,“ zauvažoval Brent. „Doufejme, že loď odhodila nouzový maják.“

„Na sto procent,“ řekl Rostocki sebejistě. „Tyhle signální prostředky jdou přes palubu jako první.“

„Jen aby.“

„Pochybuješ o tom? Pro záchranné systémy platí hodně přísné předpisy a normy.“

„Mám své zkušenosti,“ protáhl Brent. „A nejsou lichotivé.“

„Nevěřím! Kosmické lodě procházejí pravidelnými kontrolami, zvlášť ty u vězeňské služby, a Tecora je... vím, že to zní pitomě; skoro nová mašina. Po technické stránce byla nepochybně v pořádku a maják touhle dobou krouží na vysoké oběžné dráze, zatímco my tady trčíme jako banda ztroskotanců.“

„Já se nehádám. Snad máš pravdu, protože jinak tu zkejsneme na hodně dlouho.“

„Bude bezva sranda válet se na tomhle kopci a čekat,“ zašklebil se Garrett nevesele.

„Musíme to nějak vydržet,“ řekl pochybovačným tónem Cortez.

„Určitě nás najdou,“ zadoufal Jenkins.

„Kdoví jestli...“ zamumlal spíš pro sebe Garrett.

Trápila ho ne právě příjemná vzpomínka na letové dispozice, které studoval na Piperu Delta, než Tecora odrazila z doku na další část trasy k planetární věznici Nové Lefortovo.

O dvě hodiny později byl oběd odbytý. Na té troše jídla a vody nebylo co protahovat.

Sanders prohlížel láhev, kterou si držel před obličejem, a nedůvěřivě s ní trásl.

„Jenom dva litry na celý den?!“ vyštěkl.

„Jo,“ odtušil Brent.

„Na to zvysoka seru!“

„Budeš se s tím muset srovnat. Všichni dostali rovným dílem.“

„Tak málo vody nebude stačit. Je šíleněj hic.“

„Když se budeš šetřit, nezpotíš se. Potom ti to bude stačit.“

„Loď se přes den rozpálí, vevnitř bude jako v peci. Dehydratace bývá přece i smrtelná!“

„V tom případě se můžeme dohodnout na zvýšeném přídělu. Ale jen tehdy.“

„To jdi teda do prdele.“

„Ale chápeš to, ne?“

„No jo...“ zavrčel Sanders. Trošku si lokl zteplalé vody a zatvářil se kysele.

„Jdu na můstek,“ prohodil Owen a zvedl se.

„Jak to jde?“ zeptal se Brent.

„Abych pravdu řekl, nic moc. Dalo mi poměrně dost práce najít nepoškozený terminál a ještě větší vymontovat. Do večera bych ho chtěl zkusit napojit na řídicí systém.“

„Snad se ti to povede.“

„To doufám.“

Brent zkontroloval ambulantní jednotku a podíval se na oba muže. Strážný se proti všem předpokladům stále držel, civilista byl při vědomí. V otevřených očích měl nepřítomný pohled, který bez pohnutí upíral do nebe barvy roztaveného olova, ruce natažené podél boků se mu nepatrně chvěly.

„Dal jsem mu ještě jednu dávku,“ řekl Cortez. „Začínal zase vyvádět.“

Brent přikývl. „Nesmíme to moc přehánět, nebo ho zabijeme dřív než jeho zranění.“

„Třeba by to tak bylo lepší.“

„Rád bych mu pomohl, ale s tímhle si neporadím.“

„Musí mít hrozný bolesti, když není nadopovanej. Jen se na něj podívej, úplná troska.“

„Vnitřní zranění je svinstvo,“ řekl Brent chabě.

„Nevydrží dlouho.“

„Asi ne.“

To bylo víc než jasné.

Rostocki se vrátil od rozbité zádě, kde dobrou půlhodinu postával a hleděl do údolí. „Všude se válí spousta trosek.“

„To jo,“ přikývl Garrett. „Tecora nebyla žádněj drobek, měřila skoro čtyři sta metrů na délku.“

„Pod kopcem jsem zahlídl nejmíň jeden nákladní kontejner. Jenže bez dalekohledu nedokážu rozeznat podrobnosti.“

„Možná nějaký najdeme,“ řekl Brent, který se vrátil od Corteze. „Stejně budeme muset trup znovu pečlivě prolézt, hlavně pomocný sklady.“

„Některé vnější kontejnery se utrhly, nebo je odhodil palubní počítač, aby loď vyvážil,“ doplnil informaci bývalý desátník.

„Co v nich bylo? Něco užitečného?“ přidal se zvědavě Jenkins.

„Přesně nevím, soupis všech položek bude v paměti počítače.“

„Například?“

„Většinou velký kusy vybavení a spousta náhradního materiálu pro věznice a pracovní trestanecké tábory, kde se měla Tecora podle plánu zastavit. Někdy taky menší pozemní stroje a automatické pracovní

soupravy. Jemnější nebo citlivější náklad se ukládal do velkých skladišť ve střední části trupu.“

„A ta je fuč,“ konstatoval Rostocki.

Garett rozhodil rukama.

„Je čas dát se zase do práce,“ pronesl Brent nesmlouvavě.

Graczyk povalující se opodál ošklivě zkřivil obličej, ale zvedl se.

Cortez zůstal před rozbitou lodí sám. Ambulantní jednotka tiše šuměla a vháněla skoro čirý roztok plastovými hadičkami do bezvládných těl.

Jejich stav se prozatím nehoršil ani nelepšil.

Zůstával pořád stejný.

Konečně nastal podvečer.

Muži se scházeli na udusaném šterku před vytrženou přechodovou komorou, žhavé slunce se podruhé sklánělo k západu. Byli unavení, skromné zbytky oblečení měli zčernalé potem. Sotva spolu mluvili. Jenkins se svalil do písku jako hadrový panák a hvízdavě oddechoval.

Červený trpaslík se výsměšně tetelil v horoucím řídkém vzduchu na žárem vybělené obloze. V osmi přenosných kontejnerech hned vedle vchodu se povalovala spousta nejružnějšího nářadí i harampádí, které sem během odpoledne postupně vynosili. Musely se překontrolovat, ale to počká do zítřka.

Večeře byla stejně nechutná jako oběd nebo snídaně.

Pár loků zteplalé vody, tvrdé suchary a vysušená placka proteinového koncentrátu zatavená ve zlatavé folii. Podle více méně shodného mínění odborníků na přežití v extrémních podmínkách – prakticky nepoživatelná kombinace.

Owen s Graczykem vylezli z temnoty vraku jako poslední. Svalovec vzal svou porci a usadil se s ní ke Cortezovi. Graczyk se zmoženě odbelhal na opačnou stranu, s heknutím si sedl na otočenou krabici a balíčky hodil vedle sebe.

„No?“ mrkl na Owena tmavooký.

„Peklo by nemohlo bejt horší.“

„Tady to není o nic lepší.“

Owen si setřel rukávem pot z čela a něco zamručel. Kolem krku měl přehozený propocený kus měkké látky. Snad to kdysi býval ručník.

„Nějaký pokrok?“ zeptal se Brent a vyplivl kus nepoddajného sousta.

Owen mávl otráveně rukou. „Postrádám schémata digitálních výstupů, takže to chce spoustu zkoušení. Tím pádem to jde pomaleji, než jsem si myslel. Snad se mi povede ty zatracené obvody přemostit zítra.“

„Chceš píchnout?“

„Ani ne. Vedle velitelského stanoviště je málo místa, jenom bychom si navzájem překáželi.“

Cortez se opatrně postavil. „Mám sezení akorát, trochu se protáhnu.“

„Klidně běž,“ řekl Brent. „My jsme naopak rádi, že si můžem dáchnout.“

Owen několika pořádnými loky vyprázdnil svoji láhev. „Vzduch vevnitř se pomalu nedá dejchat, je tam takový vedro, že by se i čertovi udělalo zle. Málem jsem se utopil ve vlastním potu.“

„To je možný.“

Owen se potouchle zakřenil. „Hovno.“

Brent si unaveně odfoukl. „S elektronikou jsou věčně potíže. Jednou jsme se dostali do pěkně horkýho kvadrantu a naše mašina dostala... no, odešla jí automatika na řízení korekčních motorů.“

Vazoun byl náhle ve střehu. „Dostala co?“

Brent zavrtěl odmítavě ukazováčkem. „Nejhorší na tom bylo, že se k ručnímu ovládání nedalo dostat zevnitř, a tak sem se jako nejmladší musel navléct do skafandru, prolízt přechodovou komorou a jít to zkusit opravit zvenku. Nějakou dobu jsem nevěděl, kde je nahoře a kde dole, dezorientace se mnou mávala, kryt ovládání nešel zaboha otevřít a magnetické boty na plášti trupu moc nedržely. Co chvíli jsem někam sklouzl. Se svorkami se mi v tlustých rukavicích špatně manipulovalo, pořád mi vypadávaly z rukou a snažily se odpout pryč z dosahu. Takže jsem je chytal a nadával, místo abych makal. Ke všemu špatně fungoval cirkulační okruh skafandru, protože se mlžil průhled helmy. Bylo mi neskutečný vedro, i když jsem chlazení vytočil na maximum. Doslova jsem si mohl zaplavat ve vlastním potu, jelikož se pochopitelně neměl kam vypařovat. Cejtil jsem, jak mi šplouchá v botách a kolem pasu. Fakt hnusnej pocit. Houby jsem viděl, řval jsem vzteky a nervozitou. Času sme měli totiž tak akorát. Přes vysílačku na mě ječeli z pilotní kabiny, div mi nepraskly ušní bubínky. Hlasitost nešla pro změnu ztlumit. Pěkně bordel.“

„Jak to dopadlo?“ zajímal se Owen.

„Nakonec jsem to dokázal, sám nevím jak. Přepojil jsem okruhy, vsoukal se do přechodový komory a loď odtamtud vypadla na plnej tah. Stihli sme to.“

„Výlety do vzduchoprázdna dvakrát nemusím. Je to svinstvo.“

„Někdo je přímo miluje. Pár takových znám.“

„Rozhodně nic pro mě,“ otrásl se Owen při té představě.

„Ono to většinou jde, ale technika musí fungovat tak, jak má. Jinak je to v hajzlu. Tehdy jsem byl ucho a výstupy do otevřeného prostoru jsem měl za sebou sotva tři. Od té doby se hodně změnilo, zmáknul jsem pár figlů a ve spoustě věcí se poučil. Není nad zkušenost, co poznáš na vlastní kůži.“

„To s tebou souhlasím. Hned jsem věděl, že budeš ten správný člověk. Máš to v sobě.“

„Až donedávna, kamaráde. Donedávna. Ostatně, proč ses toho neujmul sám, o přežití toho víš určitě hodně.“

„To jo, ale já na společné akce nejsem. Vždycky pracuju sám.“

„Pochopitelné.“ Brent se opatrně odmlčel. „Já hrál spíš kolektivní sporty.“

Owen vycenil zuby ve vlčím úsměvu. „Že by?“

Brent se bez odpovědi zvedl a šel odhodit zmuchlané obaly od večere do prázdného kontejneru.

„Myslel jsem, že civilové s vězeňskými transporty nelétají,“ namítl nahlas Sanders.

„Běžně ne,“ souhlasil Rostocki, „ale ve zvláštních případech, kdy se nedají použít normální dopravní spoje, využívají federální zaměstnanci služební lety. Tecora měla pro podobné případy vyhrazená dvě oddělení po deseti místech.“

„Poměrně málo, ne?“

„Bezpečnostní opatření. Je pravidlem, že mašiny téhle třídy jich nemívají víc než třicet.“

„Kam jsi měl namířeno?“

„Jsem biotechnolog – inženýr. Přistoupil jsem na poslední zastávce a vzbudit mě měli až na oběžné dráze Uranu, odkud jsem měl rezervované místo v civilním spoji k Měsíci. Rutinní půlroční střídání,

kteřá se dodřžují na vzdálených koloniích spadajících pod federální správu.“

„Dovolená se odkládá na neurčito,“ zavtipkoval suše Graczyk.

„Žily si zatím nepodřiznu,“ pokrčil rameny Rostocki.

„Hele, ženský taky lítaj?“ zajímal se Sanders.

„Když je to potřeba.“

„A byla s tebou na palubě ňáká?“

Rostocki se podrbal v zaprášených vlasech. „Myslím, že ano.“

„To by byla paráda, kdyby přežila,“ zasníl se Graczyk.

„Když nebudeš moc vybírávej, můžeš se po ní podívat,“ zamrkal Sanders. „Při kapce štěstí najdeš ten nejdůležitější kus v pořádku.“

„Hovado,“ řekl blondák, ale pak se bublavě rozesmál.

Oba civilisté protáhli znechuceně obličej.

„Jenkinsi, ty si co zač?“ pokračoval ve vyzvídání Sanders.

„Správní úředník,“ zazněla neurčitá odpověď.

„Cože?“

„Správní úředník,“ zopakoval nahlas Jenkins a zvedl hlavu.

„Chcípák...“ přeložil si posměšně Graczyk. „Brr!“

Jenkins se zatvářil ublíženě. „Taky bych mohl něco říct.“ Sanders a Graczyk se přestali okamžitě smát. Nepřátelsky si shrbeného civilistu změřili.

„A co jako?!“ zavrčel vztekle blondák. „Jen to zkus!“

„Tak si mě neberte do huby,“ řekl Jenkins. Vstal ze země a šel pryč. Ve společnosti obou vězňů se cítil nepříjemně, a tak se odlou dal ke svému lůžku z matrací a dek. Stejně se začínala dělat zima. Noc byla zase tady.

Brent stál sám u schodiště na druhé palubě a nasával nosem horký zatuchlý vzduch uvnitř lodě. Pořád převládal hořký puch spálené izolace, ale na pozadí už bylo možné rozeznat odporně nasládlý podtón postupujícího živočišného rozkladu. Dvě stě osmdesát mrtvých těl uzavřených na malém prostoru – to byla pořádná porce.

Na vlastní kůži cítil tu tíživou auru opuštěnosti a ničivé destrukce, která jej v pokroucených chodbách obklopovala. Nebylo to dvakrát příjemné.

Sehnul se a přehrabal přepravku plnou plastových sáčků s infuzními roztoky. Ve světle baterky četl popisky na různobarevných štítcích a šest z nich uložil do pytle, který měl přehozený přes rameno. Naposledy přejel paprskem po plastem obložených stěnách a vydal se ve směru žluté šipky k přechodové komoře. Opatrně překročil ostré kovové hrany a stanul na písku.

Modré slunce se schovalo pod černý horizont a na nebi po něm zůstala rychle mizející nachová vzpomínka. Trosečníci polehávali, bavili se mezi sebou nebo se chystali ke spánku. Tichá a průzračná atmosféra planety se nad nimi prostírala jako neviditelný baldachýn.

Pytel s náhradními infúzemi položil vedle ambulantní jednotky. Cortez kývnul hlavou.

Owen přivlekl kontejner vrchovatě napěchovaný kusy roztrhaných tvrdých kartonů. Narovnal se, protáhl svalnatá ramena a zaklonil se, až mu zapraštělo v zádech. Zhluboka se nadechl a vypustil do studeného vzduchu oblak teplého dechu. S rukama založenýma v bok se rozhlédl po černající obloze.

„Rozdělat menší ohníček by třeba nebylo od věci,“ řekl a zamnul si prochládlé dlaně.

„To by bylo docela fajn,“ Cortez se bezradně podíval na civilistu, který začínal skučet vysokým tenkým hlasem.

„Myslel sem si to.“ Owen poskládal několik kartonů do hrubé pyramidy, z kontejneru vytáhl malý plynový hořák, který našel bůhvíkdě.

„Pochybuju, že je to správné,“ konstatoval Brent.

Svalovec se zarazil s hořákem nad papírovou hromádkou. „Proč?“

„I malý oheň bude ve tmě vidět z velké dálky. Zvlášť, když se nacházíme na nejvyšším kopci široko daleko.“

Owen se zachmuřil, ale pak mávl rukou. „Tím nic nezkazím, protože Tecora musela spadnout s takovým randálem, že pokud tady opravdu něco nepřátelského žije – už nás to musí mít dávno v merku.“

Brent pokrčil významně rameny.

„Trocha světla a tepla nám udělá jenom dobře,“ řekl Cortez.

Cvakl zapalovač, zahučel modrobílý plamen. Owen s ním přejížděl po improvizované hranici, dokud nevyskočily nažloutlé ohnivé jazýčky.

„Málo kyslíku,“ utrousil spokojeně a odložil hořák. „Oheň nebude velký a záře z něho tak intenzivní.“

„Já jen, že opatrnosti není většinou nazbyt,“ řekl Brent.

Owen mu pohlédl pozorně do očí. „Chvályhodná vlastnost, ale nesmí se to s ní přehánět. Vždycky totiž záleží na situaci.“

„Opatrnost patřila k mojí práci,“ prohlásil neurčitě Brent a lehl si. „Vděčím jí za to, že jsem se dožil tolika let.“

„Vážně? Poslyš, pověz...“

Brent se k němu otočil zády.

„Jak chceš,“ zabručel Owen.

„Co nás čeká, to nás stejně nemine,“ prohlásil chmurně Cortez.

Všichni leželi a většinou spali, ale Owen nedokázal zabrat. Pálily ho oči, jak byl do krajnosti přetažený, jenže spánek se toulal někde mimo a ne a ne si k němu najít tu správnou cestu.

Zavrtěl se na pěnové matraci a přitáhl si spací pytel k bradě. Do tváří ho zastudil noční chlad.

Sešpulenými rty natáhl do úst trochu vzduchu, mezi jazykem a horním patrem jej zkusmo poválel a pak ho pomalu vypustil nosem. Bylo to zvláštní, ale nebyla v něm sebemenší stopa živočišné chutě nebo vůně.

Antisepticky čistý a mrtvý jako krajina, nad kterou se prostíral.

Zvykl si ochutnávat vzduch.

Možná to bylo absurdní přirovnání, ale tak jako například někteří jedinci dokázali rozeznávat jemné rozdíly, odstíny a nuance v odrůdách vín, tak on mohl chuťovými buňkami zkoumat podstatu prostředí, v němž se nalézal. Netušil, zda je tato schopnost intuicí, podvědomým vnímáním či něčím úplně jiným.

Nestaral se o to.

Důležité bylo, že mu častokrát v životě pomohla a varovala ho před pěknými průsery.

Zde šlo ale o něco jiného.

Samozřejmě, že registroval fyzickou přítomnost mužů, kteří se nacházeli okolo něj, ale ty cíleně zatlačoval do pozadí.

Ochutnával vůni neznámé planety.

Cítil jemnou mýdlovou pachut' drceného vápence, do níž se slabě mísily tvrdší tóny žuly, křemíku a z hlubin vyvělých mas čediče. Řídká atmosféra, chudá na kyslík, ležela nad neutěšenou krajinou naprosto

nehybně. Ani sebemenší záchvěv větru s ní nepohnul a nenarušil její celistvost. To bylo dost udivující, protože při tak prudkých změnách teplot, jaké se tu odehrávaly při východech a západech modrého slunce, by spíš čekal velká proudění, která by studené a teplé vrstvy vzduchu přesouvala z místa na místo. A vítr by s sebou měl přinášet pořádné, přinejmenším prachové bouře.

Ale tady nic. Ticho po pěšině.

Znovu nasál trochu vzduchu.

Tentokrát nosem.

Opět ta nicneříkající prázdnota. Aura tohoto místa na holém temeni kopce nehrozila žádným nebezpečím.

Alespoň prozatím, pomyslel si v duchu.

Na druhou stranu žádným velkým pocitem klidu také nepřekypovala. Dala by se nejlépe vystihnout slovem neutrální.

Ano, tak je to správné.

Jako zvíře, které čeká. Je připravené a právě se rozhoduje, co podniknout.

Owen zlehka potřásl hlavou. Zahnal nepříjemné myšlenky. Byly to samé hlouposti, neměl by takhle uvažovat.

Brent se ve svém pytli zavrtěl. „Taky nemůžeš spát?“ zabručel potichu.

„Nezaberu, ačkoliv se cejtím, jako by Tecora spadla právě na mě. Trochu jsem přemýšlel.“

„Jsme na tom stejně. Napadlo mě, že by nebylo špatné, kdyby alespoň jeden z nás byl během noci vždycky vzhůru.“

„Hlídky?“

„Něco na ten způsob.“

„Je to opodstatněné?“ zeptal se Owen, aniž by dal sebedméně najevo něco ze svých předchozích úvah.

„Víš, mám pocit – není to nic racionálně zdůvodnitelného, ale nelíbí se mi tady.“

Další, který to možná tak cítí, napadlo Owena.

„Nevím, čím to, možná jsou to nervy na pochodu. Tak málo chybělo, a mohli jsme skončit jako většina. Úplně na sračky.“

„Souhlas. Jak říkáš, není nad opatrnost.“

Brent se na loktech přizvedl a rozhlédl se po ostatních. „Spí, zbude to na nás.“

Zvláštní, jak rychle Owen souhlasil, pomyslel si.

„Ani se nedivím. Hele, spánek se mnou dneska nekamarádí, takže hod' všechno za hlavu a já tě pak vzbudím, jo?“

„Dobře.“

Cortez otevřel opuchlé oči. „Až nebudete moct, tak vás vystřídám.“

Owen se k němu naklonil. „Myslel sem, že jsi dávno v limbu.“

„Slyšel bych i trávu růst, kdyby tu nějaká byla.“ Zachumlal se ještě víc do spacáku a otočil se na druhý bok.

„Byli jsme včera pěkně bezstarostní,“ pronesl Owen zvláštním tónem.

„Ani mi to nepřipomínej.“ Brent si lehl a zavřel oči.

Do pěti sekund o sobě nevěděl.

Owen si promnul pálící víčka a posadil se. Ramena zabalil do hrubé deky a natáhl se pro pár kousků kartonu, aby je přihodil na rezavé uhlíky.

Pak si to ale rozmyslel.

Nechá oheň raději vyhasnout. Světlo v noci oslňuje a on bude zrak potřebovat.

Brenta probudilo prudké zatřesení.

Malátně pootevřel oči a zahleděl se na postavu, která zakrývala hvězdy.

„Vstávej, mám toho docela dost,“ zašeptal Owen a pustil ho.

Brent měl pocit, jako by usnul před několika vteřinami. Cítil se tak hnusně jako málokdy. Víčka mu klesla, chtělo se mu strašně spát.

„Dohodli jsme se, že mě vystřídáš!“

Ne bez bolestivého duševního vypětí sebral veškerou léty vypěstovanou disciplínu a posadil se. „Jo, jasně. Kolik je?“

„Vím já?“

„Hm, nevadí.“

Červený trpaslík byl hodně vysoko.

Brent si tiše povzdechl.

Uplynulo pěkných pár hodin od doby, co o sobě přestal vědět.

„Neudržíím oči otevřené,“ zašeptal Owen a svalil se jako žok do svého pelechu. „Vzbud’ potom Corteze.“

„Jak bylo?“

„Všude klid, jak se sluší na slušnou mrtvou a nekonečnou poušť. Dvakrát jsem vstal a trochu to tu obešel, ale bez přístrojů pro noční vidění to stojí dokonale za vyliž prdel.“

„Dobře, tak už spi.“

„Podle rozkazu,“ zamumlal Owen. Zapnul důkladně spací pytel, tlustou kapuci si přehodil přes hlavu.

Brent se rozhlédl po táboře. Zabalené postavy ležely bez hnutí, vršky spacáků a dek se nepatrně zdvihaly v rytmu jejich dechů. Černorudé stíny se nepostřehnutelnou rychlostí plazily po zemi a neustále se prodlužovaly s tím, jak začal malý sluneční kotouč klesat k západnímu horizontu.

Narovnal se a skoro zasykl. Rozbolavělé svaly, šlachy a kosterní úpony zazpívaly velmi hlasitou písní fyzického utrpení. Zarazil se a pak to zkusil znovu, tentokrát pomaleji a mnohem opatrněji. Každý sebemenší pohyb byl zatraceně znát a on nepochyboval, že se to ještě zhorší.

Zase se mu udělalo špatně od žaludku, přepadla ho tíživá nevolnost.

Bylo to skoro dva zdejší dny, co došlo k havárii, a on se stále ještě úplně nevzpamatoval z rychlého probuzení.

Navzdory chladu ze sebe shodil deku a zůstal tak, dokud třas nepolevil a bolest neustoupila. Zhluboka se nadechoval nosem a vydechoval ústy.

„Zkurvená zima!“ zasyčel potichu a zabalil se do deky.

Rozhlížel se vsedě po okolí a pátral po čemkoliv nepatřičném.

Ta myšlenka ho na dvě tři sekundy pobavila. Proč by zrovna tady, kde jsou na stovkách čtverečních kilometrů prokazatelně sami, mělo něco hrozit?

Nikdy Ničemu Nevěř, řekli mu kdysi.

Byla to naprostá a jednoduchá pravda, univerzálně platná poučka, která nemohla zklamat. Vyplatilo se naslouchat těm třem slovům zakletým do magické formule kratičké věty.

Otřásl se. Tma bývala většinou jeho spojencem, ale momentálně to bylo spíš naopak. Bez důkladné přípravy, potřebných znalostí o

prostředí a technické podpory si připadal poněkud ztracený, i když nejistotu necítil.

Byl naprostý klid.

Čas nehučně utíkal, červený kotouček umírající hvězdy klesal a klesal.

Kdosi ze spánku hlasitě zachroptěl, na krátkou dobu bylo slyšet rezavé chrápání.

Pod příkrývkou se zahřál a hned mu bylo příjemněji. Do končetin se mu vrátila malátná ochablost, víčka ztěžkla ospalostí. Tyhle pocity dobře znal, zažil je nesčíslněkrát při stovkách dlouhých nočních hlídek na mnoha různých světech daleko odtud.

Naštěstí věděl, jak s tím bojovat.

Tentokrát se probral naráz, naprosto probuzený, s křišťálově čistými smysly a do krajnosti vybičovanou pozorností.

Na okamžik ho zalila vlna palčivého vzteku.

Zaspal! Jak je to možné?!

Věděl, oč jde.

Byl příšerně unavený. Byl omlácený a otlučený, stále trpěl následky šoku vytržení z ledového spánku hibernace. Byl z formy, vypadl z běžného rytmu, doléhal na něho stres posledních desítek hodin a duševní dezorientace. Nebýt toho a spousty dalších vlivů – nestalo by se, aby tak nečekaně odpadl.

Potlačil výčitky.

Probuzení způsobila automatická reakce spuštěná vnějším podnětem. To mu bylo jasné.

Začal podrobně a hlavně pečlivě zkoumat své okolí.

Jenže na rozdíl od každého jiného se nepohnul a nevyskočil prudce na nohy, aby se rozhlédl ze svých sto třiiosmdesáti centimetrů výšky. Naopak, zůstal nehybně v pozici, do které se vzpamatoval. Hlavu nechal svěšenou na prsou, oči zavřené. Sice pociťoval pořádnou ztuhlost a bolest za krkem, ale toho si nevšímal. Snažil se vnímat prostředí jinými smysly než zrakem, alespoň prozatím.

Registroval vjemy, které k němu přicházely.

Nebylo jich právě mnoho. Někdo tiše chrápal, možná Rostocki nebo Sanders – ne to není ono. Così tichounce písklo; dech, co se dere ve spánku přes pevně sevřené rty. Ne, to ho také nevyburcovalo.

Jinak se zdál být úplný klid.

Velice pomalu, ve skrytu skloněné tváře, otevřel oči a pouze jejich pohybem přešel po nejbližším prostoru.

Na chvíli byl zmatený.

Byla tma a ani bezpočet zářících hvězd ji nedokázalo zaplašit. S úlekem si uvědomil, že červené slunce zašlo za obzor. Musel být mimo přinejmenším hodinu!

Kurva!

Napjal se jako ocelová struna. Cítil se hrozně nepříjemně.

Vlevo od něj cosi zlehounka cinklo.

V duchu to s ním pěkně trhlo, žaludek poskočil a udělal efektní salto.

Pak se to ozvalo znovu a znovu. Znělo to jako vzdálená jemná zvonkohra.

Po pár neskutečně dlouhých vteřinách pochopil, co to je. Mráz pracoval na roztrhaném kovu, který vyhrězl ze zadní části vraku.

Uvolnil se, ale jen trochu.

Stále se nehýbal.

Instinkt mu napovídal, že ani to nebyla ta pravá příčina, která jej tak prudce přivedla k vědomí.

Čekal. Napětí vzrůstalo. Po kořeni nosu mu sklouzla kapka ledového potu. Nepříjemně zašimrala.

Ubíhaly minuty. Zůstával v trpělivém předklonu.

A pak...

...sotva slyšitelné chřupnutí. Jako když zapraskají zrnka písku pod vahou přenesenou z nohy na nohu.

Donutil se přepočítat ležící těla. Byla všechna, nikdo nechyběl.

Od špiček prstů na nohou po kořínky krátkých vlasů ho zaplavil pocit neskutečné paniky. Skoro fyzický vjem neznámého nebezpečí se na něj snesl jako lepkavý plášť. Všechna duševní čidla řvala na poplach.

Zkoumal paměťový záznam toho kratičkého zvuku. Přišlo to zepředu a trochu zleva, mimo okraj provizorního tábora. Pětatřicet až padesát metrů.

Něco se tam venku pohybuje?!

Měl co dělat, aby se nevymrštil jako uvolněná pružina.

Vítr to být nemohl, žádný nefoukal.

Ve tmě daleko nedohlédl. Všechno, co bylo vzdálené víc jak patnáct dvacet metrů, zůstávalo jeho očím skryto.

Zoufale pomalu uvolnil pravou ruku zpod deky a nahmatal konec kovové tyče, kterou si jen tak pro všechny případy zvečera položil vedle matrace. Nebylo to nic moc, přesto alespoň něco.

Nezaslechl další podezřelý zvuk?

Ne, to se mu asi zdálo. I když přísahat by na to nemohl.

V týle se mu zježily jemné chloupky. Srdce mu bušilo jako zvon, dunělo pod hrudní kostí silou mohutného stroje.

Narovnal svěšenou hlavu. Snažil se to udělat co nejnenápadněji.

Jak to, že všichni spí?

Pohledem propichoval temnotu, ale za hranice tábora neviděl.

Je možné, že něco kolem potichu obchází? Co by to mohlo být?

Nějaký zdejší živočich?

Přízrak?

Fantazie mu vykreslovala úděsné příšery. Slintající monstra s obrovskými tlamami plnými ostrých tesáků.

Věděl, že je to blbost. Kde by se na téhle písčité planetě vzaly šelmy schopné zaútočit, byť třeba pod pláštěm tmy, na tvora o velikosti člověka? K tomu bylo třeba úplně jiného planetárního biotopu. Tady mohlo přežívat pod povrchem, ukryto před spalujícími paprsky žhavé hvězdy, leda pár druhů primitivních živočichů. Nic většího a hrozivějšího než obyčejná myš.

Jenže představivost je mocný nástroj s vlastní nezanedbatelnou silou, která vždy do značné míry ovlivňuje lidské jednání. Zkrotit jednou vypuštěného démona dá přeukrutnou práci.

Brente, vzpamatuj se!

Vší mocí se ovládl. Ve spáncích ho prudce píchlo.

Co má udělat?

Rozvažoval svoje možnosti.

Vyskočit a vrhnout se směrem, odkud zazněly zvuky?

Blbost. Mohlo by to fungovat, ale také nemuselo.

Mohl by si pěkně naběhnout.

Ani se nepohnout? Hrát mrtvého brouka?

Ne. Kdo nic neudělá, nic se nedozví.

Zařvat a vzbudit ostatní?

Hloupost. Jenom by vypukl pořádný zmatek.

Tak co teda?

Nakonec se rozhodl pro logickou kombinaci prvních dvou možností.

Nějakou dobu ještě seděl a čekal. V ruce svíral primitivní zbraň, připravený vyskočit. Jeho smysly pracovaly na plné obrátky a zkoumaly okolní prostor.

Nic se nedělo, žádné další podezřelé šramocenění neslyšel. Nezachytil lačný pohled krví podlitých očí kosmického dravce.

Vše se zdálo být v pohodě.

Ačkoliv se proti tomu jeho vnitřní já zuřivě bouřilo, vstal. Přikrývka spadla na zem.

Žádná reakce. Zuřivý útok se nekonal.

Zhluboka dýchal, snažil se uklidnit. Opatrně vykročil doleva podél bývalé transportní lodě. Zlehka našlapoval, aby nedělal zbytečný hluk, záda si chránil vysokým trupem vraku. Mráz ho štípal do rukou a tváří, nohy měl celé ztuhlé, neochotné pohybovat se vpřed. Pravačku s tyčí držel tak, aby s ní v případě potřeby mohl okamžitě švihnout nebo prudce bodnout.

Obešel spícího Garetta a pak Rostockiho. Písek skřípal pod podrážkami pracovních vězeňských bot.

Stále panovalo ticho, ale pocit trvajících nebezpečí zůstal viset v záhrobně chladném vzduchu. Varovné duševní kontrolky blikaly.

Každý další krok ho stál nemalé úsilí a zoufalé přemáhání.

Zastavil se. Vlevo uviděl matné obrysy zpřelámaných nosníků a roztrhaného vnějšího pláště. Spáči zůstali vpravo, jejich těla splývala s temnotou. Před ním se nenacházelo nic. Kilometry sežehlého písku a kamení, ze kterého vnímal pouhý nepatrný zlomek.

Kde je slunce, nemělo by už vyjít?!

Opuštěnost nevlídného světa na něj doléhala jako těžké závaží.

Klidně by mohl být sám, bez ostatních trosečníků. Pocit by to byl stejný.

Bál se. Nahlas by to nepřiznal, ale bylo to tak. On se bál.

Strach, tu opravdovou tíživou můru, nepoznal slušnou řádku let. Ostatně, hrůza z neznáma je vždy ta nejhorší.

Adrenalin v krvi s ním cloumal jako záchvat bahenní horečky, kterou se před deseti lety nakazil na Esperanze. Tehdy to byl poměrně děsivý

zážitek. Málem zemřel, aniž by si ho našla kulka zákeřných partyzánských ostřelovačů.

Nedalo se s tím mnoho dělat. Vykročil, aby obešel tábor po vnějším okruhu.

Ten pocit drtivého nebezpečí náhle a bez výstrahy zmizel, jako když se otočí vypínačem. Bylo to tak nečekané, že málem nahlas vykřikl. Pařáty drásající jeho vnitřnosti se mávnutím kouzelného proutku ztratily, ledovou kouli tížící stažený žaludek nahradil příliv osvobozujícího tepla. K prasknutí napjaté nervy doslova vykřikly úlevou.

Zarazil se na místě.

Co to?

Uvolnil zatřáté pálící svaly.

Zaposlouchal se do noci. Podezřelá odezva veškerá žádná.

A přece byla atmosféra v táboře jiná než před chvílí.

Výmysl? Šálení smyslů?

Jak to má zatraceně vědět?

Rozbouchané srdce zklidnilo zběsilý úprk. I ten hloupý strach byl pryč.

Nechápal to, něco tu nehrálo. Vždycky na své pocity hodně dal.

Vyplatilo se to.

Vytrénované instinkty lovce.

Jako by se po celou dobu na něj zaměřený radarový paprsek odklonil jinam.

Ale bylo to příjemné. Cítil se snad i rozjařeně. Nyní bez jakéhokoliv špatného pocitu dokončil obchůzku kolem spících mužů. Noc plná cizích hvězd už nebyla hrozivá. Naopak, zdála se být úplně normální, jako každá jiná všude jinde.

Přistoupil potichu ke Cortezovi, podíval se na oddechujícího Owena.

Ten mohutný chlápek mu byl docela sympatický, rozhodně se nejednalo o odstrašující typ, jakým se jevil duševně nevyrovnaný hulvát Graczyk.

Sklonil se, přimhouřil levé oko a zapnul monitor na ambulantní jednotce. Údaje se nezměnily.

Vypnul postroj a chvíli počkal, než se mu obnoví noční vidění i v druhém oku, kterým sledoval zářící displej z tekutých krystalů. Znovu obešel širokým okruhem provizorní tábor a přitom pátral po stopách,

kteřé by po sobě řípádný noční návštěvník mohl zanechat. Jenže ačkoli byl velice pečlivý, nic pozoruhodného neobjevil.

Stejně netušil, co vlastně hledá.

V pohodlnějším rozpoložení dokončil obhlídku. Pohlédl na rozervaný kus střední sekce trupu, o který kosmická loď přišla při sestupu. Kov zkroucený a ztuhlý do podivných tvarů se nad ním vypínal do výšky několika pater jako bizarní květ neskutečně obří rostliny. Nabral vzduch zhluboka do plic a otočil se čelem k údolí.

Dala se do něj zima, až se roztřásl.

Nevesele se pro sebe zašklebil. Poslední půlhodina mu najednou připadala jako včerejší sen, zůstala jen vytrácející se pachut' čehosi blíže neuchopitelného. Možná se vzrušoval zbytečně, možná si všechno jenom vsugeroval.

Žádné zvuky, žádné nebezpečí.

Pouze podrážděná představivost.

To bylo skoro jisté.

Chvíli o tom zadumaně přemýšlel, ale potom se rozhodl nelámat si hlavu.

Je lidskou přirozeností na nepříjemnosti rychle zapomínat.

Dokončil další krátkou obchůzku a vrátil se ke své matraci. Zabalil se do spacáku, zahřál se, jenže po chvíli zjistil, že se spánek odmítá dostavit. Bylo mu docela fajn, ale ospalost nikde.

Byl čilý jako rybička.

Rozhodl se Corteze nebudit. Nemělo by cenu, aby byli vzhůru oba.

Seděl a líně přemítal o podivných souhrách náhod až do východu modrého slunce.

Byly to hodiny a hodiny.

DEN TŘETÍ

„Jak to, žes mě nevzbudil na vystřídání?“ zaútočil Cortez, jakmile procitl.

„Nějak se mi nechtělo,“ řekl Brent opatrně.

Cortez nevěděl, jestli ho upozornil neladící tón nedbalé odpovědi nebo ten očividný fakt, že Brent nemohl po skutečně těžkém dni spát.

Poplašeně vzhlédl. „Stalo se něco?“

Nepatrné zaváhání.

„Ne, mělo by?“

„Já nevím, to pověz ty mně.“

Owenovo zakašlání oznámilo, že je vzhůru.

„Co je?“ zahučel.

„Nechtěl vystřídat,“ postěžoval si Cortez.

Svalovec se posadil a promnul si obličej. „No, třeba si během hlídky schrupnul, na tom by nebylo vůbec nic divného.“

„Tak to prrr,“ ohradil se Brent. „Čuměl sem na vás až doted’ka. A že to bylo těžký.“

„Ale...“ chtěl namítnout Cortez. Owen ho přerušil. „Pak je to čistě jeho věc. Tím líp pro tebe, ne?“

„Možná,“ přisvědčil Cortez váhavě.

Měl divný pocit.

Jako když se věci neříkají úplně celé a úplně podle pravdy.

Jitro třetího dne bylo pryč. Spálené ve výhni obřího slunce na pusté planetě bez kouska stínu, pohřbené ve sterilním prachu a čedičových úlomcích vyprahlého pohoří.

Brent, který přemohl ztuhlost po probdělé noci, se už pár minut nakláněl nad oběma muži pod Cortezovým dohledem a sledoval jejich stav.

Byli naživu, což bylo zvláště u strážného poněkud zarážející.

Podle všeho měl být dávno po smrti, ale bezvládné tělo omotané svazkem drátů a senzorů na to asi mělo jiný názor. Nechtělo se vzdát, přetrhnout tenkou nitku, to nicotné pouto s přítomností, a jednou provždy to zabalit. Ale možná, že nějakou šanci přece jenom měl –

pokud by se snad všemohoucí Bůh náhodou vrátil z nekonečného flámu a uvolil se provést menší zázrak.

Civilista vypadal, že spí, ale když se ho Brent zlehka dotkl, otevřel oči.

„Dlouho nevydržím...“ zašeptal.

Brent leknutím málem odskočil. „Panebože!“

„Strašně to bolí!“

Cortez se zvědavě přisunul. „Kde?“

„Tady... a tady.“ Křečovité zkroucené prsty přejely po pravém boku.

„Podívám se na to, ano?“ řekl Brent a rozeplnul špinavou kostkovanou košili.

Nebyl to hezký pohled.

Mužova kůže na bříse získala od minula temně fialovou barvu, která po okrajích přecházela do zeleného a jasně žlutého odstínu. Na pravém boku se mu vydouvala boule o velikosti grapefruitu.

Cortez svrástil obočí, Brent se zatvářil smutně.

„Tak co?“ Vytřeštěný pohled horečnatě plál, přímo se dožadoval uklidňující odpovědi.

„Dám ti něco na bolest, chceš?“

„Jasně! To bude fajn.“

Brent našel lahvičku s patřičným prostředkem a napojil ji k ventilu na vrchní straně ambulantní jednotky. Její obsah zmizel v útrobách přístroje a program upravil dávkování tekutin, které prostřednictvím plastových hadiček vháněl do mužova organismu.

Zraněnému se po pár vteřinách očividně ulevilo.

Jeho oči ztratily ten zoufalý lesk, napjaté lícni svaly se uvolnily. Lehce vydechl.

„Dobrý?“ zeptal se Brent.

„Bezva,“ zamumlal a usnul.

Cortez se podrbl na hlavě. „Nezeptal jsi se ho ani na jméno.“

„Nechci ho vědět.“

„Pěkně se to rozjelo. Kolik má ještě času?“

„Moc ne.“

Brent zanechal oba zraněné v Cortezově péči a sám se vydal ven z tábora. Tvářil se neutrálně, pomalu se loudal sem a tam a co chvíli

nakopl některý z tisíců drobných kamenů. Snažil se, aby jeho počínání vypadalo nahodile a bezcílně.

Netoužil totiž ani v nejmenším po zvědavých otázkách, cože to vlastně vyvádí na tom příšerném slunci.

Ačkoliv se to snažil ze všech sil skrýt, pátral po sebemenších známkách přítomnosti noční návštěvy. Svůj nepříjemný zážitek sice pokládal ve světle dne za výplod příliš barvitě halucinace a následek celkového předráždění, přesto jej opatrnost nutila pátrat po důkazech opaku.

A tak pomalu, zdánlivě náhodně, brousil za hranicí ležení a sklopenýma očima přebíhal po šedavé zemi.

Vlekla se minuta za minutou a on na nic alarmujícího nebo neobvyklého nenarazil, což ho vlastně těšilo.

Chmurné mraky obav se rozplynuly a sluncem vypálená obloha se na pár bezvýznamných okamžiků zdála o něco snesitelnější.

Hned mu bylo líp.

„Měl bych určitou připomínku,“ řekl Owen těsně po snídani.

„Hloupou nebo chytrou?“ ušklíbl se Sanders.

„Chytrou, pochopitelně.“

„O co jde?“ zeptal se Brent.

„Ti mrtví,“ nadhodil Owen.

Tohle zprvu nikdo nechápal.

„Mohlo mě to taky trknout,“ řekl po chvilkovém zamyšlení Brent.

„Můžeš nám naznačit, o čem se vede momentálně řeč?“ zamračil se Rostocki.

Garett se plácl do čela. „To je jednoduché.“

„Nekecej.“

„Trup lodi se ve dne rozpálí, uvnitř se udělá pekelný vedro a mrtvoly začnou tím rychleji hnít,“ vykládal Garrett rozvázně. „Nejenže bychom mohli chytit nějakou infekci, ale začnou i zapáchat a my přece nechceme přilákat nic, co v týhle pustině žije.“

Jenkins zakoulel očima a ohlédl se přes rameno na nížeji položené vrcholky šterkovitých kopců.

„Ale no tak,“ zavrtěl hlavou Brent. „To s těmi těly je ovšem pravda. Poslouvejte všichni; uzavřeme jednotlivá přepravní oddělení, a ta, co

uzavřít nepůjdou, by se měla vyklidit. Mrtvolý z nich se přemístí do těch oddělení, co mají neporušenou hermetičnost. V opačném případě je budeme muset vynosit z lodi a někde opodál zahrabat.“

„To bude hodně hnusná makačka,“ namítl Rostocki.

„Ano, ale udělat by se to v nejbližší době mělo. Je to jen v našem vlastním zájmu.“

„Zkurvenej humus,“ zavrčel Graczyk.

Jenkinsovi se nedělalo tolik zle jako Rostockimu, který se už dvakrát těsně za sebou pozvracel. Větší problémy mu spíš způsobovala fyzická námaha, pro něho nezvykle silná gravitace a rozpálený řídký vzduch uvnitř lodi, jenž ho při každém lapavém nádechu pávil v plicích. Proto při sobě neustále tahal malou ocelovou láhev se stlačeným kyslíkem, ke které se co chvíli náruživě přisál.

Rostocki se opřel o dlouhou kovovou trubku, kterou používal jako páku při odvalování větších kusů rozbité palubní výstroje. Z koridoru a z vedlejšího přepravního oddělení zaslechl hluk a skřípot. Graczyk a Sanders se k nim připojili, aby jim pomohli s odnášením mrtvých těl. Teď, po sotva půl hodině, nejspíš litovali, že se do něčeho podobného vůbec pouštěli. Původně celkem sporadické nadávky přešly v netenčící se dvojhlasný proud nejhrubších sprostřáren.

„Připravenej?“ zeptal se Rostocki.

Jenkins se v mdlém světle podíval do jeho pobledlé tváře.

„Můžeme.“

„Tak na tři.“

Oba se na smluvené znamení opřeli do kovových pák. Unavené svaly na pažích a ramenou zaprotestovaly, ale pak se zprohýbaný box přece jen převrátil víkem nahoru a z polstrovaného lůžka na ně zažíraly vytřeštěné oči mrtvého vězně. Současně je do nosů udeřila dusivá vlna zápachu fekálií a hnilobného rozkladu.

„Fuj,“ odvrátil se Rostocki znechuceně. Hřbetem ruky si zakryl ústa.

„Hodil by se pořádněj průvan, co?“ nadhodil Jenkins.

„To teda jo!“ Inženýr dvakrát nahlas polkl.

„Všimnul jsem si, že první den to kolem vchodu do lodi slušně táhlo, ale dneska už nic.“

„Obyčejný vyrovnání rozdílných teplot. Venku bylo o hodně víc stupňů než uvnitř, rychle se to srovnalo.“

„To jsem si neuvědomil.“ Jenkins přešel pohledem zkroucené tělo visící v magnetických poutech. „Tenhle je našťěstí alespoň v celku.“

„Nejdřív ho z toho musíme dostat.“

S pomocí speciálního klíče, který jim dal Garrett, odblokovali vnitřní mechanismus kryoboxu. Pouta se s cvaknutím uvolnila a mrtvola s žuchnutím vypadla na vlhkou podlahu.

Odložili pomocné tyče a chystali se zdvihnout bezvládné tělo, když se na prahu přepravního oddělení objevil Graczyk následovaný Sandersem.

„Seru na to,“ oznámil blondák. „Nemá to cenu. V životě se nám nepodaří vyčistit všechny prostory tak, aby tam nic nezbylo.“

„Koukali jste se vedle?“ zeptal se Sanders. „Ty ostré plechy je rozkrájely na úplně maličké kousky. Paluba je plná nejrůznějšího svinstva a zaschlý krve. V tom se hrabat nebudu!“

Jenkins s Rostockim se po sobě podívali.

„To je fakt,“ přitakal Rostocki ochotně, „zmáknout se to nedá.“

„Padám kurva vodsad,“ heknul Graczyk. Otočil se na patě a zmizel ke schodišti. Sandersovy boty dupaly hned za ním.

Rostockiho tyč zazvonila o podlahu. „Ať si to udělá, kdo chce.“

Jenkins souhlasně přikývl.

Co jiného mu také zbývalo.

„Do hajzlu...!“ zaječel Graczyk vztekle o pár minut později. Nepřítelně třepal lahví, kterou vytáhl z písku, kde si ji ráno ukryl. „Hovada zkurvený!“

„Co... co?“ vykulil oči Jenkins, který se v bílém světle ještě nestačil rozkoukat.

Odpoledne začalo a horko bylo přímo vražedné. Při pohybu na nekrytém prostoru se všem zdálo, že jim bodavé sluneční paprsky vytahují vlhkost rovnou z těla. Kdyby si dali tu práci a trochu se soustředili, možná by i zahlédli, jak jim z nechráněné pokožky stoupají nepatrné obláčky vodní páry.

Brent, který dal civilistovi další dávku silného prostředku proti bolesti, protože ta předchozí po pár hodinách přestávala účinkovat, se silně potil a ke všemu ho znovu rozbolela hlava. „Hej, co je?!“

„Ráno byla plná!“ řval Graczyk jako pomínutý a mával lahví.
„Nějaká svině mi vychlemtala polovinu přídělu!“

„Zbláznil ses?“ řekl Garrett, který právě vyvlekl z lodi tlustý svazek optických kabelů.

Jako jediný byl natolik rozumný, že si vršek hlavy ovázal olivově zeleným šátkem. Vypadal tak trochu jako středověký pirát.

„Ani náhodou!“

„Proč by to kdo dělal?“

„To by mě, kurva, moc zajímalo!“

Cortez rozvalený v protekčním kousku stínu dělal, že se ho Graczykovo hulákání netýká. Rozvážně ukusoval ze sucharů a pečlivě je žvýkal. Sanders, který se vmáčkl do malé prohlubně pod trupem lodi, kde byl taktéž maličký ostrůvek vzácného místa, kam velké slunce nepražilo, zavrtěl hlavou.

Blond'ák nepřestával sprostě nadávat.

Cortez obrátil oči v sloup. „Sklapni, vždyť jde jenom o vodu!“

„No právě! Den je sotva v polovině, flaška skoro prázdná a já sem vyschlej na troud!“

„Jestli tě to uklidní, dám ti novej příděl,“ řekl Brent ve snaze zabránit nejhoršímu.

„Zvysoka seru na příděl, chci toho zkurvence, kterej to udělal, dostat do ruky!“ vyprsknul Graczyk.

„Kdoví, jak to bylo,“ prohodil Garrett potichu, když házel kabely do prázdného kontejneru.

Blond'ák ho naštěstí neslyšel.

Vzal si ze zásob novou láhev a spokojeně se usadil opodál. Kupodivu se velice rychle uklidnil.

Brent měl sice ohledně údajné krádeže určité podezření, ale raději si veškeré výhrady nechal pro sebe.

Nechtěl dělat situaci horší, než byla.

„To už jste hotoví?“ vyzvídal Cortez na Jenkinsovi. „Zatracení rychlíci, jen co je pravda.“

„Dvě oddělení se nám povedlo uzavřít, ale zbytek jsme vzdali.“

„Podívejme se.“

„Bodáme na to,“ ukázal Sanders pohrdlivě prostředník.

Rostocki několikrát naprázdno polkl. „Dovedeš si asi představit, jak to tam vypadá – odnosili jsme je po kusech. Nedá se to prostě zvládnout, je toho moc.“

„Labůžo,“ zacenil se blondák. Venku před lodí se cítil daleko statečnější než tam uvnitř.

Sanders trhnul obočím. „Měl bys to taky vyzkoušet, Cortezi.“

Pak se oba pobaveně zasmáli, jako by to byl bůhvíjaký vtip.

Brent podrobně informovaný od Rostockiho zašel za Owenem na velitelský můstek.

Místnost se topila v šeru, vzduch byl tak horký a vydýchaný, že se jím skoro prodíral. Owen vysvlečený téměř do naha seděl uprostřed hromady elektronických součástek, svalnaté tělo a holá hlava se mu leskly potem, takže spíš připomínal pekelného démona než člověka.

Brenta uvítal tázavým pohledem.

„Jak tady můžeš proboha vydržet?“ otrásl se nechápavě Brent.

„S určitým sebeovládáním a tímhle to docela jde,“ zaťukal Owen špičkou jemného nástroje na kyslíkovou láhev, kterou měl položenou vedle nohy.

„Sežeň si hodně dlouhý kabel, terminál s přenosným monitorem vyneseme ven a už ho tam necháme.“

„Změna?“

Brent Owenovi vysvětlil, že od nynějška budou vstupovat do vraku pokud možno co nejméně. Za den nebo dva se stane doslova zamořeným územím, proto všechno, co do té doby najdou, uloží mimo loď.

„Rozumné,“ souhlasil Owen.

Po spáncích se mu kutálely kapičky potu, když Brent chvatně odcházel na čerstvější vzduch.

„Nikdo se o tvou flašku nestaral, makali jsme v lodi.“

„Někdo vodu vychlastal,“ trval na svém Graczyk.

S nepochopitelnou umanutostí obnovil znovu spor tím, že obvinil všechny a zároveň nikoho. Nadávkami přitom nešetřil.

„Dej nám pokoj,“ opáčil neuvážlivě Jenkins, který se vrátil ze zasmrádajícího vnitřku Tecory, kde se asi hodinu přehraboval ve zmeti poškozeného materiálu navršeného v pomocných skladech.

Blondák ho sjel krví podlitýma očima. „Mezi námi je zlodějská filcka, ale já přidu na to, kdo to je!“

„Cortez je pořád poblíž, musel by někoho vidět,“ řekl opatrně Rostocki.

Graczyk pootočil hlavou. „Cortezi...?!“

„Na to rovnou zapomeň,“ ucedil tmavooký. „Nehlídal jsem ji, a ani se jí nedotkl.“

Graczyk pátral pohledem v ostatních tvářích. Nakonec zůstal civět na Garetta.

„Viděl jsem tě, když si vynášel nějaký pitomý věci. Měls příležitost!“

Desátník zavrtěl hlavou.

Blondák vypouilil vztekle oči.

„Byls to ty!“ zaječel.

„Proč já?“ strnul Garrett.

„Protože jsi bachařská svině! Nepatříš mezi nás, neměl jsi přežít a doufám, že hodně brzo chcípneš!“

Civilista, který znovu nabyl vědomí, vykřikl bolestí. Z rozkousaných rtů mu stékala krev.

Brenta přepadl zvláštní pocit.

Vzdáleně, na prahu vědomí, se probudily obavy, jež ho sevřely předešlé noci. Přes pozdně odpolední výheň ucítil mrazivý závan odnikud, na pažích mu naskočila husí kůže.

„To odvoláš,“ řekl Garrett. „Mám dojem, že je jedno, čím jsme byli předtím, teď jsme všichni ve stejně smradlavým hnoji.“

„Kravina. Takový jako ty dobře znám! Vychlastal jsi mi vodu a hotovo!“

Garrett si oprášil kalhoty na stehnech. „Jsi ubohej umanutej zmetek,“ řekl důrazně.

Blondák vyskočil, jako by ho píchlo něco jedovatého. Zatáhl ruce v pěst.

Stáli proti sobě jako dva kohouti na smetišti. Nahrbení, široce rozkročení, oči jim vztekale blýskaly. Ztěžka dýchali, ústy lapali po řídkém vzduchu.

„To by stačilo,“ řekl Brent a stoupl si mezi ně.

„Vypadni a nestarej se,“ zasyčel Graczyk. „Vyřídím ho!“

„Chceš se mermomocí porvat? Uleví se ti?“

„Zasloužím si, do prdele, spravedlnost!“

„A zabiješ ho, nebo co?“

„Klidně, kurva.“

„Jako toho v kryoboxu?“

„Cože?“ vydechl Garrett.

Graczykova reakce byla vysloveně nepřiměřená. Nejdříve se nahrbil, jako by chtěl uhnout před ranou na bradu, pak se narovnal, zaskřípal zuby.

Brent přikývl, jako by si potvrdil skrytou domněnku. „No, ano.“

Blondák vyvalil oči, div mu nevypadly z důlků. „Co to na mě šíješ?!“

Desátník překvapeně zamrkal. „Ten zmetek někoho zabil? Snad ne někoho z naší posádky?“

Rostocki a Jenkins si vyměnili pohledy. Cortez zíral na Graczyka, jako by to byl nově objevený druh nějakého obzvláště odporného živočicha. Owen, který si přišel na pár minut odpočinout, otřel dlaně do kalhot a také se na blondáka vyčkávavě zahleděl. Pouze Sanders se zatvářil mírně poťouchle, skoro spokojeně.

„Jestli to udělal, tak... tak přísahám, že ho na místě oddělám,“ řekl Garrett podezřele klidně. Udělal dva kroky vpřed.

Brent ho zastavil. „Nikdo nebude nikoho oddělovat, jasné?!“

„To mu přece nemůže projít!“

„Pokud to doopravdy udělal,“ zamručel Sanders. „Jsi si tím jistě na sto procent, Brente?“

„Ne,“ musel přiznat Brent popravdě. „Tutově ne.“

„Tak vidíš!“

„Ale jsem o tom přesvědčenější.“

„Na jasnovidectví ti každé kašle.“ Graczyk se mírně zašklebil.

„Mně je to jedno!“ zasyčel desátník a pokusil se Brenta obejít.

Owen se plynule vymrštil a oběma rukama sevřel Garretta zezadu jako kleštěmi.

„Jdi do hajzlu!“ Desátník se zuřivě zazmítal, pokusil se vytrhnout.

Jenže proti tak namakané postavě neměl šanci. Paže se napnuly, svaly jako provazy zahrály ve slunci. Garrettovy kopající nohy na chvíli ztratily dotyk s pevnou zemí, zazmítaly se ve vzduchu.

„Nech toho, vykašli se na to,“ zašeptal mu Owen do ucha.

Garrett zplihl, přestal se bránit.

Graczyk ucítil příležitost, nedokázal jí odolat. Celému výstupu nasadil ostudnou korunu.

„Tak jo, abys věděl,“ zakřičel výsměšně. „Mám radost, že posel...“

„Graczyku sklapi!“

„...protože jako zkurvenej svinskej bachař neměl nárok dál dejchat!“

„Stupidní vylízaný hovado, drž už hubu!“ zařval Brent a přiskočil ke Graczykovi. Na čele a na spáncích mu pulzovaly naběhlé žíly.

Graczyk před náhlým výpadem ustoupil. Mimovolně zaregistroval ohromené obličej Corteze, Jenkinse a Rostockiho.

Brent se zarazil ve vzdálenosti dvou delších kroků. Obličej měl zpocený, sevřené ruce se mu třásly vztekem a znechucením. Namířil na blondáka ukazováček.

„Teď moc dobře poslouchej blbečku. Momentálně ti nic nedokážu, ale kudla, co nosíš u sebe, přece jenom něco znamená, nemyslíš?!“

„Jaká kudla?“ začal s obranou Graczyk.

Brent natáhl zvolna ruku. „Dej mi ji.“

Graczyk mlčel. Nebyl zas takový hlupák

„Nerozuměl jsi?“

„Nic, kurva, nedostanete!“ vykřikl prudce Graczyk. „Potřebuju se něčím chránit!“

„Ty ne.“

„Pěkný hovno.“

„Varuju tě, vezmu si ji sám.“

„Jen pojď, na tebe stačím i s prstem zaraženým v zadku.“

„Uvidíme,“ řekl Brent. Neuspěchaně se pohnul na pravou stranu.

Graczyk byl okamžitě ve střehu, pravačkou hmátl do rozepnuté pracovní blůzy.

„Bacha!“ zasáhl varovně Cortez.

Jenže to už Brent zareagoval. Před klamně nasměřovaným Graczykem uhnul na opačnou stranu, oběma rukama udeřil současně. Levačka se krátkým sekem setkala s blondákovým ohryzkem, pravá

ruka uchopila zápěstí, které nestačilo neohrabaný nůž vytáhnout zpod oděvu. Efektivně provedený podmet pak s Graczykem otočil a srazil ho obličejem do prachu. Paže se v pevném sevření zkroutila, ozval se bolestivý řev. Dýka vyletěla obloukem do vzduchu, kde ji zachytila Brentova levička.

A ihned ustoupil o několik kroků.

Graczyk se svíjel v písku, držel se za krk a chraptivě skučel. Pravá ruka mu ležela bezvládně podél boku jako chcíplá ryba.

Cortez vycenil perfektní chrup v nezvykle širokém úsměvu. Vypadalo to přišerně.

„To bylo dobrý,“ poznamenal Owen nezúčastněně. „Nic nehrozilo.“

„To neříkám.“ Vazoun se vědoucne zašklebil. „Tenhle hezkej trik jsem už kdysi viděl.“

„Fakt?“

„Mhm... ve výcvikovém středisku námořní pěchoty v Západní Cebrenii.“

„To jsou věci.“ Brent si prohlédl krutě vyhlížející čepel v paprscích velkého slunce a vrátil ji zpět do pochvy.

„To je na Marsu, kdybys náhodou nevěděl. Instruktoři pro boj zblízka učí kadety tyhle techniky v základních kurzech.“

„Co já s tím, Owene? V každém větším městě, co jich je po Sluneční soustavě, najdeš desítky cvičeben, kde tě za trochu peněz naučí hodně ošklivých figlů, které se ti mohou kdykoliv hodit.“

„To je možné,“ uzavřel svalovec.

Graczyk se konečně postavil na nohy. Tvář měl bílou a strhanou bolestí.

„Víš, cos právě udělal?“ šeptnul s námahou.

„Vím,“ přisvědčil Brent. „Nezabil jsem tě, ačkoliv jsem to mohl velice snadno udělat.“

Blondák se sehnul a zachrchlal. „Udělal sis právě nepřítele na život a na smrt, felčare.“

„Proto si na mě dávej pozor. A Garetta si vůbec nevšímej.“

Graczyk se odšoural. Pohyboval se pomalu a opatrně, jako by byl ze skla.

„Co má vlastně s tím felčarem?“ zajímal se Rostocki.

„To kvůli té Cortezově noze. Trochu jsem mu ji vyspravil a od té doby si Graczyk asi myslí, že jsem profesionální doktor.“

„A jsi?“

„Ne.“

„Co teda?“

„Je mi líto, ale do toho ti nic není.“

„Každěj máme svůj osud. Kdybys měl zájem, podělím se o nějakou veselou historku z toho svého.“

„Nemám.“

Rostocki pokrčil rameny. „Uvidíme.“

Owen se k Brentovi spiklenecky naklonil. „Mám tě prokouknutého, kamaráde.“

Brent se zpřímá zahleděl do těch zvláště bledých očí. „Tak si to nech pro sebe, ano?“

Svalovec potěšeně zafuněl.

„Umíš si získat kámoše, jen co je pravda,“ řekl Sanders, když se vrátil od přídě, kde se byl zpovzdálí podívat na Graczyka.

„Z toho budou jen problémy,“ opáčil nevzrušeně Cortez.

„Nějak se to vyvrbí.“

„Nemyslím. Dávej si hlavně bacha zezadu.“

„On není ten typ,“ opáčil Brent s klidem. „Žije přítomností, nejpozději do zítřka zapomene, o co vlastně šlo. Později si vyhlédne zase jinou záminku, aby mohl dělat problémy.“

„Ale i tak to byla chyba.“

„Co?“

„Sebrat mu ten žabikuch,“ opáčil Sanders.

„Nekecej,“ lounnul po něm okem Owen.

„Zasloužil by daleko víc,“ špitl Jenkins.

„Všichni v noci spíte tak tvrdě, že by vás neprobralo ani stádo slonů, kdyby náhodou kolem přeběhlo.“

„Nechápu souvislost, kámo.“

„Hele, já když spím, tak spím, ale Graczyk je asi zatraceně vnímavější a s nožem to umí moc dobře, předvedl mi pár triků...“

„Dovedu si to představit,“ zkřivil Brent pohrdavě rty.

Sanders mávl rukou. „Nevím, co ho žere, ale já párkrát seděl a věř mi, že bachaře nemůžu vystát stejně jako on.“ Úkosem hodil očima po Garettovi.

„Proč nám to vlastně vykládáš?“ utrousil Cortez a opatrně se zvedl ze země. Poraněnou nohu se snažil zatěžovat co nejméně.

„S tím nožem je schopnej se bránit. Pořád lepší než prázdný ruce.“

„Nechápu,“ řekl Brent, ale jeho duševní zvonečky začínaly vyzvánět na poplach.

Sanders se dramaticky rozhlédl. „On v noci něco slyšel. Říkal, že to obcházelo tábor.“ Zraněný civilista začal křičet. Tentokrát mnohem hlasitěji.

Brent inkasoval pořádnou duševní facku.

Panebože, nebyl jsem sám! pomyslel si zoufale.

A také by přísahal, že mu srdce vynechalo přinejmenším dva údery.

„He?“ vyhekl Jenkins.

„Blbost,“ řekl Rostocki.

Owen přivřel oči do úzkých štěrbin.

„Ty mu věříš?“ dostal přes ztuhlé rty Brent.

Vlastní hlas mu zněl cize a vzdáleně.

„Nemám důvod nevěřit. Nevím, co se stalo před dvěma dny, ale vůči mně se zatím choval normálně.“

Brent na sobě ucítil Owenův zkoumavý pohled. Neklidně se ošil.

„Ničeho jsem si v noci nevšiml.“

„Tys byl vzhůru?“ Rostocki překypoval zvědavostí.

„Já a Owen jsme si říkali, že by nebylo od věci, kdyby někdo hlídal. Jen tak pro jistotu, pochopitelně. Nevíme přece, co je tenhle svět zač.“

„Sandersi?“

Ten vystrčil trochu odbojně bradu. „Graczyk tvrdil, že to bylo hodně blízko.“

„Chceš nám snad namluvit, že zatímco spíme, okolo nás se něco plíží?“ vyprskl Garrett. „Proč jsi sakra něco nekváknul hned, Sandersi?“

„Nechtěl jsem vyvolat paniku.“

„Ne? To se ti teda povedlo až v tuhle chvíli. Alespoň u mě!“

„Co to je?“ zajímal se Rostocki polekaně. „Zvíře? Jak je to velký? Jak to vypadá?“

„Zeptejte se Graczyka, já nic nevím!“

„Ten nic nepoví, alespoň prozatím, než ho to přejde,“ utrousil polohlasně Owen. Na otevřené dlani převaloval tři malé černé kamínky.

„Třeba o nic nejde,“ ustoupil trochu Sanders.

„Kecáš! I pouhá představa faktu, že bychom nemuseli být úplně sami, je zatraceně alarmující!“ Jenkinsův bledý obličej dostal ještě strašidelnější odstín. Ze špičky nosu mu spadla do klína velká kapka potu.

„Byl klid,“ zopakoval Brent a doufal, že ostatním nezní jeho hlas tak falešně jako jemu samotnému.

Netušil, proč vlastně nemluví pravdu.

Možná to bylo proto, že ani sobě nevěřil.

„Ráno jsem jen tak pro jistotu obešel tábor, ale na známku cizí přítomnosti jsem nenarazil. Nijaké stopy, koukal jsem pořádně.“

„Doufám, že máš pravdu ty, a ne ten pošahanej Graczyk,“ utrousil Jenkins znepokojeně.

„A co když ne? Můžeme to risknout?“ Garrett potřásl zamítavě hlavou.

„Odteďka už ne,“ prohlásil Cortez rozhodně. „Nemůžeme si dovolit podceňovat jakoukoli hrozbu.“

Vyčítavě na Brenta zamrkal.

„Ode dneška budeme držet hlídky po dvou najednou,“ rozhodl Owen. „Bez výjimky.“

„To se mi moc nezamlouvá,“ prohodil Sanders. „Vedro mě vysává, jsem utahanej jako pes, sotva večer lezu a ke všemu budu ještě civět spoustu hodin na pitomý hvězdy? No, nevim.“

„Každou třetí noc se jedna dvojice prospí bez hlídky. Vím, že je nás málo, ale bez častějšího střídání to nezvládneme. A pokud vím, tak zbývá napojit počítač a protáhnout ven hadice na vodu – to zvládneme do večera. Takže pro příští dny toho na práci mít moc nebudeme. Z nicnedělání nám bude nakonec zle.“

„Souhlasím,“ přikývl Cortez. „Lepší být několik hodin vzhůru, než se probudit s nějakou potvorou zahryznutou do krku. Na to se mám docela dost rád.“

Owen vyskočil a oprášil si špinavé kalhoty. Černé kamínky pohodil na dlani, podíval se na ně a pak je po krátkém zaváhání strčil do kapsy. „Jdu na můstek, ať to mám hotový.“

„Maličko divnej patron,“ prohlásil Rostocki, když mohutná postava zmizela uvnitř lodi.

Brent pokrčil rameny a podal Cortezovi nůž. „Schovej to u sebe.“

Tmavooký si ho beze slova vzal a uschoval jej pod pracovní košili ztmavlou potem.

Neustálý křik zraněného se stupňoval, až spíš připomínal vytí.

Jenkins si zakryl dlaněmi uši. „To je příšerný!“

„Nemůžete s tím něco udělat?“ obrátil se Rostocki na Brenta.

„Rád bych, ale nevím co. Potřeboval by odbornou pomoc, já se svými obvazy a primitivní sešívačkou jsem bezmocnej.“

„Aspoň ať neřve!“

„I takhle dostává dvojité dávky, a jak vidíte, ani ty už nezabírají.“

Jako v odpověď přešlo kvílení v protáhlý štkavý zvuk plný utrpení.

Bylo to tak intenzivní, že z něho vstávaly vlasy na hlavě, ježily se chlupy na rukou.

„Proboha, to se nedá vydržet!“ Garrett se zatvářil zničeně.

„Padám pryč,“ řekl Rostocki a otřásl se. „Doufám, že do večera bude zticha!“

Brent se na něj pokradmu podíval.

„Skonči to!“ popadl raněný Brenta křečovitě za zápěstí, když se nad ním naklonil. „Skonči, slyšíš... teď hned!“ Brent vykroutil ruku ze zaťatých prstů. Muž se prohnul do oblouku a chroptěl, až mu od rtů odletovaly chomáčky husté bílé pěny. Nezdravě popelavý obličej mu zrudl, žíly na krku a na čele naběhly jako tlusté temně fialové provazy. Ruce mu poletovaly nad hrudníkem jako pochroumaní motýli.

Cortez zvedl oči vzhůru a nemotorně se pokřížoval.

Brent vyňal ze zásobníku několikátou lahvičku a nasadil ji do ambulantní jednotky. S neslyšným povzdechem naprogramoval dávkování na trojnásobné množství.

Zraněný se uvolnil, ale jenom trochu. Jeho oči sice získaly přítomný pohled, jenže to bylo všechno. S každým prudkým nadechnutím mu v krku ostře hvízdalo.

„Vím, že je se mnou konec!“

„Takhle nemluv, zlepší se to.“

Zvuk, který civilista vydal, bylo spíš štknutí než smích. „Kecy!“

Pak se v jakési lepší chvíli nemotorně nadzvedl na loktech a rozhlédl se kolem sebe.

„Jste na tom hůř než já,“ řekl zřetelně a zhroutil se. Objevila se krvavá bělma, hlava sebou cukla na stranu.

Znovu začal chroptět.

„Už to vůbec nezabírá,“ řekl Cortez.

Brent, který bojoval s ošklivým mražením, se otrásl.

„Garette, jsi tam?“ zahulákal Rostocki stojící na posledním schodu třetí paluby.

„Čekám,“ zaznělo zespoda tmavé šachty.

„Dobře, tak chytej!“ Inženýr se rozkročil a hodil dolů smotaný kotouč plastových hadic. Pak zvedl z podlahy pytel s chromovými spojkami, klíč a seběhl podél zábradlí. Na druhé palubě zatím Garrett rozvínoval hadice směrem k přechodové komoře. Rostocki si klekl ke dvěma volným koncům, z pytle vytáhl spojku, nasadil ji a klíčem utáhl. Zkontroloval montáž a spojené potrubí odsunul ke stěně, aby o něj nezakopl. Mokrým rukávem docela zbytečně setřel kapky potu lechtající ho kolem obočí. Garrett se vrátil s rozsvícenou baterkou zavěšenou u pasu a popadl další kus budoucího primitivního vodovodu.

„To je ale smrad,“ nakrčil nos Rostocki. Pohled zapíchl do rozkývaných stínů, kde chodbu zahrazoval prohnutý strop a zhroucené lodní přepážky.

„Začínám si zvykat,“ ušklíbl se Garrett.

„To já teda ne.“

„Bacha tam dole!“ zakřičel kdosi a současně s tím se po schodech skutálela dvě objemná kola plastu. S rachotem narazila do stěny, kde zůstala ležet. Nejdříve se objevil Brent, Sanders a nakonec Jenkins nesoucí malé vodní čerpadlo.

„Za chvíli to budeme mít,“ zafuněl Garrett a odlepil ze zad úplně vlhké tričko.

„Napojíme čerpadlo a jsme hotoví,“ přikývl Jenkins.

„Můžete zapomenout, že bych sem dovnitř ještě někdy lezl,“ zaškaredil se Rostocki. „Z toho puchu se mi brzo rozskočí hlava.“

Brent naklonil hlavu ke stropu. „Rozkládají se rychleji, než jsem čekal.“

„Brilantní zjištění.“

„Abychom brzo neskončili vedle nich,“ pronesl záhrobním tónem Sanders.

„Co tím sakra myslíš?“ hekl Jenkins a nadhodil si v náručí těžké čerpadlo.

„Bylo by dobrý mít nějaký zbraně, pak bychom se mohli bránit, kdyby na nás ti noční příšeráci vlítli.“

„Taky jsem nad tím uvažoval,“ řekl neutrálně Brent.

„Jenže klacky, tyče a jeden nůž nám asi moc platný nebudou.“

„Zřejmě ne.“

„Jsme na vězeňský lodi, tady muselo být plno střelných zbraní. Zatím jsme ale ani jednu z těch hraček nenašli.“ Sanders se otočil k bývalému strážnému. „Kde do prdele jsou, Garette? Viděl jsem je, když mě nakládali.“

„Předpis nepovoluje mít u sebe během letu jakoukoli zbraň mimo šokového paralyzér,“ prohlásil trochu škrobeně Garrett. „Výzbroj bývá uložena na vyhrazeném místě a vydává se pouze při manipulaci s vězni, nebo při mimořádných událostech.“

„Nesmyslný žvásty mě nezajímaj, kámo. Musejí tu někde být! Vybal kde.“

„Taky bych to rád věděl,“ řekl Brent, když viděl, jak neochotně se Garrett zatvářil.

„Za kapitánským můstkem je zvláštní místnost. Je tam zbrojnice, sklad munice a speciální výstroje. Taková ta neoznačená dvířka po levé straně.“

„Než slunce zapadne, dojdou si pro kvér,“ zamnul dlaněmi o sebe Sanders. „Snad se budu cejtit trochu líp.“

„Neraduj se předčasně. Aby ses dostal dovnitř, musíš znát číselný kód zámku, a ten je osmimístný. Víš, kolik je to kombinací?“

Sanders se na chvilku zarazil. „Ty mi ho ale povíš, ne?“ Garrettovi nepatrně poskočily koutky. „Rád bych, ale já ho neznám.“

„Cože? Co to kecáš?!“

„K veškerým kódům měl přístup pouze velitel lodi a jeho zástupce. A potom taky hlavní počítač, jenže ten ti ho nevydá, pokud nemáš speciální pověření.“

„To snad není možný!“

„Pitomej předpis,“ pokrčil rameny Garrett.

Brent spustil ze strážného oči. „To znám,“ zamumlal.

„Ty zasraný dveře rozmlátím a dovnitř se dostanu,“ vyprskl Sanders navztekaně.

„Pochybuj. Zbrojnice je v podstatě trezor a my na jeho udělání nemáme správný prostředky.“

„Chci pořádnou bouchačku!“

„Nech si zajít chut’,“ řekl Brent. „Koukejte, pohneme, ať jsme venku. Rostocki, Sandersi, vezměte ty hadice!“

S hekáním a občasným nadáváním natahovali podél stěn tenké potrubí. Mokkými předloktími si otírali obličej, velké kapky slané potu zanechávaly na podlahách a stěnách mastné skvrny. Temné stíny a kmitající ostrá světla baterek působily ve stísněném koridoru strašidelně. I zvuk; bouchání, šoupání nohou a hlasy se zde šířily s podivnou ozvěnou.

Posléze protáhli poslední metry pružné hadice přes potrhaný kov přechodové komory.

Zastavili se, zhluboka oddechovali.

Rostocki odhodil poloprázdný pytel, Jenkins odložil čerpadlo a unaveně si vedle něho klekl. Sanders zamžoural do ostrého světla.

„Dvě hodinky a je večer,“ řekl.

Brent přenesl čerpadlo na malou bednu poblíž vchodu, konektory propojil s připraveným energetickým článkem.

Stiskl tlačítko a přístroj začal tiše vrčet. Vypnul jej a spojkami ho zručně připojil k potrubí. Na výstupní otvor pak nasadil krátký kousek zahnutého kovu. Vypadalo to jako primitivní koupelnová baterie.

„Kde vzal Graczyk vlastně ten nůž?“ zajímal se Garrett během dokončovací práce.

Brent se ohlédl přes rameno. „Zřejmě od některého z těch dvou, co leží u spojovací sekce na páté palubě.“

Garrett vypadal překvapeně. „On je tam někdo z posádky?“

„Vypadá to tak. Graczyk je asi důkladně projel, protože mají sundané opasky. Leží tam taky jedna souprava pro přežití. Až na nůž v ní všechno zůstalo.“

Garrett se nechápavě ošil. „Co tam dělali? Vždyť jedinej, kdo měl být během letu vzhůru, jsem byl já. Posádka spala kompletně celá v kryoboxech.“

„Mylný předpoklad,“ ušklíbl se Sanders.

„Ale že o tom nevím!“

„Někde se holt stala chyba,“ přisadil si bez zájmu Rostocki.

„To není možné! O každém buzení mě hlavní počítač musel informovat.“

Garett měl údivem vykulené oči, ale nikoho jiného to nevzrušovalo.

No co, o další dvě zapáchající mrtvoly víc nebo míň. Koho by to zajímalo.

Brent krátce tleskl. „Jdu otevřít ventil a až se vrátím, tak se přesvědčíme, jak to funguje.“

„Jdu s tebou,“ vyskočil Garrett na nohy. „Chci se mrknout na ty kluky z posádky.“

Skoro poklusem vběhl do přechodové komory. Brent se odloukal za ním.

Sanders se posměšně zapitvořil.

Čerpadlo nějakou dobu běželo, ale žádná voda netekla. Do stejnoměrného bzučení elektromotorku se mísily syčivé zvuky nasávaného vzduchu.

Kolem bedny se shromáždil hlouček otrhaných trosečníků, kteří na malý přístroj zírali jako na oltář pohanského božstva se směsicí očekávání a nedůvěry. Dokonce i Cortez se zvedl ze svého výsostného místa a přikulhal, aby mu náhodou neuteklo nic zajímavého. Graczyk se naoko bez zájmu přiblížil od přídě, ale zůstal stát v rezervovanějším odstupu.

„Je to krám,“ konstatoval po chvíli Sanders.

„Dej tomu čas,“ řekl Cortez na obranu novodobé modly. „Potrubí je dlouhý a tahle mašinka nemá moc velkéj sací výkon.“

„Zbytečná námaha, měli sme se na to vykašlat,“ nenechal se odradit hubenour.

Brent trhl rameny a dál hleděl na čerpadlo, ostatní se tvářili zklamaně.

Graczyk opodál tiše zafrkal a zlomyslně se ušklíbl. Jenkins se protáhl a pak se už poněkolkáté poškrábal v rašicím strništi na tváři. Kůže na obličejí ho začínala urputně svědit.

Čerpadlo mohutně zabublalo. Cortez se k němu naklonil, prsty strčil těsně k výtokovému nástavci.

„Fouká,“ oznámil zbytečně.

Než stačil dát ruku pryč, přístroj vyloudil chrochtavý zvuk, trošku se zatřásl a vychrstl proud vody. Cortez leknutím ucukl, zatřepal mokrou dlaní, až se blyštivé kapky rozletěly kolem. Brent pohotově zachytil tekoucí vodu do plastové lahve. Pár vteřin počkal a čerpadlo vypnul.

Rozhostilo se ticho.

Nehybná atmosféra planety ani na oslavu nepatrného vítězství nehodlala potěšit kroužek polouvařených mužů chladivějším závanem větru. Žhavý šterk propaloval nastřádaný žár přes tenké podrážky vězeňských bot.

„Prima,“ utrousil Cortez.

Sanders přivřel oči, stažené vrásky v obličejí se mu uvolnily. Hlouček kolem čerpadla se rozpadl. Prostor před rozbitým torzem kosmické lodi na několik pomíjivých minut zahučel unavenými, ale přece jen o poznání veselejšími hlasy.

Garett se odlepil od vchodové zárubně, kde už nějakou dobu postával a přemýšlel. Paprskem světla naposledy přešel po zkroucených postavách ležících uprostřed místnosti mezi dvěma rozlámanými holografickými projektory a osleplými obrazovými panely. Nemusel chodit blíž, aby poznal, kdo to byl. V posádce SFPS Tecory byl zařazen přes dva pozemské roky a se všemi se dobře znal.

Chodbou přešel do ubikační sekce, kde se nacházely jednotlivé kóje a bez problémů našel tu svoji. Zpola otevřenými dveřmi se protáhl dovnitř. Nezkoušel rozsvítit lampičku nad úzkým lůžkem, pouze se rozhlédl v ostrém světle baterky. Otevřel těch několik málo přihrádek s osobními věcmi a prohrabal se jejich obsahem. Nebylo toho moc, co by si chtěl vzít s sebou. Dvě tři drobnosti uložil do kapes kalhot. Ze šatníku zabudovaného do stěny naproti lůžku vytáhl černý plátěný vak s popruhy a naházal do něj několik triček, náhradní kalhoty, zateplenou bundu uniformy, ještě jedny vysoké boty a několik dalších součástí oblečení, o kterých se domníval, že by je mohl potřebovat. Na chvíli se zarazil nad úhledně složeným balíčkem, který obsahoval protiplynovou masku s náhradními filtry. Nakonec ji po krátkém zaváhání přidal do pytle, který zadrhl nylonovým páskem. Popruhy si hodil přes pravé rameno a bez ohlednutí vyšel z místnůstky.

V hlavním koridoru páté paluby si všiml světla, jež k němu poskakovalo od kapitánského můstku.

Položil vak na podlahu a počkal, dokud k němu Owen nedorazil.

„Copak tady děláš? Myslel jsem, že všichni jsou dávno venku a začínají se rekreovat.“ Owen se šklebil, zatímco odmotával z klubka na předloktí tenký optický kabel. Měl na sobě pouze umaštěné šedivé kalhoty pracovního overalu a potem zčernalý nátělník, který se nadouval vypracovanými svaly. Obnažené ruce, široká ramena a hladká hlava se v jasném světle leskly, desítky stékajících kapiček kreslily na kůži drobné stopy.

„Vrátil jsem se pro pár drobností,“ vysvětlil Garrett a špičkou boty nakopl vak. „Mimochodem, věděl jsi, že v instruktážní místnosti jsou mrtvolky, který patřily ke stálý posádce?“

„Ano.“ Owen ho nevzrušeně obešel a pokračoval ke schodišti. Kabel se za ním odvíjel jako exotický, napohled jedovatý had. „Od nich si nejspíš Graczyk opatřil nůž.“

Garrett zdvihl pytel a pomalu Owena následoval. „Ale oni neměli mimo spací oddělení co dělat! To nebylo normální!“

„Další ze záhad našeho světa.“

„Je to kapitán a navigátor.“

„No a co?“ opáčil naoko překvapeně Owen.

„Matka mě coby dozorčího měla upozornit, že je budí. To je běžná praxe. Takže pokud to neučinila, musela k tomu mít moc dobřej důvod.“

„Asi jo,“ řekl Owen a dorazil ke hraně nejvyššího schodu. „Jak zemřeli?“

„Maj pár zlomenin a proražený lebky. Otřesy je musely překvapit, tomu nasvědčuje ta krev na stěně a zárubni u vchodu.“

„A jak to, že ty jsi naživu?“

„Žádněj zázrak. Měl jsem právě odpočinek a spal přikurtovanej v dozorčí místnosti. Křeslo i popruhy našťestí vydržely, když to všude kolem mě začalo padat a lítat. Ale i tak mě vzalo něco hodně tvrdýho po zátylku.“

„Nestalo se náhodou něco při skoku? Hned ze začátku, při vstupu do subprostoru?“

„Jak to mám vědět, ne?“

„No, jestli jsi nebyl náhodou mimo? Neodpadl jsi na pár hodin?“

Garett si sáhl na dosud citlivé místo vzadu na hlavě. „Abych pravdu řekl... nevím. Ale je to možné. Některý časový úseky mám dost pomíchaný.“

„V tom může bejt zakopanej pes, kámo. Matka se tě možná snažila vyrozumět, ale ty jsi nereagoval. Kapitán a navigátor byli určitě jako druží v pořadí, tak probudila je.“

„Snad,“ přijal poněkud rozpačitě Garrett nabízející se vysvětlení. „Je pravda, že si pamatuju vlastně jenom ty otřesy a rány... a předtím, když Tecora odrazila od Piperu Delta. Chvilé letu – tak dva dny, a pak už vůbec nic.“

„Tak vidíš,“ přimhouřil oči Owen. „Všechno se dá vysvětlit.“

„Hmm...“ zabručel Garrett a odloudal se za bývalým vězněm na čtvrtou palubu. Puch, který si nahoře neuvědomoval, jej tady o to větší silou praštil do nosu. Zakuckal se, znechuceně zavrčel a rozhlédl se kolem sebe. „Hele, to tys vypnul všechny nouzový světla?“

„To sis všimnul brzo. Odstavil jsem je už včera, abych šetřil energii ze záložních článků.“

„Co počítač?“

„Terminál jsem zapojil, teď protáhnu datovou linku a uvidí se. Rád bych to měl z krku, chápeš?“

„To věřím. Chceš s něčím píchnout?“

Owen shodil kotouč kabelu na podestu před šachtou. „Klidně. Vrátime se na můstek pro terminál a monitor.“

Garett beze slova přikývl i přesto, že odvrácený Owen jeho gesto nemohl zahlédnout.

mlčení přece taky znamená souhlas.

Brent s Cortezem pro jistotu přestěhovali svá lůžka asi o čtyřicet metrů směrem k přídi Tecory, aby se vyhnuli přímému styku se vzduchem, který by mohl v příštích dnech vycházet z lodi otvorem po přechodové komoře. Rovněž přesunuli oba zraněné muže a s nimi i šumící ambulantní jednotku, která je udržovala při životě. Civilista byl milosrdně zticha a strážný se držel naživu posledními zbytky roztržitého vědomí, jež se ukrývalo kdesi ve zbytcích jinak již nepoužitelného mozku. Bylo vlastně obdivuhodné, že stále dýchal sám od sebe – tahle samostatná a důležitá řídicí část v prodloužené míše

musela zůstat devastujícího poškození ušetřena. Kdyby totiž jeho plíce nebo srdce náhle zkolabovaly a on by nutně potřeboval podpůrný respirátor, neměl šanci a do pěti minut by bylo po něm. Nedokázali by se o něj postarat, protože složitější lékařské přístroje jednoduše nebyly k dispozici.

Cortez pozoroval mužovu voskově pergamenovou tvář a nakonec zavrtěl hlavou.

I ostatní trosečníci přemístili svoje věci o něco dál.

Podle Brentova vzoru nařezali dlouhé, pevné laminátové pruty, které zarazili kolem matrací do země, aby na ně mohli ráno natáhnout obdélníkové kusy plachet. Ty je do určité míry ochránily před nejhorším žářem a nejžhavějšími paprsky modrého slunce a poskytnou trochu stínu pro každého z nich.

Provizorní tábor se změnil v nepřehledný chaos poloprázdných krabic, pytlů a kontejnerů, které se vršily naskládané podél sežehlého vraku. Spoustu místa zabraly i části demontovaného vnitřního zařízení, jež se bez ladu a skladu povalovalo po písku. Rostocki s Jenkinsem vyhrabali polními lopatkami ve ztvrdlé hlíně zhruba půl metru hluboké jámy, které zakryli hrubou plachtovinou. Pod ně uložili ty potraviny, o kterých se domnívali, že by se mohly nejrychleji zkazit.

Potřetí se veliký modrý kotouč zanořil pod obzor, stíny se prodloužily a vzduch se na hodinku příjemně ochladil.

Brent přehlédł to malé království plné nepořádku, kterému se klidně mohlo začít říkat domov. Vzal svou nepostradatelnou ocelovou tyč a vydal se pomalým krokem k zádi Tecory. Tady se zastavil, zaklonil hlavu a zkoumavě pohlédł na tu neuvěřitelnou změť zpřelámaných nosníků a bizarně ztuhlých mas roztaveného kovu. Po příkré stěně kamení slezl do deset metrů hlubokého příkopu vyrytého trupem lodi a pohlédł do údolí. Na pár vteřin si připadal jako mravenec, který zabloudil doprostřed opuštěné povrchové komunikace.

Jen ta spousta trosek rozházená v ose dopadu mu kazila iluzi.

Falešně si zabroukal dávno zapomenutý popěvek a na opačné straně vylezl z příkopu. Dvě stě metrů, pět minut opatrné chůze mezi ostrými úlomky čediče a žuly stačilo k tomu, aby stanul na nejvyšším bodu pohorí. Po uplynulé tři dny neměl čas a ani chuť se sem podívat. Proto si ten okamžik vychutnával až nyní.

Ne, že by bylo až zas tak co.

Kopce prašného šterku a balvanů měly tu samou barvu jako na táborové jižní straně, jenom možná příkřeji spadaly k rozsáhlým pláním u šikmo nasvíceného horizontu. Nížeji položený vzduch se tetelil a přeléval jako neskutečně pomalý, přesto živě kypící vodopád. Vzdálené obrysy planin byly rozostřené a šedivě ploché, jako namalované několika neúplnými tahy štětce na obrovském plátně vesmírného malíře.

Ticho kazil jen Brentův trochu sípavý dech a skřípot kamínků pod podrážkami bot.

Zčásti velebné, povznášející, ale také děsuplné.

Probíral se těmi pocity dobrých pár minut, než ho vyrušily lehké kroky, které se k němu blížily zezadu.

Neohlédl se, ačkoliv strnul připravený okamžitě reagovat. Prsty pevněji obemkl kulatý kov spočívající mu v dlani.

Owen se zastavil vlevo, v sotva metrové vzdálenosti. Pohled upíral bez mrkání do dálky.

„Tušil jsem, že jsi to ty,“ řekl Brent, aniž se na svalovce byt' jen koutkem oka podíval.

„Já věděl, že to tušíš,“ opáčil bez posměchu Owen. „Copak bych jinak riskoval ránu tím kusem železa, co pořád taháš s sebou?“

Brent nepatrně přikývl. „Terminál je venku?“

„Garett mi ho pomohl vynést.“

„A maká?“

„Ne. Propojím ho s monitorem a kabelem až zítra. Bude to za pár minut hotový.“

Brent nic nenamítal. Dál se kochal tím obrovským panoramatem.

Owen na něho úkosem pohlédl. „Potřebuju si odfrknout. A to nás ještě čeká hlídka.“

„Nic se neděje. Času dost, počítač počká.“

„Taky myslím.“

Oba mlčky respektovali tu majestátní nedozírnost kolem sebe.

„Hodil by se dalekohled, co?“ řekl Owen a založil si ruce na prsou.

Začínala být zima. Z velkého slunce zůstával pouze narůžověle zbarvený srpeček a stíny kopců pod nimi rychle houstly nastupující nocí.

„Zvláštní...“ prohodil jakoby pro sebe Brent. Natáhl ruku před sebe a ukázal prstem kamsi hodně daleko. „Co myslíš, že to asi může být?“

Owena tím vytrhl z neveselého přemýšlení. „Co... cože?“

„Za tím posledním kopcem, až skoro u obzoru. Vidiš to taky, nebo se mi to zdá?“ Brentův hlas se zachvěl stopou vzrušení.

Owen potřásl hlavou, zamrkal. „Co to má bejt?“

„Ta poslední tmavá linka bude asi nějaký zlom, útes nebo něco podobného, jenže pořádně velkého, protože to, co leží pod tím, je skoro ve tmě. Slunce na to nesvítí, proto je krajina ve stínu.“

Hromotluk napjatě mhouřil oči, ale podle výrazu ve tváři se mu nic zahlédnout nedařilo.

„Za vystouplou částí zlomu jsou nepravidelně roztroušeny sytě černé skvrnky,“ pokračoval chvatně Brent. „Ty za tím kopcem jsou nejbliž, ostatní se nacházejí zřejmě i dál, ale ty nedokážu pořádně rozeznat. Jsou až na hranici viditelnosti.“

„Všechno mi plave před očima!“

„Ohrátej vzduch, kterej stoupá od země.“

Owen podrážděně zavrčel a chtěl celou věc odbýt mávnutím ruky, když sluneční kotouč těsně předtím, než definitivně zmizel z denní oblohy, vyslal na jednu nebo dvě sekundy snop zářivých paprsků. Krajina jakoby na okamžik vyvstala ve světle obrovského fotoblesku.

Byl to mžik, ale Owenovi stačil k tomu, aby nabyl pocitu určité jistoty.

Na oční sítnici mu zůstal zachycen prchavý vjem, slabší než mávnutí kolibřího křídélka, který se pokusil identifikovat, někam zařadit.

Ale i jeho specificky cvičená mysl na to byla krátká.

„Nic víc než pár teček, alespoň myslím,“ přiznal váhavě.

„Některé se mi zdály větší, ale to byl nejspíš optickéj klam.“

„Já viděl to samé,“ řekl Brent.

Owen přejel dlaní po hřbetu druhé ruky. Cítil vztyčené chloupky a husí kůže.

Rychle se stmívalo a oni stáli zahaleni v hustém šeru, takže nemohlo být nic vidět.

„Kdo ví, co měl Ten nahoře zrovna za pošahanou vizi, když tvořil tohle místo. Mohlo to být cokoliv; jiné složení půdy, shluky skal a podobně.“

„Souhlasím,“ přikývl Brent, ale myšlenkami byl jinde. Do mysli se mu zase neodbytně vkrádaly zážitky z první noci.

„Příčina naprosto přirozená.“

„A ke všemu ta masa rozpáleného vzduchu...“

„Jo,“ prohlásil zcela falešně Owen.

Zadívali se na sebe, jako by jeden v druhém chtěli odhalit i ty nejskrytější lži, ale vzápětí pohledy odvrátili. Rozuměli si i beze slov a zdoluhavého vysvětlování.

Mlčeli, obrazy a představy pádily, prolínaly se a kroužily unavenými neuronovými drahami.

Nakonec se rozhoupal Brent. „Nejlepší bude se vrátit.“

Owen byl rozhodně pro. „Ať urveme pár hodin spánku. Zejtra se sem můžeme vrátit, za světla možná uvidíme víc.“

Od boku mrtvé kosmické lodě se jemně lámaly paprsky bílého elektrického světla, které někdo rozsvítil. Červený kotouček vychládající hvězdy šplhal s urputnou vytrvalostí po nebi. Oba se vraceli do tábora, opatrně našlapovali z mírného svahu.

Nemluvili.

„To je dost, že jdete!“ uvítal je Rostocki nevrle, když Brent a Owen vyšli zpoza rozdrčené lodní přídě.

„Máš snad něco neodkladného?“ zeptal se Owen.

„Civil to má za sebou,“ oznámil Sanders suše.

Brent se podíval na Corteze.

Tmavooký to mlčky potvrdil.

„Muselo se to stát,“ řekl Owen a posadil se na svoji matraci.

Brent se podíval na zakrytou tvář.

„Monitor zapípal a bylo po všem,“ vysvětlil Cortez. „Odešel v klidu, ani nekřičel.“

„Stejně se divím, že mu to vydrželo tak dlouho,“ ozval se Sanders.

Brent zkontroloval displej ambulantní jednotky, odpojil senzory a plastové hadičky, které vedly od nehybného těla. Tenké vodiče smotal a uložil do bílého pouzdra.

„Co ho pohřbít?“ nadhodil Cortez.

Sanders zavrtěl nechápavě hlavou. „Proč? Stačí ho odtáhnout do lodi.“

„To není správné,“ namítl Jenkins potichu. „Zemřel tady venku, zaslouží si proto položit do země.“

„Zbytečnost,“ ozval se po dlouhé době Graczyk nahlas.

„Pohřbíme ho,“ přikývl unaveně Rostocki.

Sanders nasadil bezvýraznou masku.

„Garett a já máme první hlídku,“ řekl Cortez a nevypadal na to, že by byl ochotný vstát.

Owen odkopl boty a bez zájmu ulehl. „Mě čeká druhá, chci se trochu vyspat.“

„My to uděláme,“ řekl Rostocki a kývl na Jenkinse.

Ten se přestal škrábat v rašicím strništi a namáhavě vstal. Maličko se zapotácel.

„Když to musí bejt,“ zabručel Sanders a šel pro polní lopatky. Z bedny vytáhl dvě přenosné svítilny a podal je Graczykovi.

Brent poodstoupil, když zvedli tělo zabalené do deky a odnesli ho pod zád' zmrzačené Tecory.

Zalehl, ale ještě dlouho nemohl usnout, zatímco z Owenova spacáku se ozývalo pravidelné oddechování. Modravé šero se proměnilo ve tmou oděnou do nezvyklého odstínu červeného slunce. Cortez s Garettem se zády opírali o kontejnery s výstrojí a polohlasem se mezi sebou bavili.

A od dolního konce lodi se rozlévalo světlo elektrických svítilen, doprovázené skřípotem ocelových lopatek v kamenité půdě.

Lopatka narazila ostřím do plochého kamene takovou silou, až Jenkinse rozbrněly prsty. Pustil plastovou rukojeť, nástroj při dopadu na zem zazvonil. Narovnal se a promnul si pálicí dlaně plné puchýřů. Několikrát se prudce nadechl, aby doplnil kyslíkový dluh vyčerpaného organismu.

„Ukaž, vystřídám tě,“ řekl Rostocki a seskočil do zhruba metr hluboké jámy.

Jenkins bez odporu vylezl a sedl si na hromadu vyházené hlíny. Rukávem si přejel po oroseném čele. Na druhé straně hrobu se vyměnil Sanders s Graczykem.

Lopatky se zakously do nepoddajné a tvrdé zeminy, zašustily padající kamínky.

„Metr a půl musí stačit,“ dostal ze sebe Graczyk mezi dvěma nádechy.

Rostocki vypáčil velký balvan a vyhodil ho z díry. „Víc než dost.“

„Je to těžší, než si čekal, vid’?“ odplivl Sanders přes rameno chuchvalec slin plný skřípavého prachu.

„Možná sme ho měli přece jen odnést do lodi,“ přestal se Jenkins na chvílku škrábat.

„Je to skoro hotový,“ zamumlal Rostocki. Polní lopatka vyklopila další, asi tisíce porci šterku na neustále rostoucí hromadu.

„Hmm...“ zamručel Graczyk a dál se oháněl svým nástrojem. Fyzicky se na tom zdál být nejlíp. Navzdory chladu se potil, byl zadýchaný, ale jinak nevypadal, že by mu těžká práce v prašné díře nějak zvlášť vadila.

Jenkins se klátivě postavil, klepnul inženýra do sehnutého ramene. „Teď zas chvíli já.“

„To je dobrý,“ procedil skrz zaťaté zuby Rostocki. „Už to bude, párkrát zaberu... jedna, dvě... a tři. Tady to trošku zarovná... tak, a konec.“

Zapíchl pracovní nástroj do písku, vzepřel se o drolivou hlínu a vyskočil ven. Oprášil si dlaně a kalhoty. „Neodfrkneme si?“

„Hovno,“ zašklebil se Sanders, který už držel mrtvolu pod tuhnoucími rameny. „Jenkinsi, pojd’ sem a popadni ho za nohy!“

Graczyk pomohl nemotornému Jenkinsovi tělo přenést. Nejprve ho položili podél delší strany čerstvě vyhloubené jámy, Sanders ho vzal za ruce a pak ho současně spustili dolů. Vousatá hlava se zavřenými víčky při cestě pod zem udeřila zátylkem o vyčnívající kámen, poskočila a se zakýváním zmizela.

Postávali nad otevřenou dírou. Tu a tam se z nerovných okrajů se šustěním sypaly pramínky písku. Svítilny ležící opodál jim vyrývaly do tváří ostré světelné stopy.

„Chcete někdo něco říct?“ zeptal se Rostocki.

„Na co?“ zvedl oči Graczyk.

Sanders, opírající se o zkroucenou traversu, která vyčnívala z trosek lodní zádi, zavrtěl hlavou.

„Odpočívej v pokoji,“ zamumlal Jenkins. Současně se rozhlédl po ostatních, jako by od nich žádal němý souhlas.

Graczyk začal hrob zahazovat a Sanders se k němu přidal. Trvalo sotva pár minut, než ho úplně zarovnali.

Nebyl nijak hluboký.

Pak odstoupili a Rostocki ze zbytku nevyužitého šterku navršil nad neoznačeným místem posledního odpočinku nízký rov.

Neznali jsme ani jeho jméno, napadlo Jenkinse. Sebrali svítilny a vrátili se do tábora, kde je čekal zasloužený odpočinek.

Probuzení do načervenalé polotmy bylo pro Owena nepříjemné.

Setřásl ze sebe Garetovu ruku, která s ním nepřestávala cloumat. Nejraději by se přetočil na druhý bok a znovu se ponořil pod olejově vazkou hladinu spánku, který jej stahoval do své lákavé náruče. Proto jen zavrčel a prsty si protřel ostře pálicí oči. Jakoby mu někdo zlomyslně nasypal na prášek rozdrcené sklo pod víčka.

Zívl a posadil se.

Brent se vyhrabal ze spacáku a obouval si pracovní boty, zatímco Garrett a Cortez se nedočkavě soukali do svých pytlů.

„Jak, dobrý?“ chtěl se ujistit.

První noční hlídka se ani nenamáhala odpovědět. Cortez blýskl unaveným úšklebkem, Garrett zdvihl vztyčený palec a už z nich nebyly pod vrstvami příkrývek vidět ani špičky nosů.

„Dík za informaci,“ zamumlal Owen. Oblékl si blůzu a vstal.

Brent podupával nohama a dlaněmi se poplácával po ramenou.
„Nepříjemný chládek.“

„To jo.“

Chvilí jen tak postávali, rozhlíželi se a poslouchali tlumené chrápání ostatních.

„Jakej je program pro příštích pár hodin?“

Owen se podíval po červeném slunci. Bylo jako ohnivý rubín položený na černém sametu s poházenými bledými perlami. „Trochu bych se rozhejbal.“

„Nápad stejně dobrej jako každěj jinej,“ přikývl s vážnou tváří Brent.

„Nebo taky blbej,“ doplnil ironicky Owen.

„Záleží na tom, jak se to vezme.“

Pobaveně se zakřenili, sebrali baterky a bok po boku se vydali na obchůzku podél tábora. Při druhém okruhu se Owen na chvílku zastavil, třikrát se zhluboka nadechl pootevřenými ústy a nosem vzduch vyfoukl. Pohled upíral nepřítomně mimo okruh světla.

„Co to děláš?“ zeptal se ho Brent.

„Ale nic,“ odbyl ho Owen mávnutím ruky.

Protentokrát ve vzduchu žádnou nepatřičnou auru nezaznamenal, to ho uklidnilo. Zastrčil ruce do kapes a vydal se k přídi skryté ve tmě. Chtěl se mrknout na druhou stranu vraku.

Brent pokrčil rameny a bez vyptávání ho následoval. Ocelovou trubkou pohupoval v pravé ruce a zlehka se jí při každém kroku t'ukl do lýtky.

DEN ČTVRTÝ

Obloha byla čistá a vymetená jako stůl hladovějící rodiny v chudinské čtvrti.

Modrý veleobr spaloval nemilosrdnými paprsky vyprahlou krajinu a osm trosečníků se schovávalo pod nataženými plachtami. Noc uběhla bez jakéhokoli vzruchu, ráno a nevalná snídaně byly za nimi a oni jen leželi, protože neměli nic lepšího na práci. Převalovali se, potili a lapali po řídkém rozehřátém vzduchu. Povídali si, mlčeli, nadávali a nudili se – to podle toho, jak se zrovna cítili. Jediný Owen byl zabraný do připojování terminálu na datovou linku, kterou předešlého dne vyvedl z lodi. Cortez sice občas líně mrkl na displej ambulantní jednotky, ale to bylo všechno. Brent s podepřenou hlavou přehlížel nejasný obzor, Garrett si nepřítomně pohazoval utrženým odznakem federální vězeňské služby a Rostocki chvílemi poslouchal Sanderse s Graczykem, kteří se o čemsi přeli. Jenkins ležel s hlavou zvrácenou na stranu a hrudník mu trhaně poskakoval nahoru a dolů. Oči zavřené, zpocený obličej pod různobarevným stříškem měl ještě bledší, vrásky ještě propastnější než včera. Levou rukou se pomalu, ale bez přestání škrábal v řídkém porostu chlupů na propadlém hrudníku. Vypadal špatně, ale nikdo si toho nijak zvlášť nevšímal. Zaměstnávaly je vlastní starosti a bolesti.

„Povídám ti, že je to na hovno!“ vyštěkl Graczyk nahlas.

Brent se po něm letmo ohlédl.

„Jinak to ale bejt sakra ani nemůže,“ oponoval Sanders.

„Je přece tolik slušnejch planet se spoustou vegetace, a my máme takovej úděsnej pech, že spadneme zrovna na hroudu vyschlýho kobylince, která krouží vesmírem docela omylem!“

„Bud' rád, že je taková, jaká je. Mohli jsme skončit v hrnci plným metanu nebo kyseliny sírový.“

„Vděčností jsem rozklepanej. Atmosféra je řídká, trochu se hejbněš a už se ti motá škeble, černý kolečka plavou před očima. Říkám ti: planeta je dočista mrtvá. Vsadím se s tebou, o co chceš, že bys nikde nenašel jediný pojebaný stéblo trávy nebo zelený lísteček.“

„To přece neznamená, že když vidíme kolem sebe samej písek a kamení, že to tak musí bejt všude. Třeba nás to shodou okolností hodilo do pitomý izolovaný pouště. Možná by se stačilo přesunout o pár stovek

kilometrů a narazili bychom na šťavnatý les plný čerstvé vody a exotický zvěř s křehoučkým masíčkem.“

„Blbost!“

„Tak kde se ten vzduch, co momentálně ráčíme dechat, asi vzal?!
Nechceš mi namluvit, že ho někdo vyrobil?“

„Kurva ne,“ řekl tišeji Graczyk. „Nevím, k čemu by to v tak pustý díře bylo dobrý.“

Sanders se přes rameno podíval po Owenovi skloněném nad odkrytými vnitřnostmi terminálu. „Bylo by sakra dobrý, kdyby s tím byl hotovej. Mrkneme se do navigační databáze a hned budeme vědět, kam to s náma praštilo.“

„Přesně,“ zabručel blondák a převalil se na záda. Ruce si založil za hlavou.

„Blíž pravdě budeš asi ty, Sandersi,“ řekl trochu nečekaně Rostocki.

„Cože?“ Graczyk se zase nadzdvihl a opřel o loket. „Až budeme vědět, kde se nacházíme, budou jakékoliv dohady zbytečné, protože i planety ve vnějších oblastech jsou podrobně zmapovaný. Ale prozatím se stačí podívat pod nohy, abyste si udělali přesnější obrázek.“

„Co to kecáš?“ zahučel blondák.

Rostocki se chvíli prohraboval kamením, až si jeden ze šedavých odštěpků vybral, potěžkal jej v dlani a hodil Graczykovi do klína.

„Dobře si ho prohlídni.“

Graczyk převracel úlomek v prstech, Sanders se k němu zvědavě naklonil. „No a co?“

„Ten vystoupřejší tmavý pruh je zkamenělina, respektive otisk části jakési rostliny, která na tomhle místě rostla. Takových úlomků se všude válí spousta.“

„Aha... nějaký lístečky vidím,“ zamručel Graczyk zaujatě.

Sanders mu kámen sebral a začal si ho zblízka prohlížet.

„Nevím sice, jak to vypadá jinde, ale tyhle kopce byly kdysi v minulosti pokryté zelení. A kde je vegetace, tam probíhá fotosyntéza, ze které jako vedlejší produkt vzniká kyslík. Ten ostatně právě dýcháme a spotřebováváme.“

„To muselo být určitě hodně dávno,“ zatvářil se chytře Garrett.

Rostocki si útrpně povzdechl. „Statisíce, spíš milióny let. Co se stalo, a proč tu nejspíš došlo ke globální klimatické katastrofě, ví bůh. Jedno je ale jisté; původně tu muselo být nepoměrně příjemnější podnebí s

rozmanitými formami života. O tom, že se tenhle svět musel nápadně podobat Zemi, svědčí i to, že složení vzduchu, alespoň podle mého, je pro nás skoro ideální. Nezapomínejte však, že planety se v průběhu geologického stárnutí mění. Jenom my si to se svými nepatrně krátkými životy nedokážeme uvědomit.“

„Odkudpak toho tolik víš?“ zeptal se Garrett.

„Jsem biotechnolog s univerzitním titulem, takže bych měl mít určitý základní přehled. Ale ve zdejším případě jen odhaduju ze zřejmých indicií. Dost možná se i mýlím.“

„Zní to nicméně přijatelně,“ řekl Brent.

Rostocki pokrčil rameny. „Každé teoretické vysvětlení vypadá zpočátku rozumně, i když se později ukáže, že to byl naprostý nesmysl.“

„Uvidíme.“

„To ano. Planeta má naštěstí tak velkou gravitaci, že si dokázala udržet atmosféru, byť poměrně řídkou. Za tohle bychom jí měli být vděční.“

„Amen,“ zamumlal posměšně Garrett.

Rostocki po něm hodil otráveným pohledem. „Na rozdíl od tebe, já teda patřičně vděčnej jsem!“

„Ale no jo,“ mávl rukou desátník.

„Hodinku, a je to,“ oznámil nevzrušeně Owen.

Cortez, Graczyk a Sanders se hrabali v kamení, div, že do něho nestrčili nosy. Většinu z toho, co našli, zahodili, ale ty nejzajímavější kusy si nechali.

Probudil se v nich nečekaný zájem o tajemství z dávné minulosti.

„Bacha, jdeme na to!“ vyhrkl Cortez a přisunul se blíž. I ostatní se zvědavě nacpali pod velký přístřešek, který nad počítačovým terminálem vztyčil Brent a Garrett. Pouze Jenkins zůstal na své matraci a vyčerpaně natahoval krk.

Owen si kusem hadru přejel po tvářích v marné snaze zabránit kapičkám potu, aby mu neustále padaly do klína. Lokl si z plastové lahve a silným ukazováčkem přehodil tlačítko napájení připevněné na svazek výkonných energetických článků. „Na síťový zdroj to připojím později,“ oznámil lakonicky. Když se ručička improvizovaného

voltmetru ustálila v zeleném poli, stiskl hlavní vypínač nad klávesnicí terminálu. Pozornost přilákal dosud tmavý monitor. Tiše zahučel a obrazovka zaplála klasickou uvítací modrou barvou. Přeběhl po ní sloupec údajů a z pozadí vyplulo logo Federální vězeňské služby.

„Prozatím dobrý,“ oddechl si Owen ulehčeně.

„Do prdele, vono to fakt šlape!“ zatleskal Sanders. Trosečníci měli radost. Nejbližší budoucnost se najednou nezdála tak zoufale vyprahlá a nejasná. Fungující počítač v lodi, která ležela nadobro zmrzačená na temeni šterkovitého kopce, se jim jevil jako blýskavé vlákno vedoucí ke spáse a do daleko příznivějších časů.

„Gratulace nechte na později,“ odsekl Owen a zat'ukal prstem na plochou obrazovku, kde pravidelně blikala krátká řádka s kurzorem.

„Garette?“

Bývalý strážný si poposedl a prsty obou rukou přeběhl po klávesnici. Na lince se objevila řádka drobných hvězdiček. Jako poslední zvolil potvrzovací klávesu

Dvě tři vteřiny se nic nedělo, ale pak se objevil nápis: Vítejte v hlavním počítačovém systému – SFPS Tecora.

„Bezva!“ zajásali přihlízející. Celé se to spíš začínalo podobat jakémusi sportovnímu utkání s předem nejistým výsledkem.

Owen vstoupil do hlavního menu, aby se zběžně seznámil s vnitřní logikou systému, ale po pár minutách se dostavily nečekané problémy. Úvodem naskočilo výstražné upozornění na vysokou teplotu, následované neuvěřitelně obsáhlým soupisem havarijních hlášení, odkazujících na jiné, dosud skryté položky.

Mrtvý stroj o sobě dával vědět seznamem svých bolestí a nenapravitelných poškození.

Ačkoliv se Owen snažil tento krok obejít, nepovedlo se mu to. Systém ho nechtěl pustit zpět do hlavního menu. Některá hlášení dokonce přímo poukazovala na poškození určitých oblastí samotného počítače.

Garett krčil rameny. „Mám omezený přístup, žádná programátorská úroveň, takže tím asi budeš muset projít, jinak se dál nehneš.“

Owen minutu po minutě se vzrůstající zuřivostí bušil do klávesnice a výsledek byl pořád téměř nulový. Havarijní hlášení nadále okupovala panel monitoru. Trosečníky přestalo sledování marného souboje s technikou záhy bavit a vrátili se k pohodlnějšímu povalování.

Byli skoro nazí, po špinavých tělech jim stékaly stružky potu a vsakovaly se do prošívaných podložek. Příliš nepomáhaly ani solné tabletky, které jim pro zachování tělesných tekutin rozdál Brent ze zásob léků. Modré slunce bylo skoro v nadhlavníku, blížila se teoretická doba oběda, ale nikdo neměl hlad. Žhavá výheň poledne je vyčerpávala, na nechutné potraviny neměli ani pomyšlení.

Oddechovali a zírali do plachet nad sebou.

V naprosto nehybném vzduchu se nepohnuly ani o milimetr.

Bylo to deprimující. Záblesk naděje a trocha radostného vzrušení se vypařila.

Budoucnost se v podobě kostlivé postavy skrývala za rozpáleným trupem Tecory, chřestivým hnátem si zakrývala bezzubé dásně a výsměšně se smála.

„Můžu se na to vysrat!“ utrl se vztekle Owen. Prudkým pohybem odstrčil terminál od sebe a vstal. Párkrát se nadechl a nakopl prázdnou plastovou láhev. Přimhouřil oči před oslňujícím světlem, rozhlédl se po ostatních, jako by hledal výzvu v jejich mlčení. Se skloněnou hlavou vylezl zpod stříšky a nastavil zpocený obličej palčivému slunci.

První náznak netrpělivosti a rozčilení, který na sobě nechal znát, uvědomil si Brent.

Ta hromada svalů byla většinou obdivuhodně klidná – vlastně se tvářila, že se jí ve skutečnosti nic netýká

„Půjdeme se projít.“ řekl Owen. Zaclonil si oči otevřenou dlaní a kývl na Brenta. „My dva.“

Brent pokrčil rameny.

Cortez přisedl k opuštěnému terminálu. „Nebude vadit, když to převezmu?“

„Zůstaň u toho krámu, jak dlouhou chceš.“

Oba muži si zakryli hlavy na ochranu před zuřivě žhnoucím veleobrem. Vydali se podél rozpáleného vraku, křemičitý písek jim chrastil pod botami.

Žádný z trosečníků se k nim nesnažil připojit. Garrett, který na chvílku ožil, se natáhl zpět na zmuchlané deky. Oči lenivě upřel na klikatou šmouhu vinoucí se prostředkem nehybné plachty. Sanders krkl, Graczyk v odpověď mohutně odplivl. Jenkins neznatelně zaúpěl,

převrátil se na bok a kostnatá kolena přitáhl k hrudi. Rostocki se pokusil upadnout do nehybného transu, ve kterém líně tekoucí řeka času ubíhala přece jen poněkud snesitelněji.

Cortez se nepohodlně nahrbil před plochou obrazovkou barevného monitoru, prsty nervózně klepal do tlačítek klávesnice. Býval na počítače docela machr, ale tohle se zdálo být i nad jeho síly.

Matka – dosud částečně fungující palubní počítač – se houževnatě bránila jeho pokusům o hlubší proniknutí do systému. Neustále si vynucovala pozornost dalšími a dalšími chybovými tabulkami, kterými se musel zabývat tím, že je prošel a odklepl. Byly jich doslova stovky a jejich počet se nijak netenčil. Loď si sama o sobě neuvědomovala, jaký bídný konec ji potkal, a tak jí naprostá neúčelnost výstražných hlášení nedocházela.

„Zkusím na tebe pár triků a pak uvidíme, ty mrcho,“ zamumlal Cortez. Zanícenýma očima průběžně sledoval výsledek svého počínání.

Velká, mastně se lesknoucí kapka potu mu sklouzla po bradě a spadla do klína. V zaujetí, do kterého se dostal, ji vůbec nevšímal.

Owen S Brentem zírali přes desítky kilometrů rozvlněného vzduchu a snažili se znovu zahlédnout to, o čem se domnívali, že včera s posledními paprsky modrého slunce na pár nejistých a více než prchavých okamžiků viděli.

Mhouřili víčka v bolestivě ostrém světle, clonili si oči a pečlivě pátrali pod linkou dalekého obzoru.

„Vidíš něco?“ vyhekl Owen.

Brent naklonil hlavu a snažil se sledovat nezřetelnou linku obzoru.
„Ne.“

„Já taky ne.“

Zklamání bylo víc než zřetelné.

„Ač nerad, myslím si, že se nám jenom něco zdálo. Byl to nejspíš klam vyvolaný zapadajícím sluncem a některými náhodnými stíny.“

„Byl jsem si tím skoro jistě,“ zalitoval Owen.

„Přání bývá obyčejně otcem myšlenky.“

„Nápodobně.“

„Včera to tak možná vypadalo, ale za plného světla je po všem.“ Brent ukázal prstem z kopce. „Podívej, vždyť je jasně vidět jenom na pár kilometrů. K úpatí pohoří sotva dohlédneme.“

„Nechali jsme se unést, to se stává, ale stejně mně vrtá hlavou, co to mohlo být.“

„Nějaké přírodní struktury.“

„Balvany, vysoké skalní útvary... něco jako třeba obdoba Monument Valley na Zemi?“

„Proč právě Země? Jsou přece zdaleka podivuhodnější světy.“

„Bylo to první, co mě napadlo. Mám ji tak nějak rád přestože jsem na ní nikdy nebyl.“

„Nikdy?“

„Ne. Dokonce ani na Měsíc jsem se osobně nepodíval. Párkrát jsem se na skok ocitl na Marsu, ale to je tak všechno. Sluneční soustavy jsem si v životě moc neužil.“

„Nic si z toho nedělej, taky jsem se na rodnou hroudu už zpátky nedostal,“ řekl Brent zasmušile.

„Ty ses na Zemi narodil?“ podivil se Owen.

„Jo,“ ušklíbl se hořce Brent. „Ale je mi to houby platný. Byl jsem ještě mimino, když celou naši rodinu deportovali na Ganymed Pět a rok poté na Anghor.“

„Proboha, proč?“

„Tomu se tehdy říkalo vysídlovací politika. Prý ses mnohdy ani nenadál, a než si se stačil rozkoukat, seděl si v kosmické lodi mířící k nějaké zapadlé kolonii ve Sluneční soustavě – to v tom lepším případě. Většinou se ale přesídlenci posílali rovnou k novým solárním systémům. Rodiče a starší bratr dostali doživotní zákaz návratu, mně ho sice neudělili... ale ani tak jsem neměl v dospělosti šanci se na Zemi dostat, natož se pokusit natrvalo vrátit.“

„To byly časy,“ zamručel Owen.

„Nemá cenu to řešit.“

„Určitě ne... Tak co s tím údolím?“

„Nemyslím, že by to bylo totéž,“ řekl Brent a očima proměřoval vzdálenost a porovnával měřítka. „Co do velikosti se mi to rozhodně nezdá, ale co se týká tvarů... kdo ví.“

„Ten zlom je přesto poměrně slušně zřetelný. Zdá se, že se celý pohoří muselo zdvihnout o dobře sto nebo i víc metrů.“

„To jo.“

Pár minut tiše přemýšleli.

„Chutnala ti snídanež?“ zeptal se bez souvislosti Owen a přerušil tak mlčení.

„Jako obvykle,“ zkrřivil Brent odporem rty. „Nouzový dávky nikdy nebyly pro fajnšmekry.“

„A voda?“

Brent pohlédl do Owenova bezvýrazného obličeje a chápavě zvedl obočí. „Nestojí za nic.“

„Takže sis toho taky všimnul.“

Žádná otázka, pouze konstatování.

Brent se zatvářil vážně. „Smrdí.“

„Zatím to není skoro cítit.“

„Ano, ale kazí se – rychleji než se dalo čekat. Myslel jsem, že máme víc času.“

„To je tím vedrem. Uvnitř lodi musí bejt určitě pětasedesát stupňů.“

„Stejně, její kvalita je pochybná. Kdoví, kde ji načerpali.“

„Bez vody nevydřžeme. Sotva dva, maximálně tři dny v tomhle hiciu.“

„Na nějakou dobu pomůžou tablety pro úpravu vody, máme jich plnou bednu. Žádná prima chuť, ale vyčistí ji a zbaví choroboplodných zárodků.“

Owen se poškrábal ve zpoceném rozkroku. „Slyšel jsem, že tyhle sračky dokážou při dlouhodobém používání rozežrat člověku střeva, spálit ledviny a rozpustit mozek tak, že ti vyteče ušima.“

„Blbá chemie,“ pokrčil trochu rameny Brent. „Něco z toho bude asi pravda. Vojsko je ale běžně používá.“

„Však zelený mozky nejsou lidi. Na ně se to nechytá.“

„Aha... no, ne všude narazíš na pitnou vodu. Když je to nutné, chlastat se dá z kaluže, ve který leží měsíc stará zdechlina.“

Owen se zatvářil všelijak. „Potřebovali bychom fungující recyklační zařízení.“

„Nemysli si, kamaráde, že jsem tuhle možnost neprověřil.“

„No a?“

„Smůla; nezůstalo v pořádku ani jedno, řídicí jednotky mají napadrt'. Tecora sebou musela zatraceně tvrdě seknout.“

„Ale jinak jsou v pořádku?“

„Víceméně. Stačilo by většinou vyměnit čip, jenže kde je sebrat? V lodi jsem žádněj náhradní nenašel, a že sem je hledal. Prošťáral jsem kvůli tomu i ty nejnemožnější kouty.“

Svalovec se přestal škrábat a odvrátil se od výhledu na planiny. „Jak to, žes ani nepípl? Někdo by třeba na něco chytrýho kápnul.“

„Nestál jsem zrovna o záchvat davové paniky. Lepší malá naděje na přežití než žádná. Tak proč situaci ještě zhoršovat.“

„Jseš hnusnej cynik.“ Owen si povzdechl. „Vrátíme se? Mám pocit, že mi vysychá hlava.“ Oba se pomalu vydali k táboru.

„Předpokládám, že bude lepší mlčet,“ prohodil Owen nezávazně.

„Prozatím,“ řekl Brent s menším zaváháním.

Skoro to vypadalo, jako by se za své rozhodnutí styděl.

Dlouhé dvě hodiny leželi ve stínu plachet. Bylo po poledni.

Cortez začínal mít vyčerpaný výraz, ve tváři se mu usadil trvale uštváný škleb. Záda ho od nepohodlného sezení bolela, do svalů za krkem ho braly křeče. Nikdy by si nepomyslel, že obyčejná transportní loď může mít tak neuvěřitelné množství funkčních systémů zahrnutých do prioritní skupiny.

„Bodej na to, je to k ničemu,“ poradil mu s přivřenými víčky Rostocki.

„Ještě ne...“ zabručel Cortez a zkoumavě si prohlédl schéma, které mu počítač vykreslil na obrazovce. „Skoro to mám.“

„Bezva.“ Inženýr se líně otočil na bok. „Nezapomeň dát vědět.“

Jenkins se rozkašlal, a ne a ne přestat. Sanders ho okřikl a Graczyk se probral z mráкотného polospánku. Adresoval několik nelichotivých přízvisek všem chcípákům ve vesmíru.

Garett se napil a rozhlédl po polehávajících trosečnicích. Poškrábal se ve svědícím strništi vousů na bradě a po dlouhých čtyřech dnech si teprve nyní uvědomil zajímavou skutečnost.

„Sandersi, tobě vůbec nerostou vousy!“

„Co... co?“ vyhrkl hubeňour, vyrušený z přemítání zcela soukromého rázu. Než si stačil uvědomit souvislosti, trochu se mu myšlenky pomíchaly s realitou.

Desátník se k němu naklonil a bedlivě si prohlížel jeho obličej.

„Fakt, ani jeden chlup.“

„Nechal jsem si je natrvalo odstranit, není na tom nic zvláštního,“ ohradil se Sanders nevrle. „Je to hygieničtější, pohodlnější a v lepší společnosti dokonce považované za běžný standart.“

„Pán je snad příslušník horních deseti milionů? Podívejme se, koho mezi sebou máme!“

„Naneštěstí ne. A ten přiblížený jízlivej tón by sis mohl klidně odpustit. Jen jsem se mezi nimi... občas pohyboval. V současné době je trvalá depilace normálním módním trendem, to je všechno.“

Garett pohrdavě vraštil obočí.

„Taky jsem o něčem podobném uvažoval,“ přidal se Owen a pohladil se po jemném chmýří rašícím mu na hlavě. „Vlasy mě fakt rozčilují, ale případná změna vzhledu není někdy vůbec na škodu. To je bez debaty.“

„Podobnej zákrok něco stojí, ale strčit škebli do stříhací mašinky tě připraví sotva o pár centů,“ řekl Brent. „Mnohdy ani to ne, protože většina zaměstnavatelů poskytuje tuhle službu svým zaměstnancům docela zadarmo.“

„Máš na mysli zřejmě oficiální zaměstnavatele,“ upřesnil Owen.

„Samozřejmě. Chtějí-li tě mít jako ze škatulky, naprogramují holičské automaty na toaletách pro několik typů firemních účesů a dokonalá uniformita je zaručena.“ Brent přejel dlaní po svých nezvykle krátkých vlasech. Mimo holé kůže neměl po stranách nad ušima a vzadu na zátylku skoro vůbec nic. Jenom o trochu delší porost měl zachovaný pouze na vršku hlavy.

Graczyk mlčky potřásl splepenými prameny světlých vlasů.

„Podržte se, jsem vevnitř!“ vykřikl náhle Cortez.

„Nekecej,“ řekl Rostocki a vyskočil na všechny čtyři. Neopatrně rychlý pohyb ho však málem odrovnal. Před očima mu vybuchla jiskřivá opona, takže se zase zplihle svalil. Po chvilce to zkusil znovu, ale tentokrát pomaleji. Zhluboka dýchal.

Owen ho překvapivě svižně předběhl. „Kam ses naboural?“

„Zatím nic moc, jsem v nákladovém listu.“

„Vynikající! To je přesně to, co potřebuju.“

„Pročpak?“

„Najdi seznam elektronického vybavení a nech ho zobrazit.“

Na obrazovce se rozvinul podrobný soupis lodního nákladu. Cortez přeběhl prsty po klávesnici a zavrtěl trochu udiveně hlavou. „Tecora

měla na palubě skoro třináct tisíc šest set tun zásob pro šest věžeňských kolonií.“

„Kurevská porce,“ prohlásil s neochvějnou jistotou Graczyk.

Brent se postavil za Cortezova záda, aby mu mohl nahlížet přes rameno.

„Jed' pořád dolů,“ klepal Owen sukovitým ukazováčkem do obrazovky.

Z pelechu vylezl i Sanders a pod přístřeškem začalo být těsno.

„O co ti vlastně jde?“

„Sháním se po takový prkotině,“ řekl svalovec a vyměnil si s Brentem nenápadné mrknutí.

Seznam obsahující stovky a stovky položek nejružnějšího materiálu, těžšího zařízení a drobných elektronických součástek roloval po panelu.

„Tady, stůj!“ vykřiknul Owen a zapíchl prst do jedné řádky.

Všichni se zvědavě naklonili blíž.

„Čipová řídicí jednotka MR47/206 pro zařízení na úpravu vody,“ četl Cortez malá písmena. „Dál následují skladová a katalogová čísla...“

„Ne, to bude ono.“

„Můžeš mi prozradit, o co ti jde?“ zabručel Rostocki.

Owen kývl na Brenta.

Brent se otrásl a nejdříve to vypadalo, že zůstane mlčet.

Takhle narychlo s tím nechtěl vyrukovat. Sotva na stejnou věc narazil před hodinou Owen, už aby to vykládal i ostatním. Nestál o další problémy a zbytečné, rádoby rozhořčené a hysterické výstupy. I bez nich ho snadno rozbolela hlava.

Posléze si to však rozmyslel.

„Je to jednoduché,“ řekl rezignovaně. „Pokud jste si toho ještě nevšimli, zásoba vody v trupových nádržích se začíná kazit. To je vážný problém, pokud jej nedokážeme co nejrychleji odstranit. Předpokládám, že voda bude do pěti až deseti dnů naprosto nepoživatelná. V lepším případě by nám po jejím požití mohlo být zle, žaludeční potíže a tak podobně. V tom horším bychom se mohli i důkladně přiotrávit. Máme sice k dispozici zásobu prostředků pro její chemickou úpravu, ale s tím navěky nevystačíme. Určitě ne na dobu, než nás někdo objeví a dostane pryč.“

„Kurva!“ vyštěkl Graczyk.

Brent zvedl ruku. „Recyklační přístroje v lodi jsou rozbité. Napadlo mě to už před dvěma dny, kdy jsem je zkontroloval. Bez patřičných náhradních součástek, které nemáme, se opravit nedají.“

„Každý je děsně tajemnej,“ upřel na něj Garrett pichlavý pohled.

„Jo, proč?“ zamručel Graczyk.

Sanders a Rostocki vztekle příkyvovali. „Čekal si snad, až naprší, nebo co?“

„Bylo zbytečné plašit, když neexistoval přístup do počítače.“

„Teď ho máme a co?“

„Máme seznam nákladu.“

„Co se tím kurva řeší?!“

„Drž hubu, Graczyku!“ otočil hlavu Cortez. „Brente, pokračuj.“

„Podle nákladového listu je ta řídicí jednotka poměrně častou položkou. A pokud jste nezapomněli, pod kopcem leží jeden nebo dva kontejnery.“

„No jasně!“ plácnul se do čela Rostocki.

Garett si povzdechl. „To je tím vedrem. Měknou nám mozky.“

„O který náklady šlo?“

„Počkej, podívám se. Aha... tady. Představte si, rovnejch padesát kousků bylo určeno i pro Nový Lefortovo.“

„Takový zjištění hned zvedne náladu,“ pronesl temně Sanders.

„Hmm... největší počet jich byl uložen ve vnitřních prostorách.“

„Ty jsou bůhví kde,“ ukázal Garrett nad protější kopec.

„A potom to byly kontejnery číslo dvanáct, dvacet sedm a třicet dva. Poznámka říká, že šlo o vybavení pro opravárenské dílny.“

„Takže na co čekáme? Jdeme pro ně!“ zahulákal Graczyk. „Toho vysedávání na zadku bylo dost.“

„Konečně se začne něco dít!“ přizvukoval Sanders.

„Asi to tak nevypadá, ale sejít do údolí a potom se vyškrábat nazpátek nebude nic jednoduchého,“ brzdil Brent náhlé nadšení.

„Horko může snadno odrovnat kohokoliv.“

„Bez obav,“ věřil si Rostocki. „Třeba najdeme i další zajímavý věci.“

„Zbraně?“ šeptl Graczyk. Garrett ho zaslechl a zatvářil se kysele.

„Klidně počkáme do soumraku, pak bude cesta snesitelnější,“ navrhl Owen.

„V noci nikde lézt nebudu, to v žádném případě!“ zavrtěl Rostocki rezolutně hlavou.

„Kdo se na to cítí, ať se zúčastní,“ řekl Brent. „Vyrážíme za půl hodiny.“

„Jdu taky,“ ozval se Jenkins.

Sanders sjel zrakem jeho nezdravou barvu vychladlého popela. „To není ten nejlepší nápad, kámo.“

„Na hrbu tě nepovleču. S tím se rovnou rozluč,“ zahrozil Graczyk.

„Zvládnou to.“

Brent pokrčil rameny. „Myslíš?“

„Určitě.“

Tábor krčící se pod mohutným vrakem kosmické lodi byl plný vzruchu a pohybu. Úmorné horko bylo zapomenuto a z myšlenek lidí odsunuto na druhé, méně významné místo. Měli před sebou vidinu určitého cíle, a to jim dodávalo sílu a odhodlání. Byli připraveni překonat pod nemilosrdnou palbou modrého slunce ploché úbočí a prozkoumat kontejnery rozeseté v mělkém údolí.

Jak řekl Sanders – konečně se začne něco dít.

Brent prohrabal několik krabic, než našel pár tub se silnými opalovacími krémy. „Pořádně se namažte, jinak se ošklivě spálíte. Hlavně obličej, ruce a zátylky.“

Garett vyprázdnil vak s náhradními kusy oblečení a vzal ho s sebou. Kdyby něco našli, mohl se hodit.

Owen si navzdory zběsilému horku přehodil přes ramena tenkou blůzu vězeňské uniformy. Přes hlavu si uvázal pořádný kus látky, která mu volně spadala až na záda. Spíš se podobal dávnému pouštnímu bojovníkovi než nedávnému odsouzenci. „Koukejte si dát něco na šišky, nebo se vám mozky spečou na škvarek. Slyšíš mě, Graczyku?“

„No jo,“ zabručel blondák vyrušený ze zkusmého máchání naostřenou polní lopatkou. Přesto si na hlavu posadil cosi vzdáleně připomínající umaštěný turban.

Cortez sledoval přípravy s mírným úšklebkem zpod přístřešku nad terminálem.

„Ty tady nejspíš zůstaneš,“ obrátil se na něho Brent.

„Samo. Noha je na tom dobře, ale na dálkové pochody se necejtím. Stejně mám hodně práce,“ poklepal na terminál.

„Kdyby něco... tak víš co.“

Tmavooký ukázal do údolí. „Nebudete daleko.“

Brent ho plácl po rameni, sebral dlouhé páčidlo a propletl se mezi hromadami krabic a pytlů do prostoru před ležením, kde na něho čekal zbytek skupiny. Rozbalil papírový sáček, který nesl v ruce.

„Málem bych zapomněl,“ řekl a každému podal tmavé ochranné brýle. „Žádná poslední móda, ale svému účelu poslouží.“

„A podívejme se!“ zasmál se Garrett. „Ty byly nejspíš pro Somu, dvě pořádný slunce a žádná noc.“

„Brrr...“ otrásl se Owen při představě nikdy nekončícího dne.

„Je tam několik pracovních táborů a spousta kamenolomů, kde se ručně a velice namáhavě těží kvalitní mramor té nejvyšší třídy. Jde o vyhlášený materiál, kterým si jenom ti největší pracháči dovolí obkládat svoje nechutně honosný sídla.“

„Nech si ty kecy laskavě od cesty!“ vzplanul Graczyk.

Garrett se poťouchle zacenil.

„To je ale úleva!“ rozhlížel se Rostocki s nasazenými brýlemi po krajině. Tvářil se dočista, jako by ji viděl poprvé.

„Jak mi sedí?“ vyptával se Sanders a naparoval se jako podřadný manekýn.

„Připomínáš mi takovou hnusnou slizkou potvoru, co žije v močálech na Gortě,“ řekl s úšklebkem Brent.

„Moc vtipný,“ ohradil se Sanders rozmrzele.

„Tak jdeme!“ zvažněl Brent a mávl rukou. První se pustil dlouhým krokem z mírného kopce. Sledoval souběžným směrem hlubokou brázdu, kterou po sobě zanechal klouzající vrak.

Ostatní muži se vydali za ním.

„Všichni pěkně sborem za tím prvním...“ zanotoval falešně, ale zato pěkně nahlas Graczyk.

Ještě před koncem první sloky ho umlčel Owenův výhružný pohled.

Brentův odhad ze dne, kdy poprvé vylezl z nitra havarované lodi, rozhlédl se po vyschlé krajině a usoudil, že k původnímu místu dopadu je to přes pět kilometrů, byl bezchybný.

Vedl nadšenou sedmičlennou skupinku a jen tak ze zvyku automaticky počítal kroky. Po hodině chůze se nacházeli někde za polovinou cesty. Obezřetně se vyhýbali místům plným větších trosek,

keré za sebou lod' poztrácela. Maně si vzpomněl na dávný obrázek, jenž představoval jakési rozlehlé pozemské pole utápějící se ve vlhké ranní mlze, přes které přešla ustupující starověká armáda. Kam oko dohlédlo, válely se spousty železné zbroje, brnění, pokroucených štítů, rozlámaných dřevěných povozů a jiné už docela zbytečné výzbroje, jež vojákům bránila v rychlejším útěku. Byl to obraz naprosté zkázy, který vyvolával mrazení kolem žaludku.

A nyní, tady na téhle planetě, měl stejný pocit.

Procházel pozvolným a širokým svahem, zatraceně velkým polem hustě posetým hromadami úlomků a k nepoznání rozbitou lodní výstrojí. Skoro to vypadalo, jako by se i tudy přehnala válka.

Za jiných okolností by bylo snadné si to představit.

Na chvilku se zastavil a počkal na ostatní. Sanders, Rostocki a Graczyk se během chůze dohadovali o globální politice.

Jako by jim nebyla docela ukradená.

Garett se připojil k Brentovi. „Sleduješ, kolik se všude povaluje železa? Dát to dohromady, šel by z toho postavit záchranej člun.“

„Kdyby to tak šlo,“ pousmál se zlehka Brent a obešel poloroztavenou lodní přepážku. Dokonce v ní zůstala zachycena část posuvných dveří.

„Co když to nebudou ty správné kontejnery? Co pak?“

Pokrčení ramen. „Uvidíme.“

„Bylo jich čtyřicet, takže šance není moc velká.“

„Za pokus to stojí.“

Garett šel chvilku mlčky. „Poslyš, za co tě odsoudili?“

„Bez urážky, ale myslím, že nemá smysl se ptát.“

„Já vím. Ty mi připadáš v pořádku, Cortez taky, Owenovi bych se do cesty sice dostat nechtěl, ale jinak je v pohodě. Zato ti dva plus ten inženýr mi osobně nesedí.“

„Události mají zatím volný průběh,“ pronesl Brent neurčitě.

Garett se zamyslel. „Nebude vadit, když budu stranit spíš tobě, že?“

„Tvoje rozhodnutí.“

„Ne, vážně.“

„Jak jsem řekl.“

Během dalšího kilometru pochodu nalezl Jenkins v mělké prohlubni několik krabic, které vypadaly na první pohled nepoškozeně. Když je však Sanders za velkého zájmu ostatních postupně otevřel, ukázalo se,

že jejich obsah, skládající se z křehkého elektronického vybavení, je napadrt.

Dno údolí se podstatně přiblížilo, a tak i navzdory neustálému chvění masy vzduchu začaly být oba nákladní kontejnery jasně zřetelné. Vedro trosečníky vysilovalo, ale nebylo to tak kritické, jak je Brent původně strašil. Ta vzdálenost se dala celkem snadno ujit.

„Říkám ti, že to tak musí dopadnout,“ vykřikoval Graczyk rozvášněně. „Schyluje se k tomu!“

„No, nevím,“ řekl zlehka Rostocki. „Prozatím se vždycky podobnou krizi podařilo zažehnat.“

„Tentokrát už ne, uvidíte!“

„Ti nahoře by tím mohli hodně ztratit. Určitě to vědí.“

„Jak jde o pojebaný sféry vlivu, je to každému jedno.“

„Bude válka,“ zahučel Sanders prorocky.

„Jak si tím můžete být tak zatraceně jistí?“

„Tlak na malé regionální sektory je, vážení přátelé, příliš silný a trvá již příliš dlouho,“ nasadil Graczyk nakrátko medový hlas profesionálně prolhaného politika. „Jednou to kurva musí někde povolít.“

„Je to na spadnutí,“ přizvukoval Sanders. „A bude to pořádný ohňostroj, žádná skomíravá jiskřička.“

„Říká kdo?“ nechtěl se nechat Rostocki zahnat do defenzívy.

„Všichni!“ vybaflí Graczyk a Sanders současně.

Inženýr rozhodil ruce v umíněném gestu.

Owen dlouhými kroky dohonil Brenta a Garett. „Nemůžu je poslouchat.“

„Třeba na tom něco bude,“ nadhodil Garrett. „Jenže na vzdálenejších trasách nechoděj novinky ze Sluneční soustavy právě nejrychleji, takže co se týká nejžhavějších událostí, vím vlastně velký kulový.“

„Slyšel jsem různé řeči, než mě sebrali, však to znáte. Zase něco o kolonii Dora, o Hnutí za nezávislost planet a tak podobně.“ Owen se zatvářil nanejvýš pochybovačně.

„Hnutí za nezávislost je poloilegální spolek, nic oficiálního. Nemají právo za nikoho vyjednávat, a naštěstí je nikdo nebere příliš vážně.“ Garrett předvedl parádní pohrdavé gesto.

„Aby ses nemýlil,“ řekl Owen. „Většinou jde o fanatiky, ale líbivé fráze dokážou přilákat a zblbnout kdekoho.“

„Mám pocit, že o sobě ještě dají vědět.“

„Vesmír je plnej lidskýho svinstva,“ pronesl hlubokomyslně Brent a zlehka nakopl kámen velký jako dětská hlava. „Za pitomejch pár století jsme ho stačili zaneřádit pěkněj kus. Souhlasím, že by se s tím mělo něco udělat.“

„Proč ale hned válka?“ zaškaredil se svalovec. „To neprospívá obchodu.“

„Ke globálnímu konfliktu by asi opravdu dojít nemělo. Jenže řešení silou bývá někdy nezbytnou a jedinou možností, jak věci urovnat.“

„Heleďme se, ty máš utajované informace, nebo co?“

„Naopak. Posledního půl roku jsem strávil v izolaci vězeňského špitálu. Dávali mě dohromady, abych byl schopnej zúčastnit se alespoň v sedě soudního přelíčení.“ Brent se hořce ušklíbl. „Mohli si to odpustit.“

„Fraška?“ rýpl Owen.

„Spolehlivě.“

Garett se na Brenta úkosem podíval. „Bránil ses zatčení co?“

„Poněkud.“

„To znám, poldové si neberou servítky. Buď rád, žes to rozdejchal.“

Owen se krátce zasmál. „Mě vyhmátli akorát, když jsem se chystal zdekovat po obzvlášť vydařený fušce. Hned jsem věděl, jaká bije. Proto jsem vymrštil pracky k nebi a ani se nehnul, abych je zbytečně nevyprovokoval. Nestál jsem o komplikace.“

„V tu chvíli jsem to cejtil jako křivdu.“

Svalovec vyvalil překvapeně oči. „Kámo, nejsi ty náhodou taky nevinnej?“

„V podstatě by se to dalo říct.“ Brent zkřivil ironicky koutky úst. „Žvaním.“

Garett si zaclonil oči. „Ať čumím jak čumím, číslo kontejneru nevidím.“

Owen taky zaostřil. „Nebude to tím, že leží na boku?“

„Vypadá pomuchlaně a pěkně otlučeně, ale obsah by měl vydržet hodně drsné zacházení. Jsou tak udělaný.“

„Za chvíli se přesvědčíme.“

Posledních pět set metrů překonali snadno. Graczyk, Sanders a Rostocki dokonce přestali omílat politiku a Jenkins, který se unaveně vlekl poslední, přidal do kroku. Obloukem se vyhnuli vysokému valu, který vytvořila Tecora při svém nárazu do úpatí svahu. Ze země trčely

dva masivní kusy ochranných štítů, hrozící jako dva křečovitě zahnuté prsty prázdnému nebi. První kontejner, rozměrově shodný se železničním vagónem, vypadal zblízka ještě hůř než z větší vzdálenosti. Skupinka mužů jej obcházela a nedůvěřivě si prohlížela ošklivě zprohýbaný a potrhaný plášť. Na odvrácené straně měl dokonce kompletně utržené zadní čelo. Část nákladu ležela rozházená do širokého vějíře mezi kamením.

„Je to číslo sedm,“ řekl Sanders, který vylezl po vytrhaných magnetických úchytech na převrácený kontejner.

„Šťastné číslo,“ zahučel Rostocki.

Garett s Owenem zkoumali roztroušený náklad. Brent se protáhl s rozsvícenou baterkou dovnitř, ale za chvíli byl zase venku. Zavrtěl hlavou.

Owen zvedl něco ze země a potěžkal to v dlani. „Pitomý kovový součástky.“

„Omrkne i ten další, třeba budeme mít víc štěstí,“ řekl Graczyk a vydal se k druhému kontejneru, který ležel výš ve svahu.

Kontejner byl v podstatně lepším stavu a jeho plášť nejevil žádné rozsáhlejší známky poškození. Zřejmě měl při dopadu mnohem víc štěstí. U něj však nebylo možné evidenční číslo nalézt vůbec.

Sanders strhl bezpečnostní plomby z hydraulické závory a zalomcoval s ní. Páka se trochu pohnula, ale po deseti centimetrech se zasekla.

„Hele, bouchači, vypadáš, že máš síly na rozdávání, pojď mi trochu píchnout,“ obrátil se na Owena.

Svalovec přistoupil k Sandersovi a odstrčil ho. „Uhni, pápěrko!“

Rozkročil se, oběma rukama pevně uchopil krátkou lomenou rukojeť, pohnul zkusmo rameny a pomalu zabral. Dvě tři vteřiny se nic nedělo, Owen zrudl námahou, na krku a na čele mu vystoupily žíly jako provazy, ale pak mechanismus naráz povolil, závora vyletěla se zaskřípěním z lůžka nahoru a čtyři protiběžné zámky se otevřely.

Trosečníci roztáhli dvoukřídlá vrata kontejneru a zvědavě nahlédli dovnitř. Jeho obsah byl promíchaný bez ladu a skladu, protože se silně zajišťovací sítě většinou potrhaly a uvolnily. Bez řečí se vrhli na náklad, vynášeli velké papírové krabice ven, trhali je a jejich obsah rovnou vysypávali na zem.

„To snad není kurva možný!“ zařval znechuceně Graczyk a vytáhl z bedny tmavě modrou uniformu.

Sáhl po další bedně a odtrhl víko. Tentokrát v hrsti svíral černá trička. „To se mi asi zdá!“

Další a další krabice vydávaly svůj obsah. „Do hajzlu!“ ulevil si Rostocki.

Nákladní kontejner obsahoval oděvní a výstrojní součástky koloniální vězeňské stráže. Počínaje vysokými botami, přes modré kalhoty a blůzy, trička, ponožky a čepice, po černé nylonové opasky s nejrůznějšími pouzdry a doplňky. Samozřejmě prázdnými.

„Já se z toho zblázním!“ Sanders rozkopl hromadu teplých bund a se zoufalým výrazem se svalil do kupy kalhot.

„Poměrně vtipná situace,“ zašklebil se Owen.

„Nechápu, co se ti na tom, kurva, tak zamlouvá!“ ulevil si našťavaně Graczyk.

„Táhneme se sem pro nic za nic,“ zachrčel Rostocki. Jenkins jako obvykle nic neříkal, Brent s Garetem se navzdory situaci tvářili pobaveně.

„Blbečci! Místo čipů sme našli tyhle pojebaný hadry a vy z toho máte ještě srandu!“ Blondák byl vzteky bez sebe.

Brent pokrčil rameny, Garrett se musel odvrátit a Owen se začal pobaveně usmívat.

„Bez vody za pár dní chcípnete! To vám nevádí?!“

„Vadí,“ řekl s hraně vážnou tváří Brent.

„Tak čemu se do prdele tlemíte?! Horko vám vysušilo mozky, nebo co?“

„Tobě,“ řekl Owen.

„Cože?“ vyhekl Graczyk. Krev mu zmizela ze zarostlé tváře, vyskočil a sevřel pěstí.

„Vychladni,“ poradil mu Owen. „Nevím, proč se rozčiluješ, stejně nic nenaděláš. Tak si dej voraz, nebo tě z toho vedra klepne.“

Blondák se trochu uvolnil. „Kdeco se nám mohlo hodit, ale tohle?!“ rozčileně plivl na hromadu triček. „Zkurveně podělaný bachařský mundúry, úplně k ničemu!“

„Náhodou...“ řekl Brent a našel pro sebe tu správnou velikost kalhot. Dvoje uložil stranou, kde už měl jedny vysoké boty a asi osm

triček. Prostudoval letmo nášivku na vnitřní podšívce bundy. „Koukám, že jsou skoro stejně kvalitní jako ty armádní.“

„Hodláš se snad do nich oblíknout?“ zeptal se Sanders udiveně.

„Proč ne. Rozhodně jsou lepší než ty hadry, co máme na sobě.“

„Docela bych to doporučoval,“ řekl Garrett. „Jsou šitý z materiálů pro extrémní podmínky, takže v tomhle vedru, ač se to nezdá, vytvářejí snesitelnější mikroklima a v noci zase udrží podstatně víc tělesného tepla.“

Owen se začal rovnou svlékat. „Vezmu si je, i kdyby jenom proto, že jsou čistý.“ Zahodil propocení nátláčník, stáhnul kalhoty a skopnul z nohou rozšmajdané kotníkové boty.

„To jsou věci.“ Graczyk se svalil vedle Sanderse. Chvilí seděli a pozorovali Brenta, Owena a Gareta, jak se oblékají do tmavě modrých uniforem s červenožlutými znaky na rukávech. Náhradní oblečení skládali do velkých nylonových pytlů s popruhy, které Garrett odněkud vyhrabal. Po chvilce se k nim mlčky připojil Rostocki. Jenkins se tvářil trochu bezradně, a tak mu Owen s Brentem pomohli vyhledat potřebné velikosti.

Nakonec došlo na drobnější výstrojní součástky.

Owen zvedl opasek a prohlédl si ho. „Co s tím?“ zabručel a obracel ho ve vzduchu.

„Třeba se bude hodit,“ prohodil Garrett.

„Chleba nežere.“ Brent opasek přihodil do pytle a přidal k němu několik odpovídajících pouzder.

„To je fakt.“

Modré slunce se naklánělo k západu a nad východní obzor se vyhoupl kotouček červené hvězdy. Byl čas se vrátit, pokud chtěli dorazit do tábora ještě za světla.

Owen zavázal vak. „Počkejte na mě, číhnu jenom, co je za kopcem.“

„Mám jít s tebou?“ zeptal se Brent.

„Kdepak,“ odmítla se zavrtěním vyholená hlava. „Hned jsem zpátky.“

„A co vy dva?“ obrátil se Garrett na Sanderse a Graczyka.

„Odprejskni a nestarej se,“ zavrčel blondák a dělал, že ho nevnímá.

„Není to tak špatný,“ řekl Rostocki a zastrčil si tričko do nových kalhot. „Klidně můžete strhnout nášivky, když vám tolik vadí.“

„No jo,“ zabručel Sanders a začal se přehrabovat v papírových krabicích.

Graczyk ho nakonec napodobil. Morální porážku však nesl nelibě. Dělal sice, že nic, ale ve skutečnosti hýčkal a přižívoval bublající vztek hluboko v sobě.

Tam mu na nějakou dobu vydrží.

Owen se vrátil asi za dvacet minut. „Pás menších trosek, žádné větší kusy ani žádné kontejnery. Krajina v podstatě úplně stejná jako tady.“

Obtížení vaky s náhradním šatstvem se vraceli zpět do kopce, kde těsně pod vrcholem trůnil vrak transportní lodi.

Při obcházení masivních částí poztráceného vnějšího pancíře se dostali mimo trasu, kterou původně směřovali do údolí.

První nepříjemnost jim nachystal Jenkins.

Šel jako předposlední a náhle se bez hlesu zhroutil. Padl mezi kamení a držel se za hrdlo, oči vyvalené, okoralý jazyk se mu tlačil mezi rty.

„Do prdele, Jenkinsi...!“ zařval Garrett. „Pomozte mi někdo!“

Brent a Owen odhodili pytle s výstrojí a vrhli se k postiženému.

Owen ho chytil pod rameny a zaklonil mu hlavu dozadu Brent se přesvědčil, jestli nemá zapadlý jazyk, nadzdvihl mu jedno víčko a zkontroloval zornice.

Srdce slabě bouchalo, dýchal.

„Kyslík, dělejte!“

Nikdo se nepohnul, hloupě civěli.

„Tak podá mi někdo tu láhev?!“

Sanders se maličko otrásl, jako by se probudil ze sna. Do netrpělivě natažené ruky vložil ocelový válec.

Brent nasadil Jenkinsovi na obličej dýchací masku, ventil otevřel naplno.

Zhroutený začal naštěstí brzy přicházet k sobě. Do obličeje se mu vrátila jakáž takáž barva, pokusil se posadit. Owen ho přidržel, Brent ho párkrát zlehka pleskl po tváři.

„Už je to dobrý...“ vypravil ze sebe Jenkins chrčivě.

„Co je s tebou, člověče?!“

„Asi to horko a gravitace...“

„Říkal jsem, že s náma nemáš chodit!“ Brent se tvářil naštvane.

Úředník mávl trochu rukou. „Přešlo to, opravdu.“ S Owenovou pomocí se postavil. Nemotorně se zakymácel, ale na nohou se udržel.

„Pochopte; nejsem na takové podmínky zvyklý, všechno mi dává dost zabrat.“

„Půjdeš sám, nebo máme ještě pár minut počkat?“

„Ne, jsem v pohodě. Nezdržujte se.“ Jenkins vykročil do svahu. Našlapoval obezřetně, co chvíli se nadechl technického kyslíku, ale jinak se zdálo, že do tábora dojde bez cizí pomoci.

Brent zavrtěl hlavou, Owen rozhodil ruce.

Trosečníci znovu vyrazili.

Podruhé to byl Sanders, který náhle v půli kroku strnul.

„Co je?“ zamručel Rostocki, který mu málem narazil do zad.

„Netvrdil někdo náhodou, že loď při havárii automaticky odhodí nouzový radiomaják?“

Brent jdoucí vpředu se zastavil a otočil. „Ano.“

„A co se to teda povaluje támhle?“

Sledovali naznačený směr. V prohlubni vzdálené bokem asi třicet metrů, částečně zabořený do písku, spočíval kónický, zhruba čtyři metry dlouhý válec. Jeho červená barva vypadala v šikmých slunečních paprscích hodně tmavá, skoro rezavá. Nebýt toho, že šli k táboru jinudy, vůbec by si ho nevšimli.

Obstoupili ten kus lodní výstroje a v mlčenlivém kruhu na něj zírali.

„Tehdy to byl oprávněný předpoklad,“ prolomil ticho Rostocki.

„Hodně blbej předpoklad,“ ulevil si Graczyk.

„Něco nevyšlo tak, jak mělo,“ řekl pochmurně Brent. Spodní část radiomajáku byla ošklivě pomačkaná, původní nápisy na jeho povrchu byly až na slovo Rescue nečitelné.

„To teda jo,“ zasmál se Rostocki hystericky.

„Bez přesného určení polohy nás budou hledat mnohem déle,“ konstatoval Jenkins potichu.

„Týdny, možná měsíce,“ přitakal Owen.

„Nebo nás taky nenajdou nikdy,“ vyslovil prozatím nevyřčenou obavu Sanders.

„Pitomost,“ zahučel Garrett nepřítomně.

„Jsme v prdeli, a pěkně hluboko,“ řekl naprosto zřetelně Graczyk.

„Tecora měla jenom jednu nouzovou bóji?“ zeptal se sípavě Jenkins. Desátník tiše přikývl.

„Situace se nám o trochu víc zkomplikovala,“ řekl Brent lhostejně.

„On vás trestá!“ vyštěkl zčistajasna Rostocki a udělal krok zpátky.

„Nechápu proč v tom vězím s vámi. Zkurveně zasraná smůla!“ Otočil se a skoro utíkal k táboru. Kličkoval mezi kameny, klopýtal a několikrát málem upadl.

„Drž hubu, pitomče!“ hulákal za ním Sanders.

„Já nechci... já nechci!“ ječel slábnoucím hlasem inženýr.

Owen špičkou nové boty kopl do pláště červeného válce. Pronikavě to zadrnčelo. „Nemá cenu nad tím krámem postávat jako sudičky.“

Nadhodil si pytel na zádech a vydal se v inženýrových stopách.

Brent se k němu připojil a ostatní ho postupně následovali. Nikdo nemluvil, utápěli se v pochmurné náladě. Už tak špatné vyhlídky získaly tímto objevem ještě zlověstnější odstín. Pomyšlení na to, že po oběžné dráze krouží nouzový vysilač, jim poskytovalo tajnou naději, kterou se mohli do jisté míry utěšovat. Zařízení tohoto typu bývala spolehlivá a časem prověřená, ale v jejich případě hozený záchranný kruh evidentně zklamal.

Co s tím, nikdo netušil.

Osud karty odkryje, až bude sám chtít.

Zatím nezbyvalo než čekat, doufat v nejlepší a pokusit se pomoci si vlastními chabými a velice omezenými silami.

Vždyť přece náhoda nepomůže tomu, kdo si nepomůže sám.

Tak se to říkalo.

Cítili se mizerně.

Rostocki se posledních pár set metrů před táborem sotva vlekl, takže ho zbytek výpravy brzy dohnal. V nadcházejícím soumraku zůstal jeho obviňující a poněkud zkratovitý výstup bez odezvy, protože každý mimo neustávajícího horka a nedostatku kyslíku zápolil navíc s vlastními neutěšenými myšlenkami. Na náladě jim nepřidal ani pohled na chaoticky zbudovaný tábor, krčící se u spáleného trupu kosmické lodi, která trůnila pod temenem kopce jako zřůdný nádor. Z takového odstupu viděli místo havárie poprvé. Cortez je z dálky vyhlížel.

„Mám pro vás novinky,“ pokřikoval, jen co se dostali na doslech.

Brent se propletl ke svému lůžku a hodil na něj vak. „To my taky.“

„Máte čipy?“ ptal se, když sledoval, jak se zbavují objemných zavazadel. Očima udiveně spočinul na vysokých botách, tmavých kalhotách s kapsami na stehnech, tričkách se žlutými nápisy, která měli na sobě.

„Povedlo se?“

„Ne.“

„Našli jsme podělaný bachařský hadry.“ Graczyk si dřepel na plastovou bednu a zuby začal strhávat nášivku z bundy.

„Kontejnery měly holt špatná čísla.“

Owen se natáhl po lahvi s vodou, zhluboka se napil a zaškaredil se.

„Brrr.“

„Tak jsme tam, kde jsme byli v poledne.“

„Ne tak docela,“ řekl Garrett.

Rostocki si zhluboka povzdechl a natáhl se jak dlouhý tak široký na matraci. Obličej zabořil do sbaleného spacího pytle.

Cortez nasadil tázavý výraz.

„Cestou zpátky jsme našli nouzový vysílač,“ počastoval ho nejčerstvější novinkou Brent. „Spadl nedaleko odtud, válí se tam zabořený v písku.“

„Tyhle krámy jsou sakra odolný a zatraceně vymakaný pro všechny možný druhy nehod. Loď se může klidně rozpadnout a oni dál fungují.“ Sanders předvedl zdařilou imitaci Rostockiho vysokoškolského přízvuku.

„Dej mi laskavě pokoj,“ naježil se inženýr.

„V našem případě to teda nevyšlo,“ pochopil Cortez.

„Tecora ho z bůhvíjaké příčiny neodhodila. To je možná ten důvod, proč tady ještě trčíme!“

„To není zrovna potěšující zpráva.“ Tmavooký se podrblal za uchem a zamračil se. „Takže se ani nestačil aktivovat, co?“

„Pokud jej loď sama nevypustí, tak ne.“

Owen zapil suchar a znovu se zašklebil. „Přinesl jsem ti pár kusů oblečení. Snad jsem trefil správnou velikost.“

„Dík. Něco mám, i když tu pitomou bójí asi netrumfnu.“

„Probrals počítací vnitřnosti, předpokládám.“

„Trochu jsem Matku podfoukl, takže jsem obešel většinu jejího systémového zabezpečení a pronikl do vnitřních záznamů. Není to nic moc, ale stojí to za shlédnutí.“

„Ukaž se, lítáš kolem toho jako napůl chcíplá moucha kolem psího lejna.“ Graczyk byl vysloveně nevrlý.

„Napíchl jsem osobní složky.“

Bývalí vězňové jako na povel zvedli hlavy, ruce jim strnuly v pohybu.

„Všech?“ vyrazil ze sebe Graczyk přiškrceně.

Cortez přisvědčil.

„I naše?“

„Pochopitelně.“

„To není kurva možný!“

Brentovi se ve tváři usadil rozmrzelý výraz.

Sanders a Graczyk po sobě vrhli ostražité pohledy.

„Předpokládám, žeš je stačil podrobně prostudovat.“

„Jen tak zběžně,“ uculil se vědoucně Cortez.

Owen zmuchlal v dlani obal od sucharů a přitočil se k terminálu.

„Ukaž, vyjeď mi ty soubory.“

„To ne!“ vystartoval Graczyk a vyskočil jako šelma.

„A proč vlastně ne?“ zeptal se klidně Owen.

„Je to, do hajzlu, hodně soukromá věc. Co takhle zákon na ochranu osobních dat, he? Nestojím o to, aby kdekdo čuměl do mejch záznamů, když je mu po tom hovno!“

„Úplně správně,“ přizvukoval ochotně a s velkým zaujetím Sanders.

„Zákony momentálně neplatí,“ řekl Owen a schválně napjal mohutné bicepsy. „Pokud džin vyletěl z lahve, byla by škoda si ho neprohlédnout.“ Namířil ukazováček na blondáka. „Zrovna s tvou minulostí bych se hodně rád seznámil.“

„Táhni do prdele!“ ohradil se Graczyk, ale na nic jiného se nezmohl. Do osobního kontaktu s tou hromadou nabušeného svalstva se pouštět nechtěl. To by se rovnou mohl vrhnout na nějaký blízký balvan.

„Ani mně se to nezamlouvá, ale Owen má pravdu.“ Brent si prohrábl krátkého ježka na hlavě. „Ujasní to některé vztahy.“

„Prdlajs!“

„Nic mi do toho není,“ ozval se Rostocki, „ale nemyslím, že z toho vzejde příliš dobrého, spíš naopak. Ty složky by se měly smazat bez otevření. Pak zůstane všechno při starém.“

„Chytrá řeč,“ přikývl honem Sanders. Owen se narovnal, až se hlavou dotkl plátěné stříšky nad terminálem. Ruce si založil na prsou. „A kdopak mi v tom asi zabrání?“ rozhlédl se vyzývavě.

„Taky se do nich mrknu,“ řekl Brent a stoupl si poblíž Owena. „Na vymazání je stejně pozdě, protože Cortez jejich obsah zná.“

„Bude to nepochybně poučné,“ zasmál se Garrett ironicky.

„To je zkurvená sbírka hajzlů,“ zašklebil se uraženě Graczyk. „Když vy, tak všichni. Chci vědět i o vaší špíně.“

„Nech na hlavě,“ řekl Owen a sklonil se k monitoru, kde se právě objevil první soubor. „Čich mi napovídá, že tvůj kostlivec bude zdaleka nejpikantnější.“

Zbytek trosečníků, včetně Jenkinse a Rostockiho, se namačkal pod čtvercovou plachtu. Natahovali krky a trochu se strkali, aby měli co nejlepší výhled.

Cortez zjednodušil vyhledávání, takže se jména pěti přeživších odsouzenců objevila zároveň. K nim byla přiřazena nejdůležitější data, údaje o trestné činnosti, pro kterou byli odsouzeni, a výsledná délka trestu. Osobní složky toho sice obsahovaly daleko víc, ale zbytečnosti nikoho nezajímaly. Oči všech hladově poskakovaly po drobných řádcích.

„No, páni,“ vyhekl Sanders. „Owen je profesionální vrah, odsouzený za dvě nájemné vraždy prvního stupně na třiadvacet let bez možnosti podmíněčného propuštění.“

„Slušná porce,“ prohodil se zájmem Garrett.

„Autogramy budu rozdávat až při odletu,“ prohodil uvolněně svalovec a docela zvesela se zazubil.

Rostocki po jeho levici se štítivě odtáhl.

„Corteze zašili za několikanásobné vesmírné pirátství, organizované přepadení obchodní lodě Green Rose ve stadiu spolupachatelství, omezování osobní svobody zaměstnanců letecké přepravní společnosti Tristar Line, neoprávněné používání kosmického dopravního prostředku, nezákonné ozbrojování a konečně za krádež se škodou velkého rozsahu. Je toho tady ještě mnohem víc, ale to jsou jenom drobnosti. Velice mírně trest jedenácti let.“

Cortez pohodil rameny. „Měl jsem dobrýho právníka.“

„Sanders je koukám malá ryba. Pouhá recidiva za krádeže a podvody většího rozsahu v bankovním sektoru,“ přečetl z monitoru Brent.

„Zato ty si kurva pěkněj ptáček,“ zapíchnul Graczyk pohled do Brenta. „Žádnej felčar, ale zelená guma z povolání!“

„Nikdy jsem netvrdil, že jsem doktor. To jsi sebral kdovíkde!“

„Zašitej na dvacet pět let za neuposlechnutí rozkazu a napadení nadřízeného. V podstatě tě odsoudili k smrti, víš to?!“

„Moc se nesměj, pitomečku,“ zašklebil se Owen, „protože na tebe nikdo nemá!“

„Co je tam napsáno?“ snažil se Rostocki zahlédnout posledních pět řádků.

„Je to vrahoun a psychouš, kterej oddělal tři ženský,“ řekl hluše Cortez. „Píše se tady něco o brutalitě a satanismu.“

„To není pravda!“ zaječel Graczyk jako siréna. „Jsem nevinnej!“

„Kecy!“ utrousil významně Owen.

„Tak hele,“ zašermoval rukama blondák a odskočil od terminálu.

„Sklapni držku, zmetku!“ vyštěkl Garrett. „Víš, co s takovejma jako ty dělaj v díře?!“

„Znaleckým posudkem shledán duševně narušeným, nicméně ne natolik, aby nemohl být za své činy souzen. Rozsudek zní dvacet let,“ přečetl Cortez.

Jenkins se otřásl a Rostocki se na Graczyka zadíval zpod přivřených víček. „Měli tě rovnou oddělat a ne zbytečně utrácet peníze daňovejch poplatníků za soudní šarádu a tvojí přepravu do věznice.“

„Teda ne, že by se o to nepokoušeli,“ uchechtnul se Cortez. „Při zatýkání ho policajti třikrát střelili, ale on se z toho vylízal.“

„Trestuhodná nedbalost,“ zavrčel Owen. „Měli jít na jistotu a prásknout ho přímo mezi světla. To by nerozchodil!“

Sanders se vyvaroval jakýchkoliv poznámek. Pohledem přeskakoval z jednoho na druhého.

„Co to napravit nyní?“ řekl potichu Garrett.

„Co si kurva zač, že ti něco takovýho vůbec může vylízt z huby?!“ vyprskl sebevědomě Graczyk. Tvářil se tak, ale v očích měl strach. „Soudce, nebo co?“

Garrett pokrčil rameny. „Dodatečná spravedlnost.“

Owen si zamnul ruce. „Pro mě za mě...“

Vypukla prudká a hlasitá hádka, do které se přidali Jenkins a Sanders, obhajující vřešticího Graczyka. K nim se posléze s určitými výhradami připojil i Rostocki. Owen a Garrett byli naopak zastánci rychlého procesu. Brent a Cortez mlčeli a nijak se nevyjadřovali.

Tak se to táhlo asi pět minut. Táborem se rozléhal rozvášněný křik.

„Bud'te zticha! Sklapněte!“ zakřičel Brent a zvedl se z krabice, kde už nějakou dobu seděl. „Držte sakra huby!“

Postupně se utišili. Rozhostilo se zvědavé ticho.

„S ječením se nikam nedostanete,“ řekl s důrazem. Podíval se po všech tvářích, aby získal pozornost. „Z Graczyka mi není fajn, ale naneštěstí soud vynesl právoplatné rozhodnutí. To nemůžeme změnit.“

„Jenže on je...“ zamručel nespokojeně Garrett.

„Chceš snad spadnout do stejných sraček?“ zeptal se ho Brent.

„Ne, to ne.“

„Vidíš. To, jakej je, je jedna věc, nám ale nepřísluší vykonávat nebo měnit rozsudky.“

„S tím souhlasím,“ řekl Rostocki. „Ničí život, ať byl jakýkoliv, do svých rukou brát nebudu.“

„Ano. Na druhou stranu je tu pořád ta otázka ohledně toho strážného v přepravním boxu.“

„To mi nemůžeš dokázat,“ špitl opatrně Graczyk.

„Máš pravdu,“ přikývl Brent, „protože v opačném případě bys mezi námi dávno nebyl.“

„Když ne nikdo jiný, tak já bych se o to postaral,“ zahrozil výhružně Garrett.

Blond'ák mlčel. Hledal podporu, ale žádnou nenacházel. Dokonce i Sanders sklopil hlavu, aby se mu nemusel podívat do očí.

„Tím je věc vyřízená a nechci slyšet opak. První hlídku drží Rostocki a Jenkins, druhou Garrett a Cortez, třetí mám já s Owenem – to pro pořádek.“ Brent se sebral, nechal stát rozhádané muže u terminálu a šel ke svému lůžku.

Byla z něho cítit nebývalá síla, jako by v několika vteřinách narostl do neuvěřitelné výše.

„Slyšeli jste důstojníka, lidičky,“ tleskl dlaněmi Owen. „Tak si dejte rozchod a běžte po svém. Za chvíli je tma. Problémy nechejte laskavě na zítra.“

Rozešli se a nikdo nepromluvil půl slova. Matrace si sice nestěhovali od sebe, ale přesto se tvářili ostražitě. Napětí mezi nimi bylo přímo hmatatelné.

Owen se s bouchnutím svalil na úhledně poskládané deky. Brent, který si chystal spacák, se na něho otočil. „Už nejsem důstojník.“

„Záleží na tom?“ zamrkal potouchle svalovec a slastně se protáhl.

„Ještě před vynesením rozsudku mě degradovali a propustili ze služby bez jakéhokoliv nároku na výsluhu a odstupné.“

„Pro mě to nic neznamená,“ obrátil se na bok Owen. Mohutně zívł.

„Tady máš hodnotu zpátky.“

„Když myslíš.“

„To si piš, kámo. A nezkoušej se hádat.“

Jen co bylo modré slunce pryč a obloha se pokryla hvězdami, trosečníci s výjimkou první hlídky spali. Byli utahaní, dlouhý den je zmohl.

A nebylo divu.

Jenkinsova noční hlídka probíhala bez jakýchkoli komplikací.

S Rostockim nejprve uvažovali, že by si mohli rozdělat malý ohníček, pak ale nápad zavrhl a raději se usadili na hromadě plastových kontejnerů, odkud měli přehled po celém táboře. Zachumlání do dek probírali události uplynulého dne, hlavně záležitost s osobními složkami trestanců. Nové poznatky nebyly dvakrát příjemné, ale u většiny zachráněných trestanců se jejich činy daly s násilným přimhouřením obou očí přejít, a to i včetně Owena, který nebyl na rozdíl od Graczyka nevypočitatelným elementem, ovládaným momentálními náladami mírně porouchaného ega. Jenkinsovi a Rostockimu běhal z blondáka mráz po zádech, jenže ani jeden z nich nechtěl mít s ukvapeným ukončením cizího života nic společného. Proto se i jinak nemluvný Jenkins přidal na Graczykovu stranu. Ne, že by se ho chtěl zastávat, ale spíš proto, aby měl sám před sebou čisté svědomí a mohl klidně spát.

V polovině hlídky slezl Rostocki z beden a šel se podívat na strážného v bezvědomí. Vydržet tak dlouho bez kvalifikované pomoci se rovnalo skoro zázraku.

Zatímco byl inženýr pryč, rozhlížel se Jenkins po obrysech tábora, sotva viditelných v červeném světle umírající hvězdy.

Vstřebával ten klid, který zde panoval.

Trochu ho rozbolela hlava a začal se nevědomky škrábat na krku. Sotva se dokázal rozpomenout na to, jaká mu byla první dvě noci strašná zima. Jeho odjakživa hubené a zpohodlnělé tělo se nedokázalo vyrovnat s nočními poklesy teplot a bránilo se ukrutnou třesavkou. Jen tak tak se dokázal ve spacím pytli zakrytém vrstvou několika dek zahřát.

Nyní příkrývku přehozenou přes ramena ani nepotřeboval. Stačila mu bohatě teplá bunda z výstroje vězeňské stráže. A ačkoliv se necítil dobře, přikládal tuto pozitivní změnu schopnosti svého organismu přizpůsobit se zdejšímu prostředí.

Byl zkrátka víc otužilý.

Rostocki se vrátil a vyšplhal se za ním nahoru. Zabalil se zimomřivě do deky, dýchl si na prochladlé ruce. Chvilí spolu polohlasně klábosili o svých životech, které se nyní zdály vzdálené, a o budoucnosti, jež se zase jevila až příliš blízká. Otázek týkajících se smrti se ani jeden, byť vzdáleně, nedotkl.

Zbytek jejich noční hlídky uplynul v klidu, aniž jej cokoliv narušilo.

Uplynula hodina po vystřídání, když Jenkins procítl.

Ospale zamžoural do tmy.

Přes obvyklou únavu měl pocit čehosi velice nezvyklého. Skoro se zdálo, jako by se probudil za určitým cílem. Hlavou mu proběhla vlna tupé bolesti, ale to nebylo nic zvláštního, tu zakoušel od havárie několikrát denně. Skoro si na ni zvykl, jelikož jí nepřikládal zvláštní důležitost. Mohl být ostatně rád, že jej hroutící se stěny přepravní komory nerozmačkaly na krvavou kaši. Ve srovnání s tím byla trocha bolesti a nejasného hučení v uších naprostě nic.

Bylo v tom určité očekávání, které každým okamžikem sílilo.

Zajímavé. Mysl se mu zachvěla mírným vzrušením.

Když se ocítl na pomyslném vrcholu, tak to přišlo.

Zběsilá exploze bolesti mu vybuchla přímo mezi ušima. Přirýtila se jako ohnivý meteor a udeřila silou pneumatického buchaní. Celého ho paralyzovala, nedovolila mu pohnout ani tím nejmenším svaem,

ukradla mu vládu nad vlastním tělem. V kratičkém okamžiku polevila, ale zanechala po sobě chaotickou spoušť vjemů, které k němu přicházely ze všech stran.

Nejvýraznější z nich byl strach.

Pak tu bylo tušení čehosi neznámého, naprosto cizího.

Doslova hmatatelně to cítil. Bylo to tak blízko.

Poplašeně se posadil.

Jak blízko?! zavřeštěl uvnitř sebe samého.

Príval paniky byl ohlušující. Krev, která mu bušila v uších, zněla jako řev gigantického vodopádu na Ribbonu. Oči pouklil do neprostupné tmy. Bylo to v táboře? Ne, to ne.

Někde za jeho hranicí? Možná. Otázky bez odpovědí.

Vnímal ten závan nelidské přítomnosti, ale nedokázal určit, odkud přichází. Byl všude kolem.

Kroužilo to ve stále se zmenšující spirále kolem tábora. Hledalo a pátralo. Vyhlíželo.

On to cítil a dokonce slyšel. Zděšeně otáčel hlavou sem a tam.

Cosí slabě bouchlo, zprava i zleva zachřupalo drobné kamení.

Kroky? Plazení?

Co to je?

Křičel by, ale ke svému údivu nemohl. Byl zázrak, že se dokázal posadit.

Napadla ho spásná myšlenka.

Kde je hlídka? Musejí přece pozorovat to, co on! Všichni se musí vzbudit, bránit se!

Pozorněji se rozhlédl a konečně je spatřil na těch samých bednách, co seděli on a Rostocki. Bylo to logické místo.

Nehýbali se, hlavy měli svěšené na prsa.

Oni spí!

To nebylo možné. Cortez a Garrett byli přece tak svědomití a pečliví. To by se jim stát nemohlo!

Jenže to tak bylo. Nevěděli o světě, nevnímali to nebezpečí ve vzduchu.

Odvrátil se od nich a znovu vytřeštil oči do tmy.

Tam se něco pohnulo!

Ne, to byl jen klam.

Tak támhle!

I to byl pouhý přelud předrážděné mysli.

Přesto to tady bylo.

Cizota.

Třásl se a potil.

Zachrčel a svalil se na lůžko. Překříženými předloktími si zakryl oči, schoval rozbolavělou hlavu do špinavých dlaní.

Nechci nic vidět!

Nevyhnutelné muselo přijít. Snad to bude rychlé.

Čekal.

Dlouho čekal.

Otevřel oči.

Mozkem mu jako rychle mizející jitřní mlha kroužily nepochopitelné vjemy. Neznámé vůně, zvuky, chutě, nesrozumitelné myšlenky, obrazy. Roztříštěný kaleidoskop nelidských světů, barevné střípky zážitků, zlomky nesplněných přání.

Zamrkal, a bylo to pryč. Zmizelo to jako mávnutím kouzelnické hůlky.

Jako když vydechnete do mrazivého rána.

Bylo to tu?

A co vlastně?

Dva hlasy ho přinutily podívat se tím směrem. Na pyramidě beden seděla druhá noční hlídka – Cortez s Garettem.

Tiše se spolu bavili, chvílemi přecházeli do šepotu. Čas od času se rozhlédli kolem sebe. Byli ostražití, ale ne vyplašení.

Smáli se.

Jenkins složil ulehčeně hlavu zpátky na ruce. Ten nepatrný pohyb hlídka nezpozorovala.

Sny jsou sny, i když bývají někdy živější než život sám. Skutečnější a strašlivější.

Poušť je poušť a nemůže oživnout.

Byl neuvěřitelně unavený. Bezhlesně zívł, slastně se zachumlal do teplého spacáku. Mráz ho už na tvářích nestudil.

Víčka mu klesla jako těžká víka.

Spánek, ten bájný rytíř, je tu, než bys napočítal pět.

To je úleva...

...přesto se ho zoufale nevyslyšena a nezpozorována držela do poslední chvíle.

Myšlenka.

Zatřepetala se na okraji snu a rozplynula se jako křehká mýdlová bublina.

Varovný výkřik vězně v hluboké kobce, kam paprsek světla nepronikne.

Už mě to má...

DEN PÁTÝ

„Probírali jsme to.“

„Nech si to, sakra, vysvětlit,“ řekl potichu Owen a poněkolkáté zívł.

„Je to zbytečné,“ mávnul rukou Brent.

I jejich třetí hlídka proběhla v naprosté pohodě.

Ráno nového dne bylo na spadnutí, hvězdy zmizely, obloha byla světlá a prázdná.

Seděli na okraji tábora, kochali se výhledem a užívali si příjemné teploty na rozhraní noci a dne. Lehkou a malátnou konverzací se udržovali v bdělém stavu, zatímco ostatní ještě spali.

„Mezi náma není takový rozdíl, jak si myslíš,“ obhajoval Owen neochvějně svůj názor. „Ty jsi profík, já jsem profík, oba děláme v příbuznejch oborech. Vlastně se od sebe vůbec nelišíme.“

„Zásah vedle.“

„Bibost. Smyslem naší práce je eliminovat nepřítele dřív, než on dostane tebe. To je jednoduchý. A dokonce za to oba bereme prachy.“

„Každej máme jinej pohled na věc.“

„Můj nepřítel je ten, na kterýho mě najmou. Mě platěj za práci předem a tebe až po ní, v tom je ten rozdíl, kámo.“

„Stojíš mimo zákon, já ne!“

„Ty idealisto! Jde jen o jinej úhel pohledu na tu samou věc. Mně dokázali dvě fušky, ale s pětadvaceti dalšíma si ani necvrnkli. Kolik lidí jsi dostal ty? Padesát, dvě stě, tisíc, víc?“

„To se nedá takhle brát. Byl jsem velitelem průzkumný rotý sto první výsadečkové divize. My jsme bojovali!“

„Dělali jste, vzato z obecného hlediska, zrovna tak morálně prašivou věc jako já. Makal jsem většinou na dálku, ovšem zadavatel si mohl přát cokoliv, a já jsem mu to, pokud to bylo v mejch silách, splnil. Zrovna tak to bylo s tebou. Šel si tam, kam ti ukázali prstem, a udělal to, co po tobě chtěli. Princip je stejný.“

„Ano, ale...“

„S rozumnou přípravou jsem zvládl cokoliv. Dokonce jsem si i vybíral, tak jsem byl dobrej. Mohl sis vybírat?“

„Ne.“

„Tak vidíš. Byl jsem na tom vlastně líp. Právo na svobodnou volbu a takový ty pitomý žvásty.“

„No, vlastně jsem si jednou zvolil podle svýho.“

„Jo? A jak to dopadlo?“

Brent zkrřížil zápěstí přes sebe. „Není to dost jasný?“

„Věru blbá volba.“

„Abys věděl; koloniální velení používá malé samostatné jednotky pro ty nejspínavější práce, které nevyhovují charakteru velkých armádních uskupení. Tak to bylo v minulosti a bude to i v budoucnosti. V případě, že se něco pomrví, je tak snadnější zamést stopy a dotyční vojáci, kteří se akce zúčastnili, se jednoduše odstraní...“

Brent se odmlčel a přejel si úsečným gestem ukazováčkem přes hrdlo. „V odborné terminologii se tomu říká eliminace nadbytečného rizika. Hezky vymyšlený název, že? Nic neznamená, ale ve skutečnosti vyjadřuje vše. Pár chlapů, co existují stranou mimo obvyklé vojenské společenství nikdo většinou zvlášť nepostrádá a neshání se po nich. Obvyklá praxe.“

„To mi povídej,“ zašklebil se vědoucně Owen.

„Jednou nás poslali...“

„Mě nezajímá, co tě dotlačilo až sem. Nechci poslouchat tisíckrát přežvýkané omluvy.“

„Já se neomlouvám, prostě jsem odmítl splnit rozkaz.“

„Seš pitomec. Nedívím se, žes vyfasoval takovou pátku. Nesplnit rozkaz, to se nedělá!“ Owen pohrozil Brentovi vztyčeným ukazováčkem.

„Určitě si za mě okamžitě našli náhradu. Nejspíš hodně mladýho a hodně zelenýho podporučíka, který sotva stačil vystrčit špičku nosu ze dveří vysoké školy pozemního vojska. Takoví nadšenci se jenom třesou, aby mohli předvést generálům za plánovacím stolem svoje mimořádné kvality! Dokonce se předhánějí v tom, kdo zaleze hlouběji do výše posazený prdele.“

Owen se zasmál. „A ty si snad takovej nebyl?“

„Naštěstí ne. Já jsem si musel doplnit vzdělání dodatečně až teprve poté, co mě dost neradi povýšili po jedné speciální misi.“

„To jsem si oddechl – nejsi úplně ztracenej případ. Uvědomuješ si, jak to chodí.“

„Abych to nevěděl, byl jsem u armády patnáct let.“

„Obdivuhodný výkon!“ zašklebil se Owen zvesela a vstal. „Jdu s pískem, máš taky zájem?“

„Chceš snad pomoci, nebo co?“

„Další pár rukou by neuškodil, zmáhá mě tahat takovou váhu pořád sám.“

„Nefandíš si?“

„Naopak, jsem pravzor skromnosti. A to jsem se nezmínil, že když močím, musím se o něco zapřít, aby mě ten tlak neporazil.“

„Nechtěli tě náhodou u hasičů?“

„Tys na to kápnul! Měl jsem původně nastoupit na místo vyřazené vysokotlaké stříkačky.“

Brent si zaťukal na čelo, ale vstal. „Jestli ti jde všechno tak jako řeči, tak tě pic.“

„Však uvidíš.“

Pomalu se odloukali slícím světlem úsvitu k přední části lodi. Když se po chvíli vraceli, potkali na půl cesty Corteze.

„Odpočatej do růžova?“ zeptal se dobromyslně Owen.

„Vy byste vzbudili i mrtvého. Zvlášť ty, Owene.“

„Bla, bla, bla...“

„Co noha?“ chtěl vědět Brent.

„Jako nová. Maličko tahá, ale jinak v pohodě. Po snídani se na ni mrknu.“

„Už ji nepřevazuj, jenom ránu přelep, aby kůže mohla dechat. Líp se zahojí.“

„Ať žijí odborníci,“ povzdechl si Cortez s mírně ironickým podtónem.

Brent zakýval hlavou. „Viděl jsem snad všechny orgány, co jich v lidským těle je.“

„Není nad vlastní zkušenost, to je teda fakt.“

Vrátili se do tábora a naplnili plastové lahve pro denní přídělý. Z krabice vyndali po dvou balíčcích zabalených do stříbrné fólie. Slunce se vyhouplo nad obzor a muži se postupně budili. Rostocki se zíváním vstal a přihloupě zíral do slunce. Graczyk vychrlil proud nadávek, obrátil se na druhý bok a schoval hlavu pod deku. Sanders se posadil a tvářil se nevrle.

Cortez přikulhal od příděl, vzal si jednu láhev a posadil se vedle Garettu. Odšrouboval uzávěr a hodil dovnitř velkou bílou tabletu, kterou mu podal Brent. Láhev znovu zavřel a chvíli s ní třepal, než se chemický prostředek rozpustil.

„Jaký to je?“

Garett se zaškaredil. „Za normálních okolností bych si s tím neumyl ani zadek, natož abych to chlatal.“

Cortez váhavě čichl k otevřenému hrdlu, polkl malý doušek a zkrivil rty. „Humus.“

Graczyk se převalil na záda, odkopl deky a vyhrabal se na nohy.

Rostocki se klátivou chůzí odšoural k zádi Tecory.

Jenkins se probudil, ospale zamžoural do plachty nad sebou.

„Dal bych nevím co, kdybych se mohl umejt,“ prohodil Sanders.

„Kulky se mi začínaj lepit ke stehnům, to je špatný znamení,“ řekl mezi sousty Owen.

„Já ti nevím...“ nadechl se Garrett, ale větu dokončit nestačil.

Od rozbité zádi běžel Rostocki, oči měl vytřeštěné, sotva lapal po dechu.

„Co je, sakra?“ odložil snídani Brent.

Jenkins, který mátožně přemýšlel o svých snech, se posadil.

Inženýr se opřel o bednu, rukou mávl dozadu za sebe. „Tam...!“

„Co?“ Brent tušil nepřijemnosti.

Owen položil láhev opatrně na zem, oprášil si kolena od drobků a vyskočil na nohy. Tvářil se ostražitě a rozhlížel se kolem dokola.

„Ten hrob...!“ zalkl se Rostocki a málem přes bednu přepadl. V obličejí byl celý popelavý.

„Kurva, tak se vyžvejkní!“ vyštěkl Graczyk.

„Hrob je rozhrabaný!“ Inženýrovi se zlomil hlas. Prudce oddechoval.

„Co to meleš?!“ Blondák se zatvářil nervózně.

Brent přeskočil bedny, které mu stály v cestě, a rozběhl se podél lodi. „Owene! Garette, ty tu počkej a dávej pozor!“

Svalovec na nic nečekal, proklíčkoval mezi lůžky vojákovi v patách.

„To je hovadina,“ zamumlal Sanders.

„Tak se běž podívat.“

„Asi jo,“ zamumlal Sanders, ale přitom vypadal, že by nejraději neviděl nic.

„Je to v hajzlu,“ zašeptal Rostocki a sesunul se vedle hromady plastových pytlů.

Owen a Brent stáli nad rozhrabanou jámou a prudce oddechovali. Sanders, který se přiloudal teprve nyní, sklouzl v oblaku prachu po příkrém valu a mával mohutně rukama, aby udržel rovnováhu a neupadl. Ostré čedičové valouny se za ním sesypaly v malé lavině, rachotily a narážely do sebe.

„Dávej bacha!“ zabručel Brent.

Nevěřil vlastním očím.

Jáma byla opravdu otevřená, hlína a písek rozházené kolem. Z šedavého prachu na ně civěly vypoulené skelné oči, jako by je obviňovaly ze všech možných špatností. Tričko měl mrtvý roztržené od krku až po břicho a odhalená bledá kůže se začínala matně lesknout a napínat.

Sanders se opatrně přiblížil k okraji hrobu, klesl do podřepu a zvědavě se zahleděl na teprve předevčírem pečlivě zahrabaného nebožtíka. Zápach, který se od něho šířil, byl víc než charakteristický.

Nasládlý, těžký a mdlý.

Odporný.

„Já to vezmu zprava, ty zleva,“ ukázal Owen Brentovi.

Voják přikývl.

Rozdělili se a vydali se každý jiným směrem. Co chvíli se sehnuli, rukama a zrakem se dotýkali míst, jež se jim zdála podezřelá. Málem by kameny a písek očichávali, snad i olizovali.

„Všechno je tady posraným navrch,“ konstatoval Sanders a setřel si z obličeje několik dotěrně svědících kapek potu. Z pokleku u díry sledoval, jak se degradovaný důstojník a nájemný vrah mafiánského kartelu snaží vyčíst z beznadějně mlčenlivé krajiny odpovědi, ke kterým neznali ty správné otázky.

Cortez s Garettem chodili nervózně po táboře, Graczyk jen tak postával a nevěděl, kam se vrátit.

Jenkins seděl zahrabaný ve spacím pytli a tvářil se zmateně.

Nad táborem se rozhostilo tíživé ticho. Muži vypadali ustrašeně, a taky se tak cítili. Co chvíli se zahleděli k dolnímu konci vraku a se vzrůstajícími obavami vyhlíželi ty, co se tam běželi podívat.

Odsud je však v hluboké brázdě nemohli zahlédnout. A tak alespoň netrpělivě čekali.

A dobrých patnáct minut se nic nedělo.

„Kde do prdele jsou?“ řekl potichu Garrett, jako by se bál, že může hlukem svého hlasu něco nepříjemného přivolat.

Cortez nakrčil obočí a propátrával očima jalové kamení na svahu pod tábořem.

„Co když je kurva něco...“ začal Graczyk, ale raději myšlenku nedokončil. I pro něho byla příliš nepříjemná.

„Když se do deseti minut neukážou, bude se tam muset jít někdo podívat,“ řekl Garrett.

Naštěstí se nemuselo rozhodovat, kdo to bude.

„Vracejí se,“ ukázal prstem Cortez.

Graczyk úlevou vydechl.

„Nemůže to být horší,“ přikývl Brent na nevyřčenou otázku. „Hrob je otevřený, hlína rozházená všude kolem.“

„A mrtvola?“

„No, kupodivu je ještě celá. Ale takovou díru nemohla vyhrabat žádná myš. Muselo to být něco pořádně velkého. Řekl bych, že velikosti člověka nebo i větší.“

„Nějaký stopy, nebo tak něco?“

„Velký nic. A to jsme se rozhlíželi pořádně.“

„Ani ťuk,“ potvrdil Owen.

Bylo zatraceně těžké tomu uvěřit.

Neznámo zahrozilo a předvedlo ukázkou ze své studnice nepřeborných triků. Už ani jas velkého slunce se nezdál dost bezpečný. Těkali očima, vystrašeně se rozhlíželi. Studilo je kolem páteří, kapky potu na tvářích nebyly najednou tak horké.

Přesně jako podle jízdního řádu se dostavil důvěrně známý strach. Začal se stávat tak častým hostem, že by se dal bez ostychu označit za vlezlého a víceméně neodbytného přítele.

Graczyk se odpotácel ke své matraci. Neopatrným pohybem málem zakopl o Jenkinse. Ohlédl se a zřejmě chtěl podle zažitého zvyku začít sopit, ale něco ho zarazilo.

Jenkinsova horní polovina těla byla zakryta tmavým stínem plachty, takže se musel sehnout a upřeně se na něho podívat.

„Co to máš na ksichtě?“

„Já?“ zatvářil se udiveně Jenkins a vykulil se do světla.

To, co měl na obličeji, nebyla špína, jak se zprvu Graczyk domníval.

Blond'ák o dobré dva metry odskočil. „Kurva, nějakěj hnusnej svinec!“

Jenkins nechápavě vykulil oči, vytáhl ruce ze spacího pytle a dlaněmi si přešel po tváři.

Graczyk poodstoupil o další krok dozadu. „Máš na prstech krev!“ vydechl sykavě.

To přivolalo ostatní a odkrytá mrtvola byla na chvíli zapomenuta.

Brent se protlačil blíž. Pohlédl Jenkinsovi na ruce, které byly až po zápěstí plné strupů a zaschlých tmavě hnědých skvrn. Pak se pozorněji zadíval do jeho vyhublého obličeje. Mastnou a špinavou pokožku měl na mnoha místech pokrytou různě velkými fleky temně purpurové barvy, které se na lícních kostech, na čele a pod bradou slévaly dohromady.

„Nepřibližuj se k němu,“ řekl Sanders varovně. „Co když je ta prašivina nakažlivá?“

Brent se naklonil blíž. „Je to nějaká vyrážka a pokud je infekční, máme to už nejspíš všichni.“

Sanders a Rostocki se začali nenápadně ošívat.

„Všiml jsem si, že se asi dva dny škrábeš. Svědí to?“

„Jo, trochu jo,“ přikývl Jenkins.

„Trochu?“ zavrčel Graczyk. „Drhnul ses tak, že mě to budilo ze spaní.“

Voják natáhl ruku a špičkou ukazováčku se dotkl Jenkinsovy levé tváře. „Je to citlivé?“

„Ani ne.“

Brent ho ještě chvíli zkoumavě pozoroval.

„Víš, co to je?“ zeptal se Cortez.

„To, co vidíš. Nejsem doktor, lepší odpověď po ruce momentálně nemám.“

„Kde k tomu přišel?“

„Nevím.“ Ohlédl se na nešťastně se tvářícího civilistu. „Jenkinsi, trpěl jsi v minulosti kožními nemocemi?“

„Kdepak.“

„Bud' je to něco z téhle planety, nebo si to přivezl s sebou a teprve tady se mu to rozjelo,“ zachmuřil se Owen.

„Před nástupem trestu a před vlastním naloděním jste všichni prošli podrobnou lékařskou kontrolou,“ ohradil se Garrett. „To proto, abyste do lodi nemohli nic zatáhnout.“

„Žádný test není docela stoprocentní,“ nechal se slyšet Brent.

„Ale my jsme čistý,“ namítl Rostocki.

„To se říká kdoví jestli.“

„Jsou určité možnosti,“ odpočítával na prstech Cortez. „Bud' to není virulentní vůbec, nebo se to u nás ostatních ještě nestačilo projevit, nebo to napadá pouze nejslabší jedince s celkově oslabenou imunitou. Jenkins v poslední době vypadal příšerně. To včerejší zkolabování tomu nasvědčuje.“

„Ať je to, co je to, je to komplikace,“ řekl Brent. „Snad nejde o nic vážného.“

„Ještě včera měl ksicht čistej,“ zatvářil se Graczyk znechuceně.
„Všimnul bych si toho.“

„Podobný věci můžou mít raketovej nástup. Stačí pár hodin a je to na světě.“

„Myslím, že budu v pohodě,“ prohlásil Jenkins váhavě. „Skoro to necejtím.“

„Zkusím najít ve zdravotnický výbavě vhodnou mastičku, budeš se mazat a uvidíme. Třeba to zabere.“

„A co ta krev?“ ozval se varovným tónem Sanders. Oči mu mimovolně zabloudily směrem k zádi Tecory.

„Jak říkal Graczyk, v noci ho musela vyrážka pořádně svědit, protože kůži na krku má pěkně rozdrásanou. Od toho ta krev.“

„Aha,“ řekl Garrett, ale moc uklidněný se nezdál.

„Je to tak, Jenkinsi?“ vyzvídal Owen.

Vyhublý úředník pokrčil rameny. „Moc se nepamatuju.“

Brent se přehraboval ve zdravotnickém materiálu, ale kruh kolem Jenkinse se nehodlal jen tak rozejít. Někteří trosečníci na nemocného civěli s bezostyšným odporem, jako by pod právě odkrytým kamenem zahlédli slizkého červa.

„Vůbec se ke mně nepřibližuj, chcípáku,“ dal si ruce v bok Graczyk.

„Nechte mě na pokoji,“ ohradil se Jenkins.

„Nechci od tebe kurva chytit náký svinstvo. Rozumíš?“

„Vím, že to nic není!“

„To si myslíš jenom ty,“ přisadil si nečekaně Rostocki.

„Hniješ zaživa,“ zašklebil se Sanders.

„Za chvíli ti začnou lízt z nosu tlustý bílý brouci,“ řekl Graczyk a svěsil ruce podél boků.

Jenkins se vystrašeně rozhlédl. Prsty ulepené zaschlou krví mu vyletěly ke krku.

„Zmizte!“ zakročil Owen, který se na schylujícím lynči nehodlal podílet.

„Dejte mu pokoj,“ seskočil Garrett z bedny, kde doposud seděl. „Nic vám nedělá.“

Cortez dal jasným přikývnutím najevo, na čí straně stojí.

„Pěkně se to rozdělilo,“ zašklebil se Sanders posměšně.

Owen nepatrně trhl holou hlavou. Ten ospalý pohyb byl horší než všechny nahlas vyřčené pohrůžky. Byla v něm absolutní jistota.

„Pro všeobecný klid vyšetřím Jenkinse diagnostickým skenerem,“ oznámil Brent. „Nebudeš proti tomu nic mít, že?“

Úředník přece jen maličko zaváhal.

„Ani ne,“ hlesl nešťastně.

To zabralo a hlouček se konečně rozpadl. Rostocki v rostoucím horku nelitoval námahy a přestěhoval si lůžko a plachtu pryč od Jenkinse, který tím pádem zůstal sám na volném prostranství uprostřed tábora. Inženýr se posunul směrem k zádi, do těsné blízkosti Sanderse a Graczyka. Ti dva jej na svém území přijali bez výhrad, dokonce mu pomohli se zatloukáním laminátových sloupků do země.

O půl hodiny později podal Brent Jenkinsovi, kterému se viditelně ulevilo, dvě barevně odlišené tuby. „Zkus je, na bakterie pozemského původu zabírají, uvidíme, co zmůžou tady.“

„Takže jsem v pořádku, je to tak?“

Voják se krátce ohlédl po Garrettovi, který balil citlivé snímače do jednotlivých pouzder a ukládal je zpátky do příslušných přihrádek v boku přístroje.

„V podstatě ano. Skener neodhalil nic mimořádného, většina údajů se pohybuje v mezích normálu. Máš sice zvýšenou činnost štítné žlázy, ale tím jsi mohl trpět i před tím, než ses nalodil. A jestli je nějaká přímá souvislost mezi tím a tou vyrážkou, ví bůh. Nejsem doktor ani

vyškolený zdravotník, takže se spoléhám jedině na vyhodnocovací program týhle mašinky.“

„To jsem rád,“ odfoukl si zlehka Jenkins. Sebral obě masti a odebral se ke svému lůžku.

Brent se díval, jak odchází.

„Ty si ale myslíš něco jiného, co?“ utrousil potichu Garrett.

Voják si povzdechl. „Samotnej program nemusí být nastavenej úplně přesně – v tom případě jsou všechny výsledky nanic. Můžu ti říct, že vojenský zdravotnický pomůcky jsou zdaleka jednodušší, v polních podmínkách není totiž na zdlouhavý manipulace čas.“

„Ale zacházet s ním umíš, to jsem postřehl.“

„S trochou štěstí zvládám základní funkce. Tenhle jsem sebral ze skladu ošetřovny na druhé palubě, váš lodní doktor s ním určitě perfektně uměl. A taky měl přehled o možných chybách.“

„Takže to bylo docela zbytečný snažení?“

Brent se na chvíli odmlčel. „Určitě ne; ostatní budou přinejmenším klidnější. Ostatně já jsem podezřivý už z principu.“

„Tak mě zbytečně nestraš!“ Garrett zabalil skener do plastového obalu.

„To bych nerad...“ řekl Brent úplně neslyšně.

Cortez si rozmotal obvaz na noze, poslední gázový čtvereček opatrným pohybem strhl a zacelené zranění vystavil rannímu slunci. Okolí rány bylo čisté, bez jakýchkoliv zduřenin nebo otoků. Jizvu samotnou zakrývala nová, čerstvě růžová pokožka.

To bylo dobré.

Zkusmo pohnul vypodloženou nohou a zdálo se, že je spokojený. Z malé krabice vylovil balíček sterilních polštářků a kotouč lékařské lepicí pásky. Jizvu opatrně překryl gázou, kterou několikrát přelepil.

Shrnul nohavici ke kotníku a zlehka kulhaje se dokolíbal k Owenovi, který se s Brentem právě vrátil od hrobu.

Voják odhodil poslední prázdné kanystry, v kterých ještě před chvílí byla jakási hořlavina.

„Kdo to zapálí?“ zajímal se tmavooký.

„Garrett... a hele, už to fajruje.“ Owen se rychle otočil.

Do tábora klusem přibíhal bývalý desátník, zatímco za zády vraku líně rostl hříbovitý oblak mastného dýmu.

„Tohle tu záležitost snad jednou provždy vyřeší,“ řekl Garrett udýchaně, když se u nich zastavil.

„Máme i jiné nepříjemné problémy, nebude to jenom smrad z kremace.“

„Je jich tolik, že je ani nepočítám,“ pokrčil Brent rameny.

„Nemusíš to pořád dokola opakovat,“ ucedil Owen neradostně.

„Víme o tom stejně dobře jako ty.“

„Ale já to cejtíl,“ řekl náhle smrtelně vážný Brent s pohledem upřeným před špičky svých bot. „Nevím, co to bylo, nebo jestli to bylo to samé, co rozhrabalo hrob, ale bylo to sakra tady... a velice blízko.“

Owen s trhnutím odvrátil pohled od Graczyka, který otočený zády k nim cosi kutil u beden s ručním náradím. „Když?“

„Vlastně o dost dřív než ten chlapík umřel – hned druhý den, nebo spíš noc, kdy jsem měl první hlídku.“

„Zdál ses mi to ráno divnej,“ propíchl ho Cortez pohledem.

„Tehdy jsem si myslel, že to byl bezvýznamnej sen.“

„Hodlal jsi utajovat informace hodně dlouho?“

„Byla to spíš taková intuice než cokoli jiného. Snad jsem něco zaslechl, nebo si to alespoň představoval. Nemám v hlavě vyhledávací radar, kterej mi ukáže přesnou polohu. Takhle to nepracuje.“

Owen rozhodil zprudka paže. „No a co? Já se ti přece nebudu chechtat, pokud jde o tohle. Potkal jsem spoustu chlápů, co jim jejich předtuchy zachránily zadek. Někteří je prý měli natolik silné, že si je pěstovali a trénovali jako určitou dovednost.“

Myslel tím však především sebe.

„Já se nepředvádím, rozumíš?“ odsekl Brent. „Ti, co to dělali, už do jednoho hnojou dva metry pod zemí. Tak to chodí, kámo. Nic ve zlém.“

„V pohodě. O co šlo?“

Brent spočinul pohledem na Cortezovi, který si k nim přisedl.

„Víte, myslím...“ trhnutím ruky naznačil ve vzduchu podivný tvar. „...myslím, že to bylo nebezpečné. Nějaký čas jsem to vnímal zřetelně, naprosto jasně. Nemám představu, jaký to mělo fyzický tvar, ve tmě nebylo vidět víc než na pár kroků, ani jestli to vůbec bylo skutečný. Ale mám dojem, že pokud existuje reálný ohrožení, je jedno, jak je velký. O život tě může připravit zakrslej trpaslík stejně snadno jako

desetimetrová bestie. Záleží především na odhodlání. A to něco mělo odhodlání opravdu mimořádný, vyzařovalo tolik energie, až se mi ježily chlupy na zátylku. Sledovala nás snad samotná poušť, či co.“

„Hmm,“ zabručel Owen. „Škoda, žeš mě nevzbudil.“

„Vážně. Tenhle svět je možná starší než matička Země a vsadím se s tebou, o co chceš, že pod touhle napohled nevinnou pouští se můžou schovávat všelijaký ošklivý překvapení.“

„Můžou a nemusej,“ řekl s vrozeným skepticismem Cortez.

„A jak na to?“ zeptal se Owena Garrett. „Nechrápat celou noc, tisknout se k sobě a modlit se? To je přece pitomost.“

„Chtělo by to zbraně,“ řekl vazoun.

„A kde je zatraceně vezmeme? Uplácáme z písku?“

Brent ukázal bradou ke Graczykovi, který manipuloval s jakousi tyčí a pokoušel se na ni nasadit ostrý hrot. „Náš vrahounek si začal patřičné nástroje vyrábět.“

„Chvályhodné, ale zřejmě nepříliš účinné,“ usklíbl se Owen zasmušile.

„Jde o to, proti čemu stojíme.“

„Když si vzpomenu, jaké báječné vybavení a excelentní nádobíčko jsme měli na naší korvetě, než nás vyhmátla teritoriální patrola, tak bych brečel. Ze současného černého trhu se zbraněmi jen to nejlepší.“

„To si dovedu představit,“ přikývl Owen. „Když máš po ruce dost chechtáků, obstaráš si skutečně výstavní kousky.“

„Piráti, a válečná loď?“ nechtěl věřit Garrett.

„Kdepak,“ zašklebil se Cortez křivě. „Tu šunku jsme sehnali pod rukou jako vyřazenej kus z vládního vrakoviště. Z armádní výzbroje v ní nezůstal sice ani špendlík a motorová sekce musela projít kompletní generálkou, ale zato měla pořádně silný ochranný štít, a když jsme na ní rácky mákli, běhala spolehlivě a dokonale jako nejlepší Švýcary. Nikdy nás nenechala ve štychu, pokud bylo nutné se odněkud akutně rychle vypařit.“

„Jeskynní člověk neměl po ruce nic jinýho než pár klacků, a jak se mu dařilo přežívat,“ řekl Brent a poklepal si prstem na spánek.

„To chce i něco jinýho, než rovnou vyrukovat s termonukleárním peklem.“

„Například?“

„Používat mozek, vypracovat určitou taktiku. To prý hodně pomáhá.“

„Pane, že mě to hned nenapadlo, pane!“ zapitvořil se Owen a bouchnul Brenta dlaní po zádech. „Jenže pokud nevíme, co nás má v merku, je nám taktika na hovno.“

„To jo,“ přisvědčil poněkud nevesele Brent. „Základní heslo zní: Poznej svého nepřítele.“

„Bla, bla, bla... Kruh se uzavřel a my jsme tam, kde sme byli. Měli bychom zjistit co nejvíc o našem hypotetickém protivníkovi, ale k tomu potřebujeme zbraně, abychom se mohli, bude-li to nutné, bránit. A když se nemůžeme spolehlivě chránit, nedojdeme k těm patřičným a důležitým formám poznání. Je to tak?“

„Přesně, můj milý snajpře.“

Cortez se podíval z jednoho na druhého. „Nechci, aby přišla noc, je to jasné?! Necejtím se na to čumět do tmy. Je mi zle z pomyšlení, jak se po mně sápony stíny se zuby a tesáky jako dýky.“

Záblesk šibeničního humoru vyvanul jako dým z pašované cigarety. Rozplynul se v řídkém vzduchu a zanechal po sobě bolavé prázdno.

Brent nevěděl, co říct, a tak raději rozumně mlčel.

„Je ráno, zatím jsme stateční,“ řekl Owen a ztišil hlas. „Ani mně není do zpěvu.“

Graczyk si jejich pátravých pohledů nevšímal a brousil další hrot na primitivní kopí. Sanders mu přinesl nově zhotovené ratiště.

Cortez na ně ukázal. „Docela obstojnej nápad. Sedí se mi s váma dobře, ale asi se půjdu na případné půlnoční klání taky maličko přichystat. Ať nemám zbytečně prázdné ruce.“

„Vlastní kůži je třeba prodat co nejdráž,“ prohodil Owen. „Neboj, budeme tě následovat.“

Garett, který seděl sotva tři metry od nich se zavřenými víčky a po celou dobu se ani nepohnul, se zavrtěl. „Nechci zhebnout, když jsem dostal šanci!“ Pěstí bouchl do země.

„Vážné rozhodnutí,“ řekl přátelsky ale nevesele Cortez.

Garett se na něho zpytavě zadíval, jako by mu chtěl příkře odseknout, ale pak si to zjevně rozmyslel.

„Chcete zbraně?“ zeptal se tak potichu, že ho sotva slyšeli.

Owen nedůvěřivě zapraskal klouby na prstech. „Máš někde ulitý prak?“

Garett se střetl s Brentovým vážným pohledem. „Možná.“

„Jsou to ty ve zbrojnici, že jo?“ řekl stejně tiše voják.

„Do hajzlu, já to věděl!“ vykřikl Owen, až se Graczyk ohlédl. „Znáš ty podělaný kódy!“

Žádná otázka, pouze obvinění.

„Co sis sakra myslel?“ bránil se Garrett.

„A tys věděl, že má platnej přístup?“ šťouchl Cortez do Brenta.

„Stoprocentně ne, ale odhadoval jsem to podle toho, jak to chodilo na válečných lodích.“

„Proč si nám to, do prdele, nevybalil už tehdy? Mohli sme bejt v ažuru!“

„Copak jsem mohl? Podívejte se na něj,“ ukázal drobným gestem na blondáka třímajícího v pozdvižené pravici dlouhé kopí. „Dej mu do ruky bouchačku a zaděláš si na pořádněj malér.“

Owen se podrbal na holé lebce. „Nevím, co je větší problém. On nebo požírač lidskýho masa?“

„To se teprve uvidí,“ řekl Cortez.

„Není toho tutlání trochu moc, kámo?“

„Po tom, co se ráno stalo, bych vám je stejně dal.“

„Dobře. Tak pro ně rovnou skočíme!“ Owen byl nažhavený jedna dvě.

Cortez byl opatrnější. „Dáme echo ostatním?“

„Nemáme na výběr,“ řekl Brent zvolna. „Mimoto, větší palebná síla může být rozhodující.“

„Graczyka a jeho partu budeme hlídat,“ potvrdil Owen. „A když něco zmrví, strčím jim hlavy do vlastních zadků, aby se podívali, jak hnusně vypadaj zevnitř. Beru si to osobně na starost.“

Brent mávnul rukou. „Garette, co všechno je ve skladu?“

Strážný se napil z lahve. „Uvidíte. Armádní výzbroj to sice není, ale pár slušnejch kousků se tam nepochybně najde.“

Brent si povzdechl. „Tak jo, jdeme pro ně.“

Brent, Garrett a Owen stáli poblíž otvoru po vytržené přechodové komoře a chystali se vstoupit do lodi. Navzdory horku se oblékli do dlouhých kalhot a bund, na ruce si nasadili silné pracovní rukavice, které pro ně Cortez odkudsi vyšťrachal.

Brentovi se to zdálo jako dobrý nápad.

„Pokud nebudete muset, ničeho se nedotýkejte holýma rukama. Hlavně ne na přepravních patrech. Jasně?“

„Ano,“ zahučel Garrett a hodil si na záda prázdný pytel s popruhy.

„Zvládnete to?“ vyptával se Graczyk poněkoliště a kroužil nedočkavě kolem připravené trojice. „Nemáme jít s váma?“

„Neboj,“ odbyl ho Owen a dotáhl si kličku na botě.

„Jsem připravený,“ plácnul se dlaní do hrudi Garrett.

„Fajn,“ přejel je pohledem Brent. „Takže poslední varování. Snažte se dýchat mělce a jenom povrchně, i když to nebude zrovna snadné. Uvnitř bude pekelný smrad a děsný vedro. Proto žádný zdržování, cestu ke zbrojnici a zpátky absolvujeme pokud možno co nejrychleji. Každopádně mějte na paměti, že se budeme všude držet pohromadě.“

„Do toho!“ sevřel pěsti Owen.

Přesunuli se těsně k otvoru. Garrett vytáhl z pouzdra plynovou masku, Brent a Owen si navlhčili dlouhé pruhy čisté bavlněné látky.

„Nezapomeňte na mě!“ zahalekal z bezpečné vzdálenosti Graczyk.

Garrett zvedl významně oči v sloup. Owen se zašklebil.

Brent nespokojeně zamručel.

„Hlavně ne žádnou dětskou hračku! Chci pořádný kanón! Vždyť víš, vojáčku, vyznáš se v tom.“

„Spolehni se.“

Owen se neudržel a rozesmál se. Mohutná ramena se mu třásla.

Garrett měl masku nasazenou během vteřiny. Dotáhl elastické pásky vzadu na temeni a pak přes celoobličejový průzor sledoval, jak se Brent a Owen nemotorně lopotí s ovazováním úst, nosů a tváří.

Než vkročili do trupu po násypu z hrubého šterku, podal Brent Owenovi útočný nůž, který sebral Graczykovi. „Na, vezmi si to.“

Svalovec zaváhal, ale jen docela nepatrně. „Myslíš, že by něco mohlo být uvnitř?“

Brent nadzvedl významně ramena a pevněji sevřel tyč v pravé ruce. „Kdoví? Potencionálního žrádla se tam povalují tuny.“

„Proboha, sklapni!“ prskl nervózně Garrett. „Nebo si tam běžte sami!“

Přelezli ostré zbytky palubního pláště a ocitli se v prostoru za přechodovou komorou. Navzdory světlu dopadajícímu sem zvenku, zde

panovalo husté šero. Museli chvíli počkat, dokud jejich oči tomu rozdílu nepřivykly.

„To je síla,“ odfrkl do mokrého hadru Owen. „Cejtíte to?“ Garrett zavrtěl spokojeně hlavou. Přes protiplynové filtry neproniklo absolutně nic.

„Bude to horší,“ utrousil Brent a vykročil do spojovací chodby. Tyč držel ve výši pasu šikmo přes tělo v polovičním krytu. V druhé ruce měl rozsvícenou baterku, jejímž paprskem přejížděl po stěnách, a ostrážitě se rozhlížel. Garrett se zařadil těsně za něj, řadu uzavíral Owen. I jejich baterky svítily na maximální výkon.

Po úzkém schodišti vystoupali nejdříve na třetí a potom na čtvrtou palubu. Opatrně našlapovali, snažili se k ničemu nepřiblížit a ničeho se nedotknout.

V tmavém trupu Tecory panovala dusivě horká a vlhká atmosféra. Vzduch, který dýchali, se zdál skoro lepkavý, obaloval je odporně slizkou vrstvou. Žádné z nouzových světel nesvítilo a baterky jim postup spíš znesnadňovaly než ulehčovaly, protože poskakující světelné kužele vytvářely celé zástupy třepotavých stínů, jež se k nim nakláněly a stahovaly ze všech stran. Smrad z rozkládajících se těl byl na čtvrté palubě tak hutný, že se jím doslova prodírali.

Ten puch se prostě nedal k ničemu přirovnat.

Snad nejbližší byla představa vypuštěné nádrže naplněné po okraj uhynulými bahenními tvory pochytanými v bezedných močálech a třasoviscích bažinaté a podnebím vysloveně tropické Gorty.

Brent posvítil přes koridor k pilotní kabině.

„To je ale bordel!“ zahučel Owen při pohledu na širokou chodbu posetou hustým kobercem trosek. Mezi roztaženými uzávěry dvou oddělení se povalovalo několik zohavených těl. Byla černá a nafouklá jako přeplněné karnevalové balóny. Na podlaze se mastně leskly kaluže tělních tekutin, které z nich v pokračujícím hnilobném procesu vytékaly.

Garrett se zhnuseně zašklebil. Přesto se zadíval do koridoru pozorněji. „Vypadalo to tu takhle, když jsme tady byli naposled?“

„Co tím, do prdele, myslíš?“ zavrčel Owen.

Brent se zastavil v půli kroku. „Nechtěl jsem, abys mě bral doslova, když jsem povídal, že by tady mohlo něco být.“

„Nevypadalo,“ odpověděl si Garrett, jako by ho neslyšel. „Určitě ne.“

„Ty vole!“ zasyčel Owen. Prudce se otočil ke schodišti a trochu se nahrbil. Nůž v pravé ruce napřáhl před sebe, zubatým ostřím k sobě a nahoru, spodním hladkým ostřím dopředu.

Brent se opatrně posunul středem na úroveň sedmého a osmého oddělení. Baterkou do nich posvítíl, ale ve změti kovu nic podezřelého neobjevil. „Vypadá to dobře, pokračujeme.“

Garettovi se s každým prudkým vydechnutím zamlžil průzor masky. Na čele, tvářích, kolem nosu a horního rtu mu perlila spousta drobných kapiček. Přes hlasitě šumící krev v uších a bouchání srdce ve spáncích sotva slyšel.

Owen ho zezadu postrčil. Trhnutím hlavy ho nasměroval vpřed.

Trojice překonala koridor až k místu, kde se zužoval do normální chodby. Protáhli se kolem změti kabelů a drátů visících z proraženého stropu. Vedení se s velkým sebezapřením ujmul Garrett a zastavil se až u nenápadných dveří v malém postranním výklenku. Nebyly nijak označené, Brent si jich po havárii sotva všiml.

Garrett odkryl panel, pod nímž se nacházela senzorová klávesnice.

„Jelikož funguje palubní počítač, měl by být aktivní i zámek, ale co když je spojení někde přerušené? Co potom?“ řekl s pohledem upřeným na dvanáct tlačítek.

„Nežvaň a pusť se do toho!“ vyšťekl Owen ostře, zatímco se pátravě ohlížel k přepravním oddělením. I on byl potem úplně promáčený. „Otevři ty pojebaný dveře!“

„Dělej, ať můžeme sebrat ty krámy a zdekovat se odsud!“ Brent hlídal přístup k pilotní kabině.

Garrett se dotkl zámku, ale pak škulbl hlavou a otočil ji dozadu. Vypoulené oči se mu v mihotavém světle chorobně leskly.

„Něco jsem zaslechl!“ zašeptal chraptivě.

„Hovno...!“ zafuněl Owen nervózně. Ani on se v tmavém a stísněném prostředí necítil právě příjemně.

Brent vymrštil ruku do vzduchu. „Ticho!“

Odkudsi zazněl krátký zvuk podobný zaškrábání drápu o kov.

V hlubokém tichu to bylo stejně hlasité, jako by v těsné blízkosti vystřelilo dalekonosné dělo.

„Prokristapána, odblokuj ten zkurvenej zámek!“ Owen i přes svůj dosavadní klid začal propadat panice.

Garett se roztřásl a vytřukal číselnou kombinaci, kterou si pamatoval z posledního školení těsně před odletem. Jenže v chvatu se spletl a po stisknutí potvrzovací klávesy zůstalo nadále svítit malé červené světélko. Zaplavil jej doslova příval děsu.

Ozvalo se další bouchnutí.

Bylo to blíž?

„Dělej, dělej!“ zasyčel Owen jako prasklé vysokotlaké potrubí.

Garettova panika hrozila přerůst jakoukoliv rozumnou mez.

Brent mu položil ruku na rameno. „Spletl ses, zkus to znova.“ Snažil se ho uklidnit, ale napjatému tónu v jeho hlase se to nedařilo.

Bývalý strážný znovu natáhl třesoucí se prst, zarazil se a s trhnutím serval rukavici z ruky. „Jsou moc silný!“

„Proboha...!“

Cvak, cvak, cvak, klapala tlačítka. Krátká pauza a ještě jedno potvrzovací cvak.

Ke Garrettově nadpozemské úlevě se rozsvítila maličká zelená dioda na znamení, že je všechno v pořádku. Po nekonečné prodlevě zabzučel elektromagnetický mechanismus a dveře se odblokovaly. Popadl krátké madlo a škulbl jím takovou silou, že si málem vykloubil obě ramena.

Kovové dveře se s bouchnutím otevřely.

Všichni tři se vrhli do místnosti s neodbytnou představou, že jim přišera ukrytá uvnitř lodi dýchá přímo za krk.

Skoro hmatatelně cítili ten horký, ohavně páchnoucí dech na zátylcích.

„Jde to zavřít zevnitř?!“ vyhekl Owen, který se procpal dveřmi jako poslední.

„Jo!“ zachrčel Garrett pod maskou.

Owen trhl za dveře a ty se s prásknutím zabouchly.

Brent s pozvednutou tyčí čekal, co se bude dít.

A nedělo se vůbec nic.

Mimo jejich vlastního sípavého oddechování nebyl slyšet žádný podezřelý zvuk.

Garett si sáhl pod bradu a jedním pohybem stáhnul masku přes hlavu. Kapky potu pokropily podlahu tmavými skvrnami. „Tady není smrad našťestí tak hutnej.“

I Brent a Owen si z tváří odmotali vlhké pruhy látky.

„Uff, to je úleva,“ vydechl Brent. Vchodové dveře spolehlivě těsnily, takže v tmavé místnosti byla cítit jen intenzivní vůně konzervačního oleje. Nasládlá hniloba zůstala venku.

Podívali se navzájem po sobě.

Rozesmáli se.

Strach byl pryč. Ulevilo se jim.

„My jsme ale pitomci,“ zašklebil se Brent ulehčeně.

„Myslíš, že...?“ zafuněl Garrett.

„Pnutí kovu, nebo něco podobného... třeba.“

„Tohle nebudete nikde vykládat, nebo vás vlastnoručně vykuchám!“ zahrozil Owen.

„Málem ses podělal, co?“ rýpnul si Garrett.

„Na něco podobného se neodvažuj ani pomyslet!“ Owen se zvědavě rozhlédl.

Nacházeli se v nevelké komoře, jejíž tři stěny původně zabíraly stojany s přehledně vyrovnanými zbraněmi a do čtvrté byl zapuštěn ohnivzdorný zásobník s municí. Nyní však byla většina místnosti zavalena obrovskou masou zmuchlaného kovu, který se dovnitř provalil rozdrčenou zadní stěnou a stropem. Většinu stojanů překryla náhlá lavina, ostatní byly stržené z ocelových nosníků, povalené a rozbité. Části zničených zbraní se povalovaly všude po podlaze, spousta jich vyčnívala ze zdemolovaného vybavení, desítky a desítky nejruznějších kusů munice se leskly ve světle baterek jako prazvláštní, dětmi rozházené a vzápětí zapomenuté hračky.

„Tak tohle byla Alibabova jeskyně,“ řekl Owen zklamaně. „Škoda!“ Garrett pokrčil rameny. „To jsem nemohl tušit.“

„Snad nebude tolik zle,“ řekl Brent a dal se do zevrubné prohlídky. Odtáhl velký plastový panel na stranu a sebral ze země poloautomatickou brokovnici, která se leskla mastnotou a vypadala v pořádku. Prohlédl si ji a odložil ke dveřím.

„Dá se s tím něco dělat, ne?“ řekl Garrett ustaraně.

„Bál jsem se, že to bude horší.“ Brent se zatvářil celkem spokojeně. „Z té hromady zkusíme vytahat, co se dá, hlavně ale musíme dávat bacha, aby se nám všechen ten šrot nesesypal na hlavu. Nepoškozené zbraně a munici dávejte napravo od dveří, zbytek nalevo. Snad z některých dílů poskládáme něco dohromady.“

Vrhli se do práce a po půl hodině usilovné dřiny vyhrabali z trosek, co jen mohli.

Jejich snaha se vyplatila.

O zavřené dveře se opíraly dvě automatické pušky, dvě mohutné brokovnice, jeden samopal a tři výkonné pistole. K tomu bylo třeba přičíst spoustu munice, hromadu náhradních zásobníků, několik nožů a nepřeberně nejrůznějších pouzder, sumek a další drobné výstroje.

„Není to nejhorší,“ odfoukl si zadýchaně Brent, když každou nalezenou zbraň zběžně překontroloval.

„Vězeňská služba je na tom koukám slušně,“ přitakal Owen.

„Víc než slušně,“ zavrtěl hlavou Brent a vzal do ruky jednu z útočných pušek, na které byl pod hlavní přípevně integrovaný třicetimilimetrový granátomet. Převrátil ji v rukou, nahlédl do nábojové komory a potěžkal ji. „Tohle je taky na vězně?“

„To je pro případ vzpoury,“ ošil se Garrett. „Střílely se tím plynové granáty.“

„Tak plynové?“ nakrčil Brent významně obočí. Vybral z přeplněné krabice jeden granát a zvedl ho do vzduchu, aby na něj strážný viděl. „To vykládej třeba Rostockimu a Jenkinsovi, ale ne mně! Tenhle je například tříštivý a tady ten zase protipancéřový. Dýmový nebo se slzným plynem jsem neviděl ani jeden.“

„Do ničeho mě netahej!“ bránil se Garrett vehementně. „Ta správná munice musela zůstat pod závalem.“

„Jasně,“ ušklíbl se voják. „Čím to, že ti nevěřím?“

„Sám to nechápu,“ zaklepal si na srdce strážný. „A není to vlastně jedno?“

„Je, protože ta hračka je pro mě jako stvořená. Aby bylo jasno, zabavuju ji pro sebe.“

„Úplně volný,“ ušklíbl se Garrett a přisvojil si jednu z brokovnic.

Owen nebyl definitivně rozhodnutý, kterou ze zbraní si vzít, ale když při ukládání nábojů do vaků narazil na černé bezpečnostní pouzdro a po jeho otevření zjistil, že se v něm nachází velice slušný elektronický zaměřovač, neváhal ani na okamžik.

Hmátl po druhé karabině, rozvinul složený látkový řemen a pověsil si ji přes záda. Pouzdro pečlivě uzavřel a opatrně jej uložil.

Zatvářil se, jako by právě dostal nejkrásnější dárek na světě.

„Když ji dobře nastřelím, odpálím s tímhle nádobíčkem bez problému palici každému mrchožroutovi na kilák daleko. Věřte mi; není nad to zasáhnout cíl už z pořádný dálky, než se stačí přiblížit a pokusí se dělat potíže.“

„Každej ke svýmu,“ neodpustil si Brent komentář.

„Ty i já máme to, co jsme chtěli,“ utrousil Owen spokojeně.

„Jak jsem říkal.“

„Jsem rád, že jste rádi,“ neodpustil si Garrett jízlivou poznámku.

„Samopal dáme Cortezovi a zbývající brokovnici asi Sandersovi. O pistole se nějak podělíme.“

„Graczyk nebude nadšenej, když na něho nic nezbude,“ upozornil Garrett.

„Kašlat na něj zvysoka.“ Owen zavřel druhý vak s demontovanými částmi zbraní. „Pokud se nám podaří něco smysluplnýho z toho poskládat, dostane se možná i na něho.“

Brent pokrčil rameny a přibalil dva látkové bandalíry pro náboje do granátometu. Vybral padesát kusů různorodého střeliva a poskládal je do prázdné bedýnky. Zbytek munice vložil do svého báglu, který začínal být tak těžký, že pochyboval, zda ho dokáže odnést.

Všechno bylo poskládáno a zabaleno. „Hotovo, na nic jsme nezapomněli?“ Brent se zamyslel, přejel pohledem po krabicích s nepotřebným střelivem a pak s lehkým zaváháním přihodil ke své výbavě několik šokových a omračujících ručních granátů, a také soupravu čištění s lahvičkou konzervačního oleje.

„Skoro to vypadá, jako bychom se chystali do války.“

„Ještě počkejte,“ řekl náhle Garrett. Vylovil dva zásobníky do samopalu, sáhl pro náboje a začal je plnit.

„Nevylezu ven jen tak. Pokud na mě něco vystartuje, nedám tomu šanci.“

„To není docela od věci,“ souhlasil Owen a začal nabíjet. Brent se k němu přidal.

Za chvíli byli připraveni. Pomohli si navzájem do popruhů, nacpané vaky vyhodili s hekáním na záda. Nadbytečné zbraně pověsili přes ramena tak, aby jim nepřekážely, plné zásobníky zarazili do zbraní, které uchopili do rukou. Váhavě se podívali na dveře a po sobě. „Je to přímo za dveřma!“ řekl Garrett, čímž na veselé náladě nepřidal.

„Nedělej to horší, než to je,“ napomenul ho Brent.

„Rozstřílíme to na fašírku!“ dodával si jistoty Owen.

„Dej bacha a nenasol to do mě,“ varoval ho voják.

Garett si nasadil protiplynovou masku, Brent s Owenem si zamotali tváře do hadrů.

Brent ukázal na dveře. „Garette, ty otevřeš. Já jdu první a postavím se na levý roh, Owen hned za mnou, vykryje pravou stranu. Ty jako poslední je zabouchneš a zamkneš. Potom hejbneš zadkem mezi nás a tam zůstaneš. Owene, budeš nás krýt. Jasně?“

„Jo,“ zahučel svalovec.

Garett přikývl. „Dávejte maximálního bacha – to jenom pro jistotu, kdyby fakt odněkud něco vylítlo. Hlídejte i strop, útok může přijít odkudkoliv. Když střílet, tak spíš jednotlivými ranami, nebo naděláte děsnou paseku.“

Podíval se jim do očí. „Tak do toho!“

Ostre třeskly natahované závěry. Garrett se přesunul k ocelové zárubni a stiskl odblokování zámku. Zaváhal.

„Ted’!“ vyštěkl Brent.

Silné dveře se rozlétly. Brent s puškou zapřenou do ramene a s pohledem směřujícím přes její mířidla vyrazil ven. Dávno zažitým grifem zkontroloval pohybem zbraně prostor na chodbě a postavil se čelem do koridoru. Owen se držel za ním sotva o půl kroku. Zaujal pozici poněkud vpravo, puškou vykrýval směr k pilotní kabině.

„V pořádku!“

„U mě taky!“

Garett přirazil dveře zbrojnice, trezorový mechanismus hlasitě cvakl.

Rychle, ale obezřetně překonali koridor s přepravními odděleními, vyhnuli se mrtvým u masivních uzávěrů.

Asi to byl jen jejich pocit, ale jako by bylo ještě větší horko, než když tudy předtím procházeli.

„Schodiště čisté!“ oznámil Brent. Baterkou, kterou držel pod předpažbím karabiny, osvětlil kovové stupně a část podlahy pod nimi. Pohyboval se přesně a úsporně jako dobře fungující stroj.

Byl zpátky ve svém živlu.

„Střed dobřej,“ zahučel méně nadšeně Garrett. Pohledem zkoumal temná zákoutí po stranách a tu část koridoru, která pokračovala k rozbitým skladištím vzadu.

„Žádný kontakt!“ vykřikl Owen. Minuli třetí palubu, dostali se na druhou a konečně dorazili k přechodové komoře. První vylezl do oslepujícího žáru Garrett, za ním Owen a až poslední se ze tmy vynořil Brent. Mezi přivřenými víčky mžoural po táboře.

„To teda byla doba!“ zahalekal zprava Sandersův hlas.

Pohlédli tím směrem. Zdálo se, že všichni sedí namačkaní pod přístřeškem u terminálu. Cortez se skláněl nad klávesnicí, Rostocki ukazoval prstem cosi na monitoru a Graczyk, až na trenýrky nahý, se ovíval jakýmsi potřhaným manuálem.

„Začínali jsme si myslet, že jste zabloudili,“ zvedl oči Cortez.

Brent serval hadr z obličeje. Nacpaný vak shodil ze zad, nadbytečnou brokovnici položil na roztaženou deku, aby se do ní nedostal písek. Garrett se vyloupl z protiplynové masky, jen to vlhce mlasklo. Zatřásl s ní, z gumových lícnic se snesl déšť slaného mrholení. Rukávem si otřel obličej, na látce zůstala tmavá vlhká stopa.

„Copak jste přinesli?“ zapředel Graczyk a vyskočil nedočkavě na nohy. Tvářil se přímo dychtivě. „Ukažte!“

„Nechtěj nás proboha svlíknout,“ zatvářil se Garrett zuřivě. Odhodil masku, setřásl ze sebe bundu a stáhnul tričko. Posadil se na matraci a sundal s úlevným povzdechem vysoké boty. Kalhoty odletěly na hromadu svršků jako poslední.

„Smrdíte,“ chytil se za nos Rostocki.

„Puch jak z odpadní stoky,“ nakrčil obočí Sanders.

„Vevnitř to nebyla zrovna procházka růžovým sadem, to si pište,“ řekl polonahý Owen.

„Vaši kámoši jsou tak nafouklí, že se vznášejí několik centimetrů nad podlahou,“ utrousil jedovatě Garrett. „Jako slavnostní balónky.“

„Hod’ si to, bachaři,“ ukázal ohnuté předloktí a vztyčený prostředníček Graczyk.

Brent navzdory pekelné polední výhni vydal, přesně jak před tím říkal, brokovnici Sandersovi a samopal Cortezovi. Owen rozdělil část munice a Garrett zbylé výstrojní součástky. Pistole nechali na později.

Šlo to hladce, nikdo se nehádal. V klidu zůstal kupodivu i Graczyk, o němž si Brent myslel, že bude nejvíc vyvádět. Co mu také zbývalo.

Po krátkém odpočinku se Brent pustil do sestavování přinesených dílů a součástek. Owen se k němu ochotně přidal, a tak než nastal úplný večer, opravili jednu pistoli, získali další samopal a brokovnici.

Rostocki dostal malý, ale výkonný samopal, Graczyk brokovnici a na Jenkinse zbyla pistole.

Blondák si zbraň krátce prohlédl, ale netvářil se nijak nadšeně.

„Říkal jsem slušnej kanón!“ vyprskl našťavaně. „Ale co je kurva tohle?!“

„Standardní výzbroj všech bachařů,“ řekl Garrett s určitým zadostiučiněním.

„Vyser si s ní voko, já ji nechci!“ Přitočil se k Rostockimu a strčil do něho. „Nechápu proč tohle dostal on a ne já!“

Brent neodpověděl, ale inženýr, který chtěl předejít další bouři ve sklenici vody, mu svoji zbraň podal a vzal si od něj na oplátku tu jeho.

„Klidně si ho vezmi, mně je to vlastně jedno.“

„Jo?“ zamručel Graczyk, kterému tím ubral vítr z plachet.

„Tutově.“

Blondák spokojeně samopal potěžkal a se zalíbením si jej prohlédl.

„Pravidla bezpečnosti jsou snad jasná,“ řekl Brent po odmlce. „Kdo jaktěživ nezacházels s něčím podobným?“

Jenkins zvedl bez ostychu ruku.

„Jenom ty, nikdo jinej? Co ty, Rostocki?“

„No...“ protáhl inženýr váhavě. „Je to hodně dávno.“

„Až se udělá chladněji, můžu vám ukázat, co s tím.“

„Myslím, že nebude potřeba,“ pronesl poněkud překvapivě Jenkins. „Stejně nevezmu nic z toho do ruky.“

Brent ho odbyl. „To znám, takovejch bylo. Sotva se ale setmělo, dotyční by pořádněj kvěr nevyměnili ani za máminu sukni, tak se jich křečovitě drželi.“

Jenkins pokrčil rameny, jako by věděl, že tady je diskuse zbytečná.

„Kdo si není stoprocentně jistej, pouze naplní zásobníky. Nedávejte je do zbraní a ani s nimi jinak nemanipulujte. Nechci, abyste náhodou postřelili sebe nebo nedej bože někoho jiného.“

„Graczyku, jak ty jsi na tom?“ zeptal se jen tak ze zvědavosti Owen.

„Já mu všechno vysvětlím,“ odpověděl za blondáka Sanders.

„Aha. Tvoje kvalifikace?“

„Ve dvaceti jsem absolvoval základní výcvik u mobilní pěchoty.“

„Jo, to je dostačující,“ přisvědčil Brent a už se o věc nestaral.

Rostocki se s brokovnicí posadil, Jenkins celou výstroj odsunul do nohou lůžka a tvářil se, že pro něj přestala existovat. Sanders a Graczyk si spolu sedli pod plachtu a s hlavami u sebe podrobně studovali každou věc zvlášť. Cortez bez řečí nabil několik zásobníků, jeden zasunul do zbraně a vrátil se k terminálu. Garrett se vyčerpaně natáhl na matraci a vypodložil si nohy poloprázdným plátěným vakem. Líně se ovíval dlaní.

Brent karabinu nejprve rozebral. Všechny části – dvoudílný závěr, spoušťový mechanismus, plynový píst – rozložil na kus čistého plátna a postupně je prohlédl. Ty, které to potřebovaly, naolejoval, jiné zbavil přebytké masnoty. Pečlivě vyčistil konvenční mechanismus odběru plynů v trubici uložené pod hlavní, obzvláštní péči věnoval plynovému kanálku a regulátoru. Zbraň potom složil dohromady, zapřel pažbu do ramene, tvář položil na lícnici pažby a pohlédl do jednoduchého dioptrického zaměřovače. Zkusmo namířil do volné krajiny a několikrát promáčkł spoušť. Spokojeně se zašklebil, naprázdno nabil granátomet, přehodil tlačítko selektoru palby a znovu stiskł spoušť. Ocelově to ťuklo a jeho úšklebek se ještě víc rozšířil.

Bum, bum... prásk, pomyslel si v duchu, zatímco hlavní kopíroval ostrou linku horizontu. Tak pojďte... vy hajzlové!

„Prima pocit, co?“ uchechtł se Owen. Pušku a pistoli zběžně rozebral a zase složil, nyní se s o to větší péčí věnoval zaměřovači. Z kapsy kalhot vytáhl váleček zavařený v neprůhledné stříbrné fólii. Roztrhl obal, vyňal z něj malou baterii a vložil ji do spodní části těla optiky. Odklopil okulárové krytky, zapnul jej a přiložil oko k měkké gumové manžetě.

Fascinovaně pozoroval krajinu rozdělenou rastrem osvětleného nitkového kříže.

Vyžíval se v tom.

„Pár nástřelnejch si vypálím zítra, až bude dost světla. Abych zjistil, kam nese.“

„Má to něco do sebe, nepochybně,“ odpověděl voják a zajistil nabitou pušku.

„Mít moc nad lidskými životy v pouhopouhém, velice nepatrném pohybu ukazováčku?“

„To se blíží spíš tvému pojetí práce, kamaráde.“

„Já zapomněl, pán je moralista. Poslyš, počítal někdo, kolik jsme pobrali nábojů?“

Garett se otočil na bok, hlavu si podepřel dlaní. „Něco přes sedm stovek pro každého.“

„Slušné.“

„Jak to bude v noci? Zase po dvojicích?“

Brent se zatvářil neurčitě. „Ještě nevím, promyslím to.“

Owen významně zarachotil závěrem. „Natřeme to jakékoliv potvoře.“

„Doufejme,“ řekl Garrett a znovu se unaveně natáhl. Zavřel pálící oči a snažil si alespoň na chvilku odpočinout.

Soumrak se po vyčerpávajícím, mnohahodinovém čekání přece jenom konečně připlížil.

Kdo měl chuť nebo potřebu, ten se napil chemicky ošetřené vody a spolkl pár soust z nouzových dávek. Ještě než se modré slunce dotklo obzoru, Brent vzal Jenkinse a Rostockiho z tábora, aby jim předvedl několik praktických ukázek.

Cestou kývl na Graczyka a Sanderse. „Pojďte taky.“

„Sakra proč?“ zabručel Graczyk. „Všechno vím.“

„Neuškodí vám to.“

Oba pokrčili rameny, sebrali zbraně a vydali se za bývalým vojákem.

Když Brent usoudil, že se dostali do dostatečné vzdálenosti, zastavil a seřadil muže zády k vraku lodi. Stoupl si před ně a pár minut vykládal o taktice, nezajímavé bezpečnosti a jednotlivých funkcích jejich zbraní. Poté vytáhl z plátěného pytle, který přinesl s sebou, pět prázdných plechovek a jednu po druhé je odhodil směrem od tábora. Sundal z ramene pušku, omotal si řemen kolem levého předloktí a zamířil na krajní plechovku. Prásklo šest rychle po sobě jdoucích výstřelů, prázdný kovový obal se pokaždé vymrštil v obláčku prachu do vzduchu a dopadl vždy o několik metrů dál, než původně ležel. Krátkou demonstraci zakončil tím, že vyjmul zásobník, prudkým pohybem závěru vyhodil náboj z komory a chytil ho do dlaně.

„Viděli jste? Takhle by to mělo vypadat. Zkuste si to!“

Postavil se za ně a pozorně sledoval jejich snahu o pečlivé zásahy. Nejlépe se vedlo Sandersovi, za ním se těsně držel Rostocki s

Graczykem, podle očekávání byl nejslabším ze skupinky Jenkins. Hluk střelby se odrážel od trupu Tecory, načež hluše utonul v obrovském prostoru otevřeného údolí. Plechovky po každém podařeném zásahu zvonily a střely, které cíl minuly, zdvihaly gejzíry písku a úlomky kamenů. Jakmile se vystřílelo po dvou zásobnících z každé zbraně, Brent nácvik ukončil. Rostocki si cestou k táboru třel rameno naražené od silně kopající pažby, Jenkins se tvářil spíš zasmušile, zato Sanders a Graczyk měli až nepochopitelnou radost.

Brent s léty zažraného zvyku znovu pušku pečlivě vyčistil a doplnil vystřílený zásobník. Garrett stále ležel, Owen si pohazoval s černými kamínky a pozoroval s neproniknutelným výrazem cvrkot v táboře. Cortez neúnavně bušil do klávesnice a polohlasně klel.

Zřejmě se mu nedařilo.

„Co s tímhle?“ chtěl vědět Garrett, když rozbalil poslední balíček ze svého vaku a našel v něm osm miniaturních vysílaček se sluchátky a hrdelními mikrofony.

„Zatím nic, ale časem se třeba budou hodit.“ Brent spolkl tabletku solného koncentrátu, spláchl ji hitem teplé vody a zkontroloval strážného v bezvědomí. Displej ambulantní jednotky sice registroval pokles některých hodnot, ale na definitivní zatažení opony to pořád nevypadalo.

„Co je s tebou?“ zeptal se zachmuřeného Corteze. „Sliboval jsi tuším navigační databázi.“

„Možná zejtra,“ zaškaredil se tmavooký, „dneska určitě ne!“

Brent to nekomentoval. Kývl na Owena. „Pojď se mnou.“

„Zveš mě na rande?“ Kamínky spadly naposled do dlaně, prsty se kolem nich sevřely a strčily je do kapsy.

„Tos uhodl.“ Z krabice u svého lůžka vytáhl Brent tři šokové granáty, cívku tenkého drátu a kolo izolační pásky.

„Používáš neobvyklé pomůcky, kámo, to ti teda povím.“

„Nudit se nebudeš.“

„To předpokládám.“

Aniž si jich někdo všimal, došli k přechodové komoře. Brent dal znamení Owenovi, aby se zastavil, a sám s puškou připravenou k výstřelu nahlédl do tmavého otvoru.

„Oukej, stoupni si sem, budeš mě jistit.“

Owen po očku sledoval, jak Brent pomocí lepicí pásky připevnil dva šokové granáty po stranách a jeden do malé prohlubně v plášti těsně nad vchodem. Na kovové kroužky pojistek navázal po dvou tenkých drátcích a navzájem je propojil se sousedními granáty. Pak uvolnil pojistky, čímž odjistil malé chemické detonátory zašroubované ve složi třaskaviny. Nyní stačilo vyvinout slabý tlak na některý z natažených drátů, aby pojistka vypadla, obě chemické části detonátoru se smísily a došlo k relativně slabé explozi s mohutnou zvukovou vlnou a oslepujícím zábleskovým efektem.

„Chytré,“ prohodil Owen.

„Žádná věda. Podobné nástrahy nikoho nezabijí, v nejlepším případě zraní, ale určitě dokáží na nějakou dobu omráčit. Kdyby něco, ta šupa nás varuje, odkud se to na nás žene.“

„Slušná praxe, co?“

„Víceméně.“ Brent uštípl kleštičkami volné zbytky drátků. Pečlivě je sebral a schoval do kapsy. „Jenže málokdy s těmihle hračkami. Není nad třicet deka pořádné trhaviny nebo několik ostrých obranných granátů.“ Přejel prsty podél sotva viditelných kovových vláken, která se rozbíhala křížem přes vstup do lodi. Zatvářil se spokojeně.

„Tady jsem hotovej, vypadneme.“

Owen s puškou zapřenou do ramene opatrně odcouval po rampě z udusaného písku.

Přestože zbraň sklonil, stejně občas vrhl podezíravý pohled přes rameno.

„Byl bych hrozně nerad, aby se potvrdilo, že se něco skutečně usídlilo uvnitř a celou dobu nás mělo na dosah.“

„I mě to trochu znepokojuje,“ přitakal Brent.

„Trochu? Já se z tebe zblázním!“ Owen se ironicky zašklebil.

„Chceš snad vlízt dovnitř a prohledat Tecoru kousek po kousku? Přesvědčit se?“

„Ani nápad!“ ohradil se svalovec.

Owen se zastavil uprostřed tábora a zahleděl se na tenký, pestře zbarvený pruh nad západním obzorem. Sluneční obr byl pryč a obloha byla až na skomírajícího červeného trpaslíka na východě docela prázdná. Na první hvězdy byl ještě pár minut čas a kupolovitá klenba nebe vypadala jako potažená světle namodralým sametem. I když se vzduch chvěl, jak ze země unikalo nashromážděné teplo, přesto se

musel podívat obrovské vzdálenosti, na kterou se dalo dohlédnout. To právě umožňovalo křišťálově čisté a lidským snažením nijak neznečištěné ovzduší.

Navzdory nepřijemným podmínkám a nezáviděníhodné situaci, do které se dostali, se mu drsná a nehostinná krása tohohle vyprahlého světa začínala zamlouvat. Přitahovala ho ta absolutně neporušená a nedotčená syrovost na kost vyprahlé krajiny. Obdiv si v jeho případě zasloužily i surově zubaté linie vyvřelých kamenných mas, které si nepatrná vzdušná eroze nedokázala doposud podrobit, zvláště jemné přechody mezi šterkovými kopci, žár vydechující balvany, prázdné nebe, rozdílně barevná slunce a bezohledně tvrdé světlo hvězd. Příroda tu stále ještě byla sama sebou, nedotčená škodlivými a většinou definitivně zhoubnými zásahy obchodně-průmyslové činnosti křehkého živočišného druhu rozlézajícího se z daleké Modré planety jako obtížný hmyz.

Co záleželo na tom, že tu bylo ve dne takové nesnesitelné vedro. Suchý žár se daleko lépe snášel než skoro stoprocentní vlhkost a dusivé tropické parno panující na jiných kolonizovaných světech. Ostatně vesmír byl pro tělesně zoufale nevybavenou a fyzicky poměrně nepřizpůsobivou lidskou rasu tvrdým oříškem. Kolem miliónů hvězd v jediné galaxii obíhaly statisíce planet, ale jen nepatrné množství z nich se nacházelo v tom nepatrně uzoučkém pásmu, kde byl člověk i za veškeré své technologické pomoci schopen alespoň přežít.

Planeta Země byla zatím jenom jedna.

Žádná jiná se jí nepodobala.

Bylo to logické.

Domovský svět je pro slabé a snadno zranitelné živočichy vždy domovským světem. Nic jej nemůže nahradit.

Ani ta obrovská chamtivost, která lidstvo hnala, motivovala a stála v pozadí veškerého dění souvisejícího s krátkými, ale o to bouřlivějšími dějinami humanoidní civilizace. Kdysi málem zničili vlastní rodnou planetu a teď se o totéž znovu pokoušeli v daleko širším měřítku.

Motorem, který je štal z místa na místo, neustále hlouběji do nepřátelského vesmíru, byla pro člověka tolik příznačná chamtivost. Touha po hromadění stále větších a většinou nevyužitelných majetků.

Nebýlo se co divit jeho názorům. Neměl rád lidi jako celek, proto se živil tím, čím se živil, a nepůsobilo mu to žádné větší potíže.

Owen si přejel dlaní po temeni, které již nebylo na omak tak hladké, jak je obvyčejně míval. Pod bříšky prstů cítil jemný porost vlasů, který tam před několika dny nebyl. Zarmouceně potřásl hlavou a ohlédl se ke vchodu do přechodové komory.

Nic.

A cos sakra čekal? pomyslel si v duchu. Posměšně zkroutil koutky úst. Přijde si to pro tebe v noci, pitomče, až budeš chrápat a nebudeš mít nejmenší šanci se bránit!

Odfkl nosem a nějakou dobu pozoroval Brenta, jak podle zavedeného klíče určuje dvojice nočních hlídek a rozdělí poslední drobné pokyny.

Barevný pruh vybledl a ztratil se. Nenápadně a bez efektů – jako nehmotný duch. Objevily se hvězdy a krajinu zalehla tma.

Byla plná očekávání a jako obvykle nepříjemných pocitů.

Někdo zapnul elektrickou svítilnu.

Okamžitě se k ní natáhly desítky kostrbatých a lačně chtivých stínů.

Garett ležel zahrabaný ve spacáku a Owen se do něho právě chystal.

Naposledy překontroloval pušku, kterou si položil podél pravého boku. Zajištěnou, ale připravenou pistoli schoval pod složenou deku, která mu sloužila místo polštáře. Těžký útočný nůž v pouzdře ukryl do spacáku mezi nohy.

Cortez vyměnil v ambulantní jednotce vaky s infúzním roztokem, Graczyk a Sanders, kteří drželi první hlídku, se usadili na strategicky vyvýšeném vrcholku kontejnerové pyramidy, pušky položené přes kolena.

Brent roztáhl deky, ale pak si na něco vzpomněl.

„Hej, Jenkinsi,“ zavolal do tmy. Obrysy plátěných přístřešků byly sotva patrné.

„Ano?“ zazněla chraptivá odpověď. „Ta vyrážka, je to lepší?“

„Myslím, že ano. Mastičky, co jsi mi dal, zabraly,“ řekl tentokrát zřetelněji civilista.

Graczyk se naklonil k Sandersovi a oba se jízlivě rozesmáli.

Brent odkopl boty a posadil se na matraci. Vzal karabinu, botku pažby si opřel o stehno, zkontroloval zásobník, natažením závěru zasunul náboj do nábojové komory. Na selektoru nastavil polohu pro

trojtranné dávky a zajistil ji. Potom nabil granátomet a zbraň odložil vedle sebe. Totéž udělal s pistolí; přesvědčil se, že je zásobník plný a nabil ji. Na rozdíl od Owena ji však neschoval pod polštář, ale zasunul ji do podpažního pouzdra, které si pak navlékl pod levé rameno. Náhradní zásobníky, granáty a nůž rozložil kolem sebe tak, aby měl vše v případě potřeby nadosah.

Lehl si a zadíval se do nebe.

Nebyl líný přístřešek proti slunečnímu žáru rozebrat. V noci by mu jen zbytečně překážel a ráno ho mohl během minuty zase postavit.

Garett bloudil pohledem po nejasných obrysech předmětů.

„Nemůžeš spát?“ zabručel Cortez.

„Ne.“

„Není divu, většinu dne jsi hnípal.“

„To není tím. Chtěl bych, aby bylo ráno.“

„Hohó, kámo, slušnejch pár hodin si počkáš,“ řekl tlumeně Owen zpod vrstvy dek. „Za tu dobu můžeš bejt sežranej i několikrát.“

„Víš ty co? Bud’ raději zticha,“ doporučil mu Brent.

Ti dva usazení na hromadě kontejnerů se vrtěli, kov a plasty pod nimi vrzaly. Mrazivě chladný pouštní vzduch štípal do tváří, od vraku kosmické lodi se tu a tam neslo jemné t’ukání a skřípění, jak se kov stahoval a smršťoval.

Únava spolehlivě zapracovala a poslala trosečníky do říše spánku, kde se vyskytovaly jenom sny.

Ale ani ty nebyly nijak povzbudivé.

První hlídku vystřídala v načervenalé temnotě plné cizích souhvězdí druhá hlídka Rostockiho a Jenkinse. I když se čas neuvěřitelně vlekl a zdálo se, že terčik umírajícího slunce stále visí na tom samém místě oblohy, nakonec se přece jen nachýlil čas posledního střídání.

Jenkins, který za celou dobu prohodil sotva pár vět, odešel vzbudit Corteze a Garettu.

Rostocki se protáhl, až mu zapraštěly hrudní obratle, sebral svou brokovnici a slezl z hromady krabic. Zív! div si nevyvrátil čelist, a pomalu se loudal ke středu tábora. Únavou byl otupělý, víčka se mu klížila a dalo pořádnou práci udržet je otevřená. Těšil se do promrzlého spacáku jako malé děčko.

Během jejich hlídky byl klid, jeden by mohl říct, že i nuda.

Chvála bohu za to.

Přesto byl pořádně vystrašený, a kdyby se něco nečekaného semlelo, pochyboval, že by byl, byť i jen přiměřeně, schopný zareagovat.

Přiblížily se k němu dvě postavy zachumlané v teplém oblečení, tváře opuchlé spánkem se nevlídně mračily a bylo očividné, že v duchu proklínají vesmír až k jeho dávnému počátku. Cortez plácl inženýra do ramene.

„V pořádku?“ zahuhlal.

„Párkrát jsme se prošli, všechno v pohodě. Naštěstí.“

„Tak jo, běžte zalehnout.“

Rostockiho nemusel nikdo dvakrát pobízet. Několika kroky byl pod napnutou plachtou, nepohodlně těžkou pušku opřel o bednu, která mu sloužila za stolek, a tak jak byl se vsoukal do spacího pytle. Ani boty si nesundal. Objemnou kapuci si přehodil přes hlavu a zdrhovadlo vytáhl až nahoru. Zůstala tak pouze nepatrná štěrbinka, kterou mohl dýchat.

Uplynulo sotva pár úderů srdce a už o sobě nevěděl, tak rychle usnul.

Garett čekal, až i pomalejší Jenkins zmizí ze scény, a pak se spolu s Cortezem vydali na první obhlídku. Zkontrolovali nástrahu u vstupu do vraku, došli k roztržené zádi, posvítili si na rozhrabaný a očazený hrob s neidentifikovatelnými spečenými zbytky na hrbolatém dně a pozvolným obloukem se vrátili podél tábora na druhou stranu k lodní přídi. Pátrali po sebemenší známce cizí přítomnosti. Baterkami svítili zřídka a jenom na velice krátkou dobu. Báli se, aby silné světlo, viditelné z hodně velké dálky, nepřilákalo nezvanou návštěvu.

Jejich pomalé kroky odměřovaly drobné časové úseky, které je zvolna posouvaly k blížícímu se rozednění a také k relativně bezpečnému světlu velkého slunce. Řemeny zbraní měli přehozené přes záda, ukazováčky drželi v blízkosti spouští. Nervy napnuté jako ocelové strunky, stačil by drobný záchvěv, aby se rozezvučely. Rozhlíželi se, pátrali v okolním šerosvitu.

U přídě zmrzačené Tecory se otočili a vraceli se zpět. Takových pochůzek sem a tam je čekalo nepočítaně.

Bezejmenný chlápek zemřel ještě za tmy potichu a naprosto bez hlesu.

Z bezvědomí se ani na okamžik neprobral, nikdy neviděl jediný východ velkého slunce, nesledoval jeho podivně bezbarvý západ, nebál se za studené noci neviditelných přízraků, neužíval si příšerných denních teplot.

Jeho odchod byl klidný a nenápadný.

Přišli na to Cortez a Garrett při jedné z obchůzek.

Na monitoru ambulantní jednotky běžela tenká a rovná linka srdeční činnosti, nad ní pomalu pulzoval třípísmenný výstražný kód, sloupec fyziologických hodnot vykazoval samé kontrastně podbarvené nuly.

Chvilí nad přístrojem nehybně postáli, pak se Cortez sehnul a vypnul ho.

Tiché šumění ustalo.

„Budeme někoho budit?“ zeptal se Garrett váhavě. „Třeba Brenta nebo Owena?“

„A k čemu, prosím tě?“ zavrtěl hlavou Cortez. „Je to zbytečné a jemu už to nijak neposlouží.“

„To jo.“

„Na všechno špatné je dost času až ráno.“

Zakryli mrtvému obličej cípem deky a dál si neúnavně odbývali svou noční hlídku.

DEN ŠESTÝ

Brent se zasmušile sklonil nad ztuhlým tělem, z čela, ze spánků a z hrudníku odstranil plastová kolečka senzorů, z loketních jamek odpojil hadičky vedoucí do dávkovací pumpy ambulantní jednotky.

Bylo brzké ráno a on už se musel zabývat tímhle.

„Jinak v noci nic?“ zeptal se skupinky trosečníků, která mu postávala za zády. „Ničeho jste si nevšimli?“

Postupně a zamítavě vrtěli hlavami.

„Ticho po pěšině,“ řekl jediný Cortez.

„Možná tady něco bylo, ale zase to odtáhlo, když zjistilo, že pro něj nejsme to pravý,“ pokusil se zavtipkovat Graczyk svým obvyklým způsobem.

Odměnou za jeho výkon mu bylo trapné ticho a upřené pohledy.

„Na to bych nespolehal,“ utrousil Jenkins.

Brent si nehlasně povzdechl. „Dobře, to je všechno. Můžete ho odnést.“

Graczyk, Sanders, Garrett a Owen uchopili každý jeden roh roztaženého spacího pytle, na němž mrtvý ležel, zvedli ho a vydali se s ním k lodní zádi. Tam ho položili do odkrytého hrobu, naházeli na něj hromadu zmuchlaných hadrů a na cáry roztrhaných dek, zatímco Rostocki přinesl čtyři plné kanystry hořlaviny.

Charakteristicky páchnoucí kapalinu vylili do připravené jámy, Owen úderem o nohu zažehl malou signální světlíci a z odstupu ji hodil na improvizovanou hranici.

Ta s dutým blafnutím okamžitě vzplála a prudký oheň během pár vteřin vyplnil hrob gejzírem hučících plamenů.

Žár, černý dým a ohavný zápach spáleného lidského masa donutil přihlížející muže, aby se odklidili zpátky do tábora.

„Dobře, že jsme spálili i tohoto,“ pronesl významně Graczyk a křivě se uškleboval. „Tak se snad nestane, že se jako ten první zčistajasna probere a vyhrabe ze země.“

Zůstali na něj nevěřícně civět.

„To myslíš vážně?“ opáčil Brent.

„Vypadám snad na to, že bych si dělal srandu?“

Jenkins to nepochopil.

„Je to vůbec možné?“ vyptával se ustaraně.

Graczyk se zachechtal, šťastný, že se někdo chytil.

„Všechno je možný,“ řekl naschvál záhrobně hlubokým tónem Garrett.

Sloup kouře se ještě dlouho kroutil kolmo do výšky jako výstražný prst a jen velice zvolna se v nehybném vzduchu rozplýval.

Neklidné ráno, které následovalo po kremaci, vyrukovalo s další nepříjemností. Skoro se zdálo, že se proti trosečníkům spikly všechny okolnosti a Osud, ten nevypočitatelný mizera, se je snažil ze všech sil sprovodit ze světa. Po předlouhých dvou hodinách apatického polehávání Cortez nahlas zajásal.

„Panebože, povedlo se!“ křičel a nadšením nadsakoval před zapnutým terminálem.

„Cože?“ zbystřil Brent pozornost.

„Jsem génus,“ chlubil se vesmírný pirát sebevědomě.

„Je tady snad nějaký podělanej důvod k radosti, nebo co?“ zavrčel otráveně Sanders a otevřel jedno oko. Povyk ho vytrhl z příjemného přemítání o neuvěřitelně obrovském bazénu, který se nacházel na střeše známého luxusního pětihvězdičkového hotelu. Přímo tam ho totiž před čtyřmi měsíci sebrala policie, právě když si vydatně užíval peněz, co si nenápadně přisvojil z několika tučných kont bohatých koloniálních společností. V duchu se tehdy naparoval, jak to tentokrát provedl mazaně, o dokonalém zametení usvědčujících stop ani nemluvě. Jenže se, ostatně jako už mnohokrát, přepočítal. Byl totální smolař. Fízlové z federální agentury v drahých oblecích ho odtáhli od bazénu rovnou v plavkách a nic mu nebyly platné protesty odvolávající se na ochranu osobní důstojnosti. Jak všichni ti lidé – cizinci, turisté i personál v hotelové hale – hloupě civěli! Dokonce by přísahal, že se za ním otočila i dvojice exoticky zbarvených papoušků, kteří se natrásali na zlaceném bidýlku pod klenutým stropem.

„Mám navigační databázi!“

„Konečně!“ řekl s úlevou Brent a přemístil se ke Cortezovi.

„To to kurva trvalo,“ mručel Graczyk.

„Dělej, dělej, hod' to tam!“ přisedl si Rostocki nedočkavě pod plachtu.

„Byla to makačka,“ kochal se Cortez svým úspěchem. „Ta stará mrcha mi dala pořádně zabrat!“

„Jasně, jsi nejlepší,“ řekl Owen ledabyle a nacpal se těsně za Jenkinse.

Hlavní systémové menu počítače bylo poprvé zobrazeno celé, bez červených políček a omezujících bílých ploch. Kurzor poskočil na jednu z položek a zmizel. Obrazovka změnila barvu a objevil se seznam nových voleb.

„Současná poloha,“ řekl Brent.

„Jak si pán přeje,“ opáčil Cortez vesele. Vyznačil příkaz a stiskl klávesu.

Nejdříve nechápali, co vlastně vidí. Nedokázali si srovnat, co znamená to množství čar a jednotlivých bodů, kterými byl monitor posetý. Schéma bylo tak dalece vzdálené tomu, co obvykle vidávali, že jim to docházelo jenom pomalu.

„Nevidím naši trasu,“ nakrčil obočí Brent, který se zorientoval jako první.

„To není ten sektor, kudy jsme měli letět,“ přisvědčil Garrett. Zkoumavě obhlížel drobné symboly a značky.

Záblesk Cortezovy nakažlivě dobré nálady se vytratil.

Něco opět nehrálo.

„Zkus to znova,“ navrhl Owen.

Mapa na obrazovce se změnila, aby se za okamžik vrátila k původním údajům.

Je to nějaký rozflákaný,“ prohodil Sanders.

„Není,“ řekl divným tónem Cortez. „Tady ten zvýrazněný bod jsme my.“

„Pokud tomu rozumím,“ naklonil se Brent nad terminál, „počítač označil tenhle hvězdný systém jako místo našeho dopadu?“

„Jo,“ přikývl Cortez. „Dokonce i postavení obou hvězd odpovídá.“

Garrett se nejistě podrbal na nose. „Ale já tuhle část mapy nepoznávám. A věříte, že ani jedno z těch pojmenování mi nic neříká?“

„Ani mně. Tecora se musela hodně odchýlit od stanoveného kursu.“

„Bezva. To teda bezezbytku vysvětluje, proč nás ještě nenašli,“ zaprskal Rostocki rozladěně.

„Jak daleko jsme teda od cestovního koridoru?“ zeptal se Sanders.

„Počkej, mrknu se.“ Cortez zadal několik příkazů. „Snad nám Matka ukáže, kde došlo k havárii a kam nás to zaneslo.“

Stávající mapu nahradila jiná, ve větším měřítku.

„Hele, naše poslední zastávka.“ Garrett klepl prstem do maličkého zeleného kroužku a pak jel po světle modré lince ke středu obrazovky.

„Loď nabrala rychlost a zde došlo k plánovanému skoku.“

Modrá linka pokračovala od žluté značky kousek původním směrem, ale pak ji přetřel červený křížek.

Brent se podrbl zamyšleně na hlavě. „Nikdy bych si nepomyslel, že k odklonu může dojít až v průběhu skoku. Podobné nehody se stávají pouze při počátečním přechodu do hyperprostoru, nebo ne?“

„Stačí nepatrná chyba a loď se vynoří dva tři světelné roky dál od plánovaného místa,“ řekl Owen zasvěceně. „To znám. Jednou jsem letěl s obyčejnou turistickou linkou a místo zasloužené dovolené v Hiltonu jsem strávil tejdén v tak smrdutý díře, že se to ani nedá popsat. Tak dlouho totiž trvalo letecký společnosti, než k nám dostala náhradní stroj výměnou za ten podělaný. A to jsme prý mohli dopadnout i hůř.“

„Stávají se různé věci,“ zamumlal Sanders. „Vrátili ti peníze?“

„Pojištění v ceně letenky to pokrylo.“

„Nezdá se mi to,“ zabručel spíš pro sebe Brent.

„Tak kurva ukaž, kde jsme se ocitli,“ řekl Graczyk chraptivě.

Cortez si ho nevšímal. Zhloubaně civěl na obrazovku, ukazováčkem si poklepával na bradu. Přesto stiskl klávesovou zkratku přiřazenou tomuto povelu.

Červený křížek prudce zapulzoval, červená čára se rozeběhla pryč bezmála kolmo na původní trasu.

„Co to, do prdele...“

Sanders si vytáhl prst z ucha, Jenkins přestal vnímat, jak se na něho Owen zezadu tlačí. Graczyk natáhl krk, aby lépe viděl, Rostocki jenom překvapeně vyhekl.

Tohle byla nová věc.

Linka uháněla stále pryč. Těsně minula systém dvou stejně velkých hvězd, obří mračno prachu a plynu, ze kterého se snad v příštích milionech let zrodí nové slunce, aby nakonec proťala tlustou bílou čáru, která vymezovala hranici lidmi osobně prozkoumaného vesmíru. Za ní byly označeny a katalogizovány pouze ty největší objekty. A to ještě jenom některé.

„To ne...“ zašeptal Brent ohromeně.

„Blbost!“ vyprskl Cortez.

Pomyslný bod, znázorňující neovladatelnou transportní loď, uháněl kosmickou pustinou. Představa, že v tom barevném kolečku byly před šesti místními dny stěsnány jejich podchlazené, velice křehké životy, je hypnotizovala s magickou silou. Po straně obrazu se objevil sloupec nesrozumitelných navigačních dat. Digitální počítadlo vzdálenosti nabíhalo takovou rychlostí, že jej nebylo možné sledovat.

Do strany skrolující hvězdná mapa se náhle zastavila. Ve středu obrazovky se jako duch objevil solární systém složený z velkého modrého obra a malého červeného trpaslíka. Čára kolizního kursu se zarazila na značce osamělé planety nacházející se mezi oběma slunci. Počítadlo vzdálenosti ukázalo přímo ohromující cifru.

„Tomu nevěřím...“ vydechl Garrett. „Absolutní kravina!“

„Padesát osm světelných let,“ zavrtěl Cortez ohromeně hlavou.

Brent zíral nehybně na monitor. „Ach bože!“

Ohromení bylo naprosté. Kdyby se poblíž hnulo jediné zrnko písku, k smrti by je vyděsilo.

„Tak daleko za hranicí vnější oblasti,“ zašeptal Brent zničeně.

„Zkus automatickou kontrolu,“ skoro zaprosil Sanders. Pod opálením ve tváři úplně zbělel.

„Jak chceš...“ Cortezovi dalo hodně přemáhání dotknout se příslušného tlačítka.

Test byl během půl minuty u konce.

Znovu museli fascinovaně přihlížet, jak se červená čára žene do neznáma.

Žaludky se jim bolestivě sevřely.

„Pravděpodobnost osmdesát sedm procent,“ přečetl z obrazovky Owen docela zbytečně.

„Skoro jistý výsledek,“ řekl Brent.

„Ale stoprocentní není,“ namítl Sanders.

„Ne, jenže v tomhle případě jako by se stalo. Tak vysoká pravděpodobnost je... skoro jistá.“

Sanders složil zničeně hlavu do dlaní.

Cortez to zkusil s počítačem trochu jinak. Zadal několik jiných možných variant kolizního kursu a čekal na statistický výpočet.

Výsledky byly směšně nízké.

Jedna celá tři setiny procenta u všech variant. Plus mínus nepatrné odchylky.

Bylo to k neuvěření, zdravý rozum nechápal. Fascinující zázraky a záhady patřily přece vždycky jenom do říše pohádek.

Podobná věc se zkrátka nemohla stát! Zdál se jim společný, velice přízračný sen.

Co nevidět se z něho proberou a noční můra bude pryč.

Zasmějí se tomu. Svému strachu.

Možná.

„Berte to i z druhé stránky,“ zašklebil se krutě Graczyk. „Jsme první, žádnéj průzkumník se na týhle hroudě ještě nevymočil... a taky dlouho nevymočí.“

„Sklapni,“ zavrčel Owen.

Rostocki se zajíkávě uchechtl.

Cortez po něm šlehl pohledem.

„Co z toho vyplývá?“ zeptal se teatrálně Graczyk.

Nikdo mu neodpověděl.

„Ať tak či tak, zhebneme?“ dožadoval se blondák neodbytně.

„Bud' prokristapána zticha. Nemusíš to říkat nahlas!“ Brent vypadal najednou moc a moc sklesle.

„To víte, že jo,“ odpověděl Graczyk sám sobě.

„Na tuty!“

„Drž hubu!“ vyletěl Sanders. Hlava mu vyskočila ze spojených dlaní jako odpálený míček. „Vůbec nikoho tvoje blbý kecý nezajímaj!“

Blondák se mdle zašklebil a beze spěchu se zvedl.

„Zkurvený snílkové, už teď je po nás!“ prohodil cestou ke své matraci.

Dívali se za ním, dokud sebou nepraštil mezi rozházené deky.

„Co bude dál?“ zeptal se Jenkins nejistě.

„Jistý je to, že naše teoretická životnost dostala definitivní hranice,“ řekl po dlouhé a velice tíživé pauze Brent.

„Nedostali jsme vůbec žádnou šanci,“ přitakal pochmurně Cortez.
„Jenomže předtím jsme to nevěděli.“

Owen zapískal pár taktů pohřební melodie. „Teď máme sakra jistotu!“

„Nikdy nás nenajdou!“ zaskučel Sanders nervózně.

Garett přikývl. „To je pravda. Když nezachytí nouzový signál radiomajáku, pátrání se zúží do oblastí předpokládaného vstupu a výstupu z hyperprostoru, které Tecora uvedla v letovém plánu pro dispečerskou službu. Při negativních výsledcích veškeré záchranné operace rychle odvolají.“

Rozhlédl se po strhaných a vyčerpaných tvářích. „Tak to chodí. Vesmír je příliš rozlehlý a najít jedinou loď, když nevíte, kde je, je nemožný.“

„Možnost, že by se Tecora dostala tak daleko za vymezenou hranici, nikoho nenapadne.“ Brent byl upřímný; co si myslel, o to se podělil.

„Zkurvenej život!“ Graczyk zamával rukama jako poškozený ventilátor a dřep si na zmuchlané deky.

Sandersovi a Rostockimu se ve tvářích usadil vyděšený výraz. Bylo poznat, že se nechtějí s vyhlídkou na ošklivý a pomalý konec v rozpálené pustině smířit. Těsně pod hrudní kostí cítili takový ten zvláštně bolestivý tlak, který mění srdce v roztrěsenou rosolovitou hmotu a do žil pouští tekutý led strachu. Jenkins, jako ostatně vždy po několik minulých dnů, mlčel. Tvářil se téměř tajemně, jako by ho ten rozruch kolem navigační databáze nijak nevzrušoval.

„Já chci pryč!“ vyštěkl inženýr zmateně.

„Nauč se létat a leť!“ ukázal Owen rukou k nebi. „Je to čistě na tobě.“

„Musí být řešení,“ nechtěl Cortez ustoupit. „Absolutně bezvýchodné situace neexistují.“

„Víš snad o nějakém?“ zeptal se Garrett.

„Ne. Ale možná nás něco napadne.“

„Kéž by,“ řekl Brent.

„Třeba se stane zázrak,“ zadoufal Sanders.

Owen zvedl dlaně v rezignovaném gestu. „V to jediné se snad ještě dá doufat.“

„Kolik času vlastně kurva máme?“ zajímal se Graczyk.

„S kazící se vodou, kterou máme k dispozici, bych to tipoval na ne víc než dva týdny. Pak se i přes všechny chemikálie, které do ní naházíme, stane nepoživatelnou.“

„Bez jídla se člověk nějakou dobu obejde, ale s pitím je to jinak. Bez toho jsme odepsaní.“

„To jsme i tak!“ vyštěkl Graczyk prorocky a hrubě se zasmál.

„Co teda vlastně zbejvá?“ Sanders si přejel prsty po čele.

Poledne se přehouplo do odpoledne a velké slunce se dostalo do druhé poloviny své denní dráhy. Rozmazaná krajina se tetelila a chvěla, připomínala nedokončenou malbu impresionistického malíře.

Zatímco ostatní nečinně polehávali pod přístřešky, Owen připevnil na svou pušku jednoduchou robustní montáž a na tu pak nasadil vlastní zaměřovač. Beze spěchu si hrál se stranovým a výškovým nastavením optiky, až byl víceméně spokojen.

Brent pootevřel jedno oko a zvědavě po něm mrkl. „Nastřelím ji na tři sta metrů, to bude myslím optimální,“ řekl svalovec s potěšeným úšklebkem.

„Ted' hned?“

„Ne, navečer. Až poleví ten nejhorší žár.“

„To už ale nebudou ty nejlepší světelný podmínky.“

Owen mávl sebevědomě rukou. „Neuč starýho orla lítat, kámo. Mně stačí takových pět ran, víc ne.“

„Fajn, беру zpět,“ zahučel Brent a oko zase zavřel.

„Podle mě je to v cajku. Stačí jemně doladit nastavení a je to.“

Brent se nenamáhal ozvat.

Owen odložil připravenou zbraň a dal se do hledání komponentů pro zkušební terč. Prohrabal několik kontejnerů, než našel vhodnou ocelovou trubku a rozměrnější kus tenkého plechu. Doprostřed nalepil větší kontrastní papírovou plochu s vyznačeným středem a do každého ze čtyř rohů umístil po menším bílém kolečku.

Pak se spokojeně svalil a čekal na večer.

Modré slunce chrlilo plameny ještě několik palců nad obzorem a Owen už nedočkavě vstal a začal se chystat. Namazal se silným opalovacím krémem, kolem hlavy si uvázel nezbytný šátek, pušku přehodil přes záda, do kapes u kalhot dal náboje a s tyčí a terčem v každé ruce se vydal dolů ze svahu, aby našel vhodné místo pro zkušební střelbu.

Když našel to, co hledal, zbavil plácek drobných kamenů, odkrokoval od něho poctivých tři sta metrů a teprve tam zarazil do země naostřenou trubku a na ni nasadil plechovou tabuli.

Vrátil se nazpátek, zalehl na měkký písek, zbraň vypodložil několika plochými kameny a smotanou dekou. Několikrát se zhluboka nadechl, pečlivě zamířil a na konci výdechu jemně domáčkľ spoušť.

Zaduněla rána, Owen se zvedl a šel se podívat k terči.

Pečlivě si prohlédl zásah, poopravil nastavení zaměřovače a opět se vrátil na své původní střelecké stanoviště.

Zalehl, zamířil, vystřelil a šel k terči.

A tak se to třikrát opakovalo.

Sanders, který byl na proces nastřelování zpočátku zvědavý a vydal se z kopce s Owenem, se po druhé ráně raději zmoženě odlouдал do tábora. Spalující žár a dlouhé čekání na každou nudnou ránu se nedalo vydržet.

Po páté kontrole se Owen vrátil do výchozí pozice, nezalehl, ale zůstal stát.

Práskly čtyři rychle po sobě jdoucí výstřely a svalovec i se složenou dekou v ruce zamířil nazpátek.

„Perfecto,“ odpověděl spokojeně na Cortezovo tázavě pozdvižené obočí.

„Nikdo o tom nepochyboval,“ posadil se Brent a lokl si s odporem teplé vody.

„Ty poslední čtyři šly přesně do každého rohu. Bezvadný!“

„Jaks to ověřil, když ses nešel podívat?“ zavrtěl se Rostocki na propoceně pěnovce.

Owen poklepal ukazovákem na zaměřovač. „Má proměnné zvětšení, pro tuhle pušku je až příliš výkonný.“

„Ani jsem si ho nestačil prohlídnout,“ zamumlal Brent osvětlený náhlým nápadem. „Takže proměnné zvětšení, říkáš?“

„Jo.“

Brent vyskočil na nohy jako čert z krabíčky.

Kývl na Owena prstem. „Jdeme!“

„Kam, sakra?! Před chvílí jsem přišel a mám toho na pár hodin dost!“

„Pušku vezmi sebou, snad nebudeš litovat,“ slíbil Brent a vydal se dlouhými kroky k lodní přídi.

Owen zavrtěl rozmrzele holou hlavou, ale přece jen zamířil za ním.

„Mohlo mi to taky dojít,“ bručel vazoun nespokojený sám se sebou, zatímco Brent nastavoval maximální přiblížení puškového zaměřovače.

Stáli na vrcholku pohoří a hleděli na opačnou stranu, než ležel rozbitý vrak Tecory.

„To nic,“ řekl voják chlácholivě a založil si pažbu do ramene. Přitiskl pravé oko k manžetě okuláru a zamířil na daleké planiny.

Chvíli tak stál a nepatrnými pohyby přejížděl po vzdálených místech těsně pod horizontem.

„Tak co?“ zabručel Owen napjatě.

„Nezdálo se nám to,“ řekl Brent s ulehčením. „Na, mrkni se sám.“

Podal pušku nedočkavému Owenovi.

Ačkoliv byla vzdálenost stále obrovská, puškový zaměřovač ji dokázal podstatným způsobem zkrátit.

Přesto to zdaleka nebylo ono.

Silný vliv na výsledný obraz mělo neustálé stoupavé chvění vzduchu, ale i droboučké otřesy paží, ve kterých zbraň spočívala.

Svalovec si musel kleknout a opřít loket o koleno.

„Ještěže jsem nemusel na tuhle vzdálenost nikdy střílet,“ zamumlal.

„Takhle bych netrefil ani ten nebetyčnej barák koloniální správy na Marsu.“

Pak se mu v nitkovém kříži zachytil první tmavý objekt.

„A sakra...“

„Tak co?“ zeptal se Brent.

„No, abych řekl pravdu, nejsem si jistej. Vidím jich sice hodně, jsou tmavé, mají nejspíš různý tvary a velikosti, ale co to je, to si netroufnu odhadnout.“

„A závěr?“

Owen nakonec pušku odložil a promnul si oči. Pokrčil rameny. „Nejspíš umělého původu – to je můj osobní názor, ale jinak jsem z toho parádně vedle.“

„Jsem s tebou zajedno.“

Než se stačili rozhodnout, jestli mlčet nebo mluvit, od lodi se neočekávaně přibelhal Cortez.

„Copak to tam máte?“ sjel je pronikavým pohledem.

„Docela pěkně chodíš,“ nadhodil Brent vyhýbavě.

„Dík za pozornost, ale na tohle jsem se neptal.“

„Tak... díváme se,“ prohlásil Owen neutrálně.

Cortez pohrdavě odfrkl. „Netahejte mě za moje propocený fusekle, vy dva!“

Brent na Owenovu nevyřčenou otázku přikývl. Co jiného mu také zbývalo.

„Hod' voko dolů na pláň a uvidíš,“ řekl Owen a podal tmavookému pušku.

„Jste pěkní tajnůstkáři!“ zamručel Cortez po chvíli. „Jak dlouho o tom víte?“

„Od ted'ka.“

„Tolik mě zase nehoupejte, nebo se mi udělá zle!“

„Čiročirá pravda a nic než pravda,“ řekl Brent. „Určité podezření jsme ale měli už dýl.“

„No proto.“

„A co s tím?“ zeptal se Owen.

„Sdělíme to ostatním,“ řekl Brent trochu váhavě.

„Moudré rozhodnutí,“ pochválil ho Cortez spokojeně.

O pušku s teleskopem vypukla skoro rvačka.

Každý uháněl v nastávajícím soumraku na vrcholek kopce, aby stačil s posledními slunečními paprsky zahlédnout ty podivné body na vzdálené pouštní pláni.

To ovšem Owena vůbec nepotěšilo.

„Bacha, umatláte mi bouchačku!“ vrčel jako vzteklý pes, zatímco šla zbraň z ruky do ruky, od oka k oku.

Nikdo si ho nevšímal a karabina načala druhé kolečko.

„Jestli mi zprasíte nastavení, zpřelámu vám pazoury!“ vyhrožoval nevrle.

„Jdi se bodnout!“ poradil mu Graczyk odvázně.

Owen zaťal mohutné pěsti.

Naštěstí modrá hvězda sklouzla pod obzor a pláně i hory pohltit stín.

Bylo po pozorování.

Vrátili se pohromadě do tábora a sesedli se do vzrušeného kroužku.

Rostocki zapálil plynovým hořákem malou hromádku natrhaných papírových kartonů a Owenovi to během debaty nedalo, aby se nepustil do kompletního čištění zbraně.

Přechod z ranní deprese do stavu blízkého rozjařené euforii byl přímo bleskový.

Za těch pár minut stačila přijít na přetřes spousta nejružnějších teorií, od těch vysloveně fantastických až po suchopárně znějící úvahy o rozmanitostech a zákonitostech utváření magmatických vyvřelin.

„Uvažovali jste o možnosti, že tam dole, pokud se všichni samozřejmě nemýlíme, by se mohly nacházet automatické průzkumné stroje?“

Tahle Cortezova myšlenka zněla racionálně. Navíc to byl všeobecně známý fakt, který v prudkém povznesení nálady jaksi upadl v zapomnění. Většina pozemských vlád nebo velkých soukromých společností totiž vysílala automatické průzkumné systémy na světy ve Vnějších oblastech, jež se momentálně nehodily pro stálá osídlení. Takové stroje planety zmapovaly a v předstihu na nich vytvořily předsunuté základny, které zaručovaly pro budoucí příchozí obyvatele základní podmínky k přežití. Poskytovaly zároveň i účinné nástroje pro rozšiřování počátečních aktivit v nových koloniích, než došlo na pravidelná zásobování z větších uzlových center. To byl běžně používaný postup. A kde se nacházely dálkově řízené stroje, tam byly technické prostředky pro nouzové spojení s některým komunikačním Centrem, ve kterém se držela nepřetržitá dozorčí služba.

To zapůsobilo.

Naděje – té se zoufalec vždycky křečovitě chytí, ať je jakkoliv slaboučká.

„Ty se domníváš, že by mohlo jít o pracovní stanici?“ Sanders vypadal, že je ochotný uvěřit čemukoli.

„Proč ne?“

Nebyl důvod odporovat.

„Bylo by kurevský štěstí ocitnout se tak blízko ní.“ Graczyk si poklepal prstem na spánek.

„Stávají se různé věci.“

„Prozkoumáme to?“ To byl prakticky uvažující Rostocki.

„Ne.“ Brent potřásl hlavou.

„Důvod?“ nevěřil svým uším Sanders.

„Zatím nás nic nenutí trmácet se takovou dálku.“

„Zatím?“

„Je to dobrých padesát kilometrů a terén nebude všude tak snadný jako tady. I za normálních podmínek by to byl extrémní výkon, a my nejsme ani jeden v takový kondici, abychom si mohli nějak vyskakovat. Nehledě na množství nákladu, které bychom s sebou museli táhnout.“

„To se zvládne!“

„Bez pořádného důvodu se jedná vysloveně o hazard.“

„Já chci ale pryč z týhle zkurvený hroudy písku!“ zavřeštěl Sanders netrpělivě.

Brent pokrčil rameny a ukázal do pouště. „Tak si jdi. Nikdo tě přece nedrží.“

„Sám? zbláznil ses?! Jsem předem tuhej.“

„Tak vidíš.“

„Když půjdeme všichni, nabereme zásoby a zbraně. Z kopců se musíme dostat celkem v pohodě.“

„Opakuju znova: zbytečně nikoho neohrozím jenom proto, že několik desítek kiláků daleko možná něco je.“

„Nemluvíš za všechny,“ řekl Rostocki.

„Opravdu? Kdo chce pryč?“

Začalo sborové krčení rameny, následované vyhýbavými pohledy a vrcením hlavami.

„Ani ty, Graczyku?“ zaskuhral Sanders zklamaně.

„Víš, ještě asi nenastal ten správný čas.“ Blondák vyhýbavou odpovědí maskoval nechut' k utrpení dálkového pochodu.

„Třeba je tam voda,“ kontroval Sanders.

„Vodu našťestí pořád máme,“ řekl Garrett smířlivě.

„Takovou hnusnou močku! Já myslel čerstvou vodu! Pamatuješ si vůbec ještě, jak taková chutná?“

„Pořád lepší než nic.“

„To je bezvadný!“ vyprskl Sanders otráveně.

„Je to zbytečný, s těma nic nehne,“ řekl Rostocki jen tak do vzduchu. Tím také rozhovor skončil.

A protože byla dávno tma, skromný ohniček dohořel a třeskutá zima všem zalézala pod nehty a zavrtávala se do kostí jako vyhladovělý červotoč, debatní kroužek se záhy rozpadl a většina trosečníků, až na první hlídku, zalezla do spacáků a šla spát.

DEN SEDMÝ

I SEDMÝ DEN BYL PLNÝ PŘEKVAPENÍ a neobvyklých událostí, které se na zdeptané trosečníky nepřestávaly hrnout.

Po noční hlídce nezvykle čilý Jenkins vstal, šel si opláchnout obličej a narazil na rozpojenou hadici, která vedla vodu k elektrické pumpě. Vrhł se po ní jako dravec na drobného hlodavce.

„Do prdele, pomoc!“

Halasné zaječení a povyk zburcovaly polospící tábor. Horečná aktivita, která mezi osmi muži vypukla, však neměla dlouhého trvání.

Zjistilo se, že se uvolnila část spojeného potrubí blízko elektrické pumpy, vysmekla se a voda pak volně proudila ven. Brent přiškrtl přívod vody ocelovou svorkou, Sanders a Owen nasadili novou spojku a pořádně ji dotáhli.

„Máte tucha, kolik toho mohlo vytýct?“ utíral si zpocené čelo Graczyk a obhlížel mokrou skvrnu v rozrytém písku.

„To zjistíme jedine, když se někdo podívá do nádrží v lodi. Mohlo to být padesát litrů, ale klidně taky všechno,“ řekl Brent pohřebním tónem.

Dokonce i on se tvářil, že je napůl smířený s nepříjemnostmi, které se postupně vršily jedna na druhou.

„Můžete mi, kurva, vysvětlit, jak je to možný?“ sevřel pěsti Graczyk.

„Samospádem,“ odpověděl mu Owen. „Nádrže jsou nahoře a hadice z nich vedou dolů. Voda prostě vytekla.“

„Já jsem je smontoval pořádně!“ ohradil se rozčileně Rostocki, když po něm šlehlo několik nevraživých pohledů. „Dvakrát jsem překontroloval všechny spoje!“

„Copak to nebylo slyšet?“ zavrčel Sanders.

Jenkins zavrtěl zamítavě hlavou.

„Vy jste měli hlídku jako poslední!“ obvinil je Graczyk nepřímo.

Rostocki to ale rozhodně popřel. „Žádné bublání, toho bychom si určitě všimli.“

„Hovno!“ vyštěkl Sanders. „Chrápali jste!“

„Tak to teda ne!“

Ale nikdo jim nevěřil. Ať se zapřísahali, jak chtěli.

Jinak si to totiž nedokázali vysvětlit.

„Dobrá, panstvo,“ zvýšil Brent hlas. „Kdo se dobrovolně hlásí na procházku do lodi? Ty, Garette?“

„Ani snad ne,“ snažil se desátník vyhnout nepříjemnému úkolu.

„Ale ano,“ řekl voják nesmlouvavě. „Jen o tom ještě nevíš!“

„To bude pěkně všivá rachota,“ nakrčil Owen nos.

„Udělat se to musí. Jdeš s ním?“

„Ale jo,“ zakřenil se svalovec neradostně. Graczyk zabublal skřípavým smíchem.

„Moc bych se nebavil,“ řekl Cortez dutě zpod přístřešku s terminálem. „Mám další jobovku!“

„Kurva, jenom jednu?“

Cortez blondáka ignoroval. „Počítač nereaguje.“

Brent ztěžka vydechl a přistoupil k tmavookému, který se usilovně hrbil nad klávesnicí. „Ukaž, pusť mě k tomu.“

„Nevím, čím to je, vyzkoušel jsem všechno možné.“

Ani Brentovi se nepodařilo oživit ztmavlou obrazovku monitoru. Dokonce se neobjevila značka kurzoru, ačkoliv přenosný terminál byl v pořádku.

„Chyba je někde jinde,“ konstatoval Cortez. „Nejspíš v počítači.“

Brent ustaraně souhlasil. „To nám chybělo.“

„Když už budeme v lodi, mrknem se na to,“ nabídl se bez zvláštního nadšení Garrett.

„Pochopitelně.“

Owen se vymrštil a přehnaně zasalutoval.

Graczykovi znovu zacukaly koutky.

Za hodinu bylo všechno jasné.

„Tak jak?“ chtěl vědět Rostocki, sotva se Owen a Garrett vypotáceli z vraku kosmické lodi, skoro polomrtví vedrem a znechucením.

Na obzoru byl evidentně malér.

To poznal každý, kdo se jim jen letmo podíval do tváří.

„Co je?“ zahučel Brent podezíravě.

„Je to posraným navrch,“ utrousil napůl huby Garrett, zatímco ze sebe strhával skrz naskrz propocené a páchnoucí oblečení.

„Jo?“

Owen do sebe lačně obrátil poloplnou láhev vody a malým zbytkem na dně si postříkal obličej. „Nejdřív ten počítač.“

„Co je s ním?“ zamrkal přihloupě Rostocki.

„Je v prdeli,“ oznámil lakonicky Garrett a praštil sebou do stínu.

„Vyhořel... nejspíš,“ připojil se Owen.

„Proč si to, kurva, myslíš?“

„Hned vedle pilotní kabiny je vstup do bezpečnostní zóny palubního počítače. Ty dveře nejsou tak docela hermetické, ráh se asi při nárazu Tecory trochu zkroutil, protože zpod nich uniká několik proužků hodně štiplavého kouře. I na dotek jsou pořádně rozpálené – na druhý straně musí být pekelně žár.“

„Vy jste se nepokusili dostat dovnitř?“ Sanders to jaksi nechápal.

„Ne. Radši jsme odtamtud urychleně vypadli.“

„Ale třeba by šel zachránit!“

„Jestli se chceš mermomocí usmažit, běž si tam sám.“ Garrett zavrtěl podrážděně hlavou.

Owen trhl rameny. „Matka se definitivně odporoučela, budiž jí země lehká.“

„Země?“ vykulil oči Jenkins.

„To se tak říká,“ vzdechl Owen unaveně.

„A máme po přísunu informací, víc se nedozvíme.“ Cortez našťavaně smetl klávesnici do písku.

„Snažila se, buďme jí za to vděční,“ sepnul dlaně Brent.

„Amen,“ zašeptal nevesele Garrett s očima upřenýma do prověšené plachty nad sebou.

„Kecy!“ uplivil si Graczyk. „A co voda, o tu jde především!“

Všechny pohledy se upřely na Owena.

„Většina jí je pryč.“

Přímá a krátká věta bez konejšivého obalu.

Brent ucítil, jak se mu v krku usadil obrovský ostnatý knedlík. Sanders sevřel pěsti, až mu zbělely klouby, Cortezovi ještě víc vystoupily lícní kosti.

„Kolik?“ pípнул Rostocki.

„Zbylo tak sto litrů... odhadem,“ řekl Garrett.

„Nemám sílu se ani něčemu divit,“ prohlásil Brent hluše.

Bylo to jasné.

Rozhostilo se nevěřící ticho.

„Říkám to furt, jsme v prdeli.“ Blondák plácl dlaněmi o sebe a ukázal na strupovatý trup Tecory. „Nejspíš jsme měli skapat už tam. Bylo by to zdaleka snadnější a určitě mnohem pohodlnější.“

„Kuš,“ řekl Jenkins, ale nemyslel to vážně.

„Která zrudá?!“ zavyl bezmocným vztekem a zoufalstvím Rostocki.

„Ty hadice byly čistě rozpojený, žádný násilí,“ řekl Brent pomalu.

„Co tím myslíš?“ vydechl Jenkins opatrně.

„To je zřejmý: žádná fantasmagorická potvora, tohle má na svědomí člověk, nikdo jiný.“

„Naznačuješ, že někdo z nás?“ ujišťoval se Rostocki.

„Víš snad o někom dalším?“ uchechtl se Owen ironicky.

„A úmyslně,“ doplnil Brent.

„Jakej pitomej blázen by toho byl schopnej?“ rozhodil ruce Cortez.

„Odepsal by přece i sám sebe!“

„Pošuk zůstane pošukem,“ zafilozofoval Graczyk nezvykle. „Do hlavy mu nevidíš.“

„Možná o blázna nejde,“ řekl Brent, „alespoň ne v klasickém slova smyslu. Událost má svůj přesný cíl.“

Bylo ticho.

Zvědavé, nedůvěřivé a vysloveně nepřátelské.

„Ty o tom něco víš?“ podrbl se Jenkins na špičaté bradě.

Voják nakrčil koutky úst. „Nejsem si jistý, jestli vůbec něco vím.“

„Vymáčkni se, kurva!“ zamečel blondák.

„Kupříkladu chtěl někdo docílit toho, abychom se museli sbalit a vypadnout. Dal nám tím pořádný důvod odejít.“

„No jasan,“ přisvědčil Garrett.

Graczyk se zatvářil jako soudce inkvizičního soudu. „Viděl někdo někoho, jak se motá u tý blbý pumpy?“

„Jenkins má pelech nejbliž,“ utrousil Sanders.

„Nehnul se ze spacáku na krok,“ oponoval mu Rostocki.

„Každopádně trochu moc náhod najednou, nemyslíte?“ zahučel Owen.

„Kdoví...“ zamumlal významně Graczyk.

„Co, Sandersi?“ zapředl Garrett.

„Co, co já?“ rozčilil se hubeňour. Málem vyskočil na nohy.

„Pokud se pamatuju, včera jsi byl vehementním a skoro jediným zastáncem výpravy na planiny.“

„Snad si nemyslíte, že já...?!“

„Nikdo si nic nemyslí,“ snažil se ho uklidnit Brent.

„To je teda paráda,“ řekl Sanders a zapátral pohledem v tvářích kolem sebe.

Nehybné výrazy mu však mnoho neprozradily.

Najít obětího beránka a viníka v jedné osobě je přece tak jednoduché!

Owen zvedl ruce a protáhl se, až mu zapraštěly obratle. „Rozsudek byl přečtenej a popravčí četa nabíjí kvéry.“

Rostocki se rozhlédl po strhaných a vyčerpaných trosečnících. „Jsme odepsaní.“

Sanders a Rostocki začali jako na objednávku hlasitě pokřikovat, Garrettovi se ve tváři usadil vyděšený výraz. Jenkins upadl do zarytého mlčení. Zatvářil se tajemně, jako by se ho ten rozruch pod rozpáleným ranním sluncem netýkal.

„Bez fungujícího radiomajáku nás jen tak nenajdou. Co teda zbejvá?“ Cortez si přejel hrubou dlaní po čele.

„Najít náhradní čip do recyklátoru nebo čerstvou vodu,“ řekl klidně Brent.

„V týhle na troud vyschlý pustině?“ vyjekl hystericky Sanders.

Brent mu chtěl odpovědět, ale nedostal k tomu příležitost.

Cortez prudce zdvihl ruku. „Ticho!“

Voják sklapl otevřená ústa a znepokojeně se na něj podíval.

Vesmírný pirát upíral oči k nebi, do tváře vtištěný hluboce nepřítomný výraz.

„Co kurva...“ začal Graczyk.

„Vy to necítíte?“ pronesl potichu Cortez.

Všichni na něj překvapeně zírali.

„Vibrace!“ řekl najednou Owen.

„Kde?“ vyhrkl Rostocki a dlaní se dotkl země.

„Ve vzduchu!“

Zmateně se rozhlíželi, snažili se zachytit to, co vnímali ti dva.

Nebyly to však vibrace v pravém slova smyslu. Šlo spíš o nízkofrekvenční zvukové vlny, jež byly pro lidské ucho nezachytitelné.

Šířily se atmosférou planety, nabývaly na intenzitě a velice pomalu se posunovaly zvukovým spektrem.

„Taky to cejtím!“ vyhekl Sanders.

Brent dostal zvláštní pocit. Natáhl ruku přímo před sebe a do dlaně, jako do malé plachty, zachytil tepavý příliv energie. Připomínalo to neslyšné bušení obrovského neviditelného srdce.

Bylo to strašlivé.

„Prokristapána, co to je?!“ zaječel Rostocki.

Trvalo skoro půl minuty, než se hluboký basový zvuk stal slyšitelným a změnil se v dunivý, stále sílící rachot.

„Jde to odtamtud!“ vyhrkl Garrett a ukázal jihovýchodním směrem.

Všichni vyskočili na nohy, vylezli zpod primitivních přístřešků. Obloha však byla až na velké bělostně žhnoucí slunce prázdná.

Přesto neidentifikovatelné hučení získávalo na intenzitě.

Něco se blížilo.

A velice rychle.

Rostockimu to připomínalo roztácející se vřeteno gigantické turbíny, Sandersovi se vybavila představa několik kilometrů dlouhého nákladního vlaku uhánějícího zmrzlou pustinou marsovského severního pólu, Cortez si v duchu představil černé ústí tunelu podzemky, z kterého co chvíli vyletí souprava pomalovaná křiklavou směsicí barev zfetovaných sprejerů, a Brent uvázl v nepříjemné vzpomínce na ponuré zabahněné bojiště, kde v leže na břiše, po krk ponořený v kaluži stojaté vody, čekal, než mu nad hlavou přehřmí smršť dělostřelecké palby.

Owen zapíchl natažený prst do určitého místa oblohy. „Támhle!“

Osm polonahých a ušpiněných mužů stálo uprostřed nevzhledného tábora a zíralo na tmavou skvrnku, která se objevila vysoko nad jihovýchodním obzorem.

„Do hajzlu...“ zašeptal Cortez, ale ani sám sebe neslyšel.

Burácivý řev útočil jako vichřice nespoutané síly. Přímo cítili ten mohutný tlak, který se do nich opíral.

Skvrna vyrostla do velikosti obyčejného golfového míčku, protáhla se do délky a získala vzhled tupého kopí. Její špička zářila a plála oslnivým plamenem, který s prodlužující se vzdáleností přecházel v dlouhou, smolně černou kouřovou stopu.

Cosí velkého padalo z oblohy.

„Kurva, zasáhne nás to!“ zařval Graczyk a vyděšeně pouličil oči na zkázu řítící se z nebe.

„Ne!“ odpověděl stejně hlasitě Brent a mávl paží za sebe.

Sanders si zakryl oči, Rostocki se zhroutil na kolena.

Celý jejich vesmír zaplnil přibližující se drtivý rachot.

Ta věc narůstala a získávala na objemu, byla stále blíží a blíží. A pak zvuková kakofonie dostoupila vrcholu, ohnivá koule přeletěla během okamžiku v klesajícím oblouku napříč oblohou a zmizela za vrcholem kopce, pod kterým spočívala nehybná Tecora.

Hluk se překvapivě náhle vytratil.

„Proboha,“ dostal ze sebe Garrett otřeseně.

První se rozběhl Owen a za ním i ostatní. Utíkali táborem podél spáleného vraku, klopýtali o kameny a snažili se co nejrychleji dostat na místo, odkud by měli výhled na krajinu na druhé straně pohoří. Nejvíce pozadu zůstal Cortez, který nedokázal s poraněnou nohou běžet.

Byli sotva v polovině cesty, když zaslechli nezřetelnou ozvěnu dopadu neznámého tělesa, a vzápětí se přihnala tlaková vlna způsobená jeho průletem atmosférou planety.

Přestože musela urazit desítky kilometrů, měla stále dost síly.

„Bacha!“ zařval Owen.

S ječivým sykotem se v údolí zvedla vysoká stěna prachu a jemného písku, vyletěla nahoru do svahu a narazila do nich jako rozjetý taran. Rozhodila je doslova jako kuželky.

Hučící příliv se přes ně převálil a vpadl do tábora, kde strhal všechny přístřešky, bral s sebou deky a spoustu lehčích věcí. Papíry, kartony a útržky látek zavířily vzduchem.

Slunce se skrylo v hustém šedorezavém oparu, jeho svit potemněl.

Kašlající a nadávající postavy se zvedaly z míst, kam je tlaková vlna odhodila.

„Stalo se někomu něco?“ zahulákal Brent.

„Jsme v pořádku,“ odpovídali a třeli si s hekáním naražená místa.

Jenkins si tiše olizoval rozražený, silně krvácející ret.

Obešli loď a stanuli na vrcholu pohoří. Prach se zvolna usazoval a jim se naskytl pohled na jeho zvířené závoje, které v dálce pod nimi tvořily náznak neuvěřitelně širokého klínu, jehož protilehlé strany se sbíhaly do společného bodu až kdesi těsně pod obzorem.

Odtamtud se také majestátně zvedal temný, kupolovitý mrak.

Postávali v řadě vedle sebe a vrtěli hlavami.
„Co to asi bylo?“ pípl skoro nesměle Sanders.
Nevěděli, nebyli si tím jisti.

„Asteroid?“ nadhodil Rostocki.

„Ne,“ odmítl Brent.

„Tak co?“

Následovala hluchá pauza plná zlověstného ticha.

„Kosmická loď,“ řekl Garrett posléze.

Naprosto ohromení se vrátili do tábora.

Srovnali rozházená lůžka, vyklepali deky a spací pytle od písku, znovu vztyčili ubohé plátěné plachty, posbírali svou výstroj. Brent a Owen pečlivě rozebrali a vyčistili zbraně.

„Jak si můžeš bejt jistej, že to byla zrovna kosmická loď?“ obrátil se Sanders na Garettu.

Strážný pokrčil rameny. „Proletěla natolik blízko, že se to dalo zřetelně rozeznat.“

„Jo? Já jsem nic nepoznal.“

„Kdybys nezaryl rypák do písku, snad bys viděl líp,“ neodpustil si Owen pichlavou poznámku.

Sanders se rozhlédl po trosečnicích. „Je to tak jasné?“

Cortez a Brent nepatrně přikývli, Rostocki se zatvářil už méně přesvědčeně. Graczyk tentokrát neodporoval a Jenkins byl duchem kdesi mimo.

„Trochu divný, nemyslíte? Nejdříve se rozmázneme o tenhle kopec my a o necelých sedm dnů později se těsně kolem mihne další stroj. Rozhodně zvláštní!“

„Kdoví,“ řekl Cortez neurčitě. „Třeba to byl ten tvůj vytoužený zážrak, o který jsi žebal.“

„Pcha!“ uchechtl se Sanders.

„To ne,“ odporoval Rostocki. „Spíš šlo o znamení.“

„A čeho, vy chytráci?“

„To je přece evidentní, nezbývá celkem nic jinýho, než se spakovat a vypadnout z tohoto prašivýho kopce nadobro.“

Sanders rozšklebil hubu od ucha k uchu. „Snad ne tam, kam si myslím?“

Owen nepatrně trhnul hlavou.

„Na severozápad,“ řekl Brent klidně.

„Má to i svoje plus,“ spřádal Sanders ihned plány. „Až se dostaneme na pláň, můžeme se podívat i po té lodi, co před chvílí spadla.“

„Pochybuju, že z ní zbylo víc než hromada trosek,“ ucedil Jenkins pochmurně.

„Podívej se na nás, taky jsme zůstali naživu.“

„Kurevská náhoda,“ uplivil si Graczyk.

„Třeba.“

Blond'ák se posměšně zachechtal. „Chcete se dostat dolů a doufáte v to nejlepší, to chápu, ale nezapomněli jste náhodou, že tyhle dvě posraný slunce jsou pořádnej kus od Vnější hranice? Moc by mě zajímalo, jak nás odsud, i v tom nejlepším případě, někdo vytáhne.“

To byl trochu zádrhel, který se snažili vědomě přehlížet.

„Není to pravděpodobné, ale vyloučit se to nedá. Existuje možná malinká šance, že už tady má své předsunuté aktivity některá z průmyslových korporací.“ Rostocki se podrbl ve spleném chuchvalci vlasů. „Je všeobecně známo, jací jsou to bezohlední dravci.“

„Teoreticky jistě,“ prohlásil Garrett rozvážně.

„Pokud by byla záchranná výprava dostatečně opatrná a nepostupovala zbrkle nebo uspěchaně, mohli by se sem dostat,“ přitakal mu Cortez. „Jenomže k tomu potřebují přesné koordináty, a ty jim bez fungujícího spojení nemůžeme dodat.“

„I kdyby to všechno nakrásně vyšlo, stejně potrvá spousta času, než se podobně složitá mise zorganizuje.“ Jenkins se nepochopitelně vytrvale držel svého skepticismu.

„No a k tomu, abychom vydrželi, potřebujeme tu podělanou vodu.“ Graczyk se hlučně plácl do nahého stehna.

„Čím dřív, tím líp,“ dodal Owen.

„Bude tam?“ zamumlal Garrett a podíval se významně po Brentovi.

Voják pokrčil rameny. „Netuším, ale z praktického hlediska máme větší šance tam dole, než tady na vyprahlém kopci.“

A tím bylo rozhodnuto.

Zásadní návrhy přicházejí vždy velice rychle.

Prvořadé bylo získat zdroj nezkažené pitné vody a teprve pak se dalo uvažovat o dalším.

Urychleně byly dohodnuty podrobnosti a doladěny jemnější detaily.

Brent a Owen jako nejpraktičtější uvažující měli sice zprvu spoustu námitek a nejrůznějších doplňků, ale ostatní je hladce akceptovali.

Vždyť to bylo i v jejich zájmu.

Všichni, včetně Corteze a Jenkinse, se ještě dnes vydají severozápadním směrem tak, aby co nejdříve došli do podhůří a dostali se na planinu za tektonickým zlomem, jehož malá část se dala od Tecory zahlédnout pouhým okem. Půjdou od soumraku do úsvitu, kdy je noční teplota pro chůzi rozhodně přijatelnější než denní nesnesitelný žár. Během doby, kdy se na obloze pohybuje modrý veleobr, se budou snažit odpočívat pod plachtami, jež si s co nejnutnějším vybavením vezmou sebou. Cortez a Jenkins, pro které bude intenzivní námaha ostrých nočních přesunů v těžkém terénu nejhorší záprah, ponесou menší zátěž a také se jim v nutné míře přizpůsobí tempo pochodu.

Ale i tak to bude pekelně náročné.

Přibližný cíl jejich cesty ležel zhruba padesát kilometrů daleko, a i když bude terén příznivý, potrvá přinejmenším tři noci dostat se k němu. Při nenadálých potížích se může cesta na planiny protáhnout i na delší dobu.

S tím se nedalo nic dělat.

Tábor otrhaných trosečníků se rozhučel nebyvalou aktivitou.

Osm mužů se chystalo na rozhodně nejpodivnější výpravu, jakou kdy zažili. Výstroj, kterou si hodlali vzít s sebou, se utěšeně vršila. Nakonec musel zasáhnout Brent.

„Sbalte jen to absolutně nejnutnější,“ doporučoval. „Uvědomte si, že to ponесete na vlastních zádech desítky kilometrů daleko. Nikdo vám s ničím nepomůže, když odpadnete.“

Nakonec byli s balením hotovi. Lisované potraviny, několik sad první pomoci, trocha oblečení, tenké podložky a lehké spací pytle poskládané do malých balíčků. Pro každého jedna svítilna, náhradní zdroje a pár užitečných nástrojů. Také po čtyřech laminátových prutech pod čtvercové plachty. A hlavně voda, té museli v plastických lahvích unést co nejvíc. V neposlední řadě došlo i na zbraně. Jenkins se s relativně malou a lehkou pistolí mlčky smířil, ale Rostocki a překvapivě i Sanders brblali, protože se nechtěli s nadbytečnou váhou tahat.

Najednou jim vlastní ochrana a bezpečí před neznámem přišlo jako druhořadá záležitost. Pohodlí a lenost u nich získalo navrch.

To jim však Brent rázně zatřhl.

Připravili si oblečení pro chladnou noc. Vysoké odolné boty a opasky se spoustou pouzder – ty položili úplně navrch.

Veškerou výstroj poskládali rovnoměrně do velkých vaků. Přesto musel Brent každého zkontrolovat a dodatečně vyházet z bágků všechno, co nepovažoval za nejn nutnější.

Potom se zamyslel, podrbal se na hlavě a s menším zaváháním přidal ke své výbavě malý lékařský skener a Garrettovo GPS.

„Ty se s tím chceš vláčet?“ vyzvídál Sanders.

„Zvládnou to.“

„Ten diagnostík se může vždycky hodit,“ řekl Garrett. „Ukaž, dej mi ho, já ho ponesu. Nemám tolik věcí jako ty.“

„To chápu, ale to GépéeSko je zbytečná hovadina. Není k ničemu.“

„Skoro nic neváží, ale když k němu připojím tenhle nástavec, kterej dám až nahoru na věci, bude automaticky mapovat celou naši trasu. Má dosah asi dva kilometry.“

Sanders cosi nevlídného zavrčel.

Nezbývalo než čekat na soumrak.

Teprve tehdy budou moci vyrazit.

„Zvládneš to?“ zeptal se Brent, když se posadil vedle ustaraně se tvářícího Corteze. Přitáhl k sobě přenosnou kyslíkovou láhev s náustkem a pořádně se z ní nadechl.

„Ale ano,“ přikývl mezihvězdný pirát.

„Ať dělám, co dělám, nemůžu se zbavit starostí.“

„Zbývá jiná možnost? Myslíš, že jsem odvázanější z představy, že budu šlapat takovejch kiláků? Předem je mi blbě.“

„Vím,“ řekl vážně Brent, „ale jinak to nejde. Nenechám tebe ani Jenkinse samotné.“

„Na druhou stranu jsem rád. Asi bych se tady zbláznil.“

Brent poplácal Corteze po rameni, vstal a šel se podívat za úředníkem, který seděl shrbený na napěchovaném vaku stranou od ostatních.

„Co ty, Jenkinsi? Žádné vzrušení?“

Vyhublý muž omámeně vzhlédl a zkroutil ošklivě popraskané rty do pokřiveného úsměvu. Na několika místech mu do rašícího strniště steklo pár kapek jasně červené krve. Ačkoliv musel cítit bolest, nedal to na sobě znát. „Věřím, že je to nutné.“

„Důvěra potěší,“ sklonil Brent hlavu v nepatrně ironické úkloně. Z blízkého pohledu do Jenkinsovy tváře ho zamrazilo. „Poslyš, jak se cítíš? Je to horší nebo lepší?“

„Lepší než včera, mastičky zabraly. Sice to trochu svědčí, ale dá se to přezít. Taky se necejtím tak unavenej.“ Jenkins se slabě zašklebil, zdálo se, že to myslí vážně.

Oči se mu leskly.

„Fajn, že to svinstvo ustupuje. Vypadals dost strašidelně s těmi puchýři na obličejí a na krku. Potkat tě v noci, tak se spolehlivě leknu.“

„To já asi taky.“

„Nikdo si nestěžoval, že by se u něho podobné příznaky objevily.“

„Naštěstí to asi nebylo nakažlivé,“ prohodil lehce Jenkins a zahleděl se do plachty nad sebou.

Navzdory tónu svých bezstarostných slov se tak necítil. Musel se vši silou držet, aby odolal nutkání rozdrásat si kůži na krku, která ho chvílemi doslova nesnesitelně pálila. Skoro jako by hořela plamenem.

Ale v jednom měl pravdu.

Viditelné příznaky neznámé kožní choroby přece jen ustupovaly.

Konečně se přiblížila vymodlená chvíle soumraku. Modrá hvězda mizela za obzorem a teplota začala klesat. Trosečníci byli nervózní, snad je nakazil záchvat cestovní horečky. Čekala je velká změna dosavadního způsobu přežívání.

Bylo rozhodnuto, nastala ta správná chvíle.

„Tak jo, hoďte to na sebe,“ řekl pevně Brent. Sundal nohy z napěchovaného vaku a vstal.

Muži se o překot snažili být co nejrychlejší. Oblékli se do kalhot a triček, pevně zavázali vysoké boty. Pak si připnuli opasky, na záda hodili batohy, do rukou vzali pušky a byli připraveni.

Byla úleva, že se věci daly konečně do pohybu.

Brent si nadlehčil vak, pohnul několikrát zkusmo rameny, aby se usadil, a dotáhl široké popruhy. Křížem přes prsa si přehodil dva plné

bandalíry, sáhl na opaskovou sponu, aby se ujistil, že se cestou nerozepne. Posunul maličko závěs stehenního pouzdra s pistolí. To samé udělal na levé straně se sumkami na zásobníky. Šlo o to, jak všechnu tu výstroj co nejlépe vyvážit, aby mu na cestě nepřekážela.

Pět vězňů, jeden strážný a dva civilisté stáli obtěžkáni nákladem pod chladnoucím nebem. Objevily se první hvězdy.

Až na slabé praskavé zvuky bylo ticho.

Brent na Owenův tázavý pohled přikývl.

„Jdeme!“

Owen se postavil do čela zástupu a vyrazil severozápadním směrem přes kopec. Za něho se zařadil Garrett, následovaný Sandersem, Graczykem, Cortezem, Jenkinsem a Rostockim.

Brent ještě chvíli počkal a rozhlížel se po náhle pustém tábořišti.

Hromady beden a poloprázdných kontejnerů, plátěné a plastové pytle, cary nákladních sítí, stržené plachty a laminátové pruty trčící nakřivo z písku jako prsty zasypaných mrtvol. Kusy špinavého oblečení pohozené jako vysvlečené hadí kůže, smrdící zaschlým potem. Opuštěné pracovní boty, spousta prázdných plastových lahví na vodu. Osamělá pumpa a terminál zabořený bokem do písku, černá obrazovka monitoru. A nad tím vším se vypínající masa spáleného trupu transportní lodi SFPS Tecora.

Jednou provždy zmračená, odsouzená k truchlivě opuštěné věčnosti, jako evolucí vyrazený a odmítnutý prehistorický tvor.

Nechtěl ani pomyslet, co se nachází v jejím nitru.

Tuny hniјících těl, tuny masa, co byly ještě nedávno lidmi.

Představil si bílé vypasené červy a nezadržitelný rozklad. Lepkavě nasládlý smrad hniloby.

Potřásl hlavou.

Krátký zástup trosečníků pohltilo narudlé šero. Pouze řada stop prozrazovala, kudy před minutou odešli.

Brent pohnul rameny, nadhodil si pohodlněji armádní pušku a bez ohlednutí vyrazil pryč.

Odcházel a doufal, že se sem nikdy nevrátí.

Odcházel a netušil, co pro něj osud jinde nachystal.

Klopýtali, zakopávali a škobrtali tmou.

Brent nepovolil rozsvítit víc než jednu svítilnu, kterou nesl ten, co šel první. Ostatní se tudíž mačkali v řadě za ním a snažili se dívat pozorně pod nohy. Rozestupy nezůstávaly většinou větší než na délku paže, aby měli alespoň něco z rozptýleného světla vpředu.

Nebyla to žádná legrace, jak se zprvu bláhově domnívali. Přes temeno kopce a pak dolů se šlo hladce. Terén tvořil písek a malé kameny, které nijak vážně nebránily v chůzi. Jenže po zhruba šesti kilometrech, kdy překonali první mělké údolí, se země začala stávat členitější, hladký písek vystřídal nejprve šterk a po další hodině chůze balvany, které výrazným způsobem znepříjemňovaly a zpomalovaly postup.

Nyní, když do úsvitu nezbývalo mnoho času, byli naprosto vyčerpaní.

Sotva zvedali těžké a rozbolavělé nohy, každý krok je stál nezměrné úsilí. Pohybovali se na kraji fyzického zhroucení úplně automaticky, podobni spíš porouchaným strojům než normálním lidským bytostem. Dávno by se na všechno vykašlali a svalili se k odpočinku, nebýt Brenta, který je – až na několik krátkých zastávek, kdy se ani nesměli posadit – popoháněl neustále vpřed. Graczyk, Sanders a Rostocki zpočátku nadávali, ale pak jim došla síla vydávat jakékoliv zvuky. Garrett a zvláště Owen se mlčky drželi a nestěžovali si, ale i oni měli pocit, že při následujícím kroku musejí definitivně vypustit duši. Jenže svaly je nezhradily po desátém ani po tisícím našlápnutí. Prostě se mechanicky plahočili dál.

Nejhůře na tom byli podle očekávání Cortez a Jenkins. Pirát pro poraněnou nohu, která mu bránila v normální chůzi, a civilista pro celkové tělesné vyčerpání. Přesto si nikdo z nich ani jednou nepostěžoval a nepoprosil o zastavení. Snažili se a šli.

Duševně se dávno odpoutali od běžné reality. Jinak by nevydrželi.

Nejčerstvější byl naopak Brent, kterému se nyní zúročovaly roky tvrdého výcviku. Byl unavený a chodidla ho nesnesitelně pálila, ale stále rozumně uvažoval a řídil postup skupiny. Za normálních okolností by si mohl i pohvizdovat, ale půlroční pobyt ve vězeňské cele se na něm nepříznivě podepsal.

Nebyl v takové kondici jako kdysi.

Do ramen ho dřely popruhy nepohodlného vaku. Rozbolavělé svaly se trásly únavou, protestovaly, tu a tam problesklo ohnivé vlákenko

chvilkové křeče. Šel první, ztlumeným světlem ozařoval zem, aby ostatní alespoň viděli, kam šlapou.

Zoufale postrádal technické prostředky pro noční vidění. Mít je, nepotřeboval by náhražkové osvětlení, které stejně nebylo k ničemu. Rozsvícená baterka pouze vyvolávala nepříjemné mravenčení podél páteře. Nejraději by ji zhasnul, ale to by za noc velkou vzdálenost neurazili.

Co by dal za standardní polní výbavu obyčejného výsadkáře.

Dost stesků. Musí si poradit s tím, co má k dispozici.

Uhnul z řady a podal svítilnu Garrettovi. Ten ji mechanicky převzal a pokračoval bez zastavení dál.

Brent zůstal stát na místě a v narudlém šerosvitu pozoroval muže, kteří se kolem něho plahočili.

Vypadali žalostně.

Občas některý zakopl, špatně došlápl, jejich vratký a vyčerpaný krok hrozil mnohdy ošklivým pádem.

Což se párkrát i stalo, ale prozatím se to obešlo bez vážnějších zranění.

Trocha oděrek a naražených končetin, které musel při kratičkých zastávkách ošetřit.

Pach krve je cítit zdaleka.

Nechal řadu přejít a vyrazil souběžně s ní. Nepotřeboval tolik světla, aby mohl jít sám ve složitém terénu.

Využíval hlavně svůj cit pro pohyb a orientaci.

Opatrně nakračoval, automatickou pušku nesl křížem přes tělo, hlaveň mírně k zemi, botku pažby opřenou zlehka o pravé rameno. Bedlivě se rozhlížel, naštěstí od chvíle, kdy vyrazili od Tecory, nic podezřelého nezaznamenal.

To bylo potěšující, vyvozovat se z toho však nic moc nedalo.

Neměl příliš ponětí o čase. Za těch pár dní se ještě nestačil sžít se zdejšími denními cykly, ale úsvit nemohl být daleko.

Ohlédl se přes rameno. Nezískávaly hvězdy na východě poněkud bleďší odstín?

Snad. Přesto se rozhodl nedat pokyn k vytouženému zastavení.

Ještě chvíli musejí vydržet.

Uplynula další z nekonečných půlhodin a tenký proužek nad východním obzorem začal opravdu světlat. Už je nemělo cenu trápit. Okolní prostor se zdál být stejně dobrý jako kterýkoliv jiný.

„Stůjte, pro dnešek končíme!“

Řada se s trhnutím zastavila, muži zůstali shrbeně stát, jako by nemohli uvěřit tomu, co právě slyšeli.

Brent k nim došel. „Připravte si ležení.“

Vyčerpáním rozechvělé postavy se svezly k zemi jako zahozené hadrové loutky.

DEN OSMÝ

Nesnesitelně rozpálené poledne je zastihlo bezvládně schoulené v kouscích stínů, které jim poskytovaly plachty zavěšené na prutech zaražených mezi kamením. Snad to byl klam, ale vedro v ploché prohlubni mezi vrcholky nevysokých kopců se zdálo být mnohem horší a nesnesitelnější než u vraku jejich bývalé lodi.

Těsně před rozbřeskem vyškráblí ze dna poslední roztroušené zbytečky sil a každý si očistil dva metry čtvereční pouště od kamení a nepohodlného šterku. Rozložili tenké matrace, zatloukli v jejich rozích přes metr dlouhé tyče, pověsili plachty. Kdo na tom byl skutečně dobře – jako Brent a Owen – vykopal si v nepoddajné půdě zhruba třicet čísel hlubokou prohlubeň a teprve do ní umístil své lůžko. Získal tak nad sebou víc prostoru a určitou naději, že ho mělká díra uchrání před tou nejhorší výhní.

Navzdory vyčerpání spali poměrně krátce, jen pouhých pár hodin od úsvitu, dokud teplota nevystoupala do obvyklé smrtící výše. Poté jenom polehávali, případně se občas posadili.

Během nočního pochodu viděli z okolní krajiny sotva něco víc než bizarně tvarované balvany, ale ani ve světle denního slunce nemělo cenu zkoušet zahlédnout cíl jejich cesty. Provizorní tábor sice rozbili hned pod nejvyšším vrcholkem široko daleko, ale ten se nacházel se spoustou jiných, jemu podobných, v rozsáhlé kruhovitě kotlině, jejíž pozvolně stoupající stěny se vypínaly výš než jejich současné stanoviště.

Pokus vydat se za světla na její okraj, odkud by mohli nahlédnout do pouštních planin, by také mohl být jejich posledním. Bylo by to čiré bláznovství.

Čekali na soumrak.

Rostocki se s hekáním zvedl na loktech a malátným pohybem si přitáhl jednu láhev s vodou. Obličej plný odřenin, které vznikly při nočním uklouznutí na drolivém lávovém poli, se mu leskl potem. Odšrouboval víčko, přiložil ji ke rtům a žíznivě polykal.

„Přestaň, okamžitě to polož!“ varoval ho Brent.

Inženýr po něm sekl ztrhaným pohledem, ale vodu po krátkém zaváhám neochotně odložil.

„Čím víc v tomhle suchém podnebí vypiješ, tím víc se budeš potit. Já myslel, že si to uvědomuješ.“

„Ale jo... prostě to dál nejde.“

„Nesliboval jsem žádnou procházku. Zásoby vody jsou omezené, musí se s ní šetřit.“

Rostocki se malátně sesunul, hlavu položil na složenou bundu. Oči upřel do prázdna.

„Hele, vojáčku,“ zajímal se Sanders, „kolik jsme našlapali?“

„Dvacet kilometrů plus mínus,“ řekl Brent.

„A to je hodně nebo málo?“

„Jak se to vezme.“

„Byl to záhul,“ ozval se Graczyk, který se probral z otupělosti do normálního světa.

„Jestli terén vydrží a nepříhoda se nic, co bychom nezvládli, urazíme tuhle noc asi zhruba stejnou vzdálenost.“

„O tom vážně pochybuju,“ přidal se Garrett. „Budu rád, když se dokážu vůbec postavit na nohy, natož se courat takovou dálku.“

„To se vám zdá,“ řekl Brent. „Je to jen záležitost stavu mysli, tělo se přizpůsobí. Něco o extrémních výkonech vím, můžete mi věřit.“

„S tím se jdi bodnout,“ uzavřel slibnou debatu Graczyk.

„Jsem napůl mrtvej...“ zaskuhral Sanders jako opožděná ozvěna.

„To ještě nic není,“ zamračil se Owen.

Hubeňour si dlaněmi promnul obličej. „Až mě pustěj z Lefortova, budu sekat latinu, fakt.“

„Tomu věř!“ uchechtl se blondák.

Sanders si ho nevšímal. „Mám velký plány, člověče! Naštěstí jsem si stačil ulít trochu peněz, který nevyčmuchali ani federální fízlové. Není to nic moc, ale na nějakej čas mi budou spolehlivě stačit.“

„To máš teda z prdele kliku. Co s nima budeš dělat?“

„Pár měsíců si budu jenom užívat. Válet se, podívám se na pár zajímavějších míst, a tak.“

Garrett se jízlivě zasmál.

„Myslíš, že snad ne?!“

„Trochu předčasné takhle snít, ne?“

„A co mi sakra jinýho zbejvá?“

„Těžko říct.“

Do horka zaznívalo slabé cvakání, jak do sebe v Owenově velké dlani narážely ohlazené černé kamínky. Líně si s nimi pohazoval tak dlouho, až to ostatní přestali vnímat.

Oči měl přitom stále zavřené. Vypadal, že přemýšlí.

Brent se zvedl a začal se chystat. Žár uplynulého dne polevoval.

Vyklepal oblečení od písku a prachu, navlékl si kalhoty, obul boty. Sbalil těch pár drobností, které přes den potřeboval, složil plachtu a pruty připevnil dvěma nylonovými pásky ze strany svého vaku. Bedlivě opatrovanou pušku položil úplně navrch. Zvedl opasek s výstrojí a zapnul si ho kolem boků. Povytažením upravil kalhoty, řemínkem se suchým zipem připevnil k pravému stehnu pouzdro s pistolí.

„Porozhlédnu se trochu kolem, máte patnáct minut na to, abyste se připravili. Pak odcházím a je mi jedno, kdo tady zůstane.“

„Chováš se jako pitomej zupák,“ zavrčel Sanders.

„Jinak byste se nezvedli.“

„Nevedl si náhodou nějakej zkurveně pojebanej výcvikovej tábor?“ Graczyk se nedal přehlédnout.

„Ne, ale měl jsem podobnej flek vzít, když se nabízel. V tom případě bych tady nebyl.“

Popadl pušku s granátometem a bez ohlížení vyrazil pryč.

Sebevědomý a naprosto soběstačný.

Žádný z nich nakonec nezmeškal Brentův návrat, který se úmyslně o pár minut opozdil. Ve špinavých, ztrhaných a zarostlých tvářích se daly nalézt slaboučké stopy odhodlání.

Poháněla je zvědavost.

Vaky na zádech, zbraně připravené k výstřelu.

Brent zběžně obhlédl tábořiště. Nikde se nic nepovalovalo, odpadky byly pečlivě zahrabány, na odpadní jámu navršili hromádku větších kamenů.

„Kdo půjde první?“

„Třeba já,“ přihlásil se Rostocki.

„Dobře. Takže mezi támhlety dva kopce, ano?“

„Že seš si tak jistej,“ zabručel Sanders. „Absolutně nemám páru, kde jsem.“

„Naslouchám.“

„Cože?“

Brent rozhodil ruce. „Zemi, vzduchu, vodě...“ Owen plácl Sanderse po zádech.

„Kecá.“

Vyrazili.

Znovu a zas ta stejná, zoufale vysilující námaha monotónního pochodu cizorodou, exoticky zbarvenou temnotou. Vysoko nad hlavami tisíce drobných tvrdých světél nekonečně vzdálených hvězd uspořádaných do nečitelných obrazců. Skřípění zrněk křemičitého písku pod podrážkami pevných bot, namáhavě chraptivé dýchání skupinky tvrdohlavě postupujících mužů.

Obtížnost terénu, kterým šli po překonání okraje kotliny, se měnila. Od vysloveně jednoduchých a snadných pískových ploch až po vysoká skaliska a široké trhliny, jimž se museli pracně vyhýbat, aby udrželi správný směr. Zprvu skoro nepřekonatelná bolest v namožených svalech se během hodin zredukovala do tupého, slabě vnímaného pocitu na okraji vyčerpaného vědomí. Sestupovali a opět stoupali v pozvolných vlnách, jak překonávali jednotlivé kopce, ale k planinám se blížili.

Dalo se to poznat podle toho, že řídký, špatně dýchatelný vzduch nepatrně zhoustl a už nemuseli tak často používat tlakové lahve, aby dorovnali permanentní kyslíkový dluh.

Brent začal uvažovat o tom, že jich přinejmenším část odloží na nějakém dobře viditelném místě, které důkladně označí. Byla to lákavá myšlenka, poněvadž by se nemuseli tahat s takovou zátěží, a ten, kdo by se náhodou snad z nějakého důvodu vracel, si je bude moci vyzvednout a použít při cestě zpět.

Ano, to by šlo.

Přecházeli středem rozlehlé, příjemně rovné plochy z lehce našedlého písku, když planeta, která je hostila na svém povrchu, poprvé více než zřetelně vycenila zuby.

Garett, jdoucí vpředu, podivně zakolísal. Světlo jeho baterky poskočilo, utvořilo na zemi dlouhý světelný pruh a odrazilo se třpytivými jiskřičkami od balvanu protkaného stovkami křemenných žil.

Graczyk do něho málem narazil. „Kurva, co...“

Řada se zastavila.

Kolem desátníkových nohou to vypadalo, jako by se vařil samotný písek. Šedivá hmota se vzdouvala, ozval se sykot jemných zrnků. Nejdříve zmizely Garettovy boty, pak se během sekundy propadl až po kolena.

„Panebože!“ vyjekl Rostocki.

„Zpátky!“ zařval Brent a vrhl se dopředu. Shodil těžký vak ze zad, upustil pušku. Bokem narazil do Graczyka a odhodil ho stranou. Oba spadli, Brent se kotoulem převálil a ihned vyskočil na nohy.

Garett vězel skoro do půli stehů v klotajícím písku. Zatím nevydal ani hlásku, jen vykuleně zíral pod sebe a němě pohyboval rty.

„Vypadněte odsud!“ zařval znovu Brent a zuřivě mával na ostatní, aby ustoupili. „Pohněte!“

„Do prdele, pomozte mi...!“ vyjekl Garrett. Písek mu stoupal k rozkroku.

„Sandersi, lano!“ Brent udělal dva opatrné kroky a klekl si na všechny čtyři.

Hubeňour stál jako opařený.

„To lano, do hajzlu! Prober se!“

Owen přiskočil a strhl smotaný kotouč ze Sandersova batohu. Jeden konec hodil do natažené ruky.

Brent se posunul, jak nejvíc si troufl. Pod dlaněmi cítil, že se jindy pevná a stabilní písečná zrnka pohybují a převalují jako nespočetné myriády droboučkových kluzkých brouků. Rozmachem hodil lano po Garettovi, kterému syčivá masa dorážela skoro do pasu.

Naštěstí nepropadl panice a hystericky se nezmítal. Pouze přízračně zbělel v obličeji a jeho oči vypadaly tak veliké, až se zdálo, že mu musejí každým okamžikem vypadnout z důlků.

„Uvaž si to pod rameny!“

Desátník zachytil lano na první pokus, ale pohyboval se jako při zpomaleném záznamu.

„Prokristapána dělej, nebo tě nedokážeme vytáhnout!“

Garett si obtočil smyčku kolem trupu. Musel uvázat přinejmenším dva uzly, ale prsty se mu zoufale třásly. Přírodní past hučela tak hlasitě, že musel křičet, aby mu bylo rozumět. „Co to je, proboha?!“

„Tekutej písek!“

Uzly byly uvázány, ale planeta již svírala svou oběť kolem pasu.

Brent napjal lano a zkusmo zatáhl. Posunul se o tři metry dozadu. „Chyťte to a táhněte!“ zařval přes rameno. „Pomalů, plynule a bez cukání, nebo se nám vysmekne!“

Muži zabrali. Jenže ač by se zdálo, že to bude jednoduché, nešlo to.

Nepohnuli s Garettem ani o píd'. Bublající hmota ho dál hladově polykala a stahovala do svého nitra.

„Ježíšmarjá... dostaňte mě odsud!“

„Zaberte! Raz... dva... teď!“

Sedm trosečníků se snažilo ze všech sil. Prsty obtočené kolem tenkého provazu, svaly na předloktích napjaté, zaklonění do směru tahu, podrážky bot vyrývaly v ploché zemi hluboké rýhy. Funěli, lapali po dechu, ale zřetelnější výsledek se nedostavoval.

Desátník už ječel na celé kolo.

Přestával se ovládat. Smrt mu sevřela studené pařáty kolem krku.

Řval strachy o svůj život. Rukama plácal okolo sebe.

„Uklidni se a snaž se nehýbat! Jenom to ztěžuješ!“

Garett trochu polevil, vytřeštěným pohledem těkal po obrysech postav na opačném konci provazu.

Tah opět zesílil. Owen spolu s ostatními zabral jako tažný kuň, žíly na krku mu naběhly k prasknutí. Jedna dvě nekonečné sekundy a desátníkův sestup se zastavil. Planeta, která jej pohltila skoro až po prsa, se o něj prala.

Nechtěla se vzdát. Co mělo být její, nemínila vydat jen tak.

Napjatý provaz vibroval. Brent zbrcený potem od námahy a návalu adrenalinu se v duchu modlil, aby vydržel a nepovolil. To by byl konec.

Centimetr po centimetru, zoufale pomalu, se Garrett dostával ven ze zajetí. Šílící šedavá masa bublala a vyvěrala ze země ne nepodobná jakési parodii na vodní gejzír, hučela zklamáním jako podivná hladová šelma.

A pak byl v bezpečí. Ležel na pevném povrchu a lapal po dechu. Tam, kde ještě před několika okamžiky cíhala smrtelná léčka, se písek

uklidnil, několikrát se líně převalil a povrch pouště se vyhladil do nehybné plochosti.

Místo vypadalo jako předtím, naprosto všedně.

Neškodně.

Dokonale.

„Zvedejte se, padáme!“ zachraptěl Brent a pomáhal Garrettovi na nohy.

Ten se třásl jako křoví ve větru, sotva stál.

Posbírali popadanou a poztrácenou výstroj a co noha nohu mine odbočili k nejbližšímu kusu země posetému velkými balvany a štěrkem. Při každém kroku se pečlivě rozhlíželi, snažili se zachytit sebeslabší záchvěvy, které by signalizovaly hrozící nebezpečí.

Nakonec vyčerpaně popadali mezi kameny na okraji zrádné písčiny.

„Díky, že jste mě dostali ven,“ řekl Garrett chraptivým hlasem.

„Měl jsem tu podobný svinstvo čekat,“ řekl Brent zasmušile.

„Dobře to dopadlo,“ pokrčil rameny Owen.

„Trestuhodná nedbalost, která se nám málem vymstila. Kdyby Garrett zapadl ještě o pár centimetrů hlouběji, už bychom ho z toho nedostali.“ Brent si položil pušku přes kolena a začal ji čistit a zbavovat prachu, který se do ní dostal, když ji odhodil.

Garrett si ve světle ztlumené baterky prohlédl třesoucí ruce. Zuby mu stále divoce drkotaly.

Potil se. Malé kapičky mu i ve studené noci padaly ze špičky nosu k nohám a na kalhoty.

„Alba je daleko hnusnější svět a kaverny tekutého písku jsou tam běžnou záležitostí. Co už v nich zmizelo lidí i techniky.“

Owen si prohrábl kratčoučký porost na vršku hlavy. „Slyšel jsem. Naštěstí jsem se na Albě ocitl pouze jednou, a to ještě pouze při přestupu.“

„Odporný sucho a vedro, zrovna jako tady,“ řekl Sanders. „A na obloze děsná spousta sluncí. Nehlídáš se a během chvilky máš kůži spálenou na uhel. Ultrafialový záření tam prej vážej rovnou na tuny.“

„A jak si asi myslíš, že to vypadá tady?“ řekl Rostocki prorocky. „Zdejší atmosféra jako ochrana za moc nestojí, ta modrá koule do nás pere gama paprsky jako divá.“

„Hned jsem tušil, že to perfektní opálení není úplně košer,“ utrousil Gracyk a prohlížel si ztmavlou kůži na rukou.

„Bud' rád, že si nevidíš na ksicht,“ utrousil Owen.

„Nápodobně,“ odsekl blondák zuřivě.

Brent přikývl a složil zbraň dohromady. „Půjdeme, máme před sebou pořádnou štreku. Owene, ty jako první.“

„Podle rozkazu!“

„Za ním budeš ty, Garette, ale dávej si pozor na odstup. Takovejch sedm metrů by podle mého mělo stačit.“ Desátník mlčky přikývl.

Zástup se seřadil a Brent si stoupl až na samotný konec. Snadným a lákavým plochám se budou pečlivě vyhýbat. Pomalejší a obtížnější cesta bude zároveň jistější.

Graczyk, který zaujal pozici třetího, se naklonil ke Garettovi.

„Helfnul jsem ti, i když bych tě radši viděl bradou vzhůru, víš?“

„Je mi to jasný,“ zamručel desátník unaveně. Neměl nejmenší chuť se hádat.

Zjevně spokojený blondák prodloužil mezeru mezi nimi. Představa, jak se mu přes zoufale křičící rty hrne do krku záplava suchého pouštního písku, který chutná jako moučka z rozdrčených kostí, se mu hnusila. Sejit takovou smrtí... to teda ne.

Nechtěně se otrásl.

O pár kilometrů dál velké balvany skončily a cestu jim zahradila rovná plocha.

Brent dal pokyn k zastavení.

„Je docela malá,“ zabrblal Rostocki a svítil na čelo kamenného jazyka, který končil uprostřed písčitého oka.

„Právě proto. Je to ideální past.“

„Takhle se ale budeme muset vrátit přinejmenším o kilometr,“ řekl Sanders otráveně. „Jinde není vhodný přechod. Ztratíme tím spoustu času.“

„Hodláš předčasně zhebnout? Tak prosím, jdi si.“ Brent ukázal na pevný břeh, který se zvedal sotva deset metrů od nich.

To samozřejmě hubeňour riskovat nechtěl. Proto jen zavrtěl odmítavě hlavou.

„Předtím, než to málem dostalo Garetta, jsme jich přešli spousty a taky se nic nestalo. Tak proč právě tady?“ Rostockimu se nelíbila

představa, jak se plahočí zpátky a hledají jinou cestu kvůli troše na jemno zvětralého pískovce.

„Měli jsme prostě štěstí,“ konstatoval Owen lakonicky.

Graczyk prozíravě mlčel. Pušku pověšenou na prsou, prsty zaháknuté za řemeny, mírně nahnutý dopředu, aby vyrovnal tíhu vaku na zádech.

„Hej, Brente, jaktože seš si tím tak jistej?“

„Nebezpečí já poznám. Koukej se!“ Voják zvedl kámen velký jako pěst, rozmáchl se a vysokým obloukem jej poslal doprostřed písčiny.

Úlomek žuly dopadl s tichým žuchnutím. Sypká hmota hladově zabublala, vzkypěla a kámen zmizel, jako by se nad ním zavřela vodní hladina.

Sekunda dvě a byl zase klid.

Tmavá tichá noc, mráz a nehybný vzduch. Bílé světlo baterek.

„Má ještě někdo nějakou připomínku?“ zeptal se Brent neutrálně.

Sanders pokrčil rezignovaně rameny, Rostocki potřásl hlavou.

Ostatní se mlčky otočili a vydali se zpátky po vlastních stopách.

Nepočetná řada ozbrojených mužů zmizela v narudlých stínech. Věky opuštěná krajina znovu osiřela. Hustou polévkou podivné tmy chvíli probleskovaly odlesky přenosné svítilny, ale i ty se posléze ztratily nadobro.

DEN DEVÁTÝ

„Nejvíc ze všeho lituju, že ten pitomej radiomaják nezůstal nahoře,“ řekl Sanders umíněně.

„Zbláznil ses, kámo, nebo co?“ opáčil překvapeně Graczyk.

„Ne, protože v tuhle chvíli jsem mohl bejt už třeba daleko odsud.“

„Jen se obelhávej a za chvíli tý pitomosti uvěříš. Přepadový komando by na nás nastoupilo s plnou parádou a vodsad' bychom uháněli sešněrovaný a zavřený ve stejnejch všivejch krabičkách, v jakejch jsme se sem dostali.“

„Začínám mít neodbytnej pocit, že by to bylo lepší, než si nechat smažit koule na tomhle zasraným kamení.“

„Tady se ti koule smažej, na Lefortovu by ti přimrzly k prdeli. To je prašť jako uhoď, nemyslíš?“

„V mém případě mírná změna k lepšímu.“ Sanders se uchechtl.

„Netoužím po ničem víc, než odtud vypadnout,“ řekl zpod svého přístřešku Rostocki. „Co bych dal za pohled na záchranný člun sestupující z oblohy.“

„Ty radši sklapni,“ poradil mu nevrle Graczyk. „Tobě by možná dali i nějakou přiblblou medaili.“

„Nic není vyloučeno. Tučná finanční prémie od firmy by nebyla vůbec na škodu.“

Grazcyk se obrátil na břicho.

Odpoledne se překulilo do své druhé poloviny. Ze spánku toho ani v tomto dni mnoho neměli. Žár byl ubíjející a desítky kamenných jehel, mezi nimiž tábořili, celkovou situaci ještě zhoršovaly. Kdyby na tom nebyli tak zle, mohli si připadat, že se nacházejí uprostřed zakletého lesa, kde místo stromů rostou zvláštní útvary z tmavého čediče.

Noc byla po příhodě s písečnou pastí klidná. Podle Brentova odhadu ušli pětadvacet kilometrů, než zastavili k dennímu odpočinku. K velkému skalnímu zlomu to nemohlo být víc než jeden noční pochod, ale úplně jistý si tím nebyl.

K večeru zkusí najít vyvýšený bod, ze kterého by se mohl rozhlédnout. Snad budou patrné nějaké podrobnosti.

„Jak vlastně vypadá to vaše Lefortovo?“ zeptal se náhle Rostocki.

„Pořád o něm melete, málem se tetelíte strachy, ale proč?“

„Zkurveně nejhnusnější lapák, jakej existuje,“ řekl Graczyk temně.

„Tys tam snad byl?“

„Ne.“

„Tak vidíš.“

„Ale slyšel sem od těch, co pobyt v Lefortovu přežili.“

„Je logický, že museli zůstat naživu, abys s nima mohl kecat.“

„Zkoušíš bejt vtipnej?“

„Vzhledem k situaci ani ne.“ Inženýr se uštěpačně zasmál. „Ví vůbec někdo něco?“

„Garette?“ obrátil se na desátníka Brent.

„No?“ zahuhlal nepřítomně bývalý strážný a stáhl ruku z obličeje.

„Co víš o Novém Lefortovu? Byls tam někdy?“

„Docela pravidelně,“ utrousil Garrett neochotně.

„A co?“

„Občas jsme tam lítali. Většinou s dodávkou nově odsouzených, nebo když jsme vyzvedávali ty, co jim skončil výkon trestu.“

„Hod' do placu pár zajímavostí.“

„Žádný podrobnosti neznám, ty se pečlivě tají. Nedostal jsem se jinam než do přestupový části a ubikací v centrálním orbitálním komplexu.“

„To nám stačí.“

„Třeba se, kurva, trochu ochladíme,“ zamumlal Graczyk.

Garett se s heknutím posadil, ruce opřel o pokrčená kolena. „Nové Lefortovo je planeta o velikosti pozemského Měsíce, kterou nedávno přebudovala Ruská federace na experimentální věznici s nejtěžší ostrahou. Oficiálně je vedena Federální vězeňskou službou, prakticky se však nachází pod správou Rusů. Povrch je skalnatý a velice nehostinný, bez přítomnosti jakékoliv fauny či flóry. Sporadicky tam přežívá několik druhů lišejníků a pro člověka neškodných bakterií.“

„Kde sakra vzala dýchatelnou atmosféru?“ protáhl se Sanders.

„Obrovské spousty povrchového i podpovrchového ledu, ve spojení s poměrně žhavým jádrem planety, zajišťují dobře dýchatelný vzduch. Tektonická aktivita je místy poměrně silná. Časté jsou větrné bouře, teploty se pohybují v rozmezí od čtyřiceti stupňů pod nulou do plus pěti – v závislosti na roční době.“

„Pěkná kosa.“

„Říkal jsem, že vám vejce umrznou.“ Blondák se podrbal v rozkroku.

„Planeta se pohybuje kolem malého slunce nižší hvězdné třídy, roční období tam jsou pouze dvě: devadesát sedm pozemských dní trvajících období tmy s nízkými teplotami a devadesát sedm dní světla s teplotami okolo nuly. Tato období se cyklicky střídají.“

„A proč právě tam?“

„Protože tenhle sluneční systém s jedinou oběžnicí je stranou ode všech běžných letových tras. Z toho důvodu je planeta mimořádně vhodná pro umístování nejhorších asociálních živlů, bez šance na jakýkoliv útěk.“

„Odevšad se dá prý utéct,“ nadhodil Rostocki.

Garett pokrčil rameny. „V tom je ten vtip. Lefortovo není klasická díra, jak si ji obvykle každý představuje. Žádné hluboké podzemí, opuštěné ostrovy nebo nepřístupné náhorní plošiny. Tady k výkonu trestu slouží kompletně celá planeta, která je jednou velkou věznicí. Na jejím povrchu není mimo osmi holých betonových přistávacích ploch vůbec nic umělého. Nenajdete tam žádné budovy, žádné obslužné stavby. Správní středisko věznice plus veškeré technologické zázemí, včetně kosmických doků, skladů a ubytoven stálého personálu, se nachází na rovníkové oběžné dráze.“

„Fakt?“ Rostocki se zdál být překvapen. „O ničem podobném jsem jaktěživ neslyšel.“

„Aby ne. Proto je mezi mukly tak extrémně oblíbená.“

„Ale nějaký dozor tam přece být musí, ne?“

„To ano. Nepřetržité monitorování povrchu v reálném čase zabezpečuje síť geostacionárních satelitů. Jsou to výkonné automaty, které s oblibou používá i armáda. Ty neustále informují operační službu v řídicím centru o veškerém dění na planetě a pohybu jednotlivých vězňů. Odsouzenci mají po dobu trestu implantovány miniaturní senzory. Bez odborného lékařského zákroku se jich nedá zbavit.“

„Rozumím tomu dobře, že všichni vězni mají neomezenou volnost pohybu?“

„Přesně.“

„Jak se jim zajišťují podmínky pro přežití?“

„Automatické zásobovací lodě dopravují v určených intervalech proviant a nezbytné ošacení na jednotlivé přistávací plochy. Vykládka a nakládka probíhá velice rychle a efektivně, vězni mají během přítomnosti lodi přísný zákaz vstupu do bezpečnostní zóny letiště. Při

porušení tohoto nařízení mohou být zastřeleni některou z automatických palubních zbraní.“

„Co když někdo z nich přesto pronikne do lodi?“

„To je vyloučené.“

„Ale co když přece?“

„Bez vědomí dálkové obsluhy se na palubu zásobovacího stroje nedá dostat. Ostatně, úmyslnou absenci vnitřní atmosféry během letu k orbitálnímu středisku těžko někdo vydejechá. Navíc jsou všechny lodě ponechány osmačtyřicet hodin mimo dosah komplexu v otevřeném kosmickém prostoru, než jsou přitaženy do doků. Nehermetický plášť a teplota blízká absolutní nule by spolehlivě zabila kohokoliv, kdo by se o podobně zoufalou akci pokusil. V případě potřeby se dá loď zničit i na dálku.“

„A stalo se to?“ zajímal se Graczyk.

Garett se poškrábal na zarostlé tváři. „Ano. Dokonce to bylo při jedné naší delší zastávce. Poprvé v životě jsem viděl člověka, který zemřel ve vzduchoprázdnu, a nebyl to rozhodně hezký pohled, věřte mi.“

„Tak vidíš, že se dá proniknout do zásobovací lodi nepozorovaně.“

„Nemyslím. Spíš odhaduju, že ho nechali do pendlu vlézt záměrně. Něco jako demonstrativní a velice názorný příklad.“

Inženýr zavrtěl hlavou. „Pěkný svinstvo.“

„Nutné informace jsou dodávány vězňům ve formě tištěných folií z organických materiálů, které se do čtyř dnů vlivem působení atmosférického kyslíku samovolně rozloží. Na povrch putují společně s dodávkami běžného proviantu. Co se týče nástrojů, jsou jim poskytovány v co nejmenší možné míře.“

„Takže bude logické, když mezi odsouzenými vznikají různá společenství.“

„Zřejmě.“

„Je to kurva tak,“ řekl opovržlivě Graczyk. „Jak bys asi chtěl sám přežít v takovém ledovém pekle, he? Vždycky potřebuješ někoho, kdo ti aspoň trochu píchne.“

Garett přikývl. „Neexistuje možnost okamžitého spojení s personálem věznice, a to ani v krizových případech. Život je tam primitivní, vězni jsou odkázáni sami na sebe. Slyšel jsem od strážných,

že se většinou sdružují do skupin, ale výjimečně se najdou odolní jedinci, kteří se ostatních straní a žijí izolovaně.“

„Jako obvykle; silní vládnou slabým,“ konstatoval nevzrušeně Owen.

„Asi ano, protože do násilných činů páchaných vězni se vedení věznice zásadně nevměšuje. V Novém Lefortovu platí, že veškeré osobní záležitosti si vyřizují odsouzení mezi sebou bez vnějšího zásahu. Je vedena pouze statistika a záznamy pro účely vnitřní informační databáze Federální vězeňské služby.“

„Úmrtnost tam musí být vysoká.“

„To si piš,“ vmísil se opět Graczyk.

„Díky drsným klimatickým podmínkám a soustředění nejhorších kriminálních živlů hodně vězňů nevydrží. Přežít tam víc než šest sedm pozemských let se pokládá za obdivuhodný výkon, desetileté a vyšší tresty se z drtivé většiny rovnají rozsudku smrti.“

„Moc prima, jen co je pravda,“ řekl Rostocki. „Myslím, že jsem slyšel dost. Snad se do Lefortova nikdy nedostanu.“

„Mě jsi taky nepotěšil,“ utrousil Sanders rozmrzele. „Momentálně nevím, jestli bych byl raději tady nebo tam.“

„Máte, co jste chtěli,“ ušklíbl se Garrett. „Kdybyste měli zájem, možná bych se ještě na nějaké mimořádně poutavé a pikantní podrobnosti dokázal rozpomenout.“

„Ne, díky. Bylo toho dost.“ Ani Brent nevypadal příliš nadšeně. Pětadvacetiletý trest se mu zdál jako naprostá věčnost, protekční a zasloužená vstupenka do předpeklí.

„Užívejte tepla, dokud můžete,“ zakřenil se posměšně Garrett.

„Drž hubu!“ opáčil Graczyk a zavřel rozbolavělé oči.

Modré slunce se jízlivě tetelilo na vymetené obloze a vzduch byl nehybný jako těžká duchna.

Byly to dvě hodiny, co Brent s Garettem odešli.

„Kde sakra jsou?“ zahučel Sanders nevrle. Seděl na sbalené výstroji a společně s ostatními čekal, až se ti dva vrátí.

Owen uhnul pohledem z načervenalé oblohy nad západním obzorem a přejel jím po tmavnoucí krajině bizarních výtvorů přírody. „Vrátí se, bez obav.“

„Jen aby,“ řekl pochybovačně Rostocki. „Mohlo se jim stát úplně cokoliv...“

„Jako že je něco sežralo?“

„Třeba.“

„Pochybuju. Tahle planeta je tutově prázdná jako kulečnickovej stůl. Není tu nic s tesáky ostrými jako břitva.“

„Nemusí to mít zrovna zuby,“ odfoukl pohrdavě inženýr.

„Oni se o sebe dokážou postarat.“

Jako odpověď v šeru cosi bouchlo, ozvala se série vzdálených ťuknutí, jak se ze svahu sypalo uvolněné kamení.

Rostocki nervózně vyskočil, brokovnici váhavě namířil do směru, odkud zvuk přicházel.

Owen se k němu nahnul, dlaní mu sklonil hlaveň k zemi. „To jsou oni.“

„Jistota je jistota,“ řekl Graczyk a odjistil vlastní samopal. Pojistka ostře cvakla.

Mezi skalními útvary, z nichž jeden připomínal zkroucenou stařenu a druhý protáhlou houbu, vyšly dvě postavy.

Brent jednou rukou zamával.

Rostocki vydechl úlevou a trochu uvolnil křečovitý postoj.

„Že vám to ale trvalo,“ uvítal je Owen.

„Všude je sice spousta vysokých skal, ale na žádnou se bez lan a skob nedá vylézt. Dlouho jsme hledali nějakou, na kterou by šlo vyšplhat i bez výstroje.“

„Našli?“

„Ano, ale žádnéj do nebes čníci velikán to nebyl.“

„Spíš takovej prcek, kterej se drolil přímo pod rukama,“ zasmál se Garrett.

„A?“

Brent nakrčil nos. „Jako obvykle; nic moc. Vypadá to, že zlom, ke kterému směřujeme, je poměrně blízko. Během noci bychom se k němu měli dostat.“

„Prima,“ řekl Owen.

„Bohužel, co je na planinách pod ním, to jsme nedokázali rozeznat.“

„Kurva, jak to?“ vyskočil Graczyk.

„Za prvé proto, že většina okolních skalisek je mnohem vyšší a prostor mezi nimi není bůhvíjaký. Výhled byl omezený, o pár kilometrů dál stejně všechno splývalo dohromady.“

„Bezva,“ utrousil Rostocki.

„Ani stopy po té lodi, a pokud jde o tmavší útvary, které jsme zahlédli z vrcholu pohoří, tak nic nevylučuju. Jestli mě zrak neklame, jsou stále tam a vzhledem ke vzdálenosti, kterou jsme zatím urazili, se i podstatně zvětšily. Alespoň některé musejí být dost velké.“

„To je rozhodně lepší informace,“ řekl Owen a hodil si objemný vak na záda. „Padáme, ať to máme za sebou.“

Potřetí se připravili k odchodu do šera.

Brent překontroloval, jako ostatně každý večer, zda je tábořiště v pořádku a nezůstaly po nich odpadky nebo příliš znatelné stopy. Zapnul mapovací přístroj, připevnil kulatou anténu velkou jako pěst na vršek batohu, připjal si těžký opasek.

Nakonec se postavil do čela krátkého zástupu špinavých a utahaných postav.

Dnešní noc půjde vpředu většinou on.

Po čtyřech nebo pěti hodinách se vystřídal s Garettem. Prapodivný kamenný les dávno skončil, nyní usilovně pochodovali strmým údolím, které kdysi dávno v čedičových svazích prorazila prudká řeka. Nebyla to žádná procházka, ale obrovské balvany na dně starodávného koryta se daly celkem snadno obcházet. Narazili i na několikametrové stupně, které spadaly příkře dolů, ale zvětralá skála se tak rozdrolila, že je bezpečně překonali.

Šlapali, jako by to dělali odjakživa. Bolesti ve svalech přesycených kyselinou mléčnou odeznívaly a jejich celková zdatnost dosáhla mnohem vyšší úrovně, než jakou disponovali při prvním dni pochodu.

Tehdy málem vypustili duši.

Vysoké a neschůdné svahy posléze ustoupily a oni procházeli napříč mírně zvlněnou planinou. Vysoká skaliska utápějící se v sytě rudém oparu zůstala za nimi.

Trosečníky vyburcoval z monotónní a otupující chůze rachot výstřelů.

Bylo to tak náhlé, ohlušující a matoucí, že mnozí vůbec nechápali, co se děje.

Civěli do tmy, neschopní pohybu, přijatelné reakce.

„Kryjte se!“ zařval Brent, který při druhé ráně vyklouzl z popruhů batohu, hmátl po pušce a bleskovým pohybem se odkulil za dva velké hranaté balvany.

Ohlušující ozvěna se převalila planinou a poté se vytratila. Kdosi vpředu, vypadalo to na Garetta, zařval. Ticho protrhla další krátká série ran.

Brokovnice.

Brent zachytil ve tmě nepatrné záblesky výstřelů. Jediné, co ho v tu podivnou chvíli napadlo, bylo, že došlo k napadení, kterého se podvědomě tolik obával.

Tep se mu v sekundě prudce zvýšil, okolo žaludku ucítil to dobře známé prázdno.

Opět nesrozumitelný výkřik. Asi Cortez.

Nedaleko sebe vycítil pohyb.

S prstem na spoušti se převalil, opatrně vyhlédl nad kámen a zkontroloval nejbližších pár metrů prostoru před sebou.

Nebyl to hledaný nepřítel. To se jen pomalejší jedinci snažili lépe ukrýt v plochem terénu.

Cosi bouchlo, kov narazil na kov.

Čtyři dunivé výstřely.

„Kurva, do hajzlu...!“ zavřeštěl Graczyk zmateně.

„Co se děje?!“ zahulákal zleva Owen.

Nikdo mu samozřejmě neodpověděl.

„Brente?!“

Voják se o kus posunul a změnil pozici. Musel dopředu.

„Nevím!“ vykřikl a zapadl do mělké prohlubně. Chtěl se dostat co nejbližší k místu střelby. Zpozoroval, jak se napravo vztyčila nezřetelná silueta. Málem po ní vypálil, než rozpoznal Rostockiho, který se snažil postavit – snad aby měl lepší rozhled.

„Všichni k zemi!“ zařval opakovaně Brent.

Inženýr sebou duchapřítomně praštil zpátky do písku.

„Owene?!“

„Na příjmu!“ houkl ze tmy odstřelovač.

„Ty vlevo, já vpravo!“

„Jasná věc!“

Brent vyskočil a obezřetně přeběhl několik metrů. „Cortezi, Garette?!“

Najednou se rozhostilo ticho.

Ti dva šli vpředu jako první a nyní se neozývali.

Dalších šest metrů. Po dlouhém skoku přistál těsně vedle Sanderse, který se skrýval v křivolakém příkopu. Kývl na něho.

Sanders zadýchaně vyfoukl nosem vzduch. Křečovitě svíral brokovnici, ale nevypadal na to, že by ji chtěl použít. Prstem naznačil pohyb v ose pochodu. Brent potřásl hlavou a zahleděl se udaným směrem. Červené šero malého slunce spíš mátló než pomáhalo.

Přesto... támhle!

V úzké prohlubni zaštitěné několika většími skalisky někdo ležel. Nehýbal se.

Brent to místo chvíli sledoval. Bylo to patnáct metrů ničím nechráněného kusu rovné plochy. Nebylo se kde schovat.

Bylo to jenom na něm.

„Kdyby něco, budeš mě krýt,“ zasykl k Sandersovi.

Odpověď mu bylo tiché souhlasné zamručení.

Owen by měl být na jeho úrovni. Brent se odrazil a prudce vyskočil na nohy. V nejasném šeru přeběhl sprinterskou rychlostí tu jasně danou vzdálenost, trochu zpomalil, skulil se přes pravé rameno a zastavil se až těsně vedle Garetta, který na něho třesl vydešená bělma.

Vmáčkl se k němu do mělké prolákliny.

Desátník se zdál být v pořádku. Prudkým oddechováním si vířil prach kolem obličeje. Navzdory mrazivému chladu byl tak zpocený, že to vypadalo, jako by právě vylezl zpod sprchy.

„Co se kruci stalo?“

„Tam...“ zachraptěl Garrett a trhl hlavou dopředu.

V nehybném vzduchu byl cítit ostrý pach povýstřelových zplodin, v písku se povalovaly prázdné plastové nábojnice.

Brent dlouhou dobu zkoumal nezřetelné stíny, které při zemi splývaly s hromadami kamení.

Dával si načas.

Být trpělivý – to se vyplácelo.

Uplynuly minuty, během nichž se snažil na něco přijít, ale marně. Nezachytil sebemenší náznak pohybu a neměl ani pocit nějakého zvláštního ohrožení. Instinkt mu napovídal, že jsou široko daleko sami.

„Útočník?“

„Jo,“ vydechl tak prudce Garrett, až se zajíkl. „Bylo to tam... velké a tmavé!“

„Jsi si jistý?“ přimhouřil oči Brent.

„Naprosto,“ prohlásil strážný rozhodně. Dech se mu zklidňoval, už neodfukoval tolik prachu. „Bylo to příkrčené a čekalo... na nás! Strašně jsem se vyděsil, bylo to jako by mě propíchlí ledovým rampouchem. Prostě jsem zpanikařil a začal mačkat spoušť.“

„Dobře. Kde je Cortez, šel hned za tebou.“

„Tady,“ ozvalo se polohlasem zprava.

Teprve nyní si ho Brent všiml, tak dokonale splýval s tmavým terénem.

Obrátil pozornost k němu. „Cortezi?“

Nepatrné zaváhání. „Já vlastně nevím... Garrett najednou vypálil, tak jsem sebou hned praštil. Snad tam něco bylo, když to říká. Však víš, jaký je chodit potmě. Všechno ti splývá, něco zmerčíš a jsi přesvědčenej, že to tam na tuty je, mrkneš, podíváš se na vteřinku stranou, a je to fuč.“

„Teď je klid, nic nepozoruju.“

„Pokud to bylo skutečný, Garrett to sundal. Zahlíd jsem, jak se fosforovka od něčeho odrazila.“

„Odrazila, chm... Owene?!“

„Podle mě čisto,“ zazněl ze tmy hluboký hlas.

„Když se tam nepodíváme, nic nezjistíme.“ Brent se postavil s puškou křížem přes tělo, hlaveň mírně skloněnou, pažbu opřenou o rameno.

„Všichni poslouchejte!“ vykřikl. „Rozsvítíme baterky, takže do nich moc nekoukejte, ať si zachováte alespoň trochu nočního vidění!“

Zazářilo umělé bílé světlo a v okruhu padesáti metrů vyhnalo plíživé stíny pryč z pouště.

Brent chvíli počkal a pak s Owenem prohledal metodicky metr po metru Garettem udanou výseč prostoru před stále zalehlou skupinou trosečníků. Ale ať byli pečliví jak chtěli, na nic zvláštního nenarazili. Neobjevili žádnou vychládající zdechlinu, nenalezli náznaky po

zranění, dokonce ani zem nenesla známky toho, že by se po ní cosi cizího pohybovalo.

Pouze osamělý kuželovitý balvan nesl několik čerstvých stop po zásazích.

Bylo to určité zklamání.

Vrátili se.

„Pokud na nás skutečně něco číhalo, je to pryč. Buď to Garrett nedostal nebo – a to je pravděpodobnější – ho nachytala vlastní představivost.“

„Opravdu nic?“ zahuhlal strážný zklamaně.

Cortez ho pleskl po zátylku. „Nic si z toho nedělej.“

Jenkins se zvláštně krákavě uchechtl.

„Je mi trapný, že jsem zbytečně plašil.“ Garrett doplnil trubkový zásobník pod hlavní.

Owen mávl rukou. „Lepší než bejt dokonale nevšímavej.“

Brent přikývl.

Díky pozdní hodině a únavě vzrušení, které je tak nabudilo, rychle vyšumělo. Muži se seřadili do zástupu a opět vyrazili na cestu. Tentokrát se do čela postavil Owen a Garrett rád zaujal pozici ve středu útvaru.

Ale i tak bylo o poznání obtížnější setrvat v klidu. Občas sebou někdo při chůzi poplašeně trhl a nervózně zamžoural do okolní neprostupné noci.

Ta myšlenka byla neodbytná.

Co kdyby?

Owenovo světlo několikrát zašvenkovalo ze strany na stranu. Svalovec zdvihl zaťatou pěst do výše hlavy a zastavil se. Klesl na jedno koleno.

Řada se s trhnutím zastavila.

Owenova baterka zhasla.

„Obrana!“ zasyčel Brent.

Muži se rozestoupili do půlkruhu, zaklekli s tvářemi obrácenými směrem ven, pušky zapřeli o ramena. Nebylo to nic rychlého ani nijak zvlášť secvičeného, ale v mezích okolností to muselo stačit.

Ohnuté ukazováčky se dotkly chladných spouští. Obavy a neurčitý strach – to bolavé prázdno kolem žaludku – se přihnaly jako splašené stádo.

Brent se přesunul těsně za Owena.

„Cejtím něco ve vzduchu,“ šeptl svalovec potichu.

Voják ostražitě zavěťřil.

„Já ne,“ řekl po chvíli.

„Tak jsem to nemyslel.“ Owen otáčel mírně hlavou a očima těkal kolem sebe.

„Upřesni to!“

„Něco není v pořádku.“

„Kde?“

„Konkrétně tady.“

Brent se rozhlížel, co mu tma dovolovala, ale vyschlá poušť se mu zdála naprosto stejná jako obvykle.

„Hej, o co jde?“ houknul potichu Sanders.

„Owene?“

„Je mi líto, nedokážu to určit.“

„Že by Garrettův syndrom?“

„Rozhodně ně!“

„Tak, kurva, co je?“ Graczyk se ohlédl.

Brent si dýchl na prokřehlémě dlaně.

„Asi to nic nebylo.“ Owen se několikrát prudce nadechl, vydechl, pokrčil rameny. Přesto zůstával klečet a puškou nepřestával mířit do nevlídné temnoty.

„Pěkně jsi mě vyděsil, kámo,“ řekl ulehčeně Sanders a spolu s ostatními se postavil. Přehodil si pušku přes rameno.

Nikoho ještě nenapadlo rozsvítit baterku.

Udělal pár kroků na stranu...

...a ozvalo se ostré prásknutí. Jako když se zlomí suchá větev.

Byl to tak hlasitý a nečekaný zvuk, že všichni strnuli.

Nepodobalo se to bouchnutí nebo křísnutí kamenů o sebe, na které byli zvyklí.

Sanders se leknutím málem zalknul. „Na něco jsem šláp!“

Nikdo ho nemusel pobízet, aby se podíval. Sehnul se a zašmátral pod nohama.

Cosí opravdu nahmatl. Kámen to však nebyl.

„Posviťte mi, zatraceně!“

Blikl ostrý paprsek světla, který ho zachytil ve shrbené pozici s protáhlým předmětem v pravé ruce.

„Panebože...!“ vyjekl Rostocki.

Byla to kost. Dlouhá a vybělená. Obvyčejná lidská holenní kost.

Príval ochromující paniky trval tři čtyři dlouhé sekundy.

Brent štěkal povely jako na buzeráku. Trosečníci opět zaujali obranné postavení.

„Ať nikoho nenapadne udělat nějakou pitomost!“ zaryčel Brent tím nejlepším hlasem výcvikového seržanta. Divoce se rozhlédl a přiskočil k Sandersovi, který se třásl jako osika ve větru. Kost svíral jako královské žezlo.

„Nehýbej se!“ přikázal. Rozsvítil vlastní svítlnu a kuželem světla mu přejel kolem nohou. Shýbl se.

Nikdo se po něm neodvažoval ani mrknout. Vytřeštěně zírali do noci a pátrali po děsivých přízracích. Skutečnost udělala obrovský kotrmelec a uštědřila jim prvotřídně bolestivý kopanec. Povrchní a tolik vysmívaná realita rozpalených prázdných dní se obrátila dokonale naruby.

Garett sklouzl očima přes hledí brokovnice. Zapřel zbraň a rukávem setřel studící pot z čela a tváří.

Owen byl kupodivu klidný. Byl na nepravděpodobná překvapení do jisté míry připraven.

Pocity nezklamaly.

„Hlaste se!“ přikázal už méně zvučně Brent.

„Owen v pořádku!“

„Garett v pořádku!“

„Já taky,“ řekl Rostocki.

„Cortez to samé!“

„Kurva... v pohodě,“ zachraptěl Graczyk.

Jenkins místo kladné odpovědi dutě zakašlal. Asi se domníval, že je to dostačující způsob.

„Sandersi?“ Brent vzhlédl k obličeji vznášejícímu se nad ním jako bledý vyděšený měsíc.

„No... snad jo,“ řekl hubeňour ztěžka.

Brent vstal s několika drobnějšími úlomky v ruce. „To prasknutí byla kost, na kterou jsi šlápl.“

„Pověz mi...“

„Sám nevím. Každopádně je jich tady víc.“ Posvítíl si na pozůstatky.

„Možná jde o celou kostru.“

Rostocki vzadu mečivě zaúpěl.

„Pozorně se rozhlédněte, jestli neobjevíte i jiné kousky.“

Rozsvítilo se osm baterek současně. Poušť nabyla s umělým světlem přízračného vzhledu.

Prosívali písek mezi prsty, hledali mezi kamením a za chvíli měli kostí pořádnou kupu. Brent se v nich přehraboval a přerovnával je.

A pořád mu nosili další.

„Máme dvě holenní kosti, jednu stehenní, polovinu pánve asi to byl chlap, ale jistě si tím nejsem. Taky pár žeber, hrudní kost, něco z obou paží a docela dost obratlů. Tady to je. Jo, lopatka... a tyhle nepoznám, zřejmě asi nárt nebo tak něco.“

Brent se zarazil.

„A helelese... tahle je třetí do počtu, a obyčejný člověk by měl mít v těle jenom dvě. Takže chlápek nebyl sám... muselo jich být víc.“

„Do prdele! Tady je toho ještě spousta!“ zakřičel Graczyk zpoza nevelkého balvanu.

„Prokristapána, vždyť je to úplnej hřbitov!“ Rostocki byl nespůj.

„Pojďte pryč!“

„Mám lebku!“ zavolal Cortez. „A druhou!“

„Nic už nesbírejte, nechte toho,“ řekl Brent. „To bychom se v tom mohli hrabat do zejtra.“

„Co je to kurva za místo?!“ Graczyk jenom vrtěl hlavou.

Postávali nad neúplnými lidskými kostrami a nevěděli co říct.

„A to jsme si mysleli, že jsme na planetě sami,“ utrousil Rostocki.

„Furt jsme,“ zašklebil se Graczyk.

„Jedno je jisté,“ řekl Brent. „Válí se tu hodně dlouho. Jsou úplně vybělené a na několika místech obroušené pískem. Nezůstala na nich stopa po tkáních, i když tohle suché podnebí by je mělo spíš vysušit a uchovat.“

„Pochybuju, že zemřeli cizím zaviněním. Ty kosti nenesou žádná poškození.“ Cortez si ostatky pečlivě a podrobně prohlížel.

„Nemáš je všechny!“ Rostockimu přeskakoval hlas.

„To je pravda.“

„Má to jasný pozitivum,“ řekl Owen.

„A jaký, prosím tě?“ opáčil Sanders.

„Znamená to, že jsme na správný cestě. Člověčina na planetě přinejmenším byla, to je vidět. A v tom případě tu určitě něco zbylo z technického vybavení.“

„Taky možnost,“ přikývl Brent.

„Tam dole pod tím zlomem,“ řekl blondák.

„Jasný jako facka,“ přitakal současně Sanders.

Najednou byli dychtiví jako malé děti.

„Klimatizovaná základna,“ zasníl se Garrett.

„Čerstvá voda z podzemního vrtu,“ obrátil Graczyk blaženě oči v sloup. „Tak studená, že ti z ní trnou zuby.“

„Objednám si dvojitou velkou pizzu přímo ze Sluneční soustavy,“ řekl Sanders. „Spoustu sýra, česneku a ančoviček.“

Rostocki mrkal vystrašeně z jednoho na druhého. „Pojďte pryč,“ sotva hlesl.

Brent klepl ukazováčkem do vršku lebky, kterou držel na dlani. Slabě se zaprášilo, v ostrém bílém světle se prach snášel polehoučku jako sníh. Položil ji ke zbylým ostatkům.

„Vyrazíme.“

Do pěti minut byli pryč. Šlapali ostražitě, ale přece jen uvolněně. Naděje prudce vzrostly, nebylo divu.

Kosti dávno mrtvých je nevzrušovaly. Nepátrali po příčinách.

Těšili se totiž na to, jak jim se zanedlouho povede lépe.

Uplynuly dobré tři hodiny. Planina získala drsnější charakter. Ve směru jejich chůze se vinula spousta trhlin, na které si museli dávat pozor.

Graczyk jdoucí vpředu se náhle prudce zarazil a začal hlasitě nadávat.

Ostatní k němu doběhli.

„Držte se za mnou,“ varoval je blondák s pohledem upřeným před sebe.

Země mizela v ostrém úhlu dva metry před jeho nohama.

Nebyla to žádná obyčejná díra nebo průrva v písku. Zubatý okraj se táhl na obě strany, kam až dokázali dohlédnout. Tu a tam se ozval ostrý sykot, jak se přes hranu srázu svezl tenký pramínek písku a zmizel kdesi dole.

„Kdybych nečuměl pod nohy, už jsem tam byl,“ řekl Graczyk trochu rozechvěle.

Brent udělal opatrný krok, mírně se naklonil a upřel zrak do sirupově husté temnoty, která se pod nimi rozlévala jako nehybné moře. Nastavil baterku na nejvyšší výkon a posvítil s ní šikmo dolů. Dlouhý paprsek světla utonul v prostoru, aniž by se mu cokoli postavilo do cesty.

„To je ten zlom.“

„Kurva, to musí bejt pořádná hloubka,“ řekl nadšeně Graczyk. Vrátil se dozadu, sebral ze země kámen velký jako lidská hlava a hodil ho přes okraj. Až po chvíli se k nim doneslo vzdálené bouchnutí, jak se kámen odrazil, a pak už nic.

„Ty vole...!“ konstatoval Rostocki.

„Nemáte náhodou v úmyslu lézt teďka dolů, že ne?“ zeptal se Garrett se zřetelnou obavou.

„Kdepak,“ zavrtěl hlavou Owen. „Počkáme do rozednění a pak se porozhlédneme po nějakém schůdném místě.“

„Konečně zjistíme, co tam je,“ řekl Sanders.

„Přesně.“

Pooděšli kus od nebezpečné propasti a utábořili se. Se stavěním přístřešků se nenamáhali. V nočním chladu jim byly k ničemu. A jelikož do rozbřesku zbývalo pár hodin a oni byli utahaní, brzy spali jako zabítí. Brent zachumlaný v teplém spacáku se sice krátce zaobíral myšlenkou na noční hlídky, ale klížily se mu oči, a tak nad tím nápadem v duchu udělal kříž.

Noc byla tichá, pouze písek se syčením tu a tam padal do bezedné hlubiny.

DEN DESÁTÝ

Probudili se skoro současně. Modré slunce vystupovalo přes okraj pohoří, které nechali v minulých nocích za sebou, a stíny vysokých skal mizely v nenávratnu.

Graczyk se protahoval a zíval na celé kolo.

„Roztrhni si hubu,“ upřel na něho Rostocki zalepené oči.

„Sklapni,“ zavrčel blondák nevrle.

Sanders vyskočil ze spacáku, několika prudkými pohyby si uvolnil ztuhlá záda a vzápětí zamířil ke hraně zlomu.

„Kam se ženeš?“ zavolal za ním Garett.

„Je dost světla, chci se mrknout, co je tam dole,“ houkl Sanders přes rameno.

„To já chci kurva taky!“ vyhrabal se Graczyk na nohy.

„A já snad ne?“ ozval se rozhořčeně inženýr.

„Obhlédneme to všichni společně, tak na nás koukej počkat!“ zavolal nahlas Cortez.

Sanders se neochotně zastavil.

Brent si nazul boty, připnul opasek a vzal svou nerozlučnou pušku s granátometem.

V malém hloučku se vydali k okraji propasti. Nejdříve se nad ním objevila výrazná linka obzoru a o sedm kroků dál vzdálená část pouště. Sanders se neklidně ošil, dvacet metrů s nimi držel krok, ale nakonec nevydržel a rozeběhl se dopředu.

„Děvko proradná...“ zahrozil Graczyk.

Sanders se zastavil těsně před srázem. Předklonil se, hlava se mu na krku zhoupala ze strany na stranu.

Brent si nadhodil řemen zbraně na rameni.

Owen v chůzi vyhodil do vzduchu jeden ze svých černých kamínků a chytil ho do dlaně.

„Ježíšikriste...!“ zaječel Sanders. Zvláštním gestem se chytil za spánky. „To ne!“

Rozeběhli se. Ten křik nevěstil nic dobrého.

A taky, že ne.

Vycházející slunce svými paprsky sice ještě nezasahovalo do pouště pod nimi, ale světla bylo dost na to, aby viděli i ty nejmenší podrobnosti. Naprosto kolmý sráz klesal do ohromující hloubky tří až

čtyř set metrů. Výhled měli obrovský a nic nekalilo křišťálově čirý ranní vzduch.

„Panebože...“ zaúpěl Rostocki.

Brent vytřeštil oči, Garrettovi spadla brada na prsa, Graczyk oněměl a dočista zapomněl na obvyklé nadávky. Owen nevěřícně potřásl hlavou a Cortez zalapal po dechu. Jenkins se nevesele zašklebil.

Nedozírnou a úplně rovnou plochu pouště pokrýval nespočet vraků kosmických lodí.

Ten pohled byl obludný. Strašlivý a těžko popsatelný. Cítili, jak jim vstávají vlasy hrůzou, kůže na hřbetech rukou je intenzivně svědila. Žaludky se scvrkly v kuličky podrážděných nervů, srdce spadla snad až ke kolenům a tam tloukla pomalým a vystrašeným tempem.

Některé lodě vypadaly, alespoň z té dálky, celkem v pořádku. Z jiných zbyla torza trupů a ostatní se proměnily v neforemné hromady zkrouceného kovu. Různě velké, rozbité, zmuchlané a roztrhané na kusy, ohořelé a všechny do jedné ožehlé vysokým žářem. Táhly se až k obzoru, kde se postupně ztrácely v šedavé barvě pouště.

Kamkoliv oči dohlédly, povalovaly se pozůstatky vyspělé technologie, která umožňovala lidstvu pohyb mezi hvězdami.

Plán plná koster dávno uhynulých veleještěřů. Žádný hřbitov nemohl vypadat podivněji.

„Co to prokristapána je?!“ zachraptěl přiškrceně Garrett.

Cortez se nemotorně pokřičoval.

„Co to je...?“ zaskučel opožděnou ozvěnou Sanders.

Garrett se podíval na Brenta.

„Nemám nejmenší představu,“ řekl voják.

„Kdož došli jste až sem, zanechte všech nadějí,“ zadeklamoval dutě Owen a nepřestával fascinovaně zírat na tu prazvláštní úrodu.

„Žádná základna... jenom tohle,“ mávl paží v širokém oblouku Rostocki.

Sanders se skřípavě rozesmál. „Sme nahraní, odbytí, dočista odchechtaní, ten nahoře umí s lidma parádně vyjebat!“

„Drž hubu,“ opáčil Brent bezvýrazně.

Slunce za jejich zády šplhalo po čisté polokouli ranní oblohy.

Pomalů se uklidňovali, začínali analyzovat situaci. Postávali pět metrů od okraje srázu a hleděli zkoumavě dolů.

„Musí jich bejt stovky,“ řekl Graczyk zaujatě.

„Kdoví, kam až se poušť táhne,“ odfrkl Rostocki.

„Je možný, že jde o vrakoviště?“ zapřemýšlel nahlas Garrett.

„Ne,“ odtušil Brent.

Strážný jakoby neslyšel. „Víte, co myslím? Taková ta místa, kam se odkládá všechna nepotřebná nebo rozbitá technika... aby nepřekážela.“

„Seš snad natvrdej?“ utrl se Sanders.

„A proč? Vždyť přece...“

„Kupříkladu proto,“ řekl Brent a mávl rukou k nejbližšímu a snad i nejzachovalějšímu vraku.

Ve vzdálenosti několika kilometrů ležel bokem k nim, částečně zabořený v písku, mohutný, devět set metrů dlouhý trup válečné lodi. Kontury střeleckých věží, uzavřená raketová síla a celkově dravý vzhled ji zřetelně odlišovaly od všech ostatních.

„To je bitevní fregata pretoriánské gardy. Odtud nerozeznám, kterého svazu, ale to není ani podstatné. Důležitější je, že tenhle typ není starší víc než deset let, přitom v aktivní službě se udržují minimálně tři desetiletí. Nechápu, co by tak kvalitní a odolný stroj měl dělat na vrakovišti. Poškozené lodě se opravují, modernizují a pouze ty definitivně nepoužitelné se z důvodu úspornosti rozeberou v docích na náhradní díly.“

„Třeba poblíž došlo k ozbrojenému střetu. To by pak vysvětlovalo přítomnost válečné lodě.“

„V tak ohromném množství?“ přidal se Cortez pochybovačně.

„Podívejte se támhle napravo. A dozadu. To všechno byly civilní lodě, nespíš soukromých dopravních společností. Takové se rozhodně nesestřelují. A mimoto; jsme padesát osm světelných let za Vnější hranicí, takže nechápu, co nebo kdo by měl z tak extrémně vzdáleného smetiště užitek.“

Owen, který měl vynikající zrak, ukázal na opačnou stranu. „Támhle je transportních šífů hned několik.“

Rostocki přimhouřil oči. „Vsadil bych se o co chcete, že ta prostřední rachotina musela být stažena z provozu v době, kdy se moje máma sotva narodila.“

„Ty ses nevyskytl?“ zavtipkoval Graczyk.

Inženýr to neuznal za hodné odpovědi. „Zbyl z ní kus zádi, ale mrkněte na motory. Takové uvidíte leda v muzeu koloniálního letectví na Ganymedu.“

„Jsi si jistě?“ řekl pochybovačně Garrett.

„Celkem. Zamlada mě kosmické lodi docela braly.“

„Ta pretoriánská skořápka udělala řádnou díru do země, musela to bejt šupa, když sem slítla,“ zadumal se Sanders.

„Ještě je to vidět,“ přikývl Brent. „Přišla o štíty a většinu směrových motorů, trhlina uprostřed trupu je zřetelná. Pancíř má ožehlý od průletu atmosférou.“

„Hodil by se dalekohled,“ řekl Rostocki.

Owen se klepl do čela.

„Není nad osvětlení,“ řekl Brent s pochopením.

„U mě dvojnásob,“ zabručel svalovec. „Pořád zapomínám, že může sloužit taky k jinému účelu.“

Posadil se, pravou nohu složil v pokrčené pozici naplocho před sebe, chodidlo levé nohy zapřel do písku před pravé koleno. Levou rukou se opřel o pokrčené levé koleno, předpažbí své dlouhé pušky položil na ohnuté předloktí.

Sklonil se a přiložil oko k zaměřovači. Ukazováčkem stiskl tlačítko na jeho boku. Pár minut seděl v této klasické poloze, kdy odstřelovač nemá jinou možnost, jak si podepřít zbraň.

„Poušť je všude plná nejrůznějších trosek,“ poznamenal. Těžká hlaveň se pohybovala v drobných obloučcích.

„Normálně to nevidíte. Malé i velké kusy, některé sotva vyčuhují z písku. Skutečně parádní smet'ák, jen co je pravda.“

„Co ta loď, která kolem nás tak prosvištěla?“ zeptal se Rostocki.

„Odsud ji nevidím,“ zavrtěl se Owen. „Žádnej novej přírůstek, takže dopadla asi někam dál.“

To byla nejspíš pravda.

Uplynuly tři dny, proto se nedalo předpokládat, že by měli šanci zahlédnout dým z případného požáru, který by jim dotyčný stroj pomohl identifikovat.

Vzduch nad plání byl křišťálově jasný.

Owen přejížděl zaměřovačem po vracích a informoval je, co vidí. Tak to šlo pár minut. Najednou se zbraň zastavila.

Owen se zlehka dotkl ovladače volby přiblížení.

„Ksakru!“ vydechl.

Trosečníci se po něm podívali.

„Co je?“ řekl ustaraně Garrett.

„Brente, mrkni se,“ Owen odtáhl hlavu stranou. Voják si přisedl na bobek a podíval se do zaměřovače.

„Myslíš tu hromadu šrotu? To byla nejspíš nákladní loď. Zbylo tam pár kontejnerů.“

„Ne, výš nad ní.“

Brent posunul pušku nepatrně nahoru. „Počkej, už to mám.“ Odmlčel se a zkoumal poměrně malý, ale velice kompaktní objekt nacházející se pár set metrů za nákladní lodí. Obraz se i navzdory stabilizátoru při tak velkém rozlišení zřetelně třásl.

Nejdřív mu nedocházelo, co vidí, ale pak ho to přímo praštilo.

„Do prdele!“

„Je to tak, vid’?“ řekl Owen.

„Co tam, kurva, máte?“ štěkl Graczyk.

Brent zíral skrz elektronicky ovládanou optiku. „Řekl bych, že je to bezpilotní prostředek, který se používá na průzkum vzdálených a dosud nezmapovaných oblastí vesmíru.“

„Přesně,“ přitakal Owen a odložil pušku do klína.

„No a co?“ svažtil Sanders obočí.

„Dal bych krk na to, že tenhle model se už přinejmenším sto let nevyrábí. Úplně archaický typ.“

„Kecáš!“ vydechl Rostocki.

„Můžeš se mrknout,“ nabídl mu Owen.

„V čem je problém?“ nechápal Garrett.

„Před sto a více lety se lidstvo o tenhle opuštěnej kus vesmíru ještě nezajímalo. Soustředilo se spíš na oblasti s hustší koncentrací solárních systémů, pochopitelně. Na zdejších trasách se nemotáme víc než čtyřicet pozemských let, takže co tady, u všech všudy, dělá? Už je to jasný?“

Nastalo hrobové ticho.

Písek se sypal a šustil. Začínalo se dělat úmorné horko.

Sanders to uzavřel za všechny. „Nevěřím, že jsme náhodou narazili na nějaký podělaný vrakoviště, který spravuje nějaká podělaná společnost. Tenhle šrot sem popadal z bůhvíjaký příčiny... stejně jako my s Tecorou.“

Garett hluše polkl. „Co je tohle všechno za neuvěřitelnou sračku?“

„Tudy by to mohlo jít,“ ukázal Owen doprava. „A není to daleko, tak tři kilometry.“

„Rozmysleli jste si to sakra dobře?“ řekl váhavě Garrett.

„Jo,“ přisvědčil Sanders rozhodně a hodil si sbalený vak na záda. „Když jsme se dostali až sem, podíváme se i dolů.“

„A potom kam?“

Brent píchl prstem směrem k válečnému stroji. „Jednoznačná volba.“

„Ty vraky se tu válej minimálně roky, žádná z posádek nemohla tak dlouho přežít. Nemá vejšku, abychom plýtvali silami pro nic za nic.“

„My jsme to kurva dokázali,“ řekl Graczyk. Utáhl poslední spony a připjal si opasek.

„Na jak dlouho, co?“

„Nepamatuješ si, proč jsme sem šli?“

„Naneštěstí až moc dobře.“

„Sestup bude nebezpečnej,“ upozornil Brent. „Stačí zanedbat maličkost a jsme dole na to šup. Osobně se utěšuju nadějí, že ve fregatě zůstalo funkční spojení. Trocha stravitelnejch zásob a jedna nepoškozená nádrž s vodou by neuškodila. Vypadá zachovale, takže možná budeme mít štěstí.“

„A pokud ano, přivoláme pomoc a vypadneme.“

„A když ne?“

Brent ukázal zuby v neveselém úsměvu.

„Chcete prohledávat všechny vraky?“ Garrett se neklidně ošil.

„Proč jsi tak proti jít dolů?“ zavrčel Cortez překvapeně.

„Chci se vrátit zpátky.“

„Proč sakra? Tam zhebneš stejně spolehlivě jako tady.“

„Já nechci vůbec umřít!“

„To nikdo z nás, ale to u tebe není ten pravej důvod.“

Garett sklopil oči k zemi. „Mám hodně blbej pocit.“

„Nekecej. Předtuchama trpím od chvíle, co jsem prvně zahlíd obě zdejší slunce svítit pohromadě na nebi.“

Brent a Owen prohlíželi místo, kudy se chtěli pokusit o sestup na pláň. Byl to jediný úsek skalní stěny široko daleko, který nespadal

strmě dolů. Eroze rozrušila měkkí část skály a navršila z rozpadajících se balvanů a suti příkré terasy, po nichž se snad dalo slézt.

„Bude to těžké,“ připomněl Owen a ukázal trhnutím hlavy na Jenkinse, který nepřítomně zíral do hloubky pod srázem.

„To si piš,“ přisvědčil Brent ustaraně a sehnul se pro batoh.

„Pohněte,“ zakřičel na ostatní. „Musíme slézt dolů dřív, než nás stín stěny přestane krýt.“

Trosečníci se řadili do obvyklého zástupu.

„Nemáš tu v úmyslu zůstat, vid' že ne?“ zeptal se Owen váhajícího Garetta.

„Já nevím,“ řekl strážný nerozhodně.

„S náma máš jistotu,“ plácl jej s úšklebkem Owen po zádech.

„Padej!“

„Chtěl bych mít tvůj nezdravý optimismus.“ Garrett se neochotně nasoukal do popruhů a stoupl si na konec krátké řady. Brent v čele mávl dopředu a vykročil.

Šplhali už dvě hodiny. Místy byl sestup těžší, jindy lehčí než čekali. Námaha to byla každopádně obrovská.

Bez zajišťujících lan, pevných skob, slaňovacích popruhů a další pořádné výstroje je každý metr stál úporné úsilí, hojně potu a strachu ze smrtelného pádu do hlubiny. Zátěž na zádech a zbraně jim ubíraly na tolik potřebné rovnováze.

Rozedřené dlaně a prsty nesnesitelně pálily, svaly se třásly vyčerpáním.

Brent, který u armády absolvoval základní horolezecký výcvik, sestupoval jako první. Přes zvláště nesnadné úseky navazoval krátká lana, cestu volil spíš šikmými traversy.

Zatím došlo jen k několika krizovým okamžikům, ale až na Sandersova naražená žebra a Rostockiho sedřeně předloktí se o nic vážnějšího nejednalo.

Zbývalo posledních padesát metrů k úpatí skalní stěny.

Deset metrů téměř kolmého sestupu po vratce navršených balvanech a pak čtyřicet metrů pozvolné drobnější suti.

Brent a Owen překonali nebezpečný úsek bez nehody a čekali na zbytek mužů. Graczyk, který se pohyboval velice nejistě, v jednom

místě zaváhal, nepřenesl váhu na pevnější podklad a zastavil se. Zpod boty mu vyletěl kámen, blondák zamával rukama ve snaze získat ztracenou rovnováhu, ale tím situaci jen zhoršil. Uvolnil se podstatně větší balvan a skutálel se s rachotem ze svahu. Pochybně navršená pyramida sypkého materiálu pod ním začala ujíždět.

Graczyk se na poslední chvíli odrazil a dvěma skoky se ocitl z dosahu ohrožení. Proud kamenů proletěl středem svahu a zvedl mračno dusivého prachu.

Rostocki a Jenkins se dostali na druhou stranu zázračně bez problémů, zato Garrett zakolísal na tom samém místě jako Graczyk.

Uklouzl a upadl.

Převalil se na bok, snažil se postavit, ale těžký vak ho stahoval k zrádně sypké části nebezpečně příkrého svahu.

Začal pomalu klouzat dolů; roztáhl ruce, jenže ani to nepomohlo.

„Zbav se toho báglu, proboha!“ zařval Brent.

Garrett se vysmekl z popruhů a po čtyřech se odkulil stranou. Téměř podrazil nohy Owenovi, který se ho snažil zachytit.

Batoh z výšky čtyřiceti metrů spadl pod patu srázu.

„To bylo o fous,“ oddechl si Sanders.

„Stálo mi to za to?“ zachroptěl Garrett a roztřeseně se posadil.

Omámeně civěl na levou dlaň, kde si strhl velký kus kůže.

„Zpátky to půjde zaručeně líp,“ řekl mezi lapavými nádechy Cortez.

„Ani náhodou.“

„Cos měl v tom pytli?“ zeptal se Sanders.

Garrett pokrčil rameny. „To, co ostatní; oblečení, vodu, municí, trochu jídla, nějaký drobnosti... jo, vlastně ještě ty osobní vysílačky a skener.“

„To je kurva bezvadný,“ ucedil Graczyk.

„Lepší ožet všechny ty krámy, než kdyby tam sletěl sám,“ řekl Owen.

„Většinu sebereme, až slezeme dolů,“ připomněl Brent.

„Ten pitomej skener bude ale tutově v prdeli,“ řekl Graczyk téměř plačtivě.

„No a co?“ ohrnul rty Brent.

Pomohl Garrettovi na nohy, Owen postrčil Graczyka před sebou a za dalších deset minut stanula skupinka pomlácených trosečníků na vytouženém úpatí skalní stěny. Supěli, sotva dechu popadali, a přestože

byl vzduch o poznání hustší než na vrcholu pohoří, postupně si zavdávali ze dvou přenosných kyslíkových lahví, které mezi nimi kolovaly.

„Příšerný...“ zachroptěl Sanders polohlasně. Shodil vak ze zad, upustil pušku a svalil se na zem. Tiskl si naražená žebra, namáhavě lapal po dechu a šklebil se bolestí.

Cortez se sice snažil nedat nic najevo, ale ve skutečnosti trpěl jako pes. Posadil se na vak, natáhl zraněnou nohu a prsty obou rukou si jemně masíroval stehno. V deset dní staré ráně mu trhavě škubalo a kůže na vrchu nepříjemně pálila. To mu dělalo trochu starosti.

„Dalo se,“ oťel si Owen zpocené čelo a krk.

Brent, Garrett a Graczyk se šli podívat po spadlém batohu.

Na pohled nevypadal nijak poškozeně, snad jen špinavě a zaprášeně, ale když ho Garrett otevřel, musel z něho nejdřív vyprostit lékařský skener rozdrcený na několik částí. Ještě hůř dopadly vysílačky. Nijak jim nepomohl ani ochranný obal, v němž byly na cestu zabalené.

„To je neschopnost!“ nadával Graczyk zbytečně.

„Vychladni!“ doporučil mu Brent.

Garrett vyklepal prázdný vak a nacpal do něho zpátky věci, co se ještě daly použít.

Munici, oblečení, potravinové balíčky, pár lahví vody.

Žhavé slunce vykukovalo přes hranu srázu a zahalovalo je do oparu ubíjející výhně.

„Měli bychom někam zalízt,“ nadhodil Owen a uvázal si přes hlavu tmavý šátek.

„Hodila by se jeskyně,“ řekl Rostocki a očima poskakoval po spodní části srázu. „Stačila by docela malá – jen se do ní přes den schovat.“

„To by bylo perfektní, ale jak to vypadá, máme smůlu,“ poznamenal Sanders.

Kam až se dalo dohlédnout nebyl v jednolitě stěně skalního srázu patrný sebemenší vhodný otvor nebo puklina.

Žádná jeskyně – žádný úkryt.

„Přesuneme se o kousek dál,“ řekl Brent, „aby na nás shora náhodou něco neslítlo.“

Vyčerpaně jej následovali. Byli se silami u konce, ten horolezecký sestup je odrovnal. Sotva dokázali vztyčit primitivní přístřešky a nasoukat se pod ně.

„Vyrážíme hodinu před západem slunce,“ oznámil Brent.

„Dojdeme ke fregatě za světla, tak budeme mít víc času na obhlídku.“

Odpovědi se však nedočkal.

I Owen jen hlasitě zachroptěl.

Den byl skoro u konce. Modrému slunci zbývaly dvě hodiny, než předá svou vládu nadcházející noci. Červený trpaslík se zatím nad vzdáleným pohořím neukázal.

Brent překontroloval zásoby proviantu.

„Není to právě ideální,“ řekl bez obalu.

„Jak dlouho?“ chtěl vědět Rostocki. Krátce vzhlédl od zraněné ruky, ze které se snažil odstranit vrstvu spečených strupů ze zaschlé krve a prachu.

„Pět dní. Možná sedm, když snížíme příděly.“

„Neměli jsme sem ani páchnout,“ řekl Garrett pesimisticky.

„Ještě tě to nepustilo?“ zabručel Owen.

„Bachař...“ ucedil Graczyk opovržlivě.

„Nechte si to,“ pohodil rameny Garrett a dal se do opětovného čištění poloautomatické brokovnice. Myšlenkami se však toulal kdesi jinde.

Tušil, že tenhle výlet špatně skončí. A pokud ne pro ostatní, tak pro něj určitě.

Nemohl se té předtuchy zbavit.

Pořád tu byla. Jako osamělý černý mrak na měkce zlatavé obloze jeho rodného světa.

„Budeme vrak prohlížet v noci?“ zajímal se znovu Rostocki. „To není právě bezpečný.“

„Moc jiných možností nám nezbývá,“ odpověděl Brent.

„Napoprvé vlezeme dovnitř jenom já, Garrett, Sanders a Owen – pokud to půjde. Graczyk, Rostocki, Cortez a Jenkins zůstanou na čerstvém vzduchu.“

„To mi naprosto vyhovuje,“ utrousil blondák.

Rostocki spokojeně přisvědčil. Roztrhl balíček se sterilním obvazem. Zaschlou krví nasáklé kusy látky, kterými měl paži provizorně ošetřenou, vhodil do mělké prohlubně, na níž botou nedbale přihrnul tenkou vrstvu písku.

„Co jsou zač ti Pretoriáni?“ obrátil se Sanders na Brenta.

„Zní mi to dost archaicky.“

„Samostatné armádní uskupení těžkých pancéřových sborů. Taková elita s vlastním letectvem, dělostřelectvem a veškerou logistickou podporou, zásobovacími jednotkami a v neposlední řadě s flotilou kosmických bitevních lodí a přepravních trajektů.“

„A v minulosti?“ připojil se Garrett.

„Za starověkého Říma císařova osobní garda. Později se stali součástí pravidelného vojska.“

„Paralela se současností je jasná – nejlepší z nejlepších,“ řekl Owen.

„Přesně,“ přisvědčil Brent mírně zasmušile.

Po půl hodiny vyrazili. Čekali je minimálně pět kilometrů, které chtěli překonat v co nejkratším čase. Nasadili proto ostré tempo. Po dvou kilometrech začínali nacházet různě velké kovové úlomky. Nejdříve jich nebylo mnoho, spíš se povalovaly jen tu a tam, ale s každým dalším krokem přibývaly, až se z nich stal souvislý koberec. Prošli těsně okolo části ochranného štítu s povrchem spečeným do hladké glazury, o kus dál ze země trčela jakási zkroucená armatura a dvě stě metrů vlevo se daly rozeznat zlomky titanových vzpěr a nosníků, jež nesly zbytky palubních přepážek. Mezi kameny se jako zapomenutí mrtví hadi kroutily desítky metrů ohořelých kabelů a pancéřového potrubí.

Byla to neveselá procházka.

Stísnující.

Válečná fregata elitních jednotek pretoriánů se pomalu, ale zřetelně přibližovala. Rostla jim před očima, nabývala obrysů obrovské, spolehlivě zdechlé velryby, kterou moře vyvrhlo na pustý břeh, aby se jí zbavilo. Co z dálky vypadalo jako jednolitý neporušený pancíř, se z blízka proměnilo v síť hlubokých trhlin a škrábanců, které protínaly kdysi matně šedý plášť křížem krážem, od přídě zabořené v písku, po mohutnou zád' čnící k lhostejné obloze.

„Oči mějte otevřené, zbraně v pohotovosti,“ zavelel Brent.

Prsty obemkly pevněji předpažbí, ukazováčky spočinuly zlehka na spouštích. Už to tady zase bylo. Znovu ta neodbytná otázka.

Co kdyby?

Stáli těsně pod trupem.

Někteří se nevěřičně rozhlíželi kolem sebe.

Graczyk nebyl nikdy v blízkosti tak velké lodě. Nic mu nebylo platné ujištění, že ve srovnání s opravdovými kolosy mateřských bitevních lodí koloniální flotily je tahle jen bezvýznamným trpaslíkem. Stejně to byl ochromující pocit – připadal si jako brouček vedle tiše odpočívajícího obra. Instinkt ho doslova nutil chodit po špičkách, aby toho mýtického tvora čistě náhodou neprobudil.

Až se musel nahlas uchechtnout.

„Zatraceně velká bestie,“ zašeptal potichu Owen. Očima sledoval protáhlou linku trupu vypínající se do výšky.

„Proč šeptáš?“ zeptal se Brent zvědavě.

„Jen tak,“ řekl už normálním tónem Owen. „Člověka to prostě nutí... jako v kostele.“

Brent zavrtěl hlavou a mávl dlaní, jako by odháněl neviditelnou mouchu. „Leží trochu na boku, takže vstupy budou buď příliš vysoko nebo pod úrovní země. Zkusíme se dostat dovnitř tou trhlinou.“

Vedl je podél vraku a vyhýbal se velkým úlomkům trosek. Byli pár set metrů od trhliny v pancéřovém boku, která se táhla do výšky přinejmenším čtyřiceti metrů, když se Brent zastavil. Zvedl zařatou pěst a ostrážitě se nahnul. Owen se k němu přiblížil a pohlédl mu přes rameno.

„Je to dobré nebo špatné znamení, co myslíš?“ řekl voják polohlasně.

„Připomíná to trochu nouzový tábor.“

„To je tábor,“ řekl Brent důrazně. „Nebo alespoň byl.“

Před roztrženým lodním pláštěm se rozkládaly víceméně pravidelné hromady krabic a velkých kontejnerů. Z části je sice pokrývala silná vrstva písku a prachu, ale i tak bylo zřejmé, že je navršila lidská ruka. Některé byly dokonce ještě navíc přikryty velkými plachtami, jako by obsahovaly obzvláště cenný materiál.

Otrhaná banda trosečníků se shlukla za Brentovými zády.

„Skoro jako ten náš,“ zamumlal Cortez.

„Až na velikost,“ řekl Garrett a ostrážitě propátrával houstnoucí stíny. Ochlazovalo se.

„Předpokládejme, že to znamená něco příznivého.“

„Kdoví jestli,“ zamručel Rostocki pochybovačně.

Rozptýlili se a opatrně prošli tábořištěm dávných trosečníků, stejných vyvrženců, jako byli oni sami. Tu a tam z písku vyčnívaly zapomenuté pracovní nástroje; lopaty s přeraženými násadami, dlouhá páčidla a několik montážních klíčů.

Graczyk dokonce šlápl na starou jídelní soupravu s důstojnickým emblémem koloniální flotily.

Ale jinak byl tábor prázdný.

Jemný písek nehyzdila sebemenší stopa, takže jako jediný důkaz toho, že tu kdysi musel být život, sloužila lidská kostra, která opuštěně spočívala přímo pod rozbitým vstupem do fregaty. Vlastně z ní byla vidět pouze horní polovina, protože zbytek se ztrácel pod závějí prachu. Nejzřetelnější byla lebka, která se nacházela úplně navrchu – zdálo se, že se zvesela zubí na nově příchozí.

„Ale fuj,“ řekl Garrett a šel blíž.

Zbytek trosečníků ho nejistě následoval. Obezřetně se rozhlíželi po tiché krajině nořící se do kalného soumraku.

„Podívejte, kus jí chybí,“ řekl Owen a ukázal na vyčnívající kosti.

„Celá pravá ruka a kus ramene. Taky žebra nejsou kompletní.“

„Podobnejch novinek nás ušetří!“ ucedil Graczyk.

Brent se sehnul a mezi dvěma prsty zvedl zpuchřelý útržek látky. Jemným zatřepáním ho oklepal.

„Co to máš?“ zajímal se Rostocki.

„Nejspíš vojenskou uniformu.“

„I tenhle člověk přežil havárii, to je dobře.“

„Asi jako ti nad srázem,“ utrousil lakonicky Brent a hadřík zahodil.

„Kde jste kdo?!“ hulákal Sanders z druhého konce tábora.

Když obešli stěnu z vratce poskládaných beden, uviděli ho, jak nerozhodně stojí před jakýmsi zařízením a tváří se podezřavě.

„No, co máš?“

„To kdybych věděl.“

„Pulzní dělo,“ řekl klidně Brent.

Nedal přitom najevo žádnou ze svých splašených myšlenek.

Zavalité tělo zbraně s kónickou hlavní, směřující šikmo k nebi, spočívalo na primitivním, zpola zasypaném, ale masivním podstavci s otočným čepem. Ze zadní části, kam se původně napojoval přívod chladicího média, visela přetržená hadice a půlmetrový svazek izolovaných kabelů.

„Prokristapána, ty jsi frajer!“ vykřikl Graczyk. „My se můžeme posrat a s tebou nic nehne!“

Brent pokrčil rameny.

Ani Owen si nevšímal rozhořčených výlevů. Prstem ukázal na nepatrně vyvýšený val okolo děla a na několik zbytků potrhaných plastických pytlů, jejichž zbytky vyčnívaly z písku.

„Skoro to vypadá jako klasické palebné postavení.“

„I mně to tak připadá,“ přikývl Garrett.

„Odkud se tu ten kanón vzal?“ vrtěl hlavou Rostocki.

„Je to přece válečná loď,“ trhl Brent palcem za záda, „takže nejspíš odtamtud. Jako palubní zbraň se tohle málo výkonné dělo nepoužívalo, někdo si nejspíš musel dát pořádnou práci a vymontoval ho z některého útočného stroje.“

„Proč by se sakra tak namáhal?“ Jenkins se podrbal v řídkých vlasech.

„Asi proto, že se cítil ohrožený a měl v úmyslu se bránit,“ řekl pomalu Cortez.

Večerním soumrakem se rozlilo tíživé ticho.

„Fungovalo by to?“ zašeptal Sanders.

„Mizivá šance,“ odpověděl Brent, zatímco dělo pomalu obcházel.

„Alespoň se o to pokusili.“

„Ano.“

Nikdo najednou nenacházel ta pravá slova. Snad proto se mlčky vrátili táborem ke svým vakům a odloženým věcem.

Owen se naoko důvěrně naklonil ke Graczykovi. „Pořád mi vrtá hlavou, že z té kostry pár kousků chybí.“

„Nech si ty zasraný kecy!“ rozčílil se blondák.

„Samy od sebe neutekly,“ uškleboval se Owen.

„Buďte zticha!“ řekl Brent důrazně a ukázal nataženým prstem na obrovský zubatý otvor, který se nad nimi klenul do výše mnoha pater. „Tam nahoře to musí zasahovat do vnitřních prostor některé paluby. Vyšplhám tam a uvážu někde poslední lano.“

„To tady máme jako zůstat s tímhle?“ zaskuhral nespokojeně Rostocki a ukázal na zažloutlé kosti.

Brent se ohlédl. „Klidně je zakopejte, když se budete nudit.“

Inženýr nespokojeně zabručel.

Owen, Garrett, Brent a Sanders pobrali nejnútnejší výstroj, svítilny a několik náhradních zdrojů. Pušky si pověsili na záda. Brent si uvázal konec lana za velkou karabinu vzadu na opasku a dal se do výstupu po kovových plátech, které trčely z potřhaného pláště jako bodliny dikobraza. Párkrát zaváhal, dvakrát se vrátil o několik metrů a hledal novou schůdnější cestu, ale nakonec se nahoru dostal. Krátce zamával a zmizel v rozšklebeném otvoru.

Malé červené slunce se vyhouplo zpoza tenké linky pohoří a vylepšilo mdlým světlem již tak pochmurnou atmosféru. Tma se ujala vlády a šest kilometrů vzdálený skalnatý sráz se proměnil v obrovskou a jednolitou černou masu.

Brent shora blikl rozsvícenou baterkou. „Můžete.“

„Dávejte majzla,“ řekl výstražně Rostockimu a Graczykovi, kteří se již stihli pohodlně usadit. „Budeme pryč asi dlouho.“

„Bez obav,“ zažíval s hranou leností blondák.

Cortez si ukázal na oči a pak naznačil gesto pro opatrnost.

Bude to v pohodě, mělo to znamenat.

Chodba byla neuvěřitelně zdeformovaná a zprohýbaná. Dalo práci se jí protáhnout a nezranit se o některou z všudypřítomných ostrých hran. Ale čím víc postupovali od otvoru, kterým do fregaty pronikli, tím se stávala cesta snazší. Stěny se vyrovnaly a vyhladily a nebyť tlusté vrstvy prachu na perforované podlaze, mohli si myslet, že je všechno v naprostém pořádku a svět se totálně nezbláznil.

Dvířka ze servisního tunelu do palubního koridoru byla pootevřená.

Brent pokynul ostatním, aby zůstali stát, a sám se s odjištěnou zbraní protáhl úzkým vchodem.

Nějakou dobu trvalo, než se pro ně vrátil.

Ocitli se v prostoru čtvercového půdorysu, do které ústily další tři chodby. Ze stěn tu zíraly osleplé informační panely se dvěma datovými terminály, ze stropu viselo klubko zpřetrhaného vedení. Nad jednotlivými vstupy se daly přečíst dvouřádkové nápisy složené z velkých písmen a nesrozumitelných zkratek.

Sanders posvítil do všech koutů. „Strašidelné,“ zamumlal.

Garrett nakrčil nos. „Co to tak smrdí?“

„Takhle jsou cejtít duchové,“ řekl Owen s nehybnou tváří.

„Blbost,“ ohradil se Sanders. „Nic necejtím!“

„To se ti jenom zdá,“ řekl pro uklidnění Brent.

„Kam teď?“ zajímal se Owen a nahlédl do levého koridoru.

„Vpravo je obslužný úsek a výcviková sekce, dopředu se dostaneme do centrální části a k palubě se záchrannými čluny, vlevo jsou sklady, zbrojnice, technický úsek.“

„Tys tady někdy byl?“ zamrkal překvapeně Sanders.

„Tady je to zřetelně napsaný,“ řekl Brent a posvítíl na jeden z nečitelných nápisů.

„Hned je mi to jasnější.“

„Je to lampasák, nezapomeň,“ zatřásl si na čelo Owen.

„Rozdělíme se. Já a Garrett, Owene – ty a Sanders.“

„V týhle plechovce můžeme strávit tejdén a stejně ji neprolezeme celou,“ namítl Garrett.

„Paseme po důležitých věcech, pamatujte.“

„Co když se některé dvojici něco stane?“ zvedl obočí Owen. „Druzí dva to zjistí až buhví kdy, pokud vůbec.“

„Máš lepší nápad?“

„Ne.“

„Tak to uděláme takhle. Hlavní je opatrnost, jasné?!“

„Zvracel bych, kdybych měl co,“ pronesl Garrett nepřítomně. „Mám co dělat, abych nevzal roha.“

„Sklapni!“ zasupěl Sanders nervózně. „Nebo vypadnu s tebou a už mě tu nikdo neuvidí.“

Owen a Sanders se vydali doprava, Brent postrčil Garretta k prostřední chodbě. Na zlomek sekundy ztuhl, když jeho oči upoutalo několik šmouh v prachu pod jedním z terminálů.

Táhly se v řadě za sebou a vypadaly jako stopy.

Vypadaly, ale nemusely jimi být.

Ať tak či onak, nic neřekl. Neupozornil na ně.

Uhnul zrakem a nedal na sobě znát chvilkové leknutí. Přesto si nenápadně posunul pušku do pohodlnější pozice, ze které se dalo rychleji reagovat.

Světla baterek za chvíli vybledla, kroky a cinkání výstrojních součástí umlklo.

Graczyk a Rostocki byli navzdory únavě naprosto čilí. Ani na okamžik je nenapadlo, že by se mohli na všechno vykašlat a jít spát.

Zato Jenkins naprosto odpadl.

Zhroutil se hned po příchodu na několik pytlů s čímsi měkkým a od té doby se skoro nepohnul. Nemělo cenu na něj dorážet, takže ho po pár uštěpačných poznámkách nechali na pokoji. Snad se do rána vzpamatuje.

I Cortez byl rád, že se může konečně posadit.

Po třech úmorných dnech to byla přímo rajska úleva.

V noze mu cukalo s takovou pravidelností, že to vypadalo, jako by se tam usadilo něco živého.

Blondák a inženýr se dobrovolně rozhodli, že se postarají o hlídku.

Ne, že by jim tolik záleželo na těch čtyřech, co zmizeli v lodi, šlo hlavně a především o jejich vlastní krky. A potom, sami by přežili jen stěží. Takže se museli, chtě nechtě, zapojit do týmové hry.

V nepravidelných intervalech obcházeli nejbližší okolí, pátravě se rozhlíželi po tmavých a nezřetelných obrysech.

Odkázaní sami na sebe.

Vystrašení a nejistí.

Ani ty hloupé zbraně, kterých se křečovitě drželi jako pomyslných stébel slámy, jim nedodaly odvahy. Natož, aby ještě poskytly tu tolik potřebnou a neochvějnou jistotu.

Nejvíce v pohodě, soudě podle nehybného výrazu, byla lebka, která se povalovala před vyvrženým bokem kosmické válečné lodi. Zírala prázdnými očními důlky na pouštní svět a jeho záhady přecházela docela bez povšimnutí.

Krvavě rudé oko jednookého Kyklopa shlíželo z oblohy.

Bez jediného mrknutí civělo a civělo.

DEN JEDENÁCTÝ

Do úsvitu zbývala sotva hodina. Nebe nad masou východního pohoří vybledlo, nakrátko mu byl propůjčen odstín vzácné kobaltové modři. Bylo to velmi dlouho, bezmála celou noc, co ti čtyři odešli.

Graczyk, Rostocki a Cortez se zhruba poslední půlhodinu dohadovali o tom, kdo se za nimi vydá. Tmavooký převážně mlčel, ale blondák s inženýrem se vymlouvali a hledali co nejpádnější argumenty, aby dokázali, že nejsou pro podobný úkol ti praví. Graczyk v živé diskusi používal spíš sprostých slov, vulgárních gest a více méně skrytých výhrůžek, naproti tomu inženýr volil chytré věty a logické argumenty. Co bylo ale nejdůležitější; ani jeden nedokázal toho druhého přesvědčit, ať se snažili sebevíc.

Nezbývalo než se usnést na prozatímním kompromisu.

Vyčkají do východu slunce a pak se uvidí.

Osud jim byl protentokrát příznivě nakloněn.

Cosi zarachotilo, něco spadlo a těžce žuchlo do písku.

Graczyk se prudce otočil a namířil zbraň do nejhustšího stínu, Rostocki se přikrčil u hromady pokrouceného železa.

Jenkins sotva pootevřel jedno oko.

„Kurva, kdo tam?!“ zařval Graczyk příliš nahlas.

„V klidu, kámo,“ zaznělo z výšky protáhlým Owenovým přízvukem. Na chvíli se rozsvítilo světlo a zase zhaslo. Pak s funěním a řinčením sešplhali Sanders a Owen před loď.

„Příště dej vědět včas,“ řekl výhrůžně blondák. „Mohl bych tě snadno trefit mezi světla.“

„Ty tak,“ odsekl ledabyle svalovec. Šel ke svému vaku, vytáhl z něho láhev s vodou, podíval se proti světlu, kolik v ní ještě zbývá, a upil několik opatrných loků. I přes palčivou žízeň se tragicky zaškaredil a naznačil uplivnutí.

„Brent a Garrett?“ zeptal se Cortez.

Sanders zavrtěl hlavou. „Jsou ještě uvnitř.“

„Posadíme se a počkáme.“ Owen se pohodlně opřel o napěchovaný pytel. Pušku si položil přes natažené nohy.

„Tak jak?“ zajímal se inženýr.

„Co ti budu vykládat,“ řekl unaveně Sanders. „Horko a dusno jako v právě odstavený peci, skoro všechno je na sračky, máloco v pořádku.“

Hodně chodeb je neprůchodných, na některá místa se musíš plazit jako červ. Dost úseků je v tak hrozném stavu, že stačí blbě šlápnout a zavalí tě přinejmenším deset tun ocele. Neměli jsme prostě štěstí, Brent snad dopadne líp.“

„Nic nemáte?“

Sanders ukázal místo odpovědi prázdné ruce.

Graczyk pohlédl na vzdálené kopce, zimomřivě se otřásl a promnul si ztuhlé prsty. „Měli by se už ukázat.“

„Dej jim čas,“ řekl Owen. „Brent se neztratí.“

Rostocki a Graczyk se po sobě s úlevou podívali.

Oni už dovnitř nepůjdou.

Uplynula další hodina. Světla bylo tolik, že se dalo dohlédnout ke skalnímu srázu nebo k nejbližším okolním vrakům.

Brent a Garrett se opravdu neztratili. Vylezli z úzkého otvoru uprostřed trhliny a sešplhali na zem. Byli unavení, špinaví, hladoví a dost rozmrzelí.

Garrett měl na čele dlouhý krvavý šrám, přesto se tvářil spokojeně. Nebylo nad to ocitnout se zpátky na čerstvém vzduchu.

„Až do přední části jsme se nedostali,“ řekl Brent úsečně a bez sáhodlouhého vysvětlování. „Večer to zkusíme znova.“

Věc se zdála jasná.

Nachystali lůžka, natáhli plachty.

Přicházel další pekelný den.

„Dovnitř podruhé nepůjdu!“ vyhrkl Garrett rozčileně.

„Jsi v poslední době fakt divnej,“ neudržel se Sanders.

„Někdo mě může vystřídat,“ opakoval tvrdošíjně desátník. Obličej se mu leskl potem, drobné kapičky stékaly po nahé hrudi, razily si cestu mezi hustými černými chlupy.

„S tím táhni do prdele,“ zamumlal Graczyk a odvrátil se.

„Co tě žere?“ pohlédl Brent zkoumavě na Gareta.

„Já nevím!“ tohle už desátník skoro zakřičel.

„Předtuchy jsou předtuchy,“ pokýval Owen vědoucň hlavou.

„Nevydržím to tady! Zblázním se z toho!“

„Každá minuta je pro mě utrpení a taky nevyvádím,“ opáčil Rostocki nevlídně. Špatně se mu dýchalo, v krku ho při polykání páliło, svědila

ho kůže na prsou. A pořádně ho bolela hlava. Naštěstí mu už nebylo takové horko jako obvykle, ale toho si sotva všimal.

„Pár dní,“ řekl Brent. „To je zoufale málo.“

„Já to přece vím.“

„Tak vidíš.“ Voják udělal významnou pomlku. „Potřebujeme tě.“

„Správně,“ zahučel Rostocki.

„Protentokrát jdeme spolu,“ řekl Owen a předvedl napnutý biceps.

„Jak jsem říkal; nedám tě.“

„Tohle vždycky všechno nevyřeší,“ mávl Garrett rezignovaně rukou. Tvářil se vysloveně nešťastně.

„Kolik zbývá vody?“ zeptal se Brent.

„Asi na tři dny,“ řekl Sanders, který kontroloval zásoby poslední.

„Zní to jako rozsudek,“ potřásl hlavou Brent a setřel si pot z obočí.

„Taky že je,“ vycenil zuby Graczyk.

Nebylo divu, že zdejší poušť byla naprosto sterilní. Za těch jedenáct dní, které strávili na planetě, nezahlédli na vlastní oči jediného, byť sebemenšího živého tvora.

Co by taky vydrželo ten nesnesitelný žár?

Bez pomoci nebo zázraku nejspíš nepřežijí. Stanou se z nich hromádky vyschlých kostí, jako z těch na útesu.

To bylo víc než jisté.

Prošli mlčky rozcestím tří chodeb a pokračovali společně dál. Palubní sekce směrem dozadu byly neprůchodné, takže nezbývalo než pokračovat dopředu – k velitelskému můstku a řídicímu centru.

Jedna věc byla poněkud zvláštní.

Když se fregata zřítila, musela být plná vojáků a palubního personálu. Záchranné čluny zjevně nestačily opustit letovou palubu.

Tak kde potom jsou pozůstatky té spousty lidí?

Nenašli po nich ani stopu.

Žádné kosti, žádné uniformy. Nic.

Jenom hory rozbitého materiálu, palubního vybavení a strojů.

V temných vnitřnostech mrtvé lodi se chovali obezřetně, dávali si pozor na každý pohyb. V dusném a nehybném vzduchu se jen tu a tam daly zachytit vyčpělé pachy dávno vyschlých mazadel, hydraulických a

chladících kapalin, kuchyňský úsek a jídelna – to byl jen nepatrný náznak na vybledlou vzpomínku tisíců jídel z umělých proteinů.

Ocitli se v bludišti. Hlavní a nejširší koridor se táhl původně přes dvě třetiny celkové délky lodi, od příďe po záď, ale nyní byl rozdělen na několik nestejně dlouhých úseků.

At' už spuštěnými hermetickými přepážkami nebo závaly ze zborcených stropů a roztržštěných podlah.

„Tady se rozdělíme,“ řekl Brent a ukázal do užší boční chodby. „Kdyby něco, tak víte co.“

„Jasně,“ blýskl zuby Owen v nepatrném úsměvu. „Křičte, řvěte, pokuste se být slyšet.“

„Tak nějak.“

„Zlomte vaz.“ Owen zamířil do tmy. Jeho baterka sotva svítila.

„Snad ani ne...“ zamumlal Garrett, který se držel těsně za ním.

Hrozivě pokřivené stíny poskakovaly po stěnách kolem nich jako sbor šilených tanečníků. Byly vpředu, po stranách i vzadu.

Doprovázely je jako neodbytný zástup nehmotných průvodců.

Byly úplně všude.

Brent přešel světlem po temné místnosti.

Velitelský můstek bitevní kosmické lodi byl rozlehlý půlkruhový prostor k prasknutí nacpaný elektronikou. Od podlahy ke stropu, od stěny ke stěně zaplněný nejrůznějšími terminály a stanovišti řídicích operátorů. Střední vyvýšená konzole pak náležela veliteli lodi. I stupňovitě uspořádaný strop pokrývaly desítky velkoplošných informačních panelů a holografických projektorů.

Muselo to být zajímavé místo, dokud zde ještě pulzoval život a fregata se pohybovala mezi hvězdami. Nyní tu však vládlo ticho a neproniknutelná tma, kterou nedokázaly rozptýlit ani obě naplno rozsvícené baterky.

„Koukej!“ šeptnul Sanders celkem zbytečně.

Po celém můstku se povalovaly kusy oblečení, součásti uniform, prázdné balíčky od potravin, stanoviště střeleckého operátora bylo zapatlané neidentifikovatelnými zbytky na kámen vyschlých jídel.

„Byli tady.“

„Není to špatně vybrané místo,“ řekl Brent a v hlavě se mu líhnul zajímavý nápad.

Z chodby před velínem se ozvalo hlasité volání.

„Brente, Sandersi!“

„Horší než stádo opic,“ podotkl voják s nelibostí.

Sanders šel Owenovi a Garrettovi naproti.

Owen si můstek pozorně prohlédl, zastavil se nad několika složitými, ale nefunkčními panely, nakopl kupu zmuchlaných hadrů za hlavní konzolou.

„Zajímavé,“ utrousil významně.

„Dá se neprodyšně uzavřít,“ řekl Brent spokojeně.

„A v případě potřeby snadno hájit.“ Owen klouby poklepal na masivní ocelové zárubně u vstupu na chodbu.

„Co máte vy?“ stočil voják směr hovoru.

„Budeš se divit, ale máme,“ zavrkal Garrett.

„Sklad za jídelnou posádky je po strop narvanej dehydrovanou stravou,“ ušklíbl se svalovec. „Podle obalů je sice všechno minimálně sedm let prošlý, ale nemyslím, že by delší časový horizont podobným pochutinám ještě mohl ubrat na stravitelnosti. Nouzový dávky dokáže zničit snad jedinež atomovej výbuch, nic jinýho.“

„Hlady nepojdem, ale co voda?“ Sanders se zatvářil znepokojeně.

Owen a Garrett svorně nasadili bezstarostné výrazy.

„Překvapení číslo dvě!“ tlesk desátník dlaněmi ostře o sebe.

„Spousta nádrží v zásobovacím úseku je prázdných nebo poškozených, ale celkem dost jich je v prvotřídním stavu.“

Vazoun se uvolněně zašklebil.

Brent si ztěžka oddechl a v duchu tiše poděkoval.

Životně důležitá starost odpadla.

Sanders se poškrábal na zaprášené hlavě. „Není mi docela jasný, jak mohla tak dlouho vydržet v pořádku.“

„To je jednoduchý,“ řekl Garrett mentorským tónem. „Po naplnění se nádrže hermeticky uzavřou, takže se zamezí odpařování a kontaminaci. Voda prostě nemá šanci se zkazit.“

„Množství?“

Owen pokrčil rameny. „Půl roku se můžeme nepřetržitě koupat.“

„Otázka je, jak ji dostat do potrubí, bez energie s čerpadly nehneme.“

Brent mávl rukou. „To se vykoumá později. Bude naše, i kdybychom měli nádrž po nádrži rozstřílet.“

„To nebude zapotřebí,“ ohradil se proti takovému plýtvání Garrett.
„Existuje něco jako nouzové prostředky.“

„Já vím že ano,“ zakoulel očima voják. „To byl vtip.“

„Dít se bude momentálně co?“ zajímal se Sanders.

Brent se rozhlédl po můstku. „Zabereme tuhle místnost.“

„My?“

„Jasně. Lepší flek těžko seženeme.“

To museli uznat.

„Fregata je prázdná... lepší než zůstat venku na otevřeném prostoru.“ Garrett se hned cítil jistěji.

„Souhlas?“ Brent se otočil do široké okružní chodby.

„Tak zajdeme pro ostatní.“

Rostocki netušil jak, ale dřív než zachřestil kov na boku lodi, věděl se stoprocentní jistotou, že Brent, Owen, Garrett a Sanders přicházejí.
Společně.

Vycítil i jakou mají náladu.

Až nesmyslně radostnou.

Kdyby si s tím v tu chvíli dal práci, zahloubal se sám do sebe a usilovně přemýšlel, možná by se dobral toho, že tenhle postřeh nevzešel tak docela z jeho vlastního vědomí.

Byl to cizí poznatek.

Přikradl se k němu nenápadně a polehoučku, skoro neodhalitelně. Vloudil se zadními, dosud neobjevenými dvířky v jeho mysli a zaujal své místo s čistotou a elegancí profesionálního záškodníka.

Také okrajově zaregistroval záchvěv nenávisti.

Lehoučký a nehmotný.

Jako dotyk vánku na tváři.

Graczyk se zvedl z bedny, sotva zaslechl zvuky doprovázející sestupující čtveřici, nadhodil si pušku v rukou a loudavě zamířil k trupu, který zakrýval hvězdy na polovině oblohy.

„Hej, kde jste kdo!“ pokřikoval Sanders. Po ztuhlém kovu seskákal jako vysokohorský kamzík.

Rostocki jeho nadšení nesdílel, aniž vlastně chápal proč.

Vstal a podíval se do nekonečné pouště. Otráveně.

V periferním vidění mu ulpěla světlejší skvrnka rozmazaného pohybu. Zpozorněl, náhle nabuzený jako nikdy předtím.

Zaostřil, ale už tam nic nebylo.

Určitě?

Zamyšleně vsunul ruku pod rozepnutou bundu a začal se intenzivně škrábat. Kůže na rozhraní krku a prsou ho neodbytně svědila.

„Máme bezva bejvák, rovnou u zdroje,“ pochvaloval si Sanders rozjařeně.

„Kurva,“ podívoval se Graczyk, zatímco urychleně balil.

„Tomu se říká pořádná z prdele klika.“

„A voda?“ neudržel se Cortez.

„Taky.“

„Hodně?“ Graczyk žíznivě zamrkal.

„Spousty. Tisíce metrů krychlových. Proč se ptáš?“

Blondák odšrouboval víčko a přistrčil svoji láhev Sandersovi.

„Čichni.“

Hubeňour se znechuceně zaškaredil. „Takovej hnus, hned to vylej!“

„To se ví.“ Graczyk se zachechtal a poloprázdnou láhev s rozmachem odhodil mezi bedny. „Sbohem!“

„Přestaň blbnout, Graczyku, a hejbní zadkem!“ ozval se z výšky Brentův hlas.

„Trhni si,“ zamumlal blondák pro sebe. „Má se za šéfa, lampasák zparchantělej!“

Sanders na to nic neřekl.

Vaky byly uvázány na lano a vytaženy do lodě.

Když se Jenkins protahoval těsně kolem Rostockiho, který se na chvílku zastavil u oválného otvoru do servisního tunelu, mimoděk sebou trhl a změřil si inženýra pečlivým pohledem.

V očích mu prokmitla podivná záře. Možná odlesk světla. Snad pochopení. Trvalo to jen slabou sekundu.

Jenkins sklonil hlavu a pokračoval za Garettem do lodi.

Owen vyšplhal nahoru a postavil se vedle Brenta na malou plošinku u nepravdělně zdeformovaného vchodu. Šestice mužů se s nákladem výstroje postupně vnořila do zatuchlých, horkých, ale nikoli

zapáchajících útrob kdysi tak pyšného a silného stroje, jakým pretoriánská fregata bezpochyby byla. A zatímco už byli ostatní pryč, oni dva bez hlesu shlíželi na poušť posetou bizarními troskami.

Nebylo třeba mluvit.

Přízračné nezemské světlo dodávalo rozlehlému panoramatu tajemně klidnou atmosféru.

Brent se zimomřivě otrásl. „Pěkná kosa, půjdeme?“

„Jasně.“ Owen se otočil k odchodu, ale pak se se škubnutím obrátil zpátky.

Voják se instinktivně namáchl zády na pevnou přepážku, puškou vykryl místo bezprostředně před lodí.

Owen přiložil prst na rty a jakoby se celý naježil. Několikrát se bezhlesně nadechl. Zatvářil se nanejvýš podezřívavě.

Beztvaré úlomky času proplouvaly neviditelně okolo.

Nebezpečí? naznačil Brent rty.

„Nevím... myslím, že ne,“ řekl Owen neochotně a uvolnil se.

Potrásl hlavou, jako by se sám divil, co ho vedlo k mylnému závěru, a podíval se jinam. Do noci.

Naposledy přehlédl planinu plnou stínů a narudlé temnoty.

Nic podezřelého, pusto a prázdno.

Měl sice divný, těžko vysvětlitelný pocit, ale s tím se nedalo operovat.

Brent dloubl Owena zlehka do žeber a pustil ho před sebe.

Krajina mrtvých kosmických lodí osaměla.

Pro první čtveřici to nebylo nic nového, zato zbytek trosečníků se zvědavě rozhlížel po tom majestátním místě.

„Tak to je něco,“ prohlásil Graczyk nadšeně.

„S mojí bejvalou ubohou kocábkou se to teda srovnat nedá!“ vyhrkl Cortez uchváceně. „Mít tak tuhle mašinu k dispozici před pár lety, polovina vesmíru by padla na zadek. Teritoriální patroly by si ani neškrtly.“

„Ten svinčík odhrňte někam stranou,“ zamručel Brent a snažil se odklidit hromadu věcí ve vzdálenějším koutě.

„Vynosíme to až zítra.“

Trosečníci odložili zavazadla a posadili se na volná sedadla nebo na zem. Rostocki se vydal podél vnější stěny a postupně zkoumal jednotlivá stanoviště. Hledal jedno určité a nakonec je našel. Nápis nad konzolou oznamoval, že jde o spojovací sekci.

Sedl si na zaprášené místo operátora a naklonil se nad osleplé panely.

„Funguje to?“ zeptal se s mírnou nadějí.

„Ne,“ pokazil mu Owen iluzi.

Inženýr si povzdechl. „Lod' nevypadá tak poškozeně.“

„To skutečně není,“ přisvědčil Brent. „Je vlastně skoro zázrak, že vydržela dopad v tak slušném stavu. Část nádrží je v pořádku, potravin je ve skladech na několik let, některé přístroje by mohly teoreticky fungovat. Mnoho sekcí a chodeb je sice neprůchodných, protože se na různých místech zhroutily paluby, ale základní potřeby máme zajištěné.“

„Dokonce i teplota bude uvnitř trupu konstantní,“ poznamenal Cortez. „Je příliš masivní, než aby na něj denní a noční střídání teplot mělo významnější vliv.“

„Tohle je přímo ráj!“ nechal se unést Sanders.

„Neraduj se předčasně,“ sykl Jenkins.

Ale nikdo si povznesenou náladu kazit nenechal.

„Spojovací systém však nevydržel,“ konstatoval Rostocki trochu zklamaně.

„Zatím nevíme.“

„A kdy to zjistíme?“

„Třeba hned.“

„Jenže k tomu je potřeba energie a tady jí není, ani co by se za nehet vešlo,“ ukázal rozmáchlým gestem Garrett po potemnělém můstku.

„Každá lod' má v zásobě nukleární energetické články s velmi dlouhou životností,“ řekl Brent. „V případě nouze se k nim dá připojit spousta zařízení.“

„Takže, když se zmáčknou ty správný tlačítka, nahodí se to?“ postavil se Sanders za Rostockiho.

„Nezapomeň, že pro dálkový spojení potřebuješ zatraceně hodně št'ávy. A tenhle krám se tady válí pěknou řádku let.“

„Uvidíme,“ řekl inženýr tvrdohlavě a rozhlížel se po vypínači, který ovládal spojovací stanoviště.

„To se ví!“ přitakal Sanders vehementně.

Rostocki spínač skoro ihned našel. Velký, výrazně označený, pod průhlednou krytkou vlevo nahoře na hlavním panelu. Odstranil pojistku a bez váhání ho stiskl.

Prosím, ať se stane zázrak!

Nestal se.

Obrazové panely dál zůstávaly temné a bez života.

Jenkins chroptivě zabublal. Nebylo jasné, co má ten zvuk vyjadřovat.

Cortez po něm loupł okem. „To ještě vůbec nic neznamená.“

„Ne?“ Garrett se poškrábal ve strništi na tváři.

„Manuální bezpečnostní pojistky, co ti to říká?“

„Hodně mlhavej pojem.“

Brent přikývl na souhlas. „Někde tu budou.“

Graczyk jim však nedal možnost zabývat se technickými problémy.

„Jsem pomalu leklej, takže jestli hodláte bejt kurva aktivní, obstarejte nejdřív čerstvou vodu, a na píčoviny se vybodněte. V příštích měsících na ně bude času dost.“

„Ucházející nápad,“ řekl Owen neurčitě.

Brent podrážděně zafuněl.

„Kde můžeme natankovat?“ zareagoval Sanders.

Svalovec vstal. „Nejdřív se k ní musíme dostat.“

Graczyk už byl nachystaný. Do každé ruky popadl po prázdném kanystru.

„Jen upalujte,“ pochválil je Cortez. „My to tu zatím trochu vykydáme.“

„Chci matračku u okna s vyhlídkou, nezapomeň!“ šťouchl Sanders prstem Garetta do prsou.

„Spolehni se,“ opáčil desátník.

„Hej, Rostocki, zvedej zadek! Jdeš s námi,“ houknul blondák.

Inženýr se zatvářil kysele. „Nechápu proč.“

„Víc toho uneseme, proto. Ty snad nechceš chlastat, či co?“

„Ale... jo.“ Rostocki neochotně posbíral několik dalších kanystrů.

Byl unavený a bolela ho hlava.

Slabě, ale vytrvale.

Tak lahodnou tekutinu už dlouho nepili. Čistá voda z palubních nádrží se s zapáchající močkou, kterou přivlekli z Tecory, nedala vůbec srovnat. Proto ji všichni hned vylili do nejbližšího odpadu. Plné kanystry vyrovnali podél jedné stěny a trochu se najedli. Podnikli samozřejmě nájezd na sklad proviantu a vlastní jídlo vyměnili okamžitě za vojenské denní dávky, i když prošlé, které byly stále o něco chutnější a vzhledově přijatelnější než obyčejné lisované placky bílkovinného koncentrátu.

Velice potěšitelné bylo i to, že se Owenovi po otevření přepouštěcího ventilu podařilo uvést do chodu jednu z univerzálních čističek. Ne, že by na tom měl nějakou zvláštní zásluhu. Prostě náhodně mačkal tlačítka na ovládacím panelu a ono se to rozběhlo.

Rozsvítla se, sice pomalu a značně váhavě, řada zelených světel, párkrát cosi klaplo a pak se mezi obrovskými tmavými nádržemi ozvalo stejnoměrné tiché hučení. Nějaká energie v lodi stále byla! Pak jen stačilo deset minut počkat a studené čisté vody bylo, kolik jen chtěli.

Bezvadné!

Rozhodně obrat k lepšímu.

Všichni spokojeně posedávali, Sanders a Rostocki začali poklimbávat.

„Máte pojem o čase?“ zeptal se Brent, kterého se také začínala zmocňovat ospalost.

Cortez se zavrtěl, bolestivě mu zaškubalo ve stehně. „Brzo bude ráno.“

„Nejvyšší čas jít spát,“ zívá mohutně Garrett.

„Ta cesta byla strašná,“ otevřel nakrátko oči Rostocki.

„Příšerná,“ přisvědčil Owen a natáhl se na podlahu. Složený spacák si dal pod hlavu, ani se ho nesnažil rozkládat.

Za pár sekund už slabě chrápal.

Jenkins vypadal jako týden stará mrtvola. Šedivý a strhaný, s hlubokými vráskami kolem zapadlých očí se schoulil do klubíčka pod stanovištěm navigátora.

Nikdo nepromluvil. Nebylo vlastně ani co.

Do deseti minut většina lidí v místnosti spala. Brentovi to však přece jenom nedalo.

Je v lodi bezpečno? ptal se sám sebe v duchu.

Za dvě noci prohledali pouze její nepatrnou část. Zbytek chodeb, místností, skladů a koridorů se dál utápěl v léty ničím neporušené temnotě.

Kdoví, co se v ní mohlo skrývat. Neměl dobrý pocit. Bylo tu příliš mnoho neznámých.

Samotné vrakoviště kosmických lodí nahánělo tu největší hrůzu. Zkázou tak obludných rozměrů nikdy neviděl. Nedalo se to porovnat ani s jeho válečnými zkušenostmi.

Všechno na téhle planetě je divné, pomyslel si Brent a dotkl se pušky opřené o stěnu. Podél dolní části páteře ho nepříjemně mrazilo.

Počínaje pouští, tímhle obrovským vrakovištěm, lidskými kostrami nad srázem...

Ležel s rukama založenýma pod hlavou a ještě dlouho zamyšleně zíral do stropu.

DEN DVANÁCTÝ

Sanders ospale zazíval. „Odbilo právě poledne, pánové.“

„A koho myslíš, že to zajímá?“ Graczyk si promnul zalepené řasy.

Brent skládal spacák a spíš vypadal, že vůbec nezamhouřil oka, Garrett se přiloudal ze záchodu a pohvizdoval si mezi zuby jednoduchou melodii.

Owen se naklonil ke Cortezovi a cosi mu chvíli tiše vykládal.

Tmavooký svraštil čelo do přemýšlivých vrásek, ale pak ukázal k zadní stěně můstku a pokrčil rameny.

Owen popošel k označenému místu a prohlédl si krycí panely popsané spoustou zkratk.

Cortez se zvedl, odhodil deku a šel k němu.

„Hele, ty kulháš!“ všiml si Brent.

„No jo,“ mávl rukou pirát a snažil se tvářit netečně.

„Ale pořádně! Co máš s tím zraněním, zhoršilo se?“

„Nediv se, to je tím šíleným pochodem.“

„Ukaž.“

„Nedělej si starosti, ono se to zase uklidní.“

„Máš snad na program něco důležitějšího než vlastní zdraví? Mně to nic neudělá.“

„Hledáme rozvodnej panel.“ Cortez poklepal na jeden kryt.

„Tenhle?“ řekl Owen pochybovačně.

„Pravděpodobně.“

„Owen to zvládne, pojd' sem.“

„O nic nejde,“ snažil se Cortez zlehčit situaci. Otočil se a málem upadl, když ho zraněná noha při přenesení váhy zradila. Sykl bolestí.

„Aha...“ zvedl Brent obočí.

„Taky o ni můžeš přijít!“ zahučel Graczyk. „Chceš, abych ti ji upížílal já?“

Cortez se vrátil a opatrně se usadil na matraci.

Owen odstranil bezpečnostní pečetě a trhl za madla. Plasový kryt hladce vyklouzl ze svého lůžka a odhalil složitou mapu pojistkových bloků, které automaticky vyjely o několik decimetrů dopředu.

„Sundej kalhoty,“ poručil Brent.

„Co dál?“ zeptal se Owen. „Jsou to tyhle?“

„Jak to mám vědět?“ řekl Cortez, zatímco se svlékal.

Svalovec se podrbl za uchem a naklonil se s baterkou nad elektronickými vnitřnostmi vystupujícími částečně ze stěny.

„Tak o nic nejde?!“ zúžil Brent víčka, když konečně uviděl Cortezovo stehno.

„Fuj!“ neudržel se Sanders, který mu nahlédl přes rameno.

Zacelená jizva planula temně nachovou barvou uprostřed modré, skoro černé nepravidelné skvrny, která se mu rozlézala nad kolenem. Po okrajích jakoby kůže zprůsvitněla, takže žíly a vlasečnice, jinak ukryté hluboko ve svalech, vystupovaly jasně na povrch.

Bylo to zvláštní.

„Do prdele!“ uplivil si Graczyk zhnuseně. Jenkins a Rostocki najednou, ale při tom každý zvlášť, získali dojem čehosi skoro hmatatelně důvěrného.

„Sepse?“ nakrčil nos Garrett.

„Nevypadá to,“ řekl Brent a proti své vůli se jizvy zlehounka dotkl.

Cortez sebou škubl.

„Bolí?“

„Je to... hodně citlivý,“ procedil skrz zuby.

„Okolí rány je zanícené a mírně zduřelé. Neuhodil jsi se do ní? Třeba během cesty?“

„Ne, nevzpomínám si. Proč?“

„Vidíš tady to rozšířené místo?“ Brent zakroužil ukazováčkem nad jizvou, která vypadala jako lesklý, mírně zatočený jedovatý had. „Zdá se, že se musela při hojení znovu otevřít nebo roztrhnout. Ale to na druhou stranu nevysvětluje to hnusný zbarvení.“

Brent se naklonil a opatrně si k ráně přičichl.

„Není ani nijak cítit,“ konstatoval a rozhodil bezmocně ruce. „Jsem s rozumem v koncích, s tímhle si fakt nevím rady.“

„Možná něco místního,“ podotkl Garrett.

Voják jen udeřil dlaní do podlahy.

„Vidíš, kdyby ten bachařskej chomout nehodil svůj pytel ze skály, mohli jsme si Cortezovu hnátu prohlídnout pohodlně i zevnitř.“ Graczyk neodolal využít nabízející se příležitost k pořádnému rýpnutí.

„Nezapomeň, že tys tam málem zahučel jako první,“ vrátil hned míček na druhou stranu hřiště desátník.

„Šíří se to?“ zeptal se Rostocki.

„Teď už ne,“ popotáhl Cortez nosem.

„Proč's to sakra tutlal?“

„Nestál jsem o paniku. Mimoto; cestu jsem zvládnul bez zdržování, tak co.“

Brent si promnul spánky. „Dáš si voraz a budeš se šetřit. Nasadíme na to nějaký univerzální antibiotika a uvidíme. Seběmenší maličkost nebo změnu mi okamžitě nahlásíš. Jasný?!“

„Ano... pane!“ vzdychl tmavooký.

Graczyk se odsunul do větší vzdálenosti. „Něčím to zakrej, nebo se pobliju!“

„Neměla by se mu ta hnáta rovnou ufíknout?“ navrhl Owen cynicky.

„Jen tak pro jistotu?“

„A co ty podělaný jističe, chytráku. Hotovo?“ odsekl Cortez otázkou.

„Mám je nahodit?“

„Tak už to proboha udělej, a o mě se nestarej.“

Owen trhl nespokojeně hlavou. „Radši se modlete!“

Cvaklo manuální ovládání.

Všichni čekali, že se něco stane, ale nevěděli co.

Zvedli hlavy, rozhlíželi se, hleděli zvědavě do stropu.

A nic, žádná odezva.

„Je to v hajzlu,“ řekl Garrett.

„Kurva!“ vyprskl Graczyk zklamaně.

„I tak jsme na tom dobře,“ řekl Brent nepřiliš přesvědčivě.

„Recyklační jednotka od včerejška přece pracuje, takže nějaká energie tady prostě bejt musí!“ vychrlil Sanders odhodlaně.

Brent zkrivil rty. „Může se jednat o autonomní systém s vlastním zdrojem, který nemá se zbytkem lodi nic společného.“

„Kravina!“

„Heleďte, koukejte!“ vyhrkl Rostocki a ukazoval do středu velitelské konzole.

Tam se skomíravě rozžehl malý plochý panel. Jakoby se nechtěl probrat k životu, zase pohasl a znovu se rozsvítil. Několikrát váhavě zapulzoval, než se jednotlivé světelné plochy ustálily.

Nápis Nouzové energetické ovládání byl nejjasnější.

„Paráda!“ vydechl Cortez a zapomněl na škubavou bolest v noze.

Brent se usadil v kapitánském křesle a naklonil se zkoumavě nad panelem.

„Moc se v tom nevyznám,“ řekl váhavě.

„Prostě to zkus,“ poradil mu Owen. „Huř na tom bejt nemůžeme.“ Brent se dotkl položky Vyhodnocení.

Obraz se změnil ve třicet oddělených sloupcových grafů, které znázorňovaly pokaždé jinou systémovou položku. Pouze malá část z nich měla vyšší hodnotu než nulovou a až na dva oranžově zbarvené zbytek zářil výstražnou červení.

„Energetická záloha činí v tuhle chvíli pouhých šest celých tři desetiny procenta,“ přečetl Brent zvýrazněný status.

„Čili je loď skoro mrtvá,“ zhodnotil to Cortez.

„Na provoz čističky to zřejmě stačí,“ prohodil Owen spokojeně.

„To ano, ale na nic jiného.“

„Mně to ke štěstí stačí dokonale.“

„Co články?“ zajímal se Garrett.

„Skoro polovina je poškozených a většina vyčerpaných až do mrtě,“ řekl Brent s pohledem upřeným na střídající se diagramy.

Na velitelském můstku se rozsvítila tři malá nouzová světla a zbavila osm ztrhaných a zarostlých tváří závoje milosrdných stínů.

„To je tvoje práce?“ zamrkal Sanders do stropu.

„Jo,“ přikývl Brent.

„Počítač?“

„Vyřazený z provozu.“

„Možnost opětovného zapojení?“

„Pro nás... nulová.“

„Spojení?“ zamumlal Rostocki.

„Moment, tak daleko jsem se ještě nedostal.“

„Zkusím ho nahodit.“

„To se ti nepovede,“ řekl Cortez, ale inženýr si už nedočkavě sedal ke spojovacímu stanovišti. Odklopil krytku a pěstí udeřil do velkého plochého tlačítka.

Ani jeden z velkých stavových panelů neožil, nerozsvítilo se žádné, byť sebemenší světélko.

„Do prdele, co je?!“ vyštěkl Rostocki a třikrát praštil do hlavního vypínače.

„Nemáš šanci,“ utrousil Brent s pohledem upřeným na velitelskou konzoli, kde naskočilo krat'oučké hlášení.

„Správce nouzového systému ti nepovolí udělat nic, co nemá absolutní prioritu,“ pronesl Cortez zasvěceně. „A jak vidíš, spojení mezi ně nepatří.“

„Nějakej chytřej,“ zabručel Graczyk.

„Však jsem spoluvlastnil kosmickou loď, tak bych o tom měl snad něco vědět,“ odtušil tmavooký nenuceně.

„Neuvedl bys do chodu ani ty nejzákladnější funkce,“ doplnil Brent.

„Všechno je posraným navrch,“ složil Rostocki obličej do dlaní.

„Přístrojové vybavení je dost možná v pořádku, ale chybí energie. Ta trocha, co zůstala v záložních člancích, k jeho provozu zdaleka nestačí.“

A u toho taky zůstalo.

Dál se nikdo o nic nepokoušel.

Brent se probíral strohými hlášeními a ukazateli energetického systému, ale žádná oslnivá myšlenka ho nenapadla.

„Docela rád bych se mrknul po lodi,“ nadhodil Brent o půl hodiny později, když konečně vzdal snahu proniknout hlouběji do zákonitostí nouzového ovládání. Zčásti nemohl pochopit jeho složitou strukturu, zčásti měl dojem, že se některé logické celky z jakéhosi prazvláštního důvodu odmítají podřídit jeho povelům.

Nerozuměl tomu, což bylo k vzteku.

Dokázal na dálku rozsvěcet nouzové osvětlení v těch palubních sekcích, které měly nepoškozená vedení; kdyby chtěl, mohl ovládat čerpadla a rozvod vody v příďové sekci, aktivoval dvě nabíjecí jednotky pro akumulátory, což se hodilo, jelikož jejich přenosné svítlny byly skoro vybité, a pár dalších víceméně bezvýznamných drobností.

„Doprovodí mě někdo?“ zkusil to znovu, když nikdo nereagoval na první vějičku.

„Kdepak,“ oklepal se Garrett a pohodlně se uvelebil na roztažené matraci.

„Půjdu s tebou,“ řekl Sanders.

„Já taky,“ schoval Owen tři černé kamínky do kapsy.

„A co vy?“ zeptal se voják ostatních.

„Jdi se třeba bodnout!“ zavrtal Graczyk hlavu pod deku.

„Bezva nápad, že jdete sami,“ řekl Garrett a mohutně zívł.

„Vychutnám si pár příjemných snů a později se k vám možná připojím.“

Cortez se ani nenamáhal přihlásit.

Noha ho sice už tolik nebolela, zato se mu z ní chvílemi šířily do oblasti břicha nezvykle chvějivé vlny tepla. A z toho byl pěkně nervózní.

„Jak chcete,“ pokrčil Brent rameny.

Trojice popadla zbraně, vyšla na chodbu a velké dveře zapadly.

Rostocki trochu nadzvedl hlavu a dobrých pár minut se za nimi zpod přivřených víček upřeně díval.

Jenkins se nenamáhal udělat ani to.

V porovnání s tím, jak příd' válečné fregaty vypadala zvenčí, pohybovali se jejím vnitřkem až překvapivě lehce.

Neprůchodných míst zde paradoxně ubylo a nemuseli se vyhýbat tolika nebezpečným překážkám.

Ale ne vždy.

V jednom z mnoha palubních úseků navazujících na centrální úroveň se byli nuceni vrátit, pokračovat v prohlídce by byla totiž vyslovená sebevražda. Poněkud překvapeně hleděli na masivní kovové dveře, které obrovská síla vyrvala ze zárubní a odhodila jako kousky dětské stavebnice. Ze stropu a stěn se zřítila většina krémově zbarvených obkládacích panelů. Když po nich šlapali, vydával tvrdý materiál hlasité a nepříjemně škrábavé zvuky. Strop za pokroucenými zárubněmi byl propadlý, rozlámané vzpěry z něho trčely jako naostřená kopí.

Krátký kus hlavního koridoru na opačné straně a několik spojovacích chodeb je posléze dovedly k širokému pevnému schodišti a dvojici nákladních výtahů. Sanders, který šel první, se zastavil.

„Nahoru,“ řekl Brent.

„Našly se vůbec nějaké pozůstatky po posádce?“ zeptal se Owen uzavírající trojici.

„Až na tu kostru venku před lodí ne.“

„Kde potom jsou?“

„Dost možná, že je to zastihlo v hlubokém spánku.“

„Kryoboxy?“

Brent zavrtěl hlavou. „Tam jsme se nedostali. Cesta je neprodyšně uzavřená.“

„Je to logické,“ ozval se Sanders přemýšlivě. „Nás potkalo něco podobného. Tecora uhnula z naprogramovaného směru až po přechodu do hyperprostoru. V tu dobu jsme byli v mrazácích. Přinejmenším navigační databáze to takhle prezentovala.“

„Všechno na hovno,“ povzdychl si Owen.

„Moje řeč, kamaráde.“

Kovové schodiště končilo na boční podestě letové paluby. Do rozlehlého a hlavně vysokého prostoru, ze kterého ve světle svítilen viděli jenom malý kousek, ústila řada masivních dvoukřídlých vrat hangárových doků.

„To by bylo prima...“ načal Owen nahlas myšlenku, ale už ji nedokončil. Upřel pohled do chvějivého oparu tmy, kde se rýsovaly obrysy jednotlivých portálů a šikmých nástupních ramp.

Pod stropem ztrácejícím se ve stínech se cítili nepříjemně. Minuli zlomené rameno velkého jeřábu, které se k nim nebezpečně naklánělo, jako by je chtělo svou vahou rozdrtit, pokud by se k němu neopatrně přiblížili.

„Mrkneme se sem, jo?“ ukázal Sanders na vrata, která byla maličko pootevřená.

Protáhli se úzkou mezerou a ocitli se v hangárovém doku. Většinu prostoru zabíral velký bojový člun. Ochranné bariéry byly částečně vztyčeny, ačkoliv se nezdálo pravděpodobné, že by stroj mohl odstartovat, neboť venkovní propust' byla pevně uzavřená.

Brent přešel svítlnou po tmavém trupu a zaznamenal otevřenou přechodovou komoru pod jeho břichem.

Trojice mužů vystoupala po spuštěné kovové rampě.

Jejich kroky se v tichém doku hlasitě rozléhaly. Za přechodovou komorou krátce nahlédli do prázdné přepravní kabiny s řadami bezpečnostních sedadel pro výsadkovou jednotku a poté vylezli na těsnou horní palubu, kde byla pilotní kabina.

Brent přelétl pohledem po multifunkčních displejích, naklonil se přes sedadlo prvního pilota a sebral ze středové konzole tlustou a ohmatanou složku drobně tištěných pokynů a složitých grafických schémat. Byl to provozně-technický manuál.

Zalistoval v něm a zase ho odhodil.

„Vypadá to, že se člun někdo pokoušel použít.“ Owen významně zamrkal.

Brent zavrtěl hlavou. „Na to můžeš klidně zapomenout.“

„Škoda.“

„Za zkoušku nic nedáš,“ nadhodil Sanders.

„Nepřipadá v úvahu,“ odtušil voják zasmušile.

„Ale když...“

„Nedělám si nejmenší iluze. Za prvé nejsem palubní technik, abych dokázal dok otevřít a odblokovat startovací mechanismus. A i kdyby se mi to nakrásně povedlo, za druhé určitě nejsem pilot, abych svedl s tímhle monstrem odletět. Ostatně nechápu, k čemu by to bylo dobré.“

„Ale teoreticky to možné je, ne?“

„Vyznám se ve strategii a taktice malých pozemních jednotek. Fušovat do řemesla letectvu rozhodně nehodlám. A to ani za současné situace. Ty snad ano?“

„Kdepak,“ řekl Owen, „ale byla to příjemná představa.“

„Mám představ plnou hlavu,“ řekl Brent a vedl je pryč.

„Zrovna teď by mi bodlo pořádně vychlazený pivo. Po tom toužím ze všeho nejvíc,“ Sanders mlaskl jazykem o patro, Owen roztáhl pusu od ucha k uchu jako hladová šelma.

Doslova cítili tu perlivě lahodnou hořkost v ústech. Na chvílku, sekundu dvě, překryla povlak zkažené chuti, která se jim trvale usadila na jazyku a které se nedokázali nijak zbavit.

„A co Cortez?“ nadhodil zkusmo Sanders. „On by člun nedokázal zprovoznit? Párkrát přece líčil, kolik toho má už za sebou.“

Brent si vyměnil s Owenem krátký pohled. „Ani vlastně nevím, které profese zvládá, ale můžeme se ho zeptat. Za to celkem nic nedáme.“

Vystoupali na horní palubu přes schodiště na opačné straně letové paluby a Brent je podle výrazných šipek zavedl na bývalé pozorovací stanoviště.

Owen se zvědavě rozhlížel po kruhové prostora zalité ostrým denním světlem, které dovnitř pronikalo skrz panoramatické průzory rozmístěné v pravidelných rozstupech kolem dokola. Vybavení pozorovatelný bylo vysloveně spartánské: tři obrazové panely, jeden holografický projektor, stěny a podlaha vyložené měkkým tlumícím materiálem a spousta záchytných madel.

„K čemu je to dobrý?“ zajímal se.

„Tohle stanoviště je jedno z mnoha, která jsou rozmístěna po celém trupu lodi,“ vysvětloval Brent. „Při bojovém střetu tu obvykle bývá dvoučlenná obsluha, která při výpadku nebo oslepení vizuálních a detekčních elektronických prostředků zajišťovala ostrahu bezprostředního prostoru vně fregaty. Podobné opatření je zvlášť účinné proti násilnému vniknutí elitních komand, která se specializují na ofenzivní způsoby průniku, obsazování plavidel a boje.“

„Některé tu budou hodně dlouho, co?“ zabručel Sanders, zatímco si po dlouhém pobytu v šeru přivykal na oslepující svit modrého slunce, které se zvenčí propalovalo nerozbitnými průhledy. Tmavé obrysy zničených kosmických lodí rozházených po poušti se mu v slzících očích rozmazávaly a splývaly dohromady.

„Přinejmenším tak vypadají,“ přisvědčil Owen a mhouřil oči do nepatrných štěrbin. Prstem zvědavě poklepal na zubatou prasklinu v neuvěřitelně silném materiálu, který se svou číroostí podobal sklu. Na podlahu se tiše snesl déšť mikroskopicky tenkých lesklých odštěpků.

„Co to je?“

„Polykarbon,“ pohodil hlavou Brent. „Odolnější než kvalitní ocel.“

„Jako by je shazovali z oblohy, co?“ mumlal Sanders a přecházel od průzoru k průzoru.

„Přesně.“

Owen znovu ťukl prstem do rozbitého průzoru. A pak do něho udeřil pěstí.

Brent sebou trhl.

Do vzduchu se rozletěl hustý mrak duhových šupinek.

Pozorovatelna obrany byla najednou plná bláznivě barevných odlesků.

„To není jen tak samo od sebe.“ Svalovec došel doprostřed místnosti a hlavní pušky strčil do zapomenuté řídicí helmy, jež ležela na konzole ovládacího stanoviště.

S dutým bouchnutím spadla a odkutálela se do kouta.

Brent sledoval její pohyb v tichém zadumání.

Owen, Sanders a Brent narazili na Garetta v hlavním koridoru, když se oklikou vraceli z pozorovatelny na můstek. Nejprve zahlédli slabé

světlo a pak uslyšeli rychlé, uspěchaně znějící kroky. Počkali v malém výklenku, kam se pro jistotu schovali.

Dva silné paprsky světla se překřížily jako čepele starodávných mečů. Umělá zář prohloubila ostře vykreslené stíny ve tvářích a zvýraznila křivolaké vrásky kolem úst a očí.

Garett se kupodivu ani moc nelekl. Oči se mu leskly vzrušením, obličej měl celý zpocený od toho, jak chvátal.

„Kam se ženeš, kamaráde?“ neudržel se Owen.

„Na můstek. Chtěl jsem přivést i ostatní, aby nám pomohli.“

„Nám?“

„Mně a Graczykovi. Něco jsme našli.“

„Ty a on?“ nevěřil Sanders.

„No, co je na tom?“

„Ale nic,“ mávl hubenou rukou.

„O co jde?“ vyzvídal Brent se zájmem.

„Je to pod těmi plachtami... vlastně se přesvědčte sami. Bude vás to zajímat. Běžte k zádi, Graczyka nemůžete minout. Ještě skočím na můstek a hned se vrátím.“

Garett zamával a upaloval koridorem pryč. Světlo mu poskakovalo v ruce jako opilá světluška.

Sanders vrtěl hlavou. „On a blondák; to nechápu.“

„Tomu se říká účelové spojení,“ utrousil Brent. „Dokud se jim to bude hodit, neservou se.“

Když prošli lodí a sešplhali trhlinou na rozžhavený písek, vydali se doprava. Protáhli se bludištěm vysoko navršených hromad jakéhosi materiálu na konec tábora, po Graczykovi však nebylo vidu ani slechu.

Brent se zastavil, založil si ruce v bok a pohlédl na záď bitevní fregaty, kde byla vidět znetvořená místa, odkud se odlomily směrové motory.

„Graczyku!“ zařval Sanders.

„Tady,“ zavolal tlumený hlas.

Ozvalo se štrachání a blondák vylezl po čtyřech zpod obrovské zaprášené plachty, která skrývala cosi velkého a hranatého. Kapalo z něj, obličej měl plný mastných šmouh a ruce až k loktům úplně černé. Předloktím si přejel po nose a prudce kýchl.

„Dost, že jste se uráčili!“ zavrčel. „Potřebuju píchnout.“

„Co tam máš?“ snažil se Sanders nahlédnout pod odhrnuté plátno.

„S čím pak chceš zrovna ty pomoci?“ dobíral si Owen Graczyka.

„Budete mrkat na drát, takže nežvaň a popadni támhle ten kus plachty. Vy ostatní si stoupněte semhle. Zaberete na tři. Raz... dva... tři!“

Všichni čtyři na povel napjali síly.

Plachta se ztěžka posunula, na okamžik se o cosi zachytila, ale pak s bouchnutím sklouzla ke straně. Do vzduchu se vyvalilo mračno dusivého prachu.

„Do prdele!“ chrchlal a kašlal Sanders.

Brent se oháněl rukou kolem obličeje.

Šedavý oblak zřídil a oni zjistili, co se přikryto pod plachtou dlouhá a opuštěná léta skrývalo.

„Ale!“ podivil se Owen.

Byl to stroj, nebo spíš vozidlo na velkých pneumatikách.

Nepřipomínalo nic, co by kdokoli z nich kdy viděl. Podobalo se nejspíš hybridnímu slepenci víceúčelového traktoru a skladového manipulátoru, který kdosi neznámý sestavil z různorodého materiálu a původně spolu vůbec nesouvisejících dílů. Balónová kola s hrubým vzorkem zakrývaly pokroucené blatníky, bezpečnostní rám svařený ze silnostěnných trubek kryl čtyři nepohodlná sedadla a malou ložnou plochu. Nad ním byly připevněny dvě sady rozměrných solárních panelů.

„Podívejme na koumáky!“ Graczyk se nedočkavě vyškrábal na místo řidiče, stiskl hlavní vypínač usazený uprostřed primitivní palubní desky a sešlápl pedál akcelérátoru.

Vozidlo se však nepohnulo ani o milimetr.

Blondák se zatvářil navztekane. Bez výsledku zacloumal s jednoduchým voličem rychlostí.

„Nebylo by asi od věci očistit ty panely,“ navrhl Garrett, který se právě přihnál od vchodu do lodi.

Owen vylezl na zadní blatník a přejel zkusmo ukazováčkem po horní ploše jednoho ze solárních článků. Po prstu zůstala na černém povrchu výrazná čára.

Graczyk si strhl tričko a pustil se do odstraňování silné vrstvy špíny. Sanders mezitím obcházel stroj a zkusmo kopal do pneumatik.

Jenže ani vyčištění solárních panelů žádné výsledky nepřineslo.

„Chyba bude v něčem jiném,“ usoudil Brent. Vyšvihl se do kabiny a odstrčil Graczyka, který tentokrát ani moc neprotestoval. Sehnul se pod kryt palubní desky, prohlédl si pojistkové zapojení a zkontroloval svazek kabelů vedoucích ze sběrnic do vysokonapětového transformátoru. Všiml si uvolněného vodiče, povytáhl ho a opatrně škrtl obnaženou svorkou o kovovou kostru vozidla.

Vzduchem práskl silný elektrický výboj, zablesklo se a zakouřilo.

„Vypadá to, že šťávy je dost,“ konstatoval Owen.

Brent pokrčil mlčky rameny a postupně se přesunul ke čtyřem trakčním motorům se stálým převodem, které trnuly připevněny na obou nápravách – pro každé kolo jeden.

Byly v pořádku.

Odpojl proto další kabel a znovu s ním škrtl o kovový rám vozidla.

Tentokrát se neobjevila ani sebeslabší jiskřička.

„Aha, a proud nikde,“ poznamenal Garrett.

Brent strhl ochranný kryt z baterie, která se nacházela pod ložnou plochou.

„V tom to je,“ utrousil.

Trosečníci zvědavě nahlédli přes postranice a zjistili, že celý vršek akumulátoru, včetně konektorů, je spečený vysokým žářem dohromady.

Rychlá kontrola ukázala, že ostatní energetické baterie jsou na tom stejně.

„Zkratované na uhel,“ řekl Owen. „Není divu, že do nich šťáva jde, ale ven se nedostane ani elektron.“

„A máme po projíždce,“ řekl Sanders zklamaně.

Graczyk udeřil dlaní do malého volantů. V ušmudlaném obličejí se mu objevil výraz, jako by dítěti odepřeli dávno slibovanou hračku.

„Asi to bude fungovat, i když se baterie a alternátor odstraní,“ podrbal se Brent za uchem. „Jezdit by to mělo i bez nich. Doba provozu bude sice omezená jenom na plný den, jakmile se totiž intenzita světla sníží pod určitou mez, ten krám se jednoduše zastaví tam, kde právě bude. Bez záložní energie v bateriích to v noci, za soumraku a za úsvitu holt nepojede.“

„To je přece fuk,“ řekl s obnovenou nadějí Graczyk.

„No jasan,“ zabrblal Sanders a plácl Owena nečekaně po zádech.

Svalovec na něj vrhl takový pohled, že se hubenour raději stáhl o pár metrů dozadu.

„Potřebuju náradí... Garette, sežeh pár klíčů!“

Desátník se za chvíli vrátil s plochou bednou obsahující montážní soupravu. Válela se jen kousek od místa, kde objevili to podivné vozidlo na sluneční pohon.

Brent a Owen se pustili do práce.

Odpojili všechny kabely a odstranili patky, kterými byly akumulátory připevněny k šasi, a nakonec je vyházeli přes jeho bok do písku. S tím už jim pomáhali i Garrett, Sanders a Graczyk, protože akumulátory byly tak těžké, že dva muži měli hodně práce, aby s nimi pohnuli. Následné zkracování a přímé propojování rozvodů bylo to nejjednodušší. Konstrukce vozidla byla sice bytelná, ale tak jednoduchá, že jim to nezabralo mnoho času.

Byli bezmála hotovi, když se na scéně objevil Rostocki, Jenkins a zvolna se belhající Cortez.

Prostor kolem vozidla začal připomínat rozryté mraveniště.

„Neříkal jsem ti, abys zůstal v klidu a nikam nechodil?“ zamračil se Brent na Corteze.

„Snad se tolik nestalo,“ ohradil se tmavooký. „Tohle jsem si nemohl nechat ujít! Doufám si nemyslíš, že zůstanu v tý tmavý krysí díře zavřenej navěky?“

„To ne, ale pár dní bys to mohl vydržet, co?“

„Ani nápad,“ ukončil dohady Cortez.

„Hotovo, ustupte!“ Owen si sedl k řízení a přelétl pohledem malou palubní desku s několika již nepotřebnými ukazateli napětí.

Zapojil hlavní spínač a zpod přední kapoty se ozvalo slaboučké, sotva znatelné bzučení. Sešlápl akcelerátor, velká kola se v písku protočila a traktor vyrazil v protáhlém oblouku od pretoriánské fregaty.

Zvířený prach za poskakujícími pneumatikami provázely nadšené výkřiky. Owen provedl několik obrátů, párkrát zastavil a zase se rozjel a nakonec se vrátil tam, odkud vyjel.

„Mám za to, že je docela v pořádku. Řekl bych, že se v nejbližší době nerozsype,“ zněl jeho soud, když zprudka zabrzdil a seskočil.

Jeho místo okamžitě zaujali Sanders, Graczyk a Garrett.

Dokonce se o řízení navzájem tahali a hulákali nadávky jako malí kluci.

Cortez přisedl k Brentovi a Owenovi na velký kontejner a spolu s nimi sledoval, jak ti tři řadí před táborem, který tu kdosi se značným úsilím vybudoval, aby pak beze stopy zmizel.

Rostocki nějakou dobu pozoroval zběsile kroužící stroj, ale pak lhostejně odvrátil zrak.

Jenkins se o něj pro jistotu nezajímal vůbec. Dokonce se ani nenamáhal projevít sebemenší snahu.

Brent si toho všiml, ale nevěnoval jim větší pozornost.

Měl z nově objeveného dopravního prostředku takovou radost, že se vlastně soustředil jenom na něj.

Byla to asi největší příležitost, jaké se jim na téhle planetě zatím dostalo.

„Teď toho zvládneme bez námahy tolik, že se nám o tom ani nesnilo!“ pokřikoval Graczyk nadšeně.

„Co například?“ vyptával se Garrett.

„Prozkoumáme všechny vraky na týhle hnusný poušti, dokonce můžeme objet celou planetu, když budeme chtít. Pohonná látka je zadarmo!“

„A proč jako?“ neudržel se Brent.

Blondřákovo nadšení znejistělo. „No... proto.“

„Při maximální rychlosti čtyřiceti kilometrů za hodinu? Víš jak dlouho by nám to trvalo?“

„Času máme přece až kam.“

„Pochybuj, že bys jinde našel druhý podobný místo, jako je tohle. Měli jsme neuvěřitelnou kliku, tak se to nesnaž pohnout.“

„To hodláte na svejch smradlavejch prdelích vysedávat až do smrti?!“ Graczyk trhnutím vyměnil nástavec na elektrickém šroubováku a pustil se do utahování nábojových kol traktoru. Vztekle přitom do všeho mlátil.

„Zubatá možná není tak daleko, jak si myslíš,“ poznamenal Sanders. „Třeba je už mezi námi a brousí si kosu.“

Rostocki se štěkavě zasmál.

Jenkins, rozvalující se opodál, nepřítomně zíral do žhnoucí oblohy. I přes nesnesitelné odpolední vedro měl na sobě dlouhé kalhoty a bundu zapnutou až ke krku.

Již delší dobu se choval natolik podivně, že jeho výstřelky už nikoho nepřekvapovaly.

„Šikovně poskládaný vozítko,“ pochvaloval si Cortez.

„Vzhledem k tomu, že všechny díly musel někdo vytahat a spustit z toho malýho otvoru, kudy chodíme i my, má moje uznání za vytrvalost a úsilí.“

„Chvála mu,“ řekl Owen a uvolněně se zašklebil. Povaloval se pod velkým kusem plachty podepřeným třemi pokroucenými, ale dostatečně dlouhými tyčemi.

Panovala takřka veselá a pohodová nálada.

Starosti byly pryč a kolem se rozprostíral ospalý odpolední klid.

Pocit bezpečí – ten je spolehlivě uklolébával.

Skoro až do večera se Graczyk, Sanders a Garrett zabývali drobnými opravami nového dopravního prostředku.

Blond'ák kdesi vyhrabal funkční přenosnou elektrickou svářečku a s její pomocí zpevnil některá místa v rámové konstrukci a podvozku vozidla.

Po každém drobném vylepšení se okamžitě pořádaly divoké testovací jízdy kolem tábora.

Jenkins se na hodinu kamsi nepozorovaně vytratil a Rostocki bloumal bezcílně sem a tam. Brent a Owen vypadali, že pospávají ve stínu. Cortez se každých pár minut zlehka poklepával po rozbolavělé noze a nijak se netoužil přesvědčit, jestli směs antibiotik a drasticky silných protizánětlivých prostředků, kterou mu Brent naordinoval, zabrala.

Bál se, nechtěl o nohu přijít.

Proto stále otálel, hledal výmluvy, proč ještě není ta správná doba.

Nakonec se váhavě donutil obvaz rozmotat.

S každou kličkou to bylo jednodušší, poslední krycí polštářek odhodil takřka s lehkostí.

Osudu se nikdo nevyhne.

„Bude to v pohodě,“ řekl Brent do ticha.

Cortez se leknutím málem svalil. Byl tak zabraný do odstraňování obvazu, že si ani nevšiml, jak se voják posadil a sledoval jeho nemotorné počínání.

Otok od rána opravdu o poznání splaskl, jizva vypadala maličko sevřenější, tmavá kůže kolem ní trochu zesvětlala a získala zdravější odstín.

Cortezovi se viditelně ulevilo. Oddechl si.

Za pár dní bude zase normálně chodit.

Věřil tomu.

„Dík za ty prášky.“

„Není zač,“ mávl rukou Brent a opět si lehl. „Dal jsem ti všechno, co jsem dokázal ze zásob vyhrabat.“

Náhle si vzpomněl na výsadkový člun, proto se zase posadil a pověděl mu o něm.

Tmavooký se přemýšlivě poškrábal na čele. „Dokážeš otevřít vnější uzávěr?“

„Já?“ podivil se Brent a potřásl zamítavě hlavou. „To asi nikdo z nás.“

„Tím je veškerá snaha marná.“

„Myslel jsem si to.“

„Jasně.“

„Přesto... nechceš se na něj alespoň podívat?“

Cortez si olízl rty. „Spěchá to?“

„Pochybuju.“

„Mrknu se do doku až zejtra, jo?“

„V pohodě – žádněj kvalt.“

Blížil se soumrak, slunce klesalo pod obzor.

Traktor zaparkovali co nejbližší vstupu do fregaty a posedali po bednách, aby se venku najedli. Spalující vedro se při západu modré hvězdy měnilo ve štiplavý mráz.

„Asi jsem kápnul na to, co je za tou záhadou,“ řekl Sanders mezi sousty.

„Jakou záhadou?“ opáčil bez zájmu Garrett. „Je jich tu přece tolik.“

„Tahle pláň plná vraků.“

„Nepřibral si v poslední době krápek na inteligenci?“ zaševelil Graczyk ironicky. „Všchno je ti tak dokonale jasný.“

„Ne, ale tímhle se to vysvětluje, krásně to do sebe zapadá.“

„Tak ven s tím,“ řekl Owen. Odhodil prázdnou fólii, zapil poslední sousto a přehodil si z dlaně do dlaně nezbytnou trojici černých kamínků.

„Slibte, že se nebudete chechtat.“

„Doufat můžeš,“ řekl Graczyk nezávazně.

„Smůla, mlčím jako hrob.“

„Nenech se ukecávat,“ ozval se Brent.

Sanders zakoulel očima. „Dobře. Vzpomněl jsem si, že jsem se kdysi setkal s takovým příběhem...“

„Hele, slušně se to rozjíždí!“ křenil se blondák uštěpačně.

„Nebyl to ani kdovíjakej příběh, spíš... no, pohádka,“ pokračoval trochu nejistě Sanders. „Narazil jsem na něj na globální síti, v nějaké minimálně navštěvované etnické doméně. Je to hodně dávno.“

„Asi kurva omdlím,“ položil si ruku na ústa Graczyk.

„Ještě slovo a vrazím ti nůž do páteře,“ pronesl naoko výhružně Owen a poklepal prstem po těžké rukojeti obalené černou pryží, kterou měl zavěšenou na levém boku.

„Byla to taková hloupá báchorka, která měla nejspíš pobavit, ale s naší současnou situací se až podivuhodně shoduje. Nepamatuju si ji celou, takže vám zkusím říct jenom nejdůležitější část.“ Sanders se odmlčel.

„Pokračuj, jsme jedno velké ucho,“ řekl s mírným úsměvem Brent.

„No... prostě šlo o ostrov v obrovském vodním oceánu, spíš o velikou horu, která osaměle vyčnívala nad hladinu. A ten zatracenej kopec měl takovou nepříjemnou vlastnost, že k sobě přitahoval všechny lodě, co se k němu dostaly na určitou vzdálenost. Taková malá černá díra – všechno dovnitř, ale nic ven. Ať udělali námořníci, co chtěli, a snažili se sebevíc, stejně si je ta hora přitáhla. Ten boj byl předem prohranej. A když dotyčná loď ztroskotala na jejích březích, už se nemohla dostat pryč. Ti lidi vždycky zemřeli, protože tam nerostlo ani stéblo trávy, žádná zvěř a nebyla tam ani kapka sladké vody. Bylo tam hrozný vedro a nikdy nepršelo.“

Sanders se zkoumavě zadíval z jednoho na druhého.

„Těch vraků byla na té hoře strašná spousta a pořád přibývaly.“

Rozhostilo se zvláštní ticho.

„To je všechno?“ zeptal se Brent opatrně.

„V zásadě ano.“

„Nemám ani sílu se zasmát,“ řekl Graczyk a naschvál zkroutil obličej do grimasy přehnaného údivu.

„Přesně to jsem čekal,“ našťětil se Sanders. „Že já blbec nedržel hubu!“

„Ne, naopak,“ řekl Owen lehce. Pobavení mu pošukávalo koutky úst. „Chceš tím naznačit, že tahle planeta je něco jako ten tvůj bájný kopec? Že každou kosmickou loď, která se dostane poblíž, polapí jakousi neznámou silou a ona spadne na její povrch, Tecoru nevyjímaje?“ Rukou ukázal do počínající načervenalé tmy za sebou.

Sanders pokrčil rameny. „Je to jen pitomej příběh.“

„Tím se všechno ohromně vysvětluje,“ vyprskl pobaveně Graczyk. „Ty a databáze globální sítě jste právě vyřešili největší záhadu celého vesmíru. Nic nevadí, že nikdo o podobný srače ještě jaktěživ neslyšel. Čeká tě spousta akademické cen a nehynoucí vděk lidstva. Právě sis zajistil neuvěřitelnou kariéru! Dostaneš medailí, že je ani neunesesh.“

„Blbečku!“ Sanders se od něho odvrátil.

Brent měl sice všelijaký výraz, přesto mluvil beze stopy ironie. „Ten příběh má hlavní hrdiny?“

„Určitě.“

„Zachránili se?“

„Myslím, že ano.“

„Jak, prosím tě?“

Sanders se vážně zamyslel. „To kdybych si pamatoval.“

„Škoda, mohli jsme se poučit!“ neudržel se Graczyk a rozchechtal se. Spojenými dlaněmi naznačil odlétajícího opeřence.

Rozesmál se i Owen a Sandersův našťvaný výraz povolil.

Mírně se pro sebe uculující Brent přesto s jistou obavou zaznamenal, že Rostocki zachoval při Sandersově vyprávění dokonale nehybný výraz. Sebemenší náznak veselí nerozhýbal kamenné moře jeho bledé tváře.

Ani jednou.

Po návratu na velitelský můstek pretoriánské fregaty šli Owen a Rostocki pro čerstvou vodu. Cestou zpátky od nádrží si Owen docela náhodou všiml nouzového schodiště, o kterém zatím neměl potuchy.

Zastavil se a položil kanystry na zem.

„Nechceš tam doufám lézt?“ upřel inženýr oči na úzké stupně, které mizely ve stínech.

„Jenom se kouknem, kam to vede.“

„Dolů, to vidíš.“

Owen si povzdechl. „Dobře, zajímá mě, co tam je. Tebe ne?“

„Nijak zvlášť.“

„To je jedno. Nech ty kanystry tady u stěny a pojď.“

„Neměli bychom...“ chtěl Rostocki protestovat.

„Hned se vrátíme, neboj.“ Owen s naplno rozsvícenou baterkou a namířenou zbraní opatrně sestupoval do tmy.

Inženýr ho s nechutí následoval.

Ocitli se pod úrovní paluby, kde se nacházelo řídicí centrum. Směrem k přidi byla široká chodba zatarasená, takže se vydali na opačnou stranu.

Ani tady se však daleko nedostali.

Přes celou šířku koridoru zela široká díra, strop a stěny byly rozervané do ostrých cárů. Kov do značné vzdálenosti nesl stopy působení vysoké teploty a ohně.

„Došlo tu k explozi,“ řekl Owen a začichal, jako by chtěl ve sterilním vzduchu odhalit dávné zbytky čpavého dýmu.

„Bezvadné, jdeme na můstek.“ Rostocki se nervózně rozhlížel.

„No jo, pořád.“

Světelný paprsek poskočil doprostřed mělké díry.

„Hledají nás...“

Owen dělal, že ho neslyší.

„Nejspíš nálož...“ mumlal si pro sebe. Přesunul se ke stěně a pozorně si prohlédl nepravidelné otvory v ohořelém a zčernalém obložení. Zvedl ruku a jemně se dotkl jejich okrajů.

Inženýr samou netrpělivostí zamlaskal.

„Zkusím ty dveře a padáme.“ Owen přistoupil k jediným dveřím, které v tom krátkém kusu chodby našli, a zkusil je otevřít.

Tušil, že to nepůjde snadno. Nacpal prsty pod gumové okraje, kterými se obě poloviny stýkaly, a ze všech sil zabral. Cosi luplo a velký vstupní uzávěr s výplněmi z neprůhledného matového plastu šel snadno roztáhnout.

„Opatrně!“ vydechl Rostocki.

Ze tmy se vyvalil slaboučký závan chemikálií.

Owen si z prahu místnosti posvítil do jejího nitra.

Jednalo se o pomocnou ošetrovnu.

Hlavní lodní nemocnice se nacházela kdesi uprostřed trupu a zatím si k ní nenašli cestu, takže nález podobného zdravotnického centra pro ně – otrhané trosečníky bez pomocné techniky – mohl být pravým požehnáním.

Mohl být.

Owen se otočil na inženýra. „Upaluj nahoru za ostatními, ať sem přijdou. Já tady na ně zatím počkám.“

Rostocki se s úlevou otočil a vyrazil ke schodům.

„Tomuhle asi nebudete věřit,“ uvítal Owen neuspořádaný hlouček mužů, když k němu po pár minutách dorazil.

„Co máš?“ zeptal se Brent.

„Ošetřovnu, ale podívej se raději sám.“

Pochvalné mručení všem zamrzlo mezi rty, když nahlédli do otevřené místnosti.

Sálek kdysi přecpaný lékařskými přístroji, dvěma protilehlými diagnostickými centry, několika kójemi s lůžky po stranách, automatickým chirurgickým tunelem, stanovištěm intenzivní péče, byl naprosto v troskách.

Jeho zkázu však nezapříčinil pád na vyschlou planetu.

Kdepak.

Tohle musela udělat docela vědomě lidská ruka.

A nejspíš až po samotné katastrofě.

Veškeré vybavení bylo totiž rozbité, doslova roztřískané na padrt'. Trosky a nejrůznější úlomky pokrývaly tlumící materiál podlahy tlustou vrstvou, jediný přístroj nezůstal pohromadě.

„Někdo se tu teda zatraceně vyřádil,“ podotkl Graczyk.

„Musel mít pořádněj vztek, když to vzal takhle z gruntu,“ zavrtěl Cortez nechápavě hlavou.

„Proč zrovna tady, a ne někde jinde?“ nadhodil Garrett.

„Nepříjemné informace o zdravotním stavu?“ rýpnul si Sanders.

„To taky,“ řekl Owen, který měl víc času nad tou zkázou přemýšlet.

„A co ještě?!“

„Něco zamaskovat, ukrýt, zabránit, aby se to provalilo.“ Podle toho, jak se ostatní zatvářili, uhodil nejspíš hřebík na hlavičku.

„Mně je blbě,“ ulevil si Garrett.

„Odpornej kus vesmíru,“ prohlásil Sanders, když se o dvě hodiny později chystali ke spánku. „Podruhý se sem dobrovolně rozhodně nechystám!“

„Rozumnej názor,“ zašklebil se odpudivě Graczyk.

„Má to co dělat s tou ošetřovnou?“ přestal si Cortez masírovat nohu.

„Asi.“

„Ještě se ti zdá Lefortovo tak nepřijatelný?“ zeptal se Owen ironicky.

Blond'ák se naoko přemýšlivě podrbal. „A víš, že ani ne?“

„To je dobře.“

Veselé rozpoložení, které vyvolal příběh o nenasytné hoře, dávno pominulo.

Rostocki, který už dlouho neřekl jedinou souvislou větou, vyloudil zvláštní hlasitý zvuk.

Všichni se po něm zvědavě ohlédli. Nemluvný Jenkins ho doslova probodl zachmuřeným, ale vědoucným pohledem.

„Povídal jsi něco?“ nakrčil nos Garrett.

„Nedostanete se do Lefortova, ani nikam jinam,“ ucedil syčivě Rostocki. „Vaše kosti zůstanou navždycky tady!“

A bylo po závanu dobré nálady.

Graczyk bez varování upustil sbalený spacák, který se právě chystal rozložit, a ještě než dopadl na zem, vrhl se na inženýra jako blesk. Ve skoku přes nízké sedadlo popadl odloženou Garrettovu brokovnici a s rozmachem se po něm ohnal pažbou. Jenže místo do hlavy, na kterou mířil, se drtivý úder smekl o inženýrovo pravé rameno.

Nebýt toho, nejspíš by Rostocki skončil na místě s rozbitou lebkou.

Nevyvedený úder Graczyka trochu rozhodil, ale rovnováhu udržel. Pustil pušku a bez váhání zaútočil pevně sevřenými pěstmi. Zasáhl Rostockiho pravým a levým hákem pod bradu, kolenem ho nakopl do podbřišku.

Rostocki se ani náznakem nepokusil o obranu. Svalil se na podlahu, jen to zadunělo.

Graczyk po něm skočil, ale dalšímu přívalu ran učinili přítrž Brent a Owen, kteří ho sevřeli mezi sebe a odtáhli z účinného dosahu.

„Zabiju tě, ty zkurvenej zmetku!“ řval blondák a snažil se ze všech sil vytrhnout. Od vztekem zkřivených rtů mu odletovaly drobné chomáčky slin.

„Uklidni se, Graczyku!“

„Hovno! Pust'te mě, zatraceně!“

„Ne, dokud nevychladneš!“

„Já jsem úplně ledovej!“

Nepustili ho.

Rostocki se roztrfeseně sbíral ze země. Sanders mu chtěl pomoci, ale on ho hrubě odstrčil. Postavil se a upřel na Graczyka lesklé oči. Aniž by z něho jen na okamžik spustil zrak, zvedl ruku a otevřenou dlaní si přešel přes ústa.

Když ji odtáhl, měl ji plnou krve.

„Jo, a ještě víc!“ zasípěl blondák. Zuřivě se zazmítal a pak najednou bolestivě vyjekl a ochabl.

Owen totiž lehce přehmátl a zkroutil mu ruku za zády tak, že se málem dotkl vlastního zátylku.

Rostocki s bezvýraznou tváří postoupil o několik drobných kroků a dřív, než mu v tom mohl někdo zabránit, švihl dlaní prudce vpřed. Oči mu v šeru zaplály divokým, přímo chorobným světlem.

„Ty prase!“ zaječel Graczyk a vzepjal se nehledě na bolest ve znehybněné paži. Inženýrova krev mu pokryla obličej droboučkými, vlhce se lesknoucími kapičkami.

Brent zkřížil Rostockimu cestu, ale ten ztratil o konflikt zájem. Stáhl se a odvrátil pryč.

Graczyk si volnou rukou zběsile čistil tváře a čelo, dosáhl však jen toho, že krev rozmazal.

Sanders a Garrett civěli z jednoho na druhého s výrazem naprostého údivu.

„Co to do vás, proboha, vjelo?!“ zavrtěl hlavou Brent.

„Je to šílenec! On za všechno může!“ vykřikl Graczyk.

„Oba jste prvotřídní pitomci!“

„Copak to nevidíte?!“ To už skoro zaštkal.

„Ne!“ řekl rázně Brent. „Nic není zřejmější, než váš nebetyčnej kretenismus.“

„Budeš sekat dobrotu?“ zamumlal Owen.

Graczyk přikývl. Zpod přivřených víček probodl Rostockiho pohledem, který nevěstil nic dobrého.

„Nebudete se k sobě přibližovat, rozumíte?!“

Rostocki se podivně a vůbec ne příjemně usmál. „To nebude potřeba.“

„Graczyku?“

„No jo, sakra.“

Owen uvolnil sevření. Blondák se začal štitivě otírat kusem hadru.

Odvrátili se od něho, přestali dávat pozor.

A toho ihned využil.

Znovu zaútočil.

Jenže Brent nebyl žádný začátečník. Prudká otočka odmrštila Graczyka stranou, takže místo do inženýra vrazil do stanoviště operátora obrany. Hlavou a loktem udeřil do velkého ovládacího panelu, po kterém se rozeběhla síť drobných prasklin.

Než se stačil omámeně otočit, voják k němu hbitě přiskočil, popadl ho za vlasy, trhl mu hlavou dolů a současně ho kopl kolenem do obličeje.

Cosí ohavně zapraskalo, Graczyk tlumeně vyjekl.

Nohy se mu podlomily a on se svalil na bok.

Brentovi to však nestačilo.

Vytáhl z opaskového pouzdra pistoli, pevně ji sevřel a naplocho ho s ní znovu praštil po hlavě. Rána nebyla tak silná, aby Graczyka zabila, přesto ho částečně omráčila. Zplihl a rozhodil ruce do stran.

Brent se nad ním rozkročil, namířil mu automatickou zbraň do obličeje, a když se pokusil pohnout, přitlačil mu chladným ústím hlavu k plastem pokryté podlaze.

„Podělaný hovado, zešlel jsi?!“ zařval.

Blondák nezřetelně zachroptěl.

„Slíbil jsem, že tě při první příležitosti oddělám, a já zbůhdarma nekecám!“ Brentovi se zlostí třásl hlas, ale ruka, ve které držel zbraň, byla nehybná.

Ani se nezachvěla.

Hlaveň se zářývala Graczykovi do spánku takovou silou, že se objevila drobná kapka krve, která si razila cestu podél lícních kostí k rozbité bradě.

Ukazováček zlehka namáčkne spoušť.

Běh času se zpomalil.

Graczykovi z přeraženého nosu vychrstl proud zkrvaveného hlenu plného lesklých bublin a rozpleskl se mu na prsou a břiše.

Spoušť se zastavila v pohybu těsně před tím, než zbraň vystřelila.

Brent zaváhal, tlak přesto setrval. Stačil nepatrný záchvěv a Smrt by slavila hody.

„Neuděláš to,“ řekl Owen tiše.

„Klidně.“

„Ne takhle.“

Brent se zpod přivřených víček zadíval na obličej pod sebou.

Na strachem přivřené oči, zlomený nos a tmavou krev.

Ručička vah osudu nevěděla, na kterou stranu se přiklonit.

V očekávání nevyhnutelného se nikdo, včetně Graczyka, nepohnul. Ten ostatně přestal i dýchat. V neblahé předtuše vypouklil oči, špinavě zažloutlá bělma se blýskala.

Jedna, dvě... pět dlouhých, předlouhých sekund.

„Máš pravdu, ne takhle.“ Brent dlouze vydechl, zajistil pistoli a narovnal se. Ruka se zbraní mu klesla volně podél boku.

„Možná, že já...“ nadhodil Owen významně.

„Ne,“ odmítl jeho nabídku Brent.

„Poslední varování,“ naklonil se k blondákovi a usmál se nebezpečným způsobem, při kterém neukázal zuby. „Vytváříš problémy od samého začátku, takže mi dej ještě jednu, opravdu poslední nepatrnou šanci a já ti rovnou vyrazím mozek z lebky! Dochází ti to?!“

„Táhni se svejma svatouškovskejma kecama do prdele!“ vyhrkl Graczyk vzpurně a rozpatlal si po tvářích další porci krve a slin. „Jsi fakt tak slepej a omezenej, že to nechápeš? Děje se něco moc divnýho!“

Owena na zlomek sekundy napadlo, že by blondákovi nejspíš prospělo, kdyby ho poslal jedním drtivým hákem k zemi.

Třeba by se trochu srovnal.

Pak však nad tím nápadem mávl rukou.

Tahle drobná námaha za to nestála.

„Většina věcí je na levačku,“ připustil Brent bez náznaku shovívavosti. „Jenže mezi ně patříš i ty!“

Gracyk se nuceně uchechtl. „Poznáš to sám!“

Brent mávl rukou a s důrazem se všem podíval do očí. „To platí pro kohokoliv. Nestojím a nechci žádný problémy. Ve vážném případě provinilce na místě zastřelím. Bez řečí, bez vysvětlování.“

Tentokrát se nemusel ptát, jestli mu rozuměli.

A u toho zůstalo.

Owen zkontroloval vnější dveře, a když se ujistil, že je zámek v pořádku, vrátil se ke svému lůžku.

Brent ležel na zádech s rukama za hlavou a nehybně zíral do stropu.

„Zažil jsi podobný chování?“ trhl svalovec ukazováčkem ke Graczykovi, který se ve vzdáleném koutě snažil ošetřit nateklý nos a rozraženou bradu.

„Někteří se chovají všelijak,“ utrousil Brent vyhybavě.

„Takovej úlet jistotě moc nepřidá.“ Owen zachoval nicneříkající výraz, když se k Brentovi nenápadně naklonil.

„Graczyk by mu utrhnul hlavu, kdybychom ho nechali.“

„Nedivím se.“

„Proto bychom měli dávat bacha. Trochu si ho pohlídat.“

„Sichr je sichr.“ Owen se zavrtěl. „Viděl jsem fakt kde co...“

„Nedělej si starosti a radši spi.“

„To se ti lehko řekne. Ze všeho nejradši bych si dal fakt pořádného panáka, kvalitní přepálený žito, žádný náhražky... alespoň na dva palce. To by zaručeně pomohlo.“

Brent se zašklebil. „Tak tohohle jsem naštěstí ušetřenej.“

„Jak to?“

Voják se posadil a stáhl si přes hlavu nátělník. „Tady ty jizvy, určitě sis jich všimnul...“

„Musel bych bejt slepej, jsi totiž děravěj jak řešeto. Nechtěl jsem se na to ptát, ale mezi námi – nechápu, co ještě děláš mezi živejma.“

„Naštěstí nejsou stejnýho data. Většinou jsou to památky lokálních ozbrojených konfliktů, kterých jsem se osobně zúčastnil. S výjimkou těhle dvou; ty do mě udělala naposledy naše báječná policie.“

„Vypadá to dost hrozně,“ podotkl Owen. „Proč sis jizvy nenechal odstranit? Podívej se na mě; dokonalá hladká kůže, a ženský na to rozhodně víc letěj. Rajcuje je to.“

Brent si přešel jazykem po vnitřní straně tváře. „Samozřejmě, ale v armádě je to taková zažitá tradice, nechávat si všechny stopy po zraněních.“

„Rozumím; chodící galerie tělesného utrpení a strádání. Čím větší znetvoření, tím vyšší prestiž?“

„No, tak nějak... zhruba.“

„A co to má společného s chlastem?“

„Před takovými šesti lety jsem koupil jednu do jater, tuhle.“ Brent poklepal ukazovákem na bledou jizvu zhruba hvězdovitého tvaru. „Prošla ochrannou vestou a ještě měla dost páry, aby mě prošpikovala skrz naskrz. Cestou mi vzala i játra; žádné okrajové líznutí, proletěla pěkně středem a nadělala pořádnou paseku.“

Owen se slabě otrásl. „Ptám se znovu: proč nejsi, sakra, v pekle?“

„Byl bych, ale shodou okolností stál zrovna vedle mě náš zdravotník a poblíž se náhodou motal evakuační stroj. Do deseti minut jsem byl ve špitále a za dalších pět jsem už ležel pod kudlou.“

„Tehdy tě měl nahoře ještě asi někdo rád.“

„Určitě,“ přisvědčil Brent a ušklíbl se koutkem úst. „Dostal jsem hned nový, čerstvě vyklonovaný. Měl jsem prý štěstí, že ten den nebyl takovej frmol, nepřátelská aktivita skoro žádná, takže se na mě v pohodě dostalo. Jenže jak to na druhou stranu u armády chodí; peníze se spíš cpou do nových technických hraček a vymožeností, než do lidí. Proto se nutné náhradní orgány dávají v nižší kvalitě. Druhá jakostní třída, nebo co.“

„Děláš si srandu?“

„Kdepak. Funkční jsou – to musím zaklepat. Tělo zvládají v pohodě zbavovat škodlivin, ale na další jedy navíc nemají. Proto nemůžu pít, brát drogy a tak.“

„To je mi líto... i za tebe,“ řekl Owen soustrastně. „Zvlášť ten chlást. Na smutnou náladu není nic lepšího jak jedna starobylá runda.“

„Není proč, zvyknul jsem si. Ráno mě alespoň nebolí hlava.“

„Však já taky nic nepřeháním. Nějaké zběsilé jízdy a výstřelky si nemůžu... nemohl jsem si dovolit. Profesní záležitost, víš?“

„Nepochybně.“

Owen si podepřel hlavu. „Hele, a co výměna implantátu?“

„Bez problému. Jenže už za svoje, kamaráde. Prvotní zákrok šel na vrub armády, kvalitnější filtr bych už musel zacvakat z vlastního žoldu.

Ne, že bych o tom nepřemýšlel, měl jsem v plánu se k tomu vrátit později, až mi skončí poslední smluvní období, ale jak na to tak koukám, příležitost k vylepšení nejspíš nedostanu.“

Owen zamrkal do šera kapitánského můstku. „To asi ne.“

Na pár minut se oba odmlčeli, pohroužení do vlastních myšlenek.

Owen pak úplně změnil téma hovoru. „Víš, že bych nejradši zůstal přes noc venku? Zvyknul jsem si na hvězdy a noční oblohu, a tady se cítím... stísněný.“

„Jde především o bezpečí.“

„Snad jo,“ zamumlal Owen a otočil se na bok.

Navzdory svým obavám usnul skoro okamžitě.

Brent se zašklebil do temných stínů pod stropem. Prsty pravé ruky zlehka položil na pušku s granátometem, která mu spočívala podél boku. V tom smrtícím nástroji bylo cosi uklidňujícího... něco důvěrně známého.

Životní družka.

Kdyby se nebál, že bude rušit ostatní, hlasitě by se rozesmál. Tak ho ta myšlenka pobavila.

Pochybný humor životního zkrachovance.

To sedělo.

Zavrtěl se, pokrčil nohy, našel si pohodlnější polohu.

Pěnovka, na které ležel, nebyla příliš silná ani pohodlná, ale jemu stačila.

Byl zvyklý. Odnaučili ho si stěžovat.

Stočil pohled za sebe a zamrkal do nouzového světla, které osaměle zářilo v čele velitelského můstku. Chvilí se zabýval myšlenkou na to, že vypne i toto poslední, aby ušetřil vzácnou energii, ale nakonec usoudil, že by to byla chyba. Z psychologického hlediska je i ta nejslabší bludička lepší než naprostá a dezorientující tma.

Zavřel oči a vrátil se v myšlenkách k sobě.

Své závazky sám se sebou vyrovnal už dávno. Ještě dřív, než se ocitl na téhle planetě, takže ho budoucnost mohla překvapit jedině mile. Na ošklivý konec byl víceméně připraven.

Po řadu let to míval takřkajíc v popisu práce.

A s tím také zanedlouho odplul do kalných vod přerušovaného spánku plného zmatených snů bez začátků a bez konců.

DEN TŘINÁCTÝ

Ráno panovala nálada horší než minulého dne. Rostocki a Graczyk kolem sebe navzájem chodili doslova po špičkách. Chovali se s přehnanou opatrností a sotva utajovanou nevraživostí, jako dva lovci nebo smrtelní nepřátelé, kteří čekají na sebemenší provokaci. Bylo jasné, že v jejich případě dojde dříve nebo později ke střetu, který nezůstane bez následků. A to i vzdor Brentově snaze zabránit jakémukoliv konfliktu.

Jenkins se tvářil rozmrzele a na sebemenší snahu o rozhovor odpovídal našťvaným, sotva jednoslovným odsekáváním.

Nebyl to příjemný začátek dne a ve vzduchu viselo napětí.

Po nevalné snídani složené z balíčků dehydrovaných potravinových dávek a příjemně čerstvé vody se Brent, Owen, Garrett a Sanders domluvili, jednoduše se sebrali a odešli z můstku.

„Kam?“ chtěl vědět Garrett.

Stáli na velké křižovatce chodeb, kam ústil hlavní koridor.

„Je pár míst, co jsme ještě neprošli,“ řekl Brent. „Rozdělíme se do dvojic a zabijeme tak alespoň čas do oběda.“

„Nebojíš se je nechávat spolu o samotě?“ ukázal Owen palcem směrem k velitelskému centru.

Brent potřásl zamítavě hlavou. „Nejsem jejich máma, abych je pořád hlídal. Jsou už nějakou dobu dospělí, takže si musí pomoci sami. Ostatně; jestli se vážně chtějí pozabíjet, najdou si k tomu čas, místo a příležitost, když je nebudu mít právě na očích.“

„To je fakt,“ přisvědčil Sanders.

„Stačí, když slušně poprosí, a já jim poskytnu pár nezištných rad, jak zvolit co nejefektivnější způsob,“ nasadil Owen zasněný výraz.

„Graczyk si určitě poradí i bez tebe,“ zahleděl se Garrett mimo okruh světla.

„Chci jim to jen usnadnit, nic víc.“

„Mlč!“

„Tak vzhůru za lepšími zítřky,“ uzavřel Brent a posunul si řemen zbraně pohodlněji přes prsa.

„Cože?“ nechápal Sanders.

„Nevšímej si toho. Do ničeho se zbrkle nehrňte, raději se několikrát dobře podívejte, než někam strčíte nos.“

„Neboj.“

A s tím se rozešli.

Trocha luxusního vybavení v místnosti byla sice poškozená, odneslo to hlavně lůžko, starobyle se tvářící imitace psacího stolu a nevelká knihovna, ale jinak to uvnitř vypadalo docela v pořádku.

Kdysi tahle kajuta patřila veliteli lodi.

Jeho jméno i s hodnotí bylo zručně vyvedeno uprostřed honosného štítku na pootevřených dveřích.

Sanders šel k zadní stěně, kterou z větší části zabíraly dva velkoplošné panely informačního systému. Dřepł si do pohodlného křesla a snažil se představit, jaké to asi bylo, mít na povel takový obrovský kolos se spoustou lidí a strojů na palubě.

Hlavně ta odpovědnost, pomyslel si.

Pro něho to bylo něco nového.

Vždycky dbal pouze sám o sebe – byl to takový začarovaný kruh. Starosti míval jedině s tím, jak si přisvojit co nejvíc cizích peněz, aniž by se na to přišlo, a pokud se mu tohoto skromného cíle podařilo dosáhnout, vyvstaly před ním starosti zcela opačného rázu: jak se snadno nabytými finančními prostředky naložit.

Co nejrychleji je roztočit.

A tak se to pořád opakovalo.

Když zrovna neseděl za katrem.

Jak si s tou myšlenkou pohrával, usoudil, že by se mu vykonávat podobně důležitou funkci mohlo přinejmenším pět minut líbit.

Prsty přeběhl po decentně skrytém ovládání terminálu, který kapitánovi umožňoval bez omezení podrobný přístup do všech zákoutí fregaty, včetně jejích nejskrytějších systémů.

Šlo o jakousi skromnější variantu božského vševídnoucího oka.

Brent mezitím nahlédl bez větší zvědavosti do vestavěných přihrádek po pravé straně vchodu. Bylo v nich spousta papírových složek, barevných oběžníků, odborných publikací s lesklými celostránkovými fotografiemi a stohy služebních hlášení. Namátkou se jimi probral.

Nikdy nedokázal pochopit, proč se armáda nedokáže docela oprostít od zvyku používat tištěné materiály. Vždyť přece digitální technologie byly o tolik pohodlnější.

Patří to k tradici, říkali vysoce postavení štábní důstojníci a tvářili se povýšeně.

Plýtvání cennými surovinami, odporoval on.

Ale jenom v duchu.

Podle způsobu, jak s těmito přežitky minulých století nakládal poslední velitel lodi, Brent usoudil, že ani on na zbytečných tradicích nijak zvlášť nelpěl.

Odložil tlustou složku s výhružně červeným nápisem Přísně tajné na deskách a nic neříkajícím obsahem uvnitř a přesunul se po tlustém koberci podél pravé stěny.

Chtěl se podívat na dvojici zkřížených vlajek vedle obrazových panelů.

„Pokračujeme?“ kývl Sanders tázavě a zvedl se z křesla.

Brent chtěl přikývnout, ale pak zahlédl cosi zajímavě povědomého pod hromadou fólií. Sáhl tam a vytáhl nevelký předmět tmavé barvy.

„A heleďme se.“

„Dalekohled,“ řekl s mírným zájmem Sanders.

Brent ho převracel v rukou. „Třeba funguje.“

„Pochybuj,“ ušklíbl se Sanders. Náhle a úplně bez varování vytřeštil oči do chodby.

„Uvidíme,“ pokrčil Brent rameny a teprve tehdy znepokojeně vzhlédl k podezřele oněmělému Sandersovi.

A spatřil tvář zkroucenou překvapením do ošklivé grimasy strachu a úleku, ruku napůl pozdviženou mezi krkem a zbraní, po které zkusil sáhnout, aniž by pohyb dokončil.

Brentův potencionální ukazatel hodnoty adrenalinu v krvi vylétl ve zlomku vteřiny po strmé křivce jako superrychlá střela země-vzduch.

Je to tady, stačí si sotva pomyslet a jeho tělo už automaticky reaguje.

Snížit těžiště, znesnadnit cíl. Proveďte prudký úhybný manévr do strany a otoč se čelem k hrozícímu nebezpečí. Současně s tím zapře pažbu do ramene, hladce pozdvihne ústí hlavně a jemně namáčkne spoušť. Volič režimu palby se ocitne v poloze pro trojránné dávky.

Zaznamenal Sandersovo opožděné zalapání po dechu.

U vchodu do místnosti stála postava.

Člověk.

Na pohled docela normální muž.

„Do prdele...!“ zašeptal Sanders.

Nic víc se nezměnilo. Nikdo se nepohnul, stáli proti sobě jako sochy, jako nepodařené výtvořiny na prach zhuštěného podřadného umělce.

Brent zavrtěl hlavou.

Až po vteřině intenzivního úleku mu to došlo. Povolil tlak na spoušť a hlava klesla k podlaze.

„Uklidni se, je to jenom hologram,“ řekl.

„A... aha,“ vyloudil ze sebe Sanders přiskrceným hlasem. „Asi jsem si kapánek nadělal do kalhot.“

Brent se podíval na ovládací panel, kde mrkalo maličké zelené světélko. „Musel's to spustit, když sis s tím před chvílí hrál.“

„Vypadá jako živý,“ zamumlal opatrně hubeňour, jako by se omlouval.

„To jo.“ Brent přehlédl informační displej záznamového zařízení. „Na disku je skoro hodina k přehrání.“

„Ten chlap ale není voják,“ odkašlal si Sanders, aby se zbavil nepřirozeného chrapotu.

Brent si postavu dobře prohlédl.

Muž měl na sobě otrhanou, ale jinak celkem čistou pracovní kombinézu. Oči pozorné, jasné a obezřetné. O to hůř vypadal jeho obličej. Zkrabacená, místy jako by spálená kůže, tmavé skvrnky a drobné boláky, dlouhé a velice řídké vlasy – spíš pár chlupů než obyčejný porost hlavy.

„Docela by mě zajímalo, kde se tady vzal.“

Brent se naklonil přes stůl a vypnul projektor. Trojrozměrný obraz se v šeru rozplynul, jako by tam nikdy nebyl. Položil prst na drobný senzor a do dlaně mu vklouzla plochá destička.

Schoval ji do kapsy.

„Vezmu záznam s sebou, určitě bude zajímat i ostatní.“

„Myslíš jako pozdrav ze záhrobí?“ Sanders se pokusil o vtip.

Brenta ta myšlenka nepobavila. Strčil nalezený dalekohled do kapsy na stehně a vyšel na chodbu protínající štábní úsek.

Hubeňour se nevesele zašklebil.

Graczyk prohlásil, že se jde projít kolem můstku a klátivým krokem se odloudal pryč. Cortez, který se ve společnosti Jenkinse a Rostockiho začal za chvíli nudit, se rozhodl vydat na letovou palubu trochu v

předstihu a nečekat na Brenta. Cestu zhruba znal, takže neočekával žádné potíže.

„Kdyby se Brent vrátil a já ještě nebyl zpátky, řekněte mu, že jsem se šel mrknout na ten člun, co o něm se mnou včera mluvil. On už bude vědět,“ utrousil přes rameno, přehodil si samopal přes prsa a měl se k odchodu.

„Bezvadný, jen si všichni běžte,“ utrousil trpce Rostocki.

„My to tu zatím klidně ohlídáme.“

Jenkins ani nezvedl upřený pohled z podlahy.

„Nebudu se nikde zdržovat, do hodiny se vrátím.“

„No jasan,“ mávl rukou inženýr.

Garett se zastavil a posvítíl baterkou na strop chodby. Vypadalo to, jako by jej rozsekla obrovská sekera.

Pokračovat dál by byl pěkný hazard, ale Garrett přesto váhal. Kousek za nebezpečným úsekem chodba totiž končila křižovatkou a velkými dveřmi, nad nimiž se dal přečíst nápis:

Zbrojnice.

To ho zajímalo.

Rozhlédl se po tmavém koridoru na obě strany.

Owena nebylo vidět ani slyšet.

Upoutalo ho totiž několik ohmataných barevných magazínů ve společenské místnosti, takže se dohodli, že se za pár minut sejdou na počátku ubytovací sekce. Garrett potom nahlédl do všech zbývajících ubikací, ale nic ho neuhodilo do očí takovým způsobem, aby se tím chtěl zabývat. Nakonec se zatoulal mimo ubytovací palubu a narazil na tuhle spojovací chodbu.

Přešlapoval z nohy na nohu.

Stálo to za to riziko?

Domníval se, že možná ano.

Znovu se podíval na rozšklebenou trhlinu s okraji pokroucenými do malých, nepříjemně vyhlížejících květů. Mohlo to spadnout při sebemenším závanu dechu, ale také se nemuselo nic stát, i kdyby do stěn mlátil těžkou palicí.

Každou chvíli se po něm Owen začne shánět.

Ten by ho do chodby určitě nepustil. Dobře věděl, jaká rizika se dají ještě podstoupit, a jaká už ne.

Musí se rozhodnout.

Rychle.

Zaposlouchal se do ticha lodního trupu, udělal opatrný, drobný krok.

Strop se nezřítíl.

Ohlédl se přes rameno.

Owenovo světlo vidět nebylo. Třeba se do těch časopisů zabral natolik, že zapomněl na celý svět.

Rozechvělý adrenalinem, strachem a nervozitou se po špičkách rozeběhl pod hrozivě vyceněnou trhlinou.

Sotva pár sekund a byl na druhé straně.

Zastavil se a ulehčeně vydechl.

Všechno bylo v pořádku.

Jenom se mrkne, co je za těmi dveřmi, a hned se vrátí. Nikdo se nedozví, že zbytečně hazardoval a pokoušel vratké štěstí.

Brent se Sandersem narazili na Owena, když vycházel z ubytovací sekce.

„Kde máš Garetta?“ zeptal se Brent a nahlížel mu přes rameno do prázdné společenské místnosti.

Svalovec se podrbl v krátkých vlasech. „Trochu jsem se začel. Garrett by se měl motat někde kolem.“

„To není dobrej nápad.“

„Dobře ví, do čeho se nemá pouštět.“

„Je to dlouho?“

„Moc ne.“

„Máš náhradní baterii do zaměřovače?“

„Jo. Proč?“

„Dej mi jednu.“ Brent vyndal dalekohled.

„Podívejme, první smysluplná věc.“ Owen sáhl do kapsy a podal mu tenký, ale těžký váleček zavařený v ochranné folii.

Brent obal roztrhl, článek vložil do těla přístroje, zaklapl plastové víčko a stiskl nepatrně vystouplé tlačítko. Zelená dioda, umístěná mezi okuláry, slabě zazářila a zhasla. Přiložil si dalekohled k očím a nasměroval ho do dlouhé tmavé chodby. „Vypadá to, že je v pořádku!“

Minuty plynuly a Brent se začal tvářit znepokojeně.

„Garette!“ zakřičel Owen do temnoty prázdné lodi.

Nedostalo se jim žádné odpovědi.

„Garette!“ zařval tentokrát i Sanders.

Ozvěna jim vrátila mnohokrát zdeformované volání: ete... ete... ete...! Ale jinak nic.

Podívali se po sobě.

„Ten pitomec mě neposlech a asi se do něčeho pustil na vlastní pěst,“ řekl Owen.

„Neměls ho nechávat samotného,“ opáčil Brent.

„Nepodíváme se po něm?“ ošil se Sanders.

Stačili udělat sotva tři kroky, když se jim tenkou plastovou vrstvou pokrytá ocelová paluba otřásla pod nohama.

„Do prdele...!“ vydechl Sanders. Překvapeně kulil oči, svítilna se mu třásla v prstech, paprsek světla poskakoval nepravidelnými a trhavými pohyby.

„Spadlo něco hodně velkého,“ řekl s bleskově vzrůstajícím podezřením Brent.

A pak uslyšeli ten křik.

Rostocki tu ránu zevnitř mohutného trupu kosmické lodi okamžitě zaznamenal. Tedy ne, že by ji slyšel, nebo dokonce ucítil, na to byl příliš daleko, ale prostě o ní najednou věděl.

Ohlédl se na Graczyka, který se před minutou vrátil a nyní seděl na pultu navigátora a klátil nohama nad podlahou.

Zíral na projektory nad sebou, v kulatém obličejí rámovaném přerostlým porostem světlých vlasů měl neutrální, trochu hloupý výraz.

Ten nic nezpozoroval, nic nevěděl.

Už několik dní se Rostocki cítil velice podivně. Svědila ho kůže po těle, páliho ho v krku a v nose, ale nejhorší byla ta stále se vracející bolest hlavy. Někdy byla silnější, jindy slabší, přicházela náhle a bez varování. Stejným způsobem se vytrácela; byla tu – tepala ve spáncích, a náhle zmizela.

Zbýl po ní jen hloupý pocit čehosi nepříjemného.

To byly příznaky, které nejdříve pokládal za obyčejné nachlazení, jež musel chytit při dlouhých mrazivých nocích, kdy ukazatel

pomyslného teploměru klesal hluboko pod bod mrazu. A ty vysoké denní teploty – takové nehorázné výkyvy se prostě musely nějak projevit.

Alespoň si to myslel.

Jenže to nebylo všechno. S postupem času překvapeně zaznamenal, že už mu noční mrazy a denní žár tolik nevadí.

Rozdíl mezi nimi jako by se smazávaly. Nepotřeboval ani takové množství vody jako dřív, vypil sotva pár doušků za celý den, a potravin snědl ze svých přidělů ještě méně. Většinu jich odložil, když se nikdo nedíval. Nechtěl ostatní znepokojovat, ale hlavně nestál o nežádoucí pozornost. Ta by mu byla nejvíc proti srsti. Rozhodně netoužil po nepříjemně zvědavých otázkách. Jakýsi vtíravý pocit ho před nimi varoval.

Což nakonec možná vyústilo v tu včerejší rvačku. Ani jako malý kluk neměl násilí moc v lásce, fyzickým konfrontacím se většinou spíš vyhýbal, takže nechápal, co to do něj náhle vjelo. Nejzvláštnější na tom ale bylo to, že si z té scény skoro nic nepamatoval. Bolela ho žebra, sotva dokázal díky namožené čelisti jíst a přes nateklé oko viděl jenom málo. Zůstal v něm však pocit jakéhosi nutkání a chvilkový záblesk touhy po krvi.

Po cizí krvi.

To nemohl být tak docela on. Byl si tím skoro jistý.

A nakonec tu bylo to rozdvojení.

Těžko se o tom uvažovalo, protože to byly vjemy příliš chvilkové a neuchopitelné, než aby je mohl blíže identifikovat. Trvaly vždy velice krátce, ale o to byly intenzivnější.

Jako blesky za mohutné letní bouře.

Sekundový jev, který na sítnici oka zanechává vypálenou modrožlutou stopu.

Zprvu stavy rozdvojení sotva vnímal, ale ony se prodlužovaly a stávaly se trvalejšími.

Kupodivu nebyly nepříjemné. Spíš zajímavé.

Necítil se ohrožený, tak proč se o tom někomu vůbec zmiňovat?

Jakoby vnímal svět kolem sebe nadvakrát. Byl tu jeho vlastní pohled a pak současně něco jiného... mimo něj. Ta druhá realita se mísila s tou obyčejnou. Přinášela mu mnohdy ostřejší vnímání, halila jinak

nezajímavě plochý pouštní svět do překvapivě pestrých barev a dodávala mu hloubku.

Novou, předtím netušenou perspektivu – tak by se to dalo nejlépe nazvat.

Jako nyní.

Zaznamenal ten obrovský úder, to chvění, přicházející zdánlivě odnikud.

Prudce trhl hlavou, očima spočinul na rozložené konstrukci velitelské konzole. Tím druhým vnitřním zrakem však viděl neprostupnou temnotu dlouhých a opuštěných chodeb, jejich samotu. Přecitlivělou kůži vnímal proud emocí doléhajících k němu z vnějšku.

Pulzovalo to jako intenzivní výstražné světlo na okraji vědomí. To, co tak jasně cítil, byla... něčí bolest.

Hnali se za tím křikem.

Klesal, stoupal, chvílemi se stával táhlým jekotem, aby se vzápětí proměnil v hluboký hrdelní řev.

Naskakovala z něj husí kůže, vlasy vstávaly děsem.

Proplétali se spleť chodeb, orientovali se podle sluchu.

Několikrát se spletli a museli se vracet. Cítili se jako krysy v labirintu.

„Doleva, Brente!“ zakřičel Sanders zezadu.

Ačkoliv měli dojem, že jejich hledání trvalo věky, za necelou půlminutu ho našli.

„Garette!“ zařval Owen na začátku slepé chodby.

Spojovací koridor mezi dvěma sekcemi zahrazoval čerstvý zával. Vnitřní struktura lodi narušená pádem na povrch planety se zhroutila – to byla ta rána, kterou slyšeli a cítili.

Z horní paluby se provalilo několik tun strojního zařízení a agregátů. Stropní panely a boční stěny se vyboulily, částečně roztrhaly do pruhů ostrých jako břitva, jež trčely všemi směry, podobny dlouhým řeznickým nožům.

A tím spouštěcím mechanismem, tím nepatrným impulsem, který porušil křehkou rovnováhu, byl pravděpodobně Garrett, když se pokoušel chodbou projít. Možná to byla jen chytrá past, možná si za to

mohl sám, když do ní vlezl, neopatrně zavadil o vyčnívající kousek kovu, nebo udělal nechtěný pohyb.

Kdoví?

Těžko se to dozvědí.

Garett ležel tváří k pokroucené podlaze a na nohách – těsně nad koleny – mu drtivou vahou spočíval dva metry vysoký kvádr chladicí jednotky. Byl při vědomí, kroutil se jako polapený červ, prsty zatínal v zuřivé křeči do podlahy, nehty drásal její plastem pokrytý povrch.

Brent k němu vyrazil, protáhl se pod zkrivenými kusy ocele. Z kapsy na stehně vytáhl plochou krabičku. Vybral z ní injekční aplikátor a přitiskl plochý hrot Garrettovi na obnažený kus holé kůže na krku. Zasyčel stlačený vzduch a chemický derivát podobný svým složením morfinu vnikl do tkáně. Působit začal skoro okamžitě – jakmile se dostal do krevního řečiště a poté nejkratší cestou do bolestí zahlceného mozku.

Zoufalý řev se ztišil, změnil se v nelibozvučné štkání.

„Opatrně, sakra!“ zasyčel Brent, když ucítil, jak se k němu zezadu někdo přibližuje.

„Je to moje vina,“ řekl potichu Owen.

„To teda je. Pořádně mi posvit!“

Ve světle dvou svítilen si Brent strážného pořádně prohlédl. Nejméně dvě tuny vážící agregát Gareta přirazil k podlaze a rozdrtil mu nohy. Po zemi se rozlévala kaluž krve a stále rostla.

„Jak je na tom?“ zeptal se Sanders zpovzdálí.

„Blbě. Ať tě ani nenapadne sem lézt!“ varoval ho Brent a obrátil světlo vzhůru. „Může to kdykoli spadnout!“

„Pomůžeš mu?“ šeptl Owen.

„A jak asi?“ opáčil Brent.

„Kdybych to věděl, neptal bych se.“

Garett neartikulovaně vykřikl. Oči měl zavřené, hlavu stočenou na stranu.

Brent mu přiložil prsty na krční tepnu. „Tohle harampádí nedokážeme zdvihnout, abychom ho mohli vytáhnout. Určitou možností by byla okamžitá amputace, ale nikdo z nás není chirurg. Zemře tak jako tak.“

Garett něco zamumlal.

Owen a Brent se k němu naklonili.

„...já nechci umřít!“

Nejspíš je slyšel.

„Skočím pro lékárníčku!“ zahalekal Sanders.

„Nikam nechod!“ řekl Brent, ale Sanders byl v tu ránu pryč. Utíkal chodbou a jeho kroky se rychle vzdalovaly. Garrett otevřel doširoka oči. Byly pozorné a jasné.

Droga účinkovala.

„Nemůžu se hejbat...“

„Spadla na tebe snad celá loď“, zabručel Owen. „Proč jsi sem proboha lezl a nevykašlal se na to? Vždyť jsi to musel vidět!“

„Chtěl jsem... stalo se to až při cestě zpátky.“ Zatápal rukou pod sebou a podal mu zpola plný plátěný vak.

Brent jej převzal a nahlédl do něho.

Byla v něm spousta čtvrtkilových balíčků plastické trhaviny, krabička s dálkově odpalovanými detonátory, několik pohybových čidel.

„K čemu to, proboha!“

Desátník škulb rukama. „Mohlo se to hodit.“

„Posral si to a já s tebou“, řekl Owen.

„Já vím,“ zaskuhral Garrett a odmlčel se. Po chvíli upřel pohled na Brenta. „Je to hodně zlé, že?“

Voják najednou nevěděl, co říct. Zaváhal. „Mám ti lhát?“

„To ne.“

„Přišel jsi o obě nohy nad koleny. Nedokážeme tě odsud dostat, nedokážeme tě ani ošetřit. Dost krvácíš.“

Povzdech zaševalil mezi fialovými rty. „Konec?“

„Ano,“ řekl Brent schválně tvrdě.

Obtížně se mu mluvilo, slova nechtěla lézt přes ztuhlé rty. Ačkoliv nebyl v podobné situaci zdaleka poprvé, nikdy to nebylo snadné. Spíš stále těžší a těžší.

Garett se zkroutil v urputné křeči. „Dejte mi ještě dávku... prosím!“

Brent nejistě pokrčil rameny, ale Owen souhlasně přikývl.

Prázdný aplikátor dopadl s cinknutím na podlahu a odkutálel se do mělkého žlábků u stěny. Garrettovi se po dvou váhavých vteřinách

udělalo mnohem lépe. Strašlivá bolest se stáhla ze scény do pozadí, dokonce se cítil i poněkud... rozjařeně.

„Věděl jsem to,“ pronesl trochu nejistě. Před očima mu proplouvala barevná kola. Byla tak jasná, že se třpytila a oslňovala. „Už tehdy nad srázem.“

„Pamatuju se na to, kámo,“ zamumlal Owen.

„Celou dobu jsem tušil, že se něco stane.“

„To je mi líto,“ řekl neochotně Brent.

„Nechci umřít... panebože!“ Garrett se trochu schoulil, hlavu si zakryl pažemi. Zpod pevně stisknutých víček se prodrala osamocená slza. Koulela se po špinavé tváři a v ostrém světle se leskla jako zapomenutá perla.

Brent nahmatal tep. Slábl.

Přihnal se Sanders úplně bez dechu, zpocený a s vyvalenýma očima. V závěsu těsně za ním se objevil Graczyk.

„Zůstaňte, kde jste!“ zařval Brent. Masa kovu kdesi nahoře varovně zaskřípěla.

Owen se podíval do nepřátelských stínů nad sebou.

„Nedokážu to sám skončit,“ řekl Garrett naprosto zřetelně. Jeho rty získaly ještě tmavší odstín, opálená pokožka oproti tomu zbělela jako papír. Kaluž krve se rozšířila.

„To po mně nemůžeš chtít,“ opáčil Brent odmítavě a ohlédl se po Sandersovi. Ten vyděšeně ustoupil, v němé obraně před sebou zašermoval rukama.

„Kolik asi je?“ zeptal se voják, tentokrát tlumeněji.

„K polednímu,“ řekl Graczyk.

„Dobře. Sandersi, běžte zpátky na můstek!“

„No ale...“

„Nemůžete nechat Rostockiho a Jenkinse samotné, okamžitě vypadněte!“

Graczyk a Sanders se bez reptání otočili a odešli, ale pohled, kterým blondák Brenta obdařil, byl přímo vražedný.

„Jsem na konci,“ zamumlal Garrett. „Udělejte to a běžte pryč!“

Brent poklepal prstem po pažbě pistole. „Ne!“

„Dlužíte mi to!“ Desátník se hluše rozkašlal.

„Vyřídím to,“ řekl pomalu Owen. Jeho obličej dostal kamenný, odhodlaný výraz. „Slíbil jsem, že se o něj postarám, ať tak či onak, takže je to moje věc.“

„Nemusíš, sakra...“

„Ale ano.“

Brent přikývl a narovnal se. „Sejdeme se v hlavním koridoru.“

„Přinesl Sanders lékárníčku?“ zeptal se Owen.

„Ano.“

„Podej mi ji.“

Brent mu ji vložil do natažené ruky a ustoupil.

Garett zvedl víčka a trochu pohnul hlavou. Jeho tvář nasvícená od baterky položené na podlaze vypadala jako maska samotné Smrti. Obrovské propadlé oči, pergamenová kůže napjatá na vystupujících lícních kostech, jasné předivo tmavých žil na hladkém čele. Ve výrazu nevyslovená otázka.

„Neboj,“ pronesl Owen. „Žádné střelení nebo ostrý nůž, žádná bolest. Proběhne to v klidu, naprosto pohodová záležitost. Jenom usneš, nic víc, kamaráde.“

„Díky,“ zašeptal Garrett vděčně.

„Měj se,“ řekl Brent a přímo palčivě cítil, jak je to rozloučení hloupé. Nejraději by byl mnoho kilometrů odsud.

Garett se nevesele usmál. Bylo vidět, jaké ho to stojí úsilí.

„Jestli vás to uklidní, myslím, že jsem z toho konec konců vyšel asi nejlíp. Vy totiž budete odcházet úplně sami a ne tak snadno. Vám nikdo nepomůže.“

„Uvidíme.“ Brentovy oči se naposledy setkaly s vědoucím pohledem umírajícího.

Osaměli. Svítlna vrhala ostře prokreslené stíny, kov výhružně praskal, ale Owen si ničeho nevšímal. Otevřel krabičku s červeným křížem na víčku, vyjmul odtud čtyři aplikátory se silnou drogou proti bolesti a vyrovnal je metodicky poblíž pravé ruky. Odhadoval, že takové množství chemické látky by ke svému účelu mělo bohatě stačit.

Trochu se posunul a položil si Garrettovu hlavu do klína.

Velkou dlaní se dotkl studeného čela.

„Hezké sny,“ řekl.

Dojít na letovou palubu netrvalo Brentovi ani pět minut.

Cestu znal, takže se úskalím labyrintu lodních chodeb dokázal snadno vyhnout. Na ploché podestě se zastavil a párkrát se zhluboka nadechl dusného a nehybného vzduchu.

Postupně se uklidnil.

Záchvat podráždění a vzteku ho zvolna přecházel.

Garettova smrt byla naprosto zbytečná.

Stejně jako každé úmrtí, jež nebylo zapříčiněno sešlostí věkem nebo neléčitelnou nemocí.

Vyvrcholilo to, vyvěřelo a zase se bude cítit normálně.

K tomu pomáhalo být nějaký čas sám.

Upřel zrak do husté tmy. Ztlumená baterka moc světla neposkytovala, takže nahnátl dotykový regulátor a poslal před sebe oslnivě jasné kopí zahánějící veškeré stíny.

Přešel k otevřenému hangáru a vstoupil dovnitř. Přejel kuželovitým paprskem po ohromné mase bojového člunu, až se zastavil u vstupu pod jeho břichem.

Zaváhal.

Není dobré rušit duchy mrtvých, napadlo ho bez příčiny.

Pokrčil rameny, prošel mezi ochrannými bariérami, jeho kroky zaduněly na mřížovaném kovu lávky s nízkým zábradlím.

Orientoval se snadno a do pilotní kabiny se dostal bez nesnází.

Už tu přece byl.

Bez rozpaků se usadil v levé anatomicky tvarované sedačce. Cítil se v ní trochu stísněný, její rozměry byly původně upraveny pro odlišné tělesné proporce. S puškou mezi kolena, opaskem tlačícím do boků, se opřel.

Opěradlo zaskřípělo.

Rozsvícenou baterku položil na druhé sedadlo tak, aby její rozptýlené světlo zalévalo větší část kabiny. Rozhlédl se po té ohromné spoustě přístrojů a obrazových panelů.

Byly naprosto bez života.

Sáhl nad hlavu a sňal z držáku pilotní přilbu. Musel trochu zabrat, než nepoužívaný úchyt povolil.

Do nosu ho zaštipal závan dlouholetého prachu.

Převrátil ji v dlaních, podíval se po originální kresbě na hladkém povrchu, přečetl si legračně znějící přezdívkou vyvedenou ohnivě stylizovaným písmem na čelním štítku.

Nepřítomně se usmál.

Vybrané jméno vztahující se k jemu neznámě příhodě nebo události. Osobní připomínka dávno mrtvého člověka – pilota tohoto stroje.

Pohrál si s myšlenkou nasadit si ji, ale pak nápad zavrhl a přilbu odložil. Vždyť ani nevěděl, jak ji zapojit.

Položil ruce na ovládací prvky, pohládl sdruženou páku tahu motorů.

V tomhle člunu byla spousta energie a nevyužité síly, byl to autonomní mechanický organismus, který ke svému provozu a činnosti nepotřeboval nic zvenčí.

Jen ho uvést do chodu.

On však nevěděl jak a nepodařilo by se mu to, ani kdyby kdovíjak chtěl.

Dozajista by mu poradili ti ztřeštění posuci od První jízdní divize, jejichž služeb jeho jednotka občas využívala.

Byli většinou sprostí, nafoukaní a arogantní, ale také odvážní, samostatní a neuvěřitelně nezávislí. Nikdy neodmítli poskytnout jakoukoli pomoc, vždy se vrhali do nejtěžších bojů a nezdráhali se létat mise na pohled odsouzené k nezdaru.

Ti frajírci si kolektivně mysleli, že armádní mašinérie je tu pro ně, a ne naopak.

A ty jejich švihácké klobouky, tence pěstěné knírky, ostruhy na botách – to bylo opravdu něco!

V duchu se vždycky podívoval, že je dávno neposlali hromadným zájezdem k nejbližšímu polnímu soudu.

Asi proto, že byli tak dobří. Nejlepší letečtí průzkumníci.

Profesionální přezíravostí páchli na hony daleko.

Znovu se sám pro sebe nechtěně usmál a zahnal vzpomínky.

Kde byl těm klukům konec.

Měl dávat víc pozor, když je z pomocného místa navigátora několikrát naváděl na bodové přistání. Měl se přiučit, koukat jim na ruce, ale copak mohl tušit, že se mu to jednou bude hodit?

Zkusmo se dotkl nejpravděpodobněji vyhlížejících tlačítek, ale nic se nestalo. Nerozsvítla se palubní světla, řídicí panely neožily rojem barevných světlušek.

Nebyl zklamaný.

Věděl, že se to nestane.

Ještě pár minut poseděl v hlubokém tichu, načerpal trochu té zvláštní atmosféry a pak se přes hangár vrátil na letovou palubu.

Rozhlédl se na obě strany. Měl pravdu; nebylo příliš zdravé poflakovat se sám po opuštěných prostorách fregaty.

Dveře kapitánského můstku se s duněním zabouchly. Owen odhodil pušku na matraci a žíznivě se přisál k lahvi s vodou.

Polykal a polykal, několik kapek mu steklo po hrudi a nahém břiše.

„Kde jsou ostatní?“ podivil se, když se rozhlédl po místnosti.

„Cortez je pryč už dlouho. Sice tvrdil, že se hned vrátí, ale nějak jsem mu to nevěřil. Podle mě šel nejspíš ven a chytá bronz. Graczyk se Sandersem se asi před dvaceti minutami vrátili, ale hned zase vypadli,“ řekl Rostocki s rukama založenýma za hlavou.

„A Brent?“

„Měl by tu být?“

„Odešel těsně po těch dvou, kam jinam by sakra zmizel?“

Owen, podrážděný Garrettovou smrtí, tušil najednou samé nepříjemnosti.

„Mně se nesvěřuje!“ odsekl Rostocki kousavě.

„Co Garrett?“ zamumlal Jenkins s nevýraznou účastí.

„Usnul,“ řekl bez většího vysvětlování Owen. Sundal z ramene desátníkův opasek s pistolí a položil ho k jeho věcem na podlahu. Vedle opřel i jeho brokovnici.

Vrzly otevírané vstupní dveře.

„To je dost!“ zamručel Owen.

Brent se mlčky posadil na sedadlo velitele.

„Proč jste taky někam nevypadli?“ zeptal se Jenkinse a Rostockiho.

„Dělá to tak každý.“

Hlas mu zněl vyčerpaně. Skoro se musel do řeči nutit.

Ti dva se po sobě ohlédlí.

Dost vyplašeně.

„Nemáme důvod...“ dostal ze sebe Jenkins.

Ležel mezi zmuchlaným oblečením, dekou a spacím pytle. Jeho oči se v šeru vyzývavě blýskaly.

„To mě udivuje,“ řekl Brent lhostejně a dlaněmi si promnul spánky. Zase ho slabě rozbolela hlava.

„Zkusím najít Corteze,“ řekl Owen a vstal.

„Jak jsem říkal, bude asi před lodí,“ informoval ho Rostocki snaživě.

„Víš to jistě?“

„No... o něčem podobným se mi zdá mluvil, než odešel.“

„Půjďme s tebou,“ oznámil Jenkins a posadil se. Slabě vyhekl a zapnul si teplou bundu ještě víc ke krku.

„Pořád je ti taková kosa?“ Brent na něj zvědavě upřel pohled.

„Zimnice nechce ustoupit, ale jinak jsem v pohodě. Zvýšená teplota se dá přežít celkem snadno.“

„Aha,“ přikývl voják, jako by mu to kdovíjak baštil.

Cortez našli sedícího ve stínu kolového vozidla.

Oblíčeji si ovíval kusem utrženého kartonu, samopal měl položený v klíně.

„Máš se?“ řekl Owen ulehčeně.

Piráta se ani nepohnul. Na očích měl tmavé brýle a bez hnutí zíral přes pláň plnou trosek k jižní části tektonického zlomu.

Brent si k němu přisedl. „Garett měl nehodu...“

„Je po něm,“ konstatoval bez stopy smutku Cortez.

„Jak to víš?“

„Nevím.“

„Vlezl, kam neměl,“ řekl Owen. „Spadlo na něj pár tun šrotu, když se propadl strop ve spojovací chodbě.“

„Z čeho si to, do prdele, poznal?“ dotíral Brent na piráta.

Cortez se k němu konečně otočil a sundal si brýle z obličeje. „Možná z vašich protažených a šedivejších ksichtů.“

Měl divné, jakoby stažené panenky a tmavé půloblouky pod spodními víčky protkané hustou sítí drobných žilek.

„Podívej, na co jsem šlápnul,“ řekl a potřásl zbytkem jakéhosi přístroje.

„Detektor plynů,“ podotknul Brent. „Dá se to použít i k nouzovému rozboru atmosféry.“

Cortez pokýval hlavou a vrátil se pohledem zpátky k pouští.

„Víte, mám takový tušení, že to na tomhle místě skončí... už docela brzo. Co, Jenkinsi?“

Jenkins se zatvářil, jako by dostal bolestivou facku. Nakrabil umaštěné čelo a odmítavě zavrtěl hlavou.

„Ani ty, inženýrku, nemáš ten dojem?“

„Ne-e,“ zavrtěl se Rostocki nervózně. Zvedl se z podřepu a raději se přesunul na opačnou stranu traktoru.

Cortez se křivě ušklíbl.

Brent a Owen sledovali tu zvláštní hru se zaujetím. Necháпали sice, oč v ní šlo, ale to bylo vedlejší.

Význam tu nějaký byl.

Ve vzduchu se vznášela prazvláštní atmosféra.

Napětí.

Nevyslovené odpovědi na otázky, které je trápily.

Jenže než mohlo dojít k jakémukoliv vysvětlení, Cortez změnil téma. „Byl jsem okouknout ten člun.“

„Vážně?“ protáhl Brent. „Já taky, vrátil jsem se před chvílí.“

„Museli jsme se asi těsně minout.“

„O chloupek... Co si myslíš, půjde nakopnout?“

„Ne,“ zavrtěl rezolutně hlavou Cortez. „Bez spolupráce hlavního počítače ho neuvolníme. V nouzové situaci se to dá sice obejít, ale na to zase neznáme ty správný provozní kódy.“

„Tušil jsem, že to takhle dopadne,“ uzavřel Brent záležitost s výsadkovým člunem.

Odkudsi shora se ozvalo prudké zasyčení, které se rychle vzdalovalo.

Všichni zvedli tváře za tím nečekaným zvukem.

Po pár dlouhých vteřinách se k nim z dálky doneslo táhlé dunivé zaburácení.

Výbuch.

„Slyšeli jste to?!“ vydechl Rostocki.

„Zbraň... nejspíš raketa,“ usoudil podle zvuku Brent.

„Nese se to úplně z vrchu,“ naklonil Owen hlavu na stranu. „Snad až ze hřbetu... dá se tam dostat?“

Cortez přikývl. „Některým nouzovým průlezem určitě.“

Ještě chtěl něco doplnit, ale jeho slova překryl svist další odpálené střely.

„Graczyk a Sanders,“ řekl Jenkins.

„Pitomci!“ ulevil si Brent.

„Musíme jim to zarazit!“ Owen se rozeběhl ke vstupu do lodi.

Brent se ohlédl po Cortezovi. „Zůstaneš tady?“

„Zvládnete to i beze mě. Pár minut ještě posedím a pak se vrátím rovnou na můstek, neměj o mě starost.“

„Dobře. Jenkinsi, Rostocki!“ Brent oba muže doslova popohnal před sebou.

Cortez osaměl.

Položil si dlaň zlehka na ovázané zranění a zamrkal do oslnivě bílého světla velkého slunce.

Blížil se večer.

Na horní palubě se zarazili.

„Tudy!“ ukázal Owen prstem do tmy.

Brent s puškou v pohotovosti překonal krátkou spojovací chodbu, zkontroloval přilehlou technickou místnost, kde v průhledných pouzdrech viselo dvacet opravárenských skafandrů, a vlezl do otevřené přechodové komory. Šikmo nakloněná podlaha naštěstí neměla tak velký sklon, přesto se musel přidržovat roztažených zárubní, madel a úchytlů, aby si ulehčil výstup.

Těsně za ním se drželi oba civilisté, jako poslední šel Owen.

Vylezli do svitu slunce naklánějícího se k západu přímo uprostřed trupu válečné fregaty. Monumentální hráz tektonického zlomu se vypínala po levé straně, ozářená měkkým světlem počínajícího soumraku, a za ní se rýsovalo v rozechvělém oparu šterkovité pohoří, na jehož vrcholu spočívala zmrzačená SFPS Tecora. Napravo se prostírala pláň posetá vraky a vpředu zakrývala výhled mohutná zád' s motory, jež se zvedala k nebi s vycházejícím červeným trpaslíkem.

Brent se pro jistotu přikrčil za jakýmsi roztrženým krytem, ostatním dal znamení, aby se prozatím stáhli zpátky.

Uslyšel hlasy, zasmání.

Zaznělo prudké zahučení, svist a sykot. Po pár sekundách následovala ostrá detonace s hlubokou trhavou ozvěnou.

S prstem na spoušti se vyklonil zpoza ohnutého pancéřového plátu titanu.

Vesele se pochechtávající dvojice mužů stála asi padesát metrů před ním, zahalena do líně se převalujícího oblaku namodralého dýmu. Sanders držel na rameni dvoumetrové masivní pouzdro, obličej skrytý za širokým elektronickým zaměřovačem. Od ústí raketometu se táhla rozplývající se kouřová stopa po vystřeleném projektilu.

Brent si v duchu oddechl a vstal.

Nevšimli si ho, tak byli zaujati novou hračkou.

„Dej to sem!“ zahýkal Graczyk. „Kurva, slíbil's mi to!“

Sanders vzal do ruky štíhlý náboj a raketomet zezadu nabil. Poté si tankoboreckou zbraň zlehka nadhodil na rameni a cosi utrousil.

Graczyk nespokojeně zavrčel.

„Hovada,“ vyprskl Owen a stoupl si vedle Brenta.

Ze zbytku vraku nákladní lodi, vzdálené dobrých pět kilometrů západním směrem, stoupal mastný chuchvalec černého dýmu. Z několika proražených otvorů v jejím boku tu a tam vyšlehovaly bledé jazýčky plamenů.

Sanders znovu zaměřoval.

„Bavíte se dobře?!“ vyštěkl Brent.

Lekli se oba dva.

Graczyk otočil obličej za jeho hlasem. I Sanders se chtěl instinktivně podívat, ale maska zaměřovače mu zakrývala tvář od čela po nos, proto zvedl ústí raketometu nahoru.

Jenže jak sebou škubl, zavadil o citlivou spoušť.

Raketa s jekem vyletěla vzhůru k obloze, ze skloněné zadní části zbraně vyšlehl dlouhý ohnivý chvost, udeřil těsně za Sandersovými nohama do pancéřového plátování a rozstříkl se všemi směry.

Sanders vyděšeně vyjekl, odhodil olivově zelené pouzdro a snažil se uhasit doutnající boty a kalhoty. Raketa, která ztratila cíl ze senzorů těsně před iniciací, stoupala ve strmém oblouku, dokud jí nedošlo palivo, pak se převrátila a v nekontrolovatelném pádu se zřítila daleko od původního cíle.

Odjištěná bojová hlavice vybuchla a vyhloubila v písku mělký, dočerna ožehlý kráter. Rachot exploze se přivalil až po několikasekundové prodlevě.

„Můžete mi říct, co to, vy kreténi, vlastně vyvádíte?!“

Brent se tvářil pěkně vztekle.

Sanders přestal poskakovat a omluvně se zašklebil. „Narazili jsme na zbrojnici a v ní byla spousta těchhle věcí. Chtěli jsme je jenom vyzkoušet.“

„Kde?“ zeptal se Owen zvědavě.

„Na čtvrté palubě, střední úsek.“

„Tam se přece nedá dostat.“

„Ale dá, kámo,“ zachechtal se Graczyk jízlivě. „Přímo z hlavního koridoru.“

„Tím závalem?“

„Není to tak hrozný.“

„Může se to kdykoliv zřítit!“

„Nesmíš bejt takovej srábek.“ Graczyk byl na koni. „Nám se to, jak vidíš, povedlo.“

„Myslel jsem, že máte víc rozumu,“ řekl Brent zklamaně.

„Chcete dopadnout jako Garrett, nebo co? Už se k tomu místu ani nepřiblížíte!“

Owen zvedl odpalovací zařízení a zvědavě ho potěžkal.

Položil si ho na rameno, tvář přitiskl k zaměřovači.

„Vždycky jsem po něčem podobným toužil,“ řekl s okamžitým zalíbením.

„Jestli jste tím zbytečným randálem nezburcovali dokonale celou planetu, tak už nevím,“ pronesl Rostocki pochmurně.

Hučelo mu v uších tak silně, že si připadal, jako by stál poblíž vysokého vodopádu.

Graczyk se na něho trochu vyjeveně podíval.

„Je to tak,“ chytil se Brent příležitosti. „Jsou tady.“

„Nekecej!“ přestal se Sanders plácát po ohořelých nohavicích. Ani se nezeptal kdo, takový dostal strach.

„Všude kolem lodi.“

„Kurva!“ zkusil si Graczyk ulevit, ale moc mu to nepomohlo.

„Hloupý řeči!“ utrousil Jenkins a vrátil se přechodovou komorou do lodi.

„Dělal sis srandu!“ obvinil blondák vojáka.

Brent sebral pouzdro s náhradními střelami. „Příště si hrajte s tím, s čím umíte zacházet.“

„Prošel jsem základním školením,“ ohradil se Sanders dotčeně.

„Asi ne dostatečně,“ odsekl voják.

„Raketomet se může každopádně hodit, ne?“

„Nevím k čemu.“

Brent udělal několik kroků zpět k nouzovému průlezu, ale pak se zastavil.

Takhle se po vnějším plášti válečné lodi ještě nikdy nepohyboval. Zvědavě se zahleděl směrem k přídi a očima sledoval ostrou linku, pod kterou se rýsovala vyústění raketových sil. Tyhle ničivé zbraně stále ještě asi spočívaly na svých místech a bylo docela s podivem, že při nárazu o povrch planety neexplodovaly.

Trosečníci se stáhli pod ochranu silného pláště fregaty a Owen ručně uzavřel přechodovou komoru.

Vzduch se ochladil, denní světlo zesláblo. Vládu přejímala temná královna noc.

S korunkou zdobenou rudým kamenem studeného světla.

Když se modré slunce dotklo spodním okrajem obzoru, Cortez se zvedl z prohřátého kamene a odloudal se k lodi.

Nechtěl s počínajícím večerem zůstat v poušti sám.

Pověsil si samopal přes záda a dal se do šplhání trhlinou ve vnějším plášti. Šlo to díky rozbolavělé a poněkud ztuhlé noze obtížně i přesto, že přesně věděl, kam šlápnout, kde se chytit a přidržet.

Nakonec se zadýchaně zastavil na malé plošince před vstupem, utřel si zpocený obličej a zaposlouchal se do ticha.

Střelba dávno ustala.

Sundal ze zad samopal, odjistil ho a vkročil do lodi.

Po pár metrech se uchechtl, klepl se prstem do čela a dodatečně rozsvítil i svítilnu.

Nějak zapomínal.

Na můstku bylo dusno, vzduch byl vydýchaný a těžký. Odložené a stokrát propocené oblečení čpavě zavánělo.

„Hnus,“ zaškaredil se Graczyk, když vešli dovnitř.

„Jeden by řekl, že to tady smrdí jako v prasečím chlívku,“ zamával si Sanders rukou před obličejem, jako by odháněl dotěrný hmyz.

„Tys v nějakým byl?“ podivil se Owen.

„Ne, ale kdyby prasata existovaly, musely by přesně takhle smrdět.“ Napili se a dali se do jídla.

Owen se podíval na otevřený balíček, který měl zpola snědený. „Je tu napsáno Instantní zauzená klobása, ale mně to tak vůbec nepřipadá. Chutná to spíš jako očouzená a nadrobno rozdrčená umělá hmota.“

Brent se zakuckal. „Stěžuj si výrobci, ne mně.“

„To rozhodně udělám,“ řekl docela vážně Owen.

Sanders se nenechal odradit a cpal se, protože mu za celý den pěkně vyhládlo. Graczyk už jedl s menší chutí, spíš se do žvýkání a polykání nutil, Jenkins a Rostocki nesnědli ani drobek.

Trochu se napili, potravinové balíčky nenápadně odsunuli stranou.

Proč by jedli, když neměli hlad, a pili, když neměli žízeň.

Ačkoliv Cortez absolvoval cestu od vchodu k můstku několikrát, stalo se něco, o čem by ani ve snu nepředpokládal, že se mu může přihodit.

Zabloudil.

Stál před zataraseným průchodem a drbal se na hlavě.

„Co to do hajzlu je?“ zahučel sám pro sebe. Světlem přejížděl po hrbolaté mase kovu před sebou a tvářil se nechápavě.

Nejspíš nedával pozor a na některé křižovatce špatně odbočil.

To bylo skoro jisté.

Bezstarostně se otočil a šel chodbou zpátky.

Jenže když přišel na první křižovatku, pochopil, že je zle.

Nevěděl, kde je, nápisy na stěnách mu nebyly ani trochu povědomé. Ke všemu světlo baterky zčistajasna zežloutlo, zesláblo a varovně zablikalo.

Prudce svítilnou zatřásl. Uvědomil si, že ji zapomněl dobít.

Tohle mu ještě chybělo!

Ucítil nablízku číhající paniku. Byla hned za prvním rohem.

Přikrčená ke skoku, připravená zatnout drápy přímo do živého.

Vesele se zubila.

Hlavně klid, napomenul se.

Všechno je v pohodě, nic se neděje. Z toho se snadno dostane.

K přídí to nemohlo být víc než dvě stě padesát metrů.

Nebyl přece na konci světa.

Nebo snad ano?

Přesto měl v hlavě zmatek.

Poblíkávající světlo a husté stíny, které se k němu hladově nakláněly, ho dezorientovaly, dokonale mátlý.

Vydal se doprava, ale po pár krocích se musel nečekaně zastavit.

Zbraň mu vypadla z rukou a zarachotila o podlahu.

Za očima ucítil tlak, prudce ho píchlo ve spáncích.

Chytil se za hlavu, tiše zaúpěl.

Jako by mu šílený promítač spustil v mozku několik starobylých černobílých filmů naráz.

Viděl chodbu svým vlastním zrakem, pozoroval sám sebe ze vzdáleného místa u stropu, jak se kroutí a vzdychá, zahlédl poušť a pak cosi, co jako planina nevypadalo. V prudkém přeletu se hluboko pod ním mihl obrovský, ale nezřetelný útvar, roztržštěné střípky vědomí se rozmíchaly a zase spojily ve zdánlivě nesmyslný halucinogenní vzor.

Slyšel chuť, viděl vůně, číchal zvuk.

Vše se převrátilo.

Cortez táhle zaskučel a zhroutil se.

Roztáhl se napříč přes chodbu a omdlel.

Kontakt byl navázán.

Brent se unaveně opřel a protáhl, ale pak se zase zpříma posadil a plácl se do čela. „Jsem to ale blbec!“

„Jo?“ uchechtl se Graczyk.

„Skoro bych zapomněl!“ Brent zalovil v kapse na stehně a vytáhl na světlo stříbřitou destičku.

„Kdes to vzal?“ nakrčil Owen obočí.

„V kapitánově kajutě, Sanders náhodou zapnul záznamový zařízení a projektor nám předvedl vlasatého chlápka, kterýho jsme se tak lekli, že jsme po něm málem začali střílet.“

„Vidíš, úplně jsem to vypustil,“ ušklíbl se Sanders.

„To by mohlo bejt zajímavý,“ připustil svalovec.

„Hodinová nahrávka, to je docela dost na cokoliv.“

„Vraž to do mašiny, ať to zhlídnem.“ Graczyk byl hned aktivní.

„Počkáme na Corteze... kde se vlastně courá, pacholek? Venku musí být skoro tma.“

„Dám mu pět minut a pak pro něho dojdu.“ Owen zmuchlal obaly od jídla a strčil je do velkého plastového pytle, který používali na odpadky.

Nevypršel ani daný limit a Cortez se objevil ve dveřích.

Opřel se rukou o zárubeň, na chvilku se zastavil se svěřenou hlavou. Na to se beze slova odšoural ke svému lůžku a padl na něj jako podřátý.

„Vypadáš děsně,“ přivítal ho Owen, když spatřil přízračně bledý a hlubokými vráskami protkaný obličej.

„To ta noha, dává mi kapku zabrat,“ zamumlal tmavooký a zprudka oddechoval. „Dejte mi minutu a budu fit.“

„Čeká se jenom na tebe,“ neudržel se Graczyk. „Sanders dopoledně štipnul kapitánovi hologram a nějak se zapomněl pochlubit.“

„Prima, tak to spust'te. Odsud na něj uvidím i z lehu.“

Brent vložil destičku do záznamového zařízení a pomocí ovládání energetického systému ho aktivoval.

„Kterej to bude?“

Voják ukázal na menší postranní projektor. „Asi tenhle.“

Ozvalo se krátké pípnutí a ve vzduchu se zhmotnila postava neznámého muže v životní velikosti.

Dokonce i Jenkins se tentokrát s mírným zájmem posadil.

„Pouštím,“ řekl Brent a dotkl se symbolu přehrávání.

Chlápek získal životnější výraz, pohnul se a přešel po můstku pohledem, jako by je mohl vidět. Bylo na něm znát, jak je nerozhodný a rozpačitý.

Přešel si dlaní po obličej, odkašlal si.

„Tak se kurva vymáčkni,“ zavolal Graczyk posměšně. Současně mrštíł po obrazu zmuchlanou kuličku, která hologramem neškodně proletěla, odrazila se od povelového panelu a spadla na zem.

„Drž hubu!“ vyštěkl Brent.

Všech se zmocnil zvláštní pocit, který dosud nepoznali.

Přes propast mnoha let se k nim chystal promluvit dávno zmizelý člověk.

Nebylo jim z toho zrovna dobře.

Chlápek stočil pohled stranou.

„Už můžu?“ zeptal se chraptivě kohosi mimo záběr.

„Záznam jede,“ odpověděl neviditelný hlas.

Hologram se podíval přímo na skupinku trosečníků.

„Jmenuju se Logan,“ pronesl zřetelněji. „A pokud si někdo pouštíte tenhle disk, znamená to...“

Hlas mu zakolísal a selhal.

„...znamená to, že jsem mrtvej,“ dořekl s větší jistotou.

Pokusil se usmát, ale nebyla v tom špetka veselí.

„Nevím ani, jak začít... berte, ať jste kdo jste, tuhle zprávu jako takové poslední marné gesto. Snad vám trochu pomůže při rozhodování, co podnikat dál. Alespoň v to doufám.“

Chlapík se odmlčel.

„A jestli vás zajímá tohle, tak to je od sluneční radiace.“

Ukázal prstem na seschlé strupy, které spíš vypadaly jako kožní nádory a demonstrativně si prohrábl řídkou kštici.

Chumáč vlasů mu zůstal mezi prsty.

„Stále padají, nebude trvat dlouho a budu mít hlavu jako kulečnickovou kouli. Ale to už mě nebude muset trápit. Však to taky poznáte.“

Sanders se zašklebil odporem.

„Já a další jsme se zachránili z norské firemní lodě, která spadla asi třináct kilometrů odtud směrem na jih. Většina lidí na palubě patřila k průzkumným pracovním týmům. Zaměstnávala nás těžařská společnost Space Mining, která se specializuje na dobývání nerostných surovin v extrémních planetárních podmínkách. Možná jste o ní slyšeli, nebo ji znáte, kdoví. Přežili jsme až na letovou posádku skoro všichni, ale naneštěstí došlo k následnému úniku radioaktivity z motorového prostoru. Část varovného systému byla v pořádku, takže jsme odtamtud vypadli, ještě než bylo pozdě. Chválabohu, že jsme o pár dní později narazili na tuhle fregatu, ta nás zachránila, protože ostatní vraky široko daleko jsou nepoužitelné. Několik jsme jich zpočátku prohledali, ale jsou to jenom obyčejné hromady šrotu.“

Hologram rozpráhl ruce. „Tehdy jsme neměli ponětí, kde jsme se to ocitli. Když byla o měsíc později zpřístupněna databáze s posledními záznamy, byl to dokonalý šok. Nemohli jsme tomu uvěřit, pokládali jsme to za chybu ve výpočtu, poškození palubních systémů nebo hnusný žert.“

„Nápodobně,“ ucedil Cortez.

„Osobně jsem se s tím nesmířil dodneška, a to už uplynulo více než dvě stě zdejších dní.“

„Proboha!“ zamumlal Sanders.

„Všechno, co se nám podařilo dát dohromady – podrobné údaje, datové soubory a obrazové materiály – je řazeno postupně na tomto disku.“

„Díky, kámo!“ zahlaholil Graczyk.

Owen pohrozil blondákově pěstí.

„Planeta je zvláštní, určitě jste si toho všimli – stačí se dotknout písku. Má v sobě nepochybně cosi silného... Původně nás bylo dvacet osm, teď jsme zbyli dva. Držíme se ze všech sil, ale není to nic platné. Naděje na záchranu pro nás neexistuje, smířili jsme se se vším.“

Muž se zamračil. „A naděje – té jsme se dávno vzdali.“

„To je hrozný,“ řekl Rostocki upjatě.

„Kde jsou teda ty lidi?“ nadhodil Owen.

„Jestli se ptáte, kde všichni jsou, a doufáte, že vám odpovím, musím vás zklamat. V podstatě musím říct, že nevím. Nejjednodušší vysvětlení je to, že postupně odešli.“

Kam, proč a z jakého důvodu – na to byla spousta teorií, ale žádná se nikdy nepotvrdila. Ty nejzajímavější najdete na konci záznamu.“

„Zní to stejně jako ta Sandersova pitomá pohádka,“ utrousil Graczyk jízlivě.

Sanders se zaškaredil.

„Nyní zhlédnete asi deset minut, které se nám podařilo před časem pořídit při jedné z delších výprav. Víte, postavili jsme si takové univerzální vozidlo na sluneční pohon. Jestli jste ho ještě nenašli, mělo by stát před lodí... necháme ho tam zakryté plachtou.“

Muž v pracovní kombinéze zmizel, vzduch nad projektorem se zářivě zamihotal.

„Bude vás to zajímat... pokud jste na tom místě ještě nebyli,“ pronesl neviditelný hlas.

Brent a Owen se posunuli blíž, aby měli lepší výhled.

Nejprve se objevil dvourozměrný nápis Zpracovávání dat a poté jej vystřídal plochý, roztřesený a zoufale nekvalitní záběr na planinu pokrytou vraky kosmických lodí. Obraz se pomalu posouval podle toho, jak se kamera pohybovala.

Ale i tak musel počítač odvést dobrou práci.

To bylo zřejmé.

Vzdálené obrysy se vyjasnily, chvění se ustálilo do drobného třesu maximálního přiblížení a dohlednost se několikanásobně zvětšila. Jednotlivé vraky se v bílém světle poněkud neodborně přeexponovaného záběru ostře rýsovaly proti šedému písku, větší detaily se staly poměrně zřetelnými.

Přes obrazovku postupně defilovaly desítky zmrzačených torz vyspělé lidské technologie. Některé k nepoznání zmasakrované, u jiných se alespoň dalo rozeznat, k jakým typovým modelům kosmických cestovních prostředků náležely.

Otáčení kamery se zastavilo, když se z obrazu vynořily velice podivné kontury.

Před kamerou, asi čtyři kilometry daleko, se nacházel mohutný útvar, který se nepodobal ničemu, co kdy stvořily ruce člověka. Protože ale chybělo skutečné měřítko pro srovnání, nedalo se ani odhadnout, jak moc je ve skutečnosti veliký. Jeho bližší, k objektivu přivrácená a viditelná část byla zahnutá do lomeného, úzce sevřeného oblouku s mnoha výstupky nejasného určení. Na vnitřní straně obou ramen se zřejmě nacházelo několik oválných otvorů, protože oproti většině zbývajících povrchu byly tyto protáhlé skvrny o poznání tmavší a působily mnohem plastičtější dojmem. Celé to zjevení, jehož vrchní část vystupovala nad oblý val písku a spečené horniny, děsilo na první pohled už svým nepochopitelným vzhledem.

A tohle bylo vidět celých deset minut.

Záznam pak prudce poskočil, zakýval se a skončil stejně náhle jako začal. Z vířícího prachu vyskočila výrazná písmena: Opakovat přehrávání? Ano. – Ne.

„Do prdele!“ ulevil si Cortez.

„To je všechno,“ řekl muž jménem Logan, když nahradil amatérsky neodstraněné dialogové okno. „Na Objekt – tak jsme ho provizorně nazvali – jsme narazili čirou náhodou. Nevím čím to, ale i po počítačovém zpracování a vyčištění záznamu je obraz dost příšerný.“

Přes hologram přeběhly příčné pruhy, postava se rozmazala, skoro se až vytratila. Ze skrytých reproduktorů se vyvalila vlna hučení a škrábání, ale po pár okamžicích se vše vrátilo k normálu.

„...musím se vrátit k těm z nás, kteří odešli. Vzhledem k tomu, že kosmické lodě zde padají podezřele často a vlastně stále na to samé místo...“

Obraz a zvuk vypadl.

„...k tomu Objektu za žádnou cenu... pryč... nikdy...“

A bylo po všem.

Projektor definitivně zaplnil válcovou výseč vzduchu černobílým zrněním, reproduktory kvílivě zaúpěly a zmlkly.

Z toho táhlého zvuku vstávaly vlasy na hlavě.

Brent se útrpně zašklebil a nahnul se nad konzolu.

„Na disku zbývá ještě asi půl hodiny,“ ukázal na informační displej.

„Buďme rádi aspoň za to,“ souhlasil Sanders otupěle.

„Naprostá bomba, nemyslíte?“ hlesl Owen.

„Možná šlo o jednu z těch nových experimentálních lodí, kterými se dokařské korporace v poslední době tolik chlubí.“ Rostocki vypadal, že hluboce přemýšlí.

„To nemyslíš vážně!“

„Ani ne.“ Inženýr to musel uznat.

Voják si povzdechl. „Co s tím uděláme?“

„S čím?“ reagoval Graczyk. „Dozvěděli jsme se stěží polovičku.“

„Uvědomujete si, že pokud to není podvrh, dostalo se nám do ruky něco neuvěřitelného?!“ Owen nadšením přímo nadsakoval.

„K čemu by podobný falz bylo?“ Brent myšlenku odmítl. „Bouda na nás? Potom by celý tohle monstrózní vrakoviště kolem byly jenom kulisy.“

„K smíchu!“ vyprskl Sanders.

„Co ty poslední slova znamenaly?“ zahloubal se Cortez.

„Škoda, že toho nebylo víc.“

„Varování.“ řekl Brent.

„Ale jdi,“ mávl rukou Owen.

„Nemusíš souhlasit, je to můj názor.“

„Zkus to nějak vyčistit, nebo prohnat přes dekodér,“ navrhl Graczyk.
„Pokud se jedná jenom o smazaná data, měly by jít oživit.“

„Pokusit se o to můžu. Některé druhy poškození disku lze napravit, ale ne všechny.“ Brent se v matném světle naklonil nad ovládáním.

Na panelu se však vzápětí objevil jednoznačný nápis:

Přístup zamítnut.

„Do hajzlu!“

„Alespoň analýzu?“

„Jo... hned.“

Nekompetentní přístup zamítnut – programové prostředky záchrany dat nelze použít.

„A je po srandě,“ konstatoval Owen.

„A důvod?“

„Jak to mám vědět?!“ ohradil se Brent navztekane. „Tady prostě nic nefunguje!“

„Hmm...“ zabručel Cortez souhlasně.

„Chcete tu věc... ten objekt najít? Prozkoumat ho?“ Rostocki zamrkal.

„Nevím,“ váhal Brent.

„Jasan!“ Owen byl všemi deseti pro.

„Kam a jak asi?“

„To hnusný velký slunce nám pomůže,“ řekl Graczyk. „Tentokrát pro změnu nepůjdeme po svých, ale povežeme se.“

„Já bych to nedělal,“ řekl skoro neslyšně Rostocki.

Proč? otázal se Brent v duchu.

„Kdyby se nám podařilo dostat zpátky do Sluneční soustavy, v životě bychom, tak jak tu sedíme, nemuseli máknout na práci,“ snažil se situaci zlehčit Sanders.

„V prachách bychom se přímo topili.“ Graczyk mu ochotně přihrál.

K veselosti a dobré náladě však chybělo mnoho. Přehraný záznam nikoho viditelně nepotěšil. Pouze přidal na problémech a starostech.

„Mohl by to být největší objev za posledních tisíc let,“ řekl Owen a nasadil masku šíleného proroka.

„Možná to není to, co si momentálně myslíme,“ prohodil Jenkins. Na záznam se předtím vůbec nepodíval. Jako by ho to, co na něm běží, vůbec nepřekvapilo.

Graczyk se po něm zvědavě ohlédl. „Pošahanej blázne.“

Vzduch jakoby se ochladil.

„Nechci vás zrazovat, ale tušíte vůbec, kam se vydat? Kterým směrem? Tuhle blbou poušť můžete klidně projezdit křížem krážem a konce nezahlídnete.“

Brent posunul beze slova záznam o něco dozadu a nad projektorem se zhmotnila poušť.

„Na jihozápad,“ konstatoval.

„Jo?“ protáhl Sanders pochybovačně.

„Vidíš ty stíny? Podle toho, jak jsou dlouhý, bude pozdní odpoledne. A kam směřují? No, přemějšlej!“

„Lampasák to má zmáknutý,“ zamnul si dlaně Graczyk.

„Vyrázíme hned ráno,“ spřádal Owen plány. „Nabereme spoustu vody a potravin. Několik holek by se na spanilou jízdu taky hodilo...“

„Všichni se na korbu nevejdeme,“ podotkl Rostocki suše.

„Moje místo je volný,“ oznámil Jenkins lhostejně a lehl si. Podle všeho se nemínil debaty dál účastnit.

„Taky ze hry vypadávám,“ zavrtil se Cortez.

„Proč tak najednou?“ opáčil Brent.

„Ta noha... je mi líto.“ Ale jeho hlas prozrazoval, že pravý důvod tkví v něčem jiném.

Owen zatleskal. „Lidičky, je dohodnuto. Běžte spát, brzy vyrazíme, tak ať si nestěžujete, že jste utahaný.“

Ještě chvíli se navzájem přeli a dohadovali.

Brent si ani neuvědomil, že nechal záznam bez povšimnutí běžet.

Jak by na to taky mohl přijít, když černobílé sněžení vypadalo stále stejně. Musel by se podívat na konzolu, aby mu to došlo.

„Čumte sakra na to,“ řekl tiše Cortez a ukazoval nad projektor.

Ve vzduchu pluly podivné obrazce, které se místy skládaly ve srozumitelná, dobře čitelná slova:

... smrt... smrt... smrt... smrt... smrt... smrt... smrt...

smrt... smrt... smrt... smrt... smrt... smrt... smrt... smrt...

smrt... smrt... smrt... smrt... smrt... smrt... smrt... smrt...

smrt... smrt... smrt...

A tak text pokračoval pořád dokola.

Bez mezer a přerušení.

„Panebože!“ vyjekl Sanders a dal si ruku před ústa.

Rostocki se krátce, ale zlomyslně uchechtl. „Má to něco do sebe, co?“

Graczyk po něm šlehl nasupeným pohledem.

„Vyděšenej?“

„Hovno!“

Pak bylo na velitelském můstku dobrou minutu ticho jako v hrobě.

„Mění to na našich plánech něco?“ obával se Owen.

„Zřejmě ne,“ rozhodl Brent.

Nikdo nic nenamítal.

Je lidskou přirozeností být zvědavý za každou cenu.

Brent zkontroloval před zalehnutím vstupní dveře. Byly v pořádku a pečlivě zamčené.

„Bude to snadný... zítra,“ pohodil Owen v dlani třemi kamínky.

„Rád bych si myslel to samý,“ utrousil Brent.

„Cesta odtud existuje,“ vzpřímil se Sanders na matraci. „Cítím to!“

„Leda tak do hrobu,“ zachrchlal Graczyk a převálil se. „Jestli bude někdo ochotnej šoupnout tě do jámy a zaházet.“

Rostocki se suše zasmál.

Nechápali čemu.

„Jenže jak odtud?“ nedal pokoj Sanders.

„Můžeš o tom přemýšlet,“ poradil mu Owen.

„Celou pojebanou noc,“ přisadil si blondák.

Šli spát.

Někteří to alespoň poctivě zkusili.

Brent hleděl do stropu.

Myšlenky mu vířily hlavou jako bludní duchové a nedávaly pokoj.

Ostatní postupně usnuli, ale on ne.

Toužil zavřít na pár hodin bezstarostně oči, ale byla tu jedna věc, kvůli které se odmítal únavě poddat.

Znepokojovala ho.

V duchu si znovu a znovu přehrával poslední dvě hodiny.

Tváře, slova, obrazy a zvuky.

Nalezený záznam.

Odkaz dávno ztracených mužů.

Nebo spíš ztracených?

Měl dobrou paměť, všechno bylo jasné a ostré. Čitelné a zřetelné. Viditelné.

Ten muž, Logan, nebyl tak úplně nejdůležitější. Ani to, co nestačil vyslovit, než jeho poselství přemazaly poruchy.

A podivné obrazce s jediným slovem byly už jen pouhým doplňkem bez dalšího smyslu.

Výkřikem do tmy.

Poslední rozostřený pohled na poušť – ten strašil jeho představivost.

Krátká sekunda, rozmazaný záběr, když se kamera zachvěla a zhoupala.

Bojoval s tím, ale bylo to složité.

Stále se mu vracel před vnitřní zrak.

Obličej.

Nikdo jiný ho zřejmě nezpozoroval, bylo to tak rychlé.

Šmouha u dolního okraje hologramové výseče. Trocha digitálních dat.

On byl však naučený všímat si i těch nejnepatrnějších detailů.

V boji to jinak nejde.

Nepochyboval, že nebylo chtěným záměrem, aby se ta tvář na záznamu objevila.

Vyvstala ze zrnitého podkladu, zvětšila se. Paměť dokáže být někdy mocný kouzelník.

Vrásčité čelo pokryté strupy, vytřeštěný výraz plný nezměrné bolesti, ústa otevřená v šíleném křiku. Vyvalené oči a z nich tryskající záplava slz.

Ne, nebyly to slzy.

Na to byly příliš tmavé a husté.

Brent si povzdechl a konečně zavřel víčka.

Byla to krev.

DEN ČTRNÁCTÝ

Nakládání a přípravy byly u konce. Voda v kanystrech, potravinové balíčky, náradí, trocha oblečení, zbraně a munice.

Skupinka sedmi trosečníků postávala kolem vozidla, ranní slunce do nich pražilo jako úkladný vrah.

Podrážky se jim bořily do sypkého písku. Sanders se zašklebil na lebku zírající ze země.

„Kdoví, kdo to byl,“ zamumlal.

„Zeptej se jí,“ uchechl se Graczyk výsměšně.

Owen zatleskal. „Kdo je nejlepší řidič?!“

Blondřák okamžitě zvedl ruku, aby na sebe upozornil.

Cortez namířil prst na Sanderse „On.“

Brent přikývl. „Padej k řízení.“

„Já?“ podivil se Sanders, ale už hbitě šplhal za volant.

Graczyk navztekaně mružel.

„Jezdit bezpečně neznamená to samé, co jezdit rychle,“ usadil ho Owen.

„Opravdu nechceš s námi?“ obrátil se Brent na Corteze.

„Jenom bys seděl, pokud ti jde o tohle.“

„Kdepak, díky,“ odmítl lakonicky tmavooký.

„Jak chceš,“ vzdal se voják marné snahy.

„Chci.“

Nikdo se s nikým neloučil. Žádné podání ruky a zbytečná slova.

Owen, Graczyk a Rostocki nasedli, zatímco Brent ještě otálel.

„Jste vážně v pohodě?“ Brentova snaha vyzněla hloupě.

„Asi ano,“ řekl velice potichu Jenkins. Nevýrazný pohled upřel kamsi za vojákova záda.

Cortez stáhl koutky úst, pravou rukou vytřukával na předpažbí svého samopalu rychlý nehluchý rytmus.

„Možná bych někoho z nich mohl postrádat...“

„Jak jsem říkal, nedělej si starosti.“ Cortezův hlas zazněl jasně a rezolutně.

„Nezůstali by. Chtějí pryč a myslí si, že objeví bůhvíco.“

Jenkins se zavrtěl, ale dál zíral ke vzdáleným horám, jako by tam cosi hledal.

„Snažte se, ať vás tady najdu, až se vrátíme.“

„Neměj obavy.“

„Tobě se to řekne.“ Brent poplácal Corteze mlčky po rameni. Jako gesto útěchy to nestálo za nic.

To věděli oba.

„Předpokládám, že do večera jsme zpátky, ale přihodit se může ledasco. Kdyby něco... snažte se spát přes den a v noci zůstat vzhůru, je to bezpečnější.“

Brent se ohlédl na Jenkinse, který postával trochu stranou.

„Pokud ne, střídejte se. Dělejte všechno společně a hlavně se nevzdalujte jeden druhému z dohledu. Musíte o sobě neustále vědět. Jasně?“

„Taktika pro začátečníky?“

„Dá se to tak říct,“ zkřivil Brent nevesele rty.

„Nejsem žádný zelený ucho.“

„Pro jistotu.“

Cortez naznačil přisprostlé gesto. „Všechno nějak dopadne.“

„Uvidíme.“

Oba se skrz tábor zahleděli do rozpálené pouště.

„Dobře. Snad se do té doby nezblázníme. A teď už vypadni, dělej!“

Brent si hodil pušku na záda a vyšplhal na korbu k Owenovi.

„Šlápni na to!“ zahulákal Graczyk nadšeně. Na oči si nasadil velké tmavé brýle jako ochranu před oslňujícím světlem.

Vozidlo vyrazilo souběžně s bokem fregaty. Velká kola vířila prach, který se převaloval ve vzduchu jako roztřepené jemné závoje.

Ti, co odjížděli, se po těch, co zůstávali, neohlédli.

Ani jednou.

Cortez a Jenkins se za vozidlem dívali, dokud jej nepohltila dálka a rozvlněný vzduch.

„Možná s námi měl někdo zůstat,“ řekl zamyšleně vesmírný pirát.

Znepokojoval ho nepřijemný pocit.

Navzdory horku chladivý dotyk vzadu na zátylku.

Jenkinsova odpověď nebyla silnější než závan unikajícího dechu.

„Bojí se... a myslí si, že tomu, co je ve skrytu duše děší zde, mohou uniknout tak uboze prostým způsobem. Bláhoví!“

Vypadalo to, že ho Cortez v zamyšlení neslyšel. Toužebně hleděl na dvojitou linii otisků, které po sobě zanechaly pneumatiky s hlubokým vzorkem.

Jenkins se zasmál. Tak tichounce, že to připomínalo syčení přesypajících se zrnek písku.

Znělo to ošklivě.

Bylo neuvěřitelné vedro, modré slunce šílelo na vyleštěné obloze jako pravý bůh zkázy.

Podivné vozidlo na sluneční pohon poskakovalo po terénních nerovnostech a jeho posádce dalo hodně práce udržet se a nevypadnout.

Graczykův výkřik: „To je ale luxus!“, který několikrát zopakoval pár minut poté, co vyjeli, už z větší části pozbyl platnosti.

Poledne se kvapem blížilo.

Urazili skoro čtyřicet kilometrů, velký tektonický zlom jim dávno zmizel za zády, ale na nic jiného než na obří trosky kosmických lodí nenarazili.

Defilovaly kolem nich v nehybné a strnulé nevšímavosti a místy jich bylo pohromadě tolik, že už se ani nedokázali divit. Automaticky vyrovnávali trhavé pohyby a začínali toužebně myslet na návrat.

Dokonce ani jízdou rozvířený vzduch je nedokázal ochladit. Bylo to jako stát před ventilátorem naplno puštěného topení.

Sanders mlčky řídil a Owen nebo Brent, kteří se střídali v pozorování krajiny dalekohledem, mu ukazovali cestu.

„Zastavte... sakra, Sandersi, zastav!“ zahulákal Rostocki.

Brent, který se ve stoje přidržoval ochranného rámu nad kabinou a rozhlížel se po obzoru, se po inženýrovi krátce ohlédl a poklepal Sandersovi po rameni.

Vozidlo se skřípěním stanulo.

Dohnal je zvířený prach, Graczyk se dusivě rozkašlal, Owen si pro jistotu prsty ucpal nos. Brent sundal z očí tmavé brýle a tázavě na Rostockiho zamrkal.

„Nemá to cenu,“ odplivl si inženýr.

„Hovno,“ utrousil Graczyk a setřásl z nosu a brady vydatný déšť slaných kapek.

Owen vstal a seskočil do písku. Natáhl se pro kanystr s vodou a dlouze se napil. Ačkoli ani on se necítil dvakrát nejlíp, zvědavost a odhodlání jej neopouštěly.

„Deset minut na odpočinek,“ rozhodl.

„Neslyšels?!“ řekl Rostocki. „Mám toho akorát. Chci se vrátit... okamžitě!“

Brent po něm sklouzl pohledem, ale nic neřekl. Všichni se ukrutně potili, ale inženýrovi nestála na obličejí jediná kapka. Dokonce i na tenkém nátělníku měl pomálu vlhkých skvrn.

Sanders mlčel, nohy si vyložil na přístrojovou desku.

„Panebože, jste tak tupí?! Nic takového jako ta věc na záznamu neexistuje. Byla to blbá fata morgána, optický úkaz, a vy jste se tím nechali oblbnout!“

„Drž kurva hubu!“ řekl Graczyk podrážděně. Ruka mu bezděčně sjela k opasku, kde měl zavěšené pouzdro s útočným nožem.

„Možná,“ odušil Brent naoko lhostejně.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Owen. „Byla to skutečnost, žádná skupinová halucinace. Vím to.“

„A směr?“ zavrtěl se Sanders na propocené sedačce.

Svalovec natáhl ruku ve směru jízdy. „Pořád stejný.“

„Neděláte dobře...“ zamumlal Rostocki a svezl se do rohu korby. Hlavu si položil na pokrčená kolena.

Nikdo si ho dál nevšímal.

„Kolik?“ zvedl Brent obočí.

„Už moc ne.“ Owen se naposledy napil a vrátil se zpátky do vozidla. „Odhadem asi hodinu.“

Ve spalujícím žáru vyrazili prašnou plání.

Rostockimu se kývala hlava ze strany na stranu. „Já tam nechci...“ zamumlal neslyšně.

„...zatím.“

Povrch pouště se částečně změnil.

Písek vystřídal kamenné plotny a Sanders měl s řízením spoustu práce, když se vyhýbal nesjízdným nebo příliš nebezpečným úsekům. Owen, který seděl vedle něho, mu pomáhal vyhledávat nejlepší cestu.

Vozidlo se s námahou vyškrábalo do pozvolného kamenitého svahu.

„Támhle!“ zakřičel Brent.

Sanders dupl na brzdu, Owen se chytil solárních panelů nad sebou a vstal. Graczyk se k němu zvědavě natlačil.

Terén před nimi opět mírně klesal do rozsáhlé, několik kilometrů široké písečné pánve. Vraký vesmírných lodí zůstaly za nimi, pouze dva nebo tři se daly matně rozeznat v dálce po stranách.

Před nimi bylo náhle prázdné.

Mělká kotlina končila rovnoměrně vysokým valem a nad ním se tyčilo cosi.

Naskytl se jim stejný pohled, jaký znali z nalezeného záznamu.

Bylo to obrovské.

Cizí.

Pouhých pár minut zrnitého obrazu je na setkání s Objektem nemohlo připravit.

„Kurva!“ vydechl Graczyk uctivě.

Ačkoliv z útvaru byla zřetelná pouze vrchní část vystupující nad rovný reliéf krajiny, pěti zírajících mužů klesly brady údivem.

Nad pouští se vznášelo hluboké ticho, takže rychlé oddechování, praskání kovu a jemné hučení energie v transformátoru pohonné jednotky znělo jako hrubý vpád do výsostně soukromého teritoria.

„To bolí!“ zavřeštl Rostocki.

„Co blbneš?“ trhl sebou Sanders.

Owen odpoutal zrak od ohromujícího panoramatu a ohlédl se po inženýrovi, který se krčil u zadního čela korby. Současně si uvědomil ostré pálení ve spáncích a za očima.

Potřásl hlavou. „Jedeme!“

„Ne-e...“ zamečel Rostocki a úplně se zhroutil.

Brent pokrčil rameny.

Vozidlo vyrazilo z úbočí, poskakovalo na kamenech, překonávalo drobné nerovnosti a trhliny. Sotva se svah vyrovnal a kamení přešlo v písek, Sanders na to pořádně šlápl a vedl stroj nejkratší cestou k valu, který se vypínal přímo naproti nim.

Takhle si možná v duchu představoval útočící kavalerii. Jenže se ještě nedostali ani do středu ploché pánve a bolest pocítili všichni.

Dokonce i nejméně vnímavý Graczyk.

A jak hybridní traktor uháněl stále dál, bylo to horší a horší, utrpení rostlo úměrně se zkracující se vzdáleností od valu.

„Proboha, co se to děje?!“ zasípěl Sanders, pustil řízení a chytil se za hlavu.

Brent se musel přidržet postranního sloupku, aby neupadl.

„Kurva, kurva,“ mlel Graczyk a vrazil si prsty do uší.

Kůžesnesitelně mravenčila, dunivé bušení jim tepalo mezi ušima, odnikud blýskala různobarevná světla, mihotala se a vířila jako opilí duchové.

„To se nedá vydržet!“ chroptěl Rostocki.

„Nezastavuj!“ Owen nedovolil Sandersovi zpomalit. Z pouště vyvstala neviditelná hráz, která je odmítala pustit blíž.

„Ne, to nejde,“ zamumlal Brent a málem přepadl přes korbu jedoucího vozidla.

„Zabiješ nás!“ zahulákal Graczyk a zavrtal si ukazováčky ještě hlouběji do hlavy.

„Ještě kousek, ten odpor se musí překonat!“ syčel Owen s tváří sešklebenou vypětím.

Voják i blondák se současně rozkašlali a vychrlili z úst spoustu krve. Sandersovi se červená tekutina spustila z nosu a uší, pod Rostockim se na podlaze začínala tvořit tmavá skvrna.

Sanders se v zoufalé křeči vzepřel, odstrčil Owena a vozidlo prudkým smykem zastavilo.

„Sračky!“ vyplivl ze sebe i s krví Owen. Seskočil z hrubě navařených stupaček, natáhl se pro pušku.

„Kam chceš jít?“ narovnal se Brent mezi namáhavými záchvaty kašle.

„Tam,“ mávl svalovec rukou dopředu.

K písčité hrázi a podivné skulptuře vypínající se nad ní to nebylo víc než čtyři sta metrů.

„Zkurvenče!“ ječel Graczyk. „Dál už nemůžeme!“

„Pro mě to neplatí.“

Rostocki se postavil, bradu, krk, prsa, břicho i kalhoty na stehnech měl prosáklé vlastní krví. „Brání se, nechce nás to k sobě pustit!“

Owen ukázal na Brenta. „Nikam beze mě neodjíždějte. Nedovol jim to!“

„Jasně,“ vydechl voják zmoženě.

„Co si kurva myslíš, že děláš?!“ frkal blondák kolem sebe řídký hlen.

„Musím se tam dostat a vidět to!“ Owen vyrazil k valu, se zřetelným úsilím kladl nohu před nohu.

„Radši chcípni!“ Sanders si dal ruku před ústa, ale bylo pozdě. Kašovitě zvrátky a husté černé hrudky pokropily palubní desku v mohutném proudu.

Dvě stě metrů se zkrátilo na sto a Owen nakonec stanul pod patou valu, který vypadal tak dokonale hladce, že se nezdálo pravděpodobné, že by vznikl sám od sebe působením pouhých přírodních sil.

Zcela jasně vnímal, že v reálné skutečnosti se může naprosto volně pohybovat, ale zároveň se do něj nehmotný víchř opíral takovou silou, že jej proti jeho vůli zatlačoval zpět. S urputným vypětím se tomu šílenému náporu vzepřel a pomaličku se propracovával vzhůru ke koruně hráze.

Věděl, že jediným zvukem široko daleko je křupání jeho bot v šustivém písku a cinkání výstroje na opasku, jenže těžko tomu věřit, když se mu hlavou hnala ječící rudá stuha.

V šedivém zmatku a chaosu na střípky rozbitých myšlenek byla bolestivě zřetelná, řezala jako chirurgický skalpel.

Bylo to jako prodírat se mořem tuhnoucí melasy.

A s každým metrem psychický útok mohutněl. Překračoval hranice snesitelnosti.

Jen touha vidět, co je nahoře, ho posouvala a postrkovala po centimetrech kupředu.

Dvacet metrů.

Peklo se zhmotnilo přímo v jeho lebce.

Nevnímal, jak se mu krev valí z úst, nosu a uší.

Pár kroků, a všechna tajemství padnou.

V černém výbuchu žhavých jiskřiček přestal vidět.

Z nevidoucích očí mu vytryskly žhavé slzy.

Měly slanou chuť mědi.

Další krev.

Nedokázal to.

Ocelová lana sebekontroly a vůle praskla.

Otočil se na patě a utíkal.

Klopýtavě seběhl z hráze a poslepu se hnál k místu, kde tušil vozidlo, kterým se do tohoto místa bezbřehého utrpení dostal.

V kvílení cizích světů zaslechl slaboučké Brentovo volání.

Přicházelo odněkud zprava.

Zmateně se zastavil a zjistil, že ztráta zraku není trvalá.

Znovu uviděl zrnitou strukturu jemného písku kolem svých nohou, modré slunce jej oslnilo a z mlhavého oparu vystoupily obrysy kolového vozidla a Brenta, který na něj zběsile mával.

Běžel jako nikdy v životě. Jakoby ten podivný slepenec sloužící za improvizovaný, ale celkem spolehlivý dopravní prostředek byl jedinou a poslední výspou zdravého rozumu uprostřed nekonečného oceánu leptavé kyseliny.

V rozběhu narazil do velké pneumatiky, vyskočil na stupačku a málem přepadl po hlavě na korbu.

„Žeň to pryč, na co čekáš?!“ zachroptěl v posledním zápase o vládu nad svým vědomím.

Sanders v polomrákotném stavu, kdy jej zběsilý vír světél stahoval stále hlouběji pod hladinu nepřičetnosti, sešlápl akcelerátor, trhl řízením a pak se propadl kamsi mimo.

Vozidlo se stočilo v protáhlém oblouku do pouště, zpátky k vrakům kosmických lodí.

Nemohli dost dobře pochopit, jak se dokázali tak snadno vymanit z dosahu ničujícího působení Objektu.

Postupně se probírali z nevědomí, vzdychali a kroutili se bolestmi.

Jejich univerzální traktor stál nakloněný ke straně na vršku středně velké pískové duny a stopy pneumatik se za ním kroutily jako kýlová brázda za člunem řízeným ožralým lodníkem.

„Kurva, ještě dejcháme,“ zasípal Graczyk trochu udiveně.

Tolik snad ani nečekal.

Brent se nadzdvihl a vystrčil hlavu nad postranice ložné plochy.

Naskytl se mu pohled na důvěrně známý obraz vraků vesmírných strojů roztroušených všude okolo. Ze všeho nejbližší se povalovalo jakési torzo archaicky vyhlížející vlečné lodi, co se kdysi používaly k přepravě nákladů železné rudy do Sluneční soustavy.

Po vražedné konstrukci za písčným valem nebylo ani stopy.

Příjemné zjištění.

„Panebože, to je ale humus!“ Sanders se vystrachal ze sedačky a s odporem zíral na svoje oblečení a zaneřádnou palubní desku.

Všichni vypadali hrozně, ale Owen je co do odstrašujícího vzhledu v mnohém převyšoval.

Rozpatlaná a zaschlá krev dělala z jeho obličeje příšernou masku příslušníka primitivního kanibalského kmene.

Svalovec se sotva hýbal. S urputným hekáním vstal a nikoli bez námahy odšrouboval víčko kanystru. Zvedl ho a vylil si část vody na hlavu.

„Dáme se trochu do pořádku, takhle se vrátit nemůžeme.“

„Patří ti to, idiote,“ nenechal si Rostocki svoje úvahy pro sebe.

„Kudy zpátky, tuší někdo?“ Graczyk se také vrhl po plných lahvích.

„Severovýchod,“ řekl Owen.

„Tutově?“

„Devadesát devět procent?“

„Jako s tou příšerou?“ zeptal se Sanders a tričko ze sebe rovnou strhl.

„Dovedl jsem vás snad k ní, ne?“ ohradil se Owen poněkud dotčeně.

„Kdo mohl tušit, co je to za zkurvený svinstvo.“

„Ze záznamu to bylo patrné,“ nehodlal Sanders ztichnout.

„Kdybychom všichni, jak tu sedíme, čuměli a přemýšleli, mohli jsme si tuhle úděsnou anabázi ušetřit.“

„To je zřejmý až teď, ty chytráku!“ Graczyk nabral vodu do dlaní a omyl si obličej.

„Tebe se to netýká, ty myslíš prdelí i normálně!“

„Drž kurva hubu!“ zařval blondák.

Brent poklepal Graczykovi na rameno; ten se otřásl a s brbláním polohlasných nadávek se uklidnil. Sledovat Sanderse pohledem plným zapšklé zloby ovšem nepřestal.

„Pojedeme, dokud nenarazíme na tektonický zlom,“ řekl Owen.

Podíval se po modrém slunci, aby odhadl jeho polohu a určil, kolik času zbývá do večera. „Pak se uvidí.“

Brent přešel dalekohledem po vzdáleném obzoru. V bezvědomí museli urazit pořádnou vzdálenost.

Takhle mizerně se necítil ani po havárii Tecory.

Skoro se zdálo, jako by prošel drtičem na odpadky.

A ne jednou.

Cortez se přes den zdržoval venku, do tmavých a prázdných prostor fregaty se mu ani trochu nechtělo.

I Jenkins se nějaký čas motal poblíž, poté na několik hodin zmizel a zase se objevil.

Cortezovi to bylo celkem jedno, na Brentovy poučky moc nedbal. Co taky mohl s rozbitou nohou dělat.

Pronásledovat úředníčka po poušti?

Sám pro sebe se nad tou představou zasmál, ale pak rychle zvažněl.

Na humor tu nebylo místo.

Večer měl nastat až za dvě hodiny, ale modrý veleobr se už schoval za trup lodi.

Ve stínu se udělalo příjemně.

Cortez sebou náhle škubl a vytrhl se ze spánku s otevřenými očima. Zdál se mu ohavný sen, ale naštěstí si nepamatoval podrobnosti.

Nebo to byla předtucha?

Přešel prsty po pažbě samopalu.

Zaslechl vzdálené zvuky, které se rychle přibližovaly.

Vstal tedy a vyšel na volné prostranství před chaoticky zbudovaným táborem.

Vozidlo s výpravou se vynořilo zpoza lodní zádě a za chvíli zabrzdlilo pouhých pár metrů před ním.

Ti muži na tom byli špatně, to Cortez jasně viděl.

Většinou svlečení, špinaví, se zaschlými rezavými chuchvalci ve vousech.

Divoké a omámené pohledy.

Když mlčky vystupovali, Rostocki a Sanders málem upadli a Brent musel Owena podepřít.

„Bud’ zticha,“ doporučil Graczyk Cortezovi, než se stačil na cokoliv zeptat.

Skupinka pěti zničených trosečníků se odpotácela do stínu a tam se svalila na zem. Cortez je pomalu následoval, ale pak se nad nimi nerozhodně zastavil.

Nevěděl, co dělat.

„Dopřej nám chvílku,“ zamumlal Owen a zavřel oči.

„Kolik chcete...“ pokrčil Cortez nejistě rameny.

Jenkins se na ně díval zpovzdálí. Navlečený v dlouhých kalhotách a bundě zapnuté až ke krku. Ruce zapřené v bok, pronikavý pohled zpod přimhouřených očí.

On věděl své.

Otočil hlavu doprava a opětoval lebce ležící na písku její výsměšný škleb.

Počínající soumrak je zastihl před lodí. Odpočinuli si, dali se trochu dohromady, cítili se lépe. Vypotřebovali dvě lahve se stlačeným kyslíkem a spoustu vody. Jídla se ale nedotkli.

Pozvolna a zdráhavě líčili Cortezovi, co zažili.

Mluvili střídavě, jako by se každý pamatoval pouze na část toho, co se na té daleké písečné ploše udalo.

A nakonec neměl nikdo co víc říct.

„Owene?“ zeptal se Cortez.

Svalovec zavrtěl prudce hlavou. „Byl to tak strašlivej nápor... Nech mě na pokoji!“

Cortez zklamaně stáhl koutky.

„Kde vězí, kurva, ten pitomec Jenkins?“ rozhlížel se Graczyk. „Toho naše zážitky nezajímaj?“

Náhle si všichni uvědomili, že ho přinejmenším hodinu neviděli.

„Zase se vypařil,“ poznamenal Cortez. „To dělal celej den.“

„Neupozorňoval jsem tě snad ráno právě na tohle?“ pronesl Brent nedůtklivě.

„A co jsem měl asi dělat? Nasadit mu obojek?!“

„Ne, to ne.“

„Tak vidíš.“ Cortez nakopl plechovku plnou písku.

Sanders, který se před pár minutami posadil, se opět bezvládně složil.

„Mně je tak zle!“ zaskučel a obejmul se kolem ramen.

V pochmurné atmosféře sledovali, jak se mechanicky kývá a z otevřených úst vyráží utrápené výkřiky.

Ani Graczyk se ho neodvážil okřiknout.

Tak byli bezmocní.

JENKINS SE OBJEVIL jako duch s posledními slunečními paprsky, které přeletěly nad pouští a dotkly se horní hrany kolmého srázu.

Nikdo ho neviděl přicházet, prostě tu najednou byl.

Graczyk seděl na prázdné bedně a zabýval se tím, že se skloněnou hlavou zkoumal drobné světlé flíčky, které se mu vyrazily na nohách, když ucítil, jak těsně za ním někdo je.

Prudce se narovnal a málem se svalil, tak se lekl.

„Kurva, Jenkinsi...!“ zařval, až mu přeskočil hlas.

Všichni zvedli oči za tím výkřikem.

Jenkins tam opravdu stál. Nejen, že se příkradl neslyšně jako duch, on i tak vypadal. Nabalený do neuvěřitelně špinavé uniformy vězeňské stráže, vyhublý šedavý obličej s porostem řídkých tmavých vousů, ze kterého ostře vystupovaly špičaté lícní kosti. Napjatá pokožka, temně fialové rty a tmavé kruhy kolem očí. Z roztrepených rukávů mu vyčnívaly ruce podobné spíš ptačím párátkům než normálním dlaním.

Kůstky, klouby, šlachy a tlusté žíly se zřetelně rýsovaly pod pergamenovou kůží. Konce prstů měl upatlané čímsi lepkavým. Levá bota se mu rozpadala, ale on si toho zřejmě nevšímal.

Kupodivu až nyní si každý, kdo ho viděl, uvědomil, jak moc se změnil za těch pár dní, co se znali od ztroskotání.

„Vypadáš příšerně, Jenkinsi,“ vyhrkl Graczyk, když se vzpamatoval.

Jenkins se dlouho nehýbal, pouze upřeně zíral na blondáka. Pak se jeho ústa nečekaně roztáhla v širokém úsměvu, při kterém se ve slábnoucím denním světle ukázala dvojité řada zahnědlých zubů.

Jako by někdo neviditelný zatáhl za zdrhovadlo zipu.

„Ty taky začínáš vypadat příšerně, Graczyku,“ řekl hluše.

Blondák se ošil. „Co to do prdele meleš, ty chcípáku?“

„Rád tě vidím, Jenkinsi,“ řekl Brent neutrálním tónem.

„Nápodobně,“ odvětilo to vyhublé strašidlo a nevěnovalo Brentovi nejmenší pozornost. Spustilo pohled z Graczyka a přeskočilo jím na Rostockiho, který se opodál přidržoval bedny a zakoušel nával neuvěřitelné slabosti.

„Kdes byl, kámo?“ zeptal se Owen přátelsky. „Příjemná procházka?“

„Nevím,“ zazněla lakonická odpověď.

„Jak nevím?!“

„Prostě a jednoduše, stačí?“ Zářivé oči v umrlčím obličejí se přesunuly na Sanderse, kterého překvapil neodbytný pocit, že by se měl schovat někam velice daleko nebo hluboko.

„Byli jste s Cortezem celý den o samotě, takže chci mít jasno, jestli se nepříhodovalo něco neobvyklého, co by stálo za řeč!“

„Netlač na něj tolik,“ prohodil Brent naoko smířlivě.

„Kde máš zbraň?“ Owen byl vysloveně neodbytný.

„Nenosím ji, říkal jsem to už předtím. Nepotřebuju ji...“

„Nepotřebuješ?“

„No, vlastně... nechte mě na pokoji!“ zakřičel Jenkins.

„Dobře, dobře,“ ustoupil Owen a odvrátil se.

Skrytý žár v Jenkinsových očích pohasl, jako když se otočil reostatem. Mírně pokrčil špičatými rameny, obrátil se a bez dalšího vyšplhal trhlinou k tmavému vchodu do pretoriánské fregaty, ve kterém zmizel, jako by snad ani nikdy nebyl.

„Já to nechápu,“ rozhodil ruce Graczyk.

„To asi nikdo,“ povzdechl si Brent. Zvedl se a oklepal písek z kalhot, i když věděl, že je to naprosto zbytečné.

Odporem nad tou špínou nakrčil nos.

„Všimli jste si, jak úděsně vypadá?“ Sanders se tvářil naprosto šokovaně.

„To si snad ani nešlo nevšimnout,“ máchl paží Graczyk.

„Člověk by musel být úplně slepej.“

„Dát mu do ruky kosu – čistokrevnej smrt'ák.“

Bylo pozdě a tak se nakonec všichni sebrali a následovali Jenkinsova příkladu. Stejně už nebylo venku co pohledávat, mimoto se sotva drželi na nohou.

Na úzké plošině vedle vchodu se Owen zastavil a počkal na Brenta, který šplhal nahoru jako poslední. Zabloudil pohledem ke čtyři sta metrů vysoké masě skalnatého srázu a poté přeskočil k do červena zbarveným špičkám pohoří.

Na nejvyšším vrcholku ležela jejich Tecora, připomínka někdejšího způsobu života.

„Dokážeš vysvětlit, proč jsou všechny vraky pohromadě?“ zeptal se a přitom nepřestával hledět do dálky. „Co je sem dostalo? Po kopcích jsme přece nezahlédli ani jediný.“

„Mozek se tomu zdráhá věřit,“ řekl velice potichu Brent a založil si ruce na prsou. „Třeba se ani moc nezmýlím, když budu tvrdit, že všechny ty lodě kolem nás letěly původně po stejných vzdálených trasách jako my.“

Owen luskl prsty v náhlém osvětlení. „Ta Sandersova hora!“

„Kdybych znal odpověď,“ zašklebil se Brent, „asi bych tu už nebyl.“ S rukama opřenýma o stehna se po výstupu ztěžka vydýchal.

„My jsme ale výjimka,“ pokračoval Owen v úvaze. „Naznačuje to něco?“

Brent ho plácl po rameni. „Vždy se najdou výjimky porušující železná pravidla. Možná proto jsme ještě naživu.“

V tom byla určitá nepopiratelná logika.

Vešli do nitra lodi, aby v ní strávili další noc.

Hluší a slepí, dobrovolně odříznutí od světa rozkládajícího se vně titanového pancíře.

Večer se změnil v noc, hvězdy se rozžehly do plného lesku a červený lampión malého slunce se vyhoupl nad hory.

Písek rozrytý spoustou otisků lidských šlépějí osiřel.

Ale jen na chvíli.

Protože pak...

...protože pak poušť ožila přízraky.

Dvě hodiny nato, těsně před tím, než se odebral k zaslouženému odpočinku, se šel Graczyk vymočit. V posledních několika hodinách hodně pil, a protože se nechtěl nechat v noci rušit močovým měchýřem ze slastných snů, vydal se navštívit palubní toalety na chodbě za můstkem.

Cestou nečekaně narazil na Jenkinse.

Světla z baterky bylo málo, takže si ho ve stínu zalomeného koridoru nevšiml.

„Kurva, co tady strašíš?!“ vyjekl, když do něj málem narazil.

„Čekám,“ opáčil vyhublý civilista.

„A na co, do hajzlu?“ zavrčel Graczyk. S nelibostí si prohlížel jeho odpudivý vzhled, nakrčil nos nad puchem, který se z něho šířil jako jedovatý plyn.

„Třeba na věčnost.“

„Pěkná blbost!“

„Když myslíš... Tebe a všechny ostatní čeká, a dokonce dřív, než si myslíš.“

„Co to proboha žvaníš? Jsi sjetej?“

Jenkins se nenechal vyvést z míry. „Za pár dní tady nebude nic jinýho než písek, Graczyku. Copak to necítíš? Je to tak zřetelné, je toho plný vzduch!“

Blond’ák se otřásl odporem. „Drž hubu!“

Jenkins se nelibozvučně zasmál.

Graczyka se zmocnil prudký vztek. Chtěl si to s tím hubeným zmetkem vyřídit, chtěl mu dát za vyučenou, aby pochopil, že jemu se nikdo beztrestně chechtat nesmí.

Rozmáchl se a udeřil Jenkinse do hrudi. Měl ho v úmyslu povalit, párkrát do něj kopnout a poté s hlavou hrdě vztyčenou odejít.

Jenže myšlenka a její provedení jsou dvě rozdílné věci.

Ruka mu sice udeřila do čehosi až nepříjemně měkkého, jakoby houbovitého, ale současně s tím měl pocit, že narazil do betonové zdi.

Jenkins se přestal zubit, ale jinak nezakolísal.

Naopak, nečekaně se pohnul a vrazil do překvapeného Graczyka.

Ten upadl.

S dutým žuchnutím se ocitl na zádech, s nohama a rukama směšně rozhozenýma do stran. Málem si o tvrdou podlahu vyrazil dech.

Obláček prachu mu zavířil kolem obličeje.

Jenkins se nad ním naklonil. „O tohle se už nikdy nepokoušej!“

Byla to absurdní situace. Řádně odsouzený několikanásobný vrah se válel před jakýmsi správním úředníčkem, normální kancelářskou krysou, jako zbitý pes.

Graczyk to tak i bral. V duchu šílel, zatímco se vratce štrachal na nohy. Pěnil vražednou nenávisť za tu neskutečnou potupu, chtěl ochutnat Jenkinsovu krev.

Pít ji z otevřených tepen, cpát se horkým masem, vnitřnosti si všet kolem krku jako ozdoby.

Málem po něm skočil, ale na poslední chvíli ho instinkt varoval.

Zarazil se s tváří sešklebenou do masky kruté nepřítelnosti.

Snad to byl pohled na Jenkinse, jak před ním klidně stojí beze stopy strachu, snad to byla podivná záře v jeho už tak divných očích, neustále

ke krku upnutá bachařská uniforma, nebo i něco jiného, co nebylo na první pohled docela zřejmé.

Každopádně to stačilo k tomu, aby Graczyk od útoku upustil.

Trochu se stáhl a snažil se ovládnout. Dostat emoce pod kontrolu.

Odplivl si. Zahrozil. Současně ho rozbolela hlava.

Bolest ve spáncích se připlížila jako zákeřný zabiják.

Jenkins se slabě, spíš soucitně, pousmál.

„Skončil si!“ zavrčel Graczyk a otočil se zpátky k velitelskému můstku. Na neodkladnou potřebu dočista zapomněl.

„Za tohle tě... zabiju! Oddělám, slyšíš?!“ Aniž čekal nějakou odpověď, malátně se odpotácel. Trochu se mu pletly nohy, hlavu svíral v dlaních.

„Možná...“ řekl potichu Jenkins a zahleděl se k poškozenému konci chodby, který se skrýval v temnotě.

Skoro to vypadalo, jako by něčemu naslouchal.

Brent a Owen nemohli zabrat.

Byli rozbití a zničení, vysátí a odhození. Stále v sobě cítili zbytky cizí přítomnost, která se jimi dnes tak surově přehrabovala.

K smrti unavení, ale neschopní usnout.

Leželi na zádech, otevřenýma očima zírali jako obvykle na strop, za nímž se o pár desítek metrů výš rozkládala chladná obloha posetá nekonečnou spoustou známých i neznámých světů.

Trápili se neodbytnými otázkami, na něž neznali odpovědi.

A pak tu byl ten strach.

Prozatím hluboko schovaný, nechtěný a nevyvolávaný, přesto zřetelný.

Dřímá jako strašlivý drak, který jen co se probudí, spálí všechno na popel. Byl to strach ze smrti, strach z konečné stanice, která se k nim s každým otočením kola času blížila.

Nemluvili o tom ani mezi sebou, neodvažovali se.

Tam nahoře mezi hvězdami byl život, oni však umírali.

Rozhodnutí padlo daleko odtud.

V místě padesát osm světelných let vzdáleném, ve chvíli, kdy jejich loď cosi odklonilo z kursu a odpálilo jako herní míček přes prázdnotu

subprostoru na tuto vyschlou prašnou hroudu řídkého vzduchu a rozpáleného kamení.

Mezi dvě nepřátelská slunce.

Tak daleko dosáhla chapadla toho neživého a hladového netvora.

Z jeho pasti nebylo úniku.

A neviděli sebemenší jiskřičku naděje, která by to dokázala změnit.

Tonuli v tmách bez záblesku světla.

Chtěli žít, pud sebezáchovy pracoval spolehlivě, ale co jim to bylo platné.

Brent se v rozepnutém spacím pytli neklidně zavrtěl. Zalykal se páchnoucím dusným vzduchem v místnosti, do boku ho tlačila pažba pistole. Slabé chrápání, které se k němu neslo, ho rozčilovalo.

On také toužil po odpočinku... a chvilkovém zapomnění.

Ale spánek stále nepřicházel.

Musel být trpělivý.

Jinak to nešlo.

DEN PATNÁCTÝ

Graczyk se probudil těsně před tím, než venku vyšlo velké slunce. Byl to ostrý tlak za čelem, co rozehnalo lehounké chmýří bizarních snů.

Již včera podvědomě vycítil, že se s ním cosi děje, ale až nyní nabyl pochybné jistoty.

Bylo mu pořádně zle. Bolest byla nepříjemná, ale to, že nemohl dýchat, ho pořádně vystrašilo.

Plíce mu plavaly v tekutém ohni.

Ať se snažil sebevíc, nedostal do nich ani doušek vzduchu. Prsty se chytil za pohmožděné hrdlo, vytřeštěně vypouil oči.

Agónie vybuchla jako miniaturní atomová exploze. Žíravé plameny pronikly do tepen a snily se po těle. Planuly a spalovaly, měnily a deformovaly. Chovaly se jako neúprosný dobyvatel, vzaly si všechno, co chtěly. Mozek se stal koulí rozžhavené hmoty, břišní dutina se proměnila v jezero vzdouvající se lávy. A pak, když ho utrpení pohltilo naprosto celého, všechno zmizelo.

Slabě zachroptěl, nějakou dobu neschopen pohybu civěl před špičku nosu, kterým ještě před několika málo sekundami ryl do podlahy.

Otřásl se úlevou, zlehka vydechl.

Pomyslel si, že to byl jen další prazvláštní sen na rozhraní spánku a probuzení. Na té čáře, kde se střetávalo možné s nemožným.

Znovu zavřel oči.

Ještě chvíli si poležím, pomyslel si lenivě.

Zbývalo trochu času, než se probudí i ostatní.

Také Sanders se od probuzení necítil ve své kůži.

Ležel a nemohl se odhodlat k tomu, aby vstal.

Náladu měl vysloveně pod psa, chvilkové záchvaty deprese střídaly návaly nevysvětlitelného vzteku. Přímou cítil, jak ho tyhle silné pocity ovládají. V jednu chvíli se dokonce přistihl, jak si sám pro sebe mumlá jakousi šílenou historku.

To ho pořádně vyděsilo.

Jenže žízeň ho po úmorné noci, kterou strávil ve zmatených myšlenkách a podivných polosnech, vyhnala ze zmuchlaných dek.

Takže zatímco někteří již snídali, on sebral plastovou láhev a šel k nádržím, aby si načerpal trochu vody.

V tomhle směru se obtížné a neradostné putování na planiny vyplatilo.

Čistá tekutina byla příjemná.

Důsledkem jejího nedostatku nezemřou. V nádržích jí bylo relativně dost.

Na kratičký prchavý okamžik mu myslí prolétla představa tmavé postavy, jak se sklání nad chromovanou spojkou přírodního potrubí a cosi s ní dělá. Přímo u ucha slyšel nezaměnitelné bublání prudce odtékající vody. To držení těla mu bylo povědomé.

Byl to... byl to...

Potrásl hlavou a chvilkové vidění pominulo.

Vypnul čerpadlo a vyňal láhev zpod stojanu. Lačně se napil.

Báječná slast, nic lepšího v posledních patnácti dnech nezažil.

Sanders se loudal zpátky, když zaslechl podivný zvuk, který se neustále dokola opakoval.

Zarazil se a rozhlédl, aby určil, odkud to šustění přichází.

Vrátil se o pár kroků zpět a nahlédl do úzké spojovací chodby. Musel přimhouřit oči, tak velký byl rozdíl mezi šerem v hlavním koridoru a skoro dokonalou temnotou mimo něj.

Graczyk se opíral o stěnu tunelu a pravou rukou si bezmyšlenkovitě přejížděl po vyhublém hrudníku. V šmátravých pohybech špinavých prstů byla jakási cílevědomá naléhavost.

„Graczyku?“

Blond'ák sebou při zvuku Sandersových slov škubl. S trhnutím si přitáhl k tělu rozepnutou bundu.

„Vypadni!“ zasyčel.

„Co je s tebou, sakra?“

„Neslyšels?!“

„Snad se tolik nestalo. Jen jsem se zeptal.“

„Špehuj si, kurva, někoho jinýho, rozumíš?!“ Graczyk měl úplně nepřítelny výraz. Zíral ze stínu jako divoké zvíře lapené ve slepé noře.

Sanders však najednou neměl chuť ustupovat. Pocit vzteku, který v něm doutnal od rána, explodoval jako malá nálož trhaviny a zahalil ho do palčivě trpké příchutě.

„Táhni do hajzlu, ty buzerante!“ vyštěkl. „Myslíš, že netoužím po ničem jiném, než čumět na tvoje hnusný boláky?!“

Graczyk zavrčel a vytrhl z pouzdra na opasku bojový nůž. Byl by se na Sanderse bez přemýšlení vrhl a rozpáral ho, jenže ten popadl jednu ze železných tyčí, které ležely v neuspořádaném svazku na zemi, a namířil na něj její zaostřený konec.

Byli jako dva soubojoví protivníci. Graczyk široce rozkročený, nůž svíral v pravičce přitisknuté ke stehnu. Sanders stál trochu shrbený, ale s dobře vyváženým kusem ocele v obou rukou.

Nějakou dobu se nenávisně měřili, ale žádný z nich neudělal první a osudový krok.

„Jdi do prdele, kámo,“ zasmál se hodně nuceně Graczyk, když viděl, že Sanders nehodlá ustoupit.

Jejich pochybné spojenectví se právě nenávratně vytratilo, to Sanders cítil mimořádně jasně. A to i navzdory rádoby bezstarostnému tónu, který se snažil Graczyk do svých slov propašovat.

„Nezkoušej to na mě!“

„V pohodě,“ zašklebil se blond'ák nepříjemně. „Hlavně nic neříkej, ano?“

„Každě by to měl vědět,“ řekl Sanders a sklonil tyč. „Chytils to, co Jenkins!“

„Hovadina!“

Hubeňour se výsměšně uchechtl. „Musíš bejt momentálně ale spokojeněj, že Garettovi spadl bágel ze skály a proletěl se dvacet metrů vzduchem, co? A potom ta ošetřovna, to je pohoda, že jo? Nikdo tě nestrká do tunelu, aby ti očumoval vnitřnosti. Ostatně, kdoví, co by našel.“

Graczyk se zatvářil trochu vyplašeně, ale pak zase nabyl ztracenou duševní rovnováhu. „Jo, to víš, že jo! Máš naprostou a dokonalou pravdu! Díval ses po ránu sám na sebe? Ne? Tak to rozhodně udělej. A jestli si ještě čistej, tak se neraduj, protože na týhle zkurvený planetě to dostaneme všichni. Dokonce i ty, Sandersi!“

Sanders zaváhal a vybral si.

Možná, že ne dobře.

Bez odpovědi se otočil, zahodil ocelovou tyč daleko do chodby a ve spěchu se vrátil na můstek. Vrhle se ke své matraci, rozmotal stočený

opasek s výstrojí a vytáhl pistoli. Zkontroloval zásobníky, podíval se do prázdné nábojové komory.

Stiskl spoušť.

Cvak.

Ostré kovové t'uknutí úderníku ho maličko uspokojilo.

Odted'ka ji bude nosit neustále při sobě, bez ní neudělá krok ani na záchod.

Bude s ní jíst, bude s ní spát, stanou se z nich naprosto nerozluční spojenci.

Potom si stáhl tričko přes hlavu.

Rostocki byl jediný, kdo o sporu obou mužů věděl.

Dobře schovaný ve vyústění nepotřebné servisní šachty všechno viděl a slyšel.

Nehybně zamaskovaný se pro sebe mírně a vědoucne usmíval.

Kdysi příjemný zakulacený obličej měl vyhublý, takže jakýkoliv úsměv mezi jeho vystouplými lícními kostmi spíš připomínal škleb umrlce než cokoli jiného.

Člověku se z něj dělalo zle.

„Brente?“

„Hmm...“ zamručel voják rozespale.

„Spíš?“

„Jasně, že jo. Copak to nevidíš?“

„Tak se sakra hbitě prober!“

Brent se převalil a mátožně posadil. Protřel si oči a první, co zaregistroval, bylo, že svítí všechna tři nouzová světla.

Křížem přes strop také vrhaly bílé paprsky dvě naplno rozsvícené baterky. Na můstku bylo tak jasno, jak ještě nepamatoval.

„Trochu sis přispal, co?“

Brent se obrátil za hlasem a přitom si všiml Sanderse, jak civí nehnutě na svoje nahá lýtka. Kalhoty měl vyhrnuté až nad kolena, sundané tričko držel v sevřené pěsti.

„Usnul jsem snad až k ránu.“

Owen se k němu naklonil. „Tak se podívej na tohle!“

A přistrčil mu před oči svoje ruce.

„Panebože!“ vyjekl Brent a naráz byl dokonale vzhůru.

Owen měl obě paže, od konečků prstů až po větší část ramen, kam nezasahovalo tričko s utrženými rukávy, nerovnoměrně pokryté skoro černými fleky.

„Ježíšmarjá, co to je za svinstvo? Nějaké modřiny?!“

„Vím já?“ škulb koutky svalovec. „Ale to není všechno!“

Prudkým pohybem si vykasal nátělník a otočil se kolem dokola, aby si ho mohl voják dobře prohlédnout.

Břicho, záda a boky měl stejné jako ruce.

„Hnus! Kdes k tomu zatraceně přišel?“

Owen se ošklivě uchechtl, sehnul se a strhl z Brenta tenkou deku, do níž se ve spánku zamotal „To abys nezáviděl!“

Voják s úděsem zíral na vlastní tělo.

I on měl kůži posetou skvrnami. Jen nebyly tak tmavé a početné jako ty Owenovy.

Opatrně se celý ohmatával. „Nebolí to, není to nijak cítit.“

„Asi se to rozjelo během noci.“

„Mám toho na sobě míň než ty,“ poukázal Brent. „A zabarvení není tak výrazný.“

„Nejspíš proto, že jsem u toho byl nejbliž.“

„Nejbliž?“

„Má to na sobě každý, kdo byl včera u té věci... u Objektu.“

„Všichni?“

„Jsi nahluchlej?“

„Ne, jen tomu nemůžu uvěřit.“

„Tak to tak ber.“

„Kurva drát!“ vykřikl Sanders šokovaně.

„Zjistil to teprve před chvílí,“ trhl Cortez palcem k podvodníkovi.

„Obličej, nohy a krk má čisté, ale rozlezlo se mu to po břiše a zádech.“

Do řídicí místnosti se vlouдал Graczyk. „Koukám, že všichni mají hezký ráno.“

Owen udeřil pěstí do jednoho z křesel. „Když tahle podělaná planeta dokáže chytat kosmické lodě jako mucholapka mouchy, jak asi působí na lidi?“

„Nedokážu odhadnout.“ řekl Brent a myslel to smrtelně vážně. „Ale asi to pro nás nic veselého nebude.“

Brentovi na téhle planetě začínalo vadit úplně všechno.

Máloco bylo hned očividné, ale kdeco šlo šejdrem.

A tak to tu bylo se vším. Už od prvního dne.

Násilím se donutil sníst lisovanou placku výživného koncentrátu a zapít ji půllitrem vody ochucené špetkou instantní pomerančové báze.

Šel zahodit tu trochu odpadků ze skromné snídaně, a když míjel Jenkinse, konečně mu to docvaklo.

A nebylo to jenom tím tělesným zápachem, který ho udeřil do nosu.

Z odstupu tří metrů se zadíval na civilistu, jehož pelech se nacházel stranou od ostatních, v opačném koutě velitelského můstku poblíž panelů záložních systémů.

Válel se ve zvláštní zkroucené pozici mezi dekami a rozházenými věcmi, že spíš připomínal přerostlého červa než člověka. Obrácený obličejem ke stěně, tiše, velice tence, syčel.

Jenkins sebou škubl, ztichl a narovnal se, jako by vycítil na sebe upřenou pozornost.

Obrátil k Brentovi ustrašený obličej.

Voják se rozhodl. Přistoupil a poklekl těsně k němu.

Civilista se pokusil odtáhnout, ale narazil zády do stěny.

„Řekneš mi, co je s tebou?!“ vypálil Brent.

Neměl s tím otrhaným a příšerně špinavým hubeňourem nejmenší slitování. Všichni smrděli, protože se patnáct dní pořádně nemyli, ale z něho se linul natolik silný puch, že přehlušoval úplně cokoliv.

Byl hutný a kluzký jako lavina slizu.

Jenkins se málem sesypal. Vypadal tak slabě a nemocně.

„Ne? Ani nemusíš!“ Brent se natáhl a uchopil Jenkinse nesmlouvavě za zápěstí. Prudkým pohybem mu vyhrnul rukáv k lokti.

Úředníček měl paži chorobně bledou, posetou nevýraznými šedavými skvrnami.

Brent nepatrně přikývl, jako by si právě cosi potvrdil.

Pustil tu odporně studenou končetinu, a ačkoliv se mu v tom Jenkins pokusil zabránit, roztrhl mu zapnutou bundu skoro k pasu.

Z toho pohledu se mu udělalo zle.

Mimoděk ucukl a sešklebil obličej odporem.

Civilistův propadlý hrudník a vrásčité břicho hrálo temně fialovou barvou. Z chorobně napnuté kůže mezi řídkými chlupy rašily ostrůvky obĺých výrůstků.

V šeru, které na můstku panovalo, se zdálo, že se snad i samy od sebe pohybují.

Nadouvají a zase splaskávají.

Jenkins využil Brentovy chvilkové nerozhodnosti a rychle se zakryl. V ochranném gestu zkřížil ruce na prsou.

„Taky to máš a přitom jsi nikde nebyl!“ řekl voják potichu, ale důrazně.

Jejich násilně klidné chování zatím nepřitáhlo pozornost ostatních.

Jenkins otevřel ústa, možná chtěl odpovědět, ale pak pevně stiskl rozpraskané rty k sobě.

„Už dlouho, vid’? Řekl bych, že od Tecory.“ Brent sotva šeptal. „Jasně, ta vyrážka! To byl počátek. Lhal jsi, mně i ostatním... ty masti nepomohly!“

Třeba se mu to zdálo, nezavrtěl Jenkins trochu lítostivě hlavou?

Podivný pohled z hluboce zapadlých očních důlků.

„Je to zdejší, to chápu.“ Voják otočil hlavu a krátce pohlédl na Corteze, který se spokojeně rozvaloval v pohodlné kapitánské sedačce. „Jemu se to dostalo do rány, ale pak to zmizelo. Stejně jako u tebe. Takže se to vrátí?“

Jenkins tentokrát viditelně pokývl hlavou na souhlas, ale pohled z Brenta nespustil.

Vůbec nemrkal.

„I my ostatní v tom jedeme... předpokládám stejný průběh. Co ale bude potom, víš to? Zemřeme? Jaký je to umírat na takovou věc?“

Brent se odmlčel, koutky úst mu poplašeně zacukaly.

„Dopadneme jako všichni, co tady ztroskotali před námi? Jako ti, které jsme našli nad srázem, nebo ten chlapík ze záznamu? Bude následovat něco ještě horšího? Změní nás to? Hodně? Čím se staneme? Kolik nám zbývá sakra času?!“

Jenkins neodpověděl ani náznakem na jedinou z otázek.

Brent se nevesele uchechl. „To ty jsi tehdy ten hrob rozhrabal, vid’?!“

Sotva to však vyslovil, bodlo ho za očima tak ostře, že se mu vidění rozmazalo do nejasných šmouh.

„Co je ti po tom?“ zasyčel Jenkins, jako by se už nedokázal udržet.

„Abys od sebe odvedl pozornost!“ odpověděl si Brent a snažil se zvládnout nevolnost, která se ho zmocnila.

Tohle bylo ono, to věděl.

„To je kvůli vám,“ zamumlal civilista hlasem přetékaícím obviněním. „Předtím byl klid, většina z vás měla šanci. Přitáhli jste pozornost.“

„Čím, sakra?!“ podivil se voják.

„Zbraněmi, odhodláním, vlastními postoji... co já vlastně vím? Proč jste mermomocí chtěli vidět tu věc ze záznamu?!“

„Zvědavost...“ hlesl Brent.

„Právě proto! Nemáte naději.“

„Co...“

„Cítí se ohroženi, brání se!“

„Kdo, proboha?!“

Jenkins sklouzl pohledem k otevřeným dveřím. „Copak to necítíte?“

„Nevím, o čem mluvíš!“

„Zemřete... to v každém případě,“ řekl Jenkins. Vstal a rozhlédl se po místku.

Brent ho chytil za rukáv. „Kdo další je jako ty? Kdo je na tom nejhůř?!“

Jenkins se mu pokusil bezúspěšně vytrhnout.

„Musíš mi to říct!“ zavrčel voják. „Cortez?“

Přikývnutí.

„Ještě někdo? Rostocki...?“

Další tichý souhlas.

Pak se bývalý správní úředník Brentovi vyškubl, beze slova ho obešel a zamířil ven z místnosti.

Rostocki, který se nenápadně škrábal v podpaží, se zarazil a podíval se k nyní už prázdnému vchodu.

Brent se nerozhodně postavil.

„Hele, vypadáš jako třikrát přejetej slimák,“ všiml si Owen.

„Kam se ten blb tak rychle odporoučel?“ protáhl se líně Graczyk.

„Odešel,“ odušil Brent a konečně hodil zbytky snídaně do krabice na odpadky.

„O něčem jste se dohadovali,“ prohodil Sanders. „Však se vrátí.“

„No, nevím...“

„Nevrátí!“ pronesl s takovým důrazem Cortez, že se všichni zarazili.

„Jak můžeš...?“ Rostocki se nepřátelsky naštětil.

Cortez zvrátil hlavu ke stropu. „Vím to!“

Graczyk se zachechtal. „Tím líp.“

„Blbost,“ poklepal si Sanders ukazováčkem zvučně na čelo.

Brent na to neodpověděl.

Nechtěl, aby ostatní věděli to, co on.

Alespoň ještě na chvíli.

Velké slunce sálalo šíleným ohněm.

Roztažené po větší části oblohy, dávalo o sobě nemilosrdně vědět každému a všem, že jediné ono je v tomto kusu vesmíru svrchovaným pánem, kolem kterého se všechno otáčí.

Skoro se zdálo, že se nepřátelská hvězda, nafukovaná termonukleárním peklem ve svém nitru, chce za něco pomstít.

Po Jenkinsovi jakoby se slehla zem.

„Než se setmí, objeví se,“ mínil Sanders optimisticky ze stínu.

Nikdo mu jeho názor nevyvracel.

Cortez spal, Sanders dřepěl na plošině na nejvyšším místě trhliny hned vedle vchodu do lodi, klátil nohama nad třicetimetrovou propastí a dalekohledem neúnavně zkoumal krajinu pod sebou. Graczyk vytrvale prolézal zaplachtované hromady materiálu, Brent a Owen se spíš symbolicky snažili vylepšit technický stav traktoru na sluneční pohon.

Rostocki ulehл tentokrát stranou. Vmáčkl se do mělké díry pod trupem fregaty a také odpočíval. Tolik se sice snažil nedávat svoje pocity najevo, přesto se od něj ostatní podvědomě odtahovali.

To mu však nevadilo, stejně jako mu byl k smíchu ten jakoby z ocelářské pece vycházející žár.

Ležel s rukama pod hlavou a snil.

Snil své zvláštní sny.

Vojáka i nájemného střelce špinavá manuální práce brzy unavila, a proto se společně posadili do stínu veliké pneumatiky.

A z Brenta vylezla ranní roztržka s Jenkinsem.

Owen zakroutil hlavou, ke šťavnatější odpovědi se mu nedostávalo síly.

Omámeně se rozhlížel po rozvlněném obzoru.

Měl pocit, že s tímhle se smířit nedokáže.

I Brent se odmlčel. Co říct měl, to řekl, a nyní mohl jen zírat na své polonahé tělo pokryté flekatou předzvěstí čehosi.

Z pochmurného přemítání je vytrhl Cortezův příchod.

„Nepřemýšlejte o tom, bude to ještě horší,“ řekl, když se nad nimi zastavil.

„Nemáš tucha, na co myslím, kámo,“ řekl Owen mechanicky.

Tmavooký se s viditelným úsilím pousmál.

„Možná by ses tomu divil, ale já už v tom pár dní jedu,“ řekl a poklepal se zlehka po noze.

„A našel jsi nějaký východisko?“ zeptal se Brent a pohlédl mu do očí.

„To sice ne, ale chtěl jsem vám ukázat jistou maličkost, trochu vás rozptýlit.“

„Tak se předved’.“

„Kdepak, musíte zvednout zadky a jít kousek se mnou.“

„Daleko?“ zamumlal Owen.

Cortez mávl rukou směrem k jihu. „Pár stovek metrů, ne víc.“

„Doufám, že to bude stát za to,“ řekl Brent a zvedl se.

„Myslím, že ano.“

Cortez vedl Owena a Brenta podél fregaty k zádi. Masivní monolit motorů a křivky zpola vysunutých chladičů se nad nimi vypínaly do obrovské výše. Po dalších dvou stech metrech se zastavil.

„Tady někde to bylo,“ zabručel a rozhlížel se po mírně zvlněné poušti plné kovových trosek a kamení.

Napravo od nich se do dálky táhla místy bezmála zasypaná, jako pravítko rovná brázda, kterou pretoriánská fregata kdysi vyryla v zemi.

„Co?“ zeptal se Brent.

Owen přeskakoval zkoumavě zrakem z jednoho úlomku lodního pancíře na druhý. Okolní prostor jimi byl doslova poset.

Vypadalo to, jako by se nacházeli uprostřed pole té nejpodivnější zeleniny.

„Pššt, tiše!“ položil si tmavooký prst na ústa a trochu se nahrbil.

„Po čem jdeme?“ ztišil Brent hlas.

„Už vím, támhle!“ Cortez popošel několik metrů k obzvláště velkému kusu poloroztaveného plátu. Ztuhlé kapky a bubliny pokrývaly jeho povrch jako ošklivé malé nádory.

Sehnul se k nevýrazné hromádce a rukou odhrnul trochu písku.

Objevilo se cosi bělavě nažloutlého.

Připomínalo to slonovinu.

„Co to je?“ zavrčel Owen.

Opět ten divný pocit.

„Zbytek něčeho“ ohrnul rty pirát. „Poslední bouře to zasypala docela.“

„Oni jsou tu taky bouřky?“ podivil se Brent s pohledem upřeným na tu odlišnou barvu vyčnívající z šedavého prachu.

„Občas,“ přisvědčil Cortez netečně, jako by o nic nešlo. Pohodil vlasy a uchopil to cosi do obou rukou. Ze všech sil zabral, zafuněl a slabá vrstva písku se rozhrnula.

V záři modrého veleobra se skvěla čistá, bezmála dva a půl metru dlouhá, zvláště tvarovaná věc.

„A do prdele!“ ulevil si Owen. Pevněji sevřel svou zbraň a současně přehodil přepínač režimu palby z jednotlivých ran na nepřetržitě dávky.

„Zase kost,“ zašeptal Brent fascinovaně.

„Tohle člověk rozhodně nebyl.“ Owen se otočil kolem osy.

„Ještě aby,“ utrousil Cortez.

Brent poklekl, dlaní přešel po vyběleném povrchu. „Tvrdé, na omak jemně rýhované.“

„To, co mělo v těle podobně dlouhou kost, je naštěstí už pár let mrtvé. Nechtěl bych potkat živý exemplář.“ Owen se otřásl.

„Představte si, že tohle je ta nejmenší kůstka, jakou to mělo v těle.“

„Volovina,“ řekl Brent a oprášil si kalhoty. „Něco takovýho by nesejmula ani protitanková střela.“

„Jak jsi vlastně věděl, že to leží přesně tady?“

„Zdálo se mi o tom.“

„Aha...“ zabručel Owen.

„Odkud to přišlo?“ zeptal se Brent spíš sám sebe. „Pochází to odsud, nebo se to sem dostalo odjinud?“

„Ty lodě...“ řekl Owen, ale větu nedokončil.

Prudce se otočil, slova zůstala viset ve vzduchu.

„Jsou tady!“ šeptl Cortez a zbělel navzdory tmavému opálení.

„Kde?!“ vymrštil se Brent. Očima zběsile těkal po krajině. „Nic nevidím!“

„Nedají se snadno zhlédnout...“

„...zato jsou zatraceně dobře cítit!“ dokončil za Corteze Owen.

Točili se, hlavněmi pušek zametali prostor před sebou.

Rychlé přerývané nádechy, pot stékající po tvářích.

Slunce za nadhlavníkem, obloha vyleštěná do bezvadného lesku chromované ocele.

Prach, vzduch chvějící se horkem, neviditelné, ale smrtící záření.

Hřbitov kovových trosek.

Kost.

„Chrání si svůj svět,“ špitl ještě tišeji tmavooký.

Brent se zoufale rozhlížel. Kam pohlédl, tam automaticky následovalo ústí zbraně.

Ukazováček na spoušti, pravé oko zírající přes jednoduchý, ale odolný kolimátor.

A pak se dostavil ten pocit z oné noci, kdy se s trhnutím probudil do cizí tmy a obklopen spícími lidmi do ustrašené osamělosti.

Bylo to tak silné, že slabě vyhekl.

„Máš to?“ ucedil koutkem úst Owen. Kapičky potu zachycené v jemném chmýří jeho vlasů odrážely paprsky velkého slunce desítkami drobných faset.

Jako žhavé jiskřičky vzdáleného ohňostroje, jako dělostřelecká palba na obzoru.

Voják s chvilkovou bezmocností přikývl.

Ano, byli tu.

Pozorovali, zvažovali.

Nebojácní ve svitu mateřské hvězdy a ještě silnější bez ní.

„Byl bych pro strategický ústup,“ navrhl Owen.

„Jsem pro!“

„Nezaútočí... ještě ne!“ sykl Cortez a zadržel je.

Věřili mu, protože moc chtěli.

Ve společném zajištění stáli zády k sobě a čekali.

Ledová hrůza v rozpáleném dni.

„Je to pryč!“ řekl posléze Owen mezi lapavými nádechy.

Byla to pravda. Pocit cizorodé přítomnosti zeslábl a už se z něj tolik netočila hlava.

Sevření v útrobách povolilo.

Dívali se na zdánlivě prázdnou pláň, ale věděli, že už nic nebude takové jako dosud.

Támhle! Nebylo tam něco?

Brent zpozorněl, vytrénovaná mysl zaostřila.

Nezablédli rozmazaný pohyb?

Ne, pouze hromada plechu.

Klid a hrobové ticho.

Přesto tomu nevěřil.

Rostocki se vykulil ze své díry, postavil se a protáhl si záda. Oplatil Graczykovi upřený pohled a rozhlédl se po poušti.

Bylo to hnusné a primitivní místo.

Však tu už dlouho nebude!

Snažil se chovat co nejméně nápadně a rozhodně nechtěl vzbudit něčí pozornost.

Došel k několika kanystrům, lokl si vody, i když žádnou žízeň necítil.

Nyní to věděl.

Nastal přesně ten pravý okamžik.

Pomalým krokem se vydal mimo obvod tábora.

Owen se podíval letmo po krajině, která vyhlížela paradoxně vybledle, jako ozářená obrovským svářecím obloukem. „Co tomuhle všivému místu, do prdele, je?!“

„Je hodně nemocný,“ odtušil lakonicky Brent.

Owen obrátil oči v sloup.

A s tím se vraceli ke vchodu do lodi.

Cortez vypadal zničeně. Obličej se mu leskl, špinavé šmouhy zakrývaly nezdravou barvu vychladlého popela. „Nevím, jestli je to omezené jenom tímhle místem, nebo je taková celá planeta, ale je tu cosi, co na nás lidi nepříznivě působí. Možná je to ve vzduchu, možná v zemi, jenom pánbůh ví, jaká je forma nebo mechanismus přenosu.“

Owen zamyšleně pokýval hlavou.

„Myslíš, že jsou nebezpeční?“

„Pro nás určitě.“

„K fregatě se zatím nepřiblížili, zachovávají si od ní odstup.“

„Víš to určitě?“

„Odkdy o nás vědí?“

„Od první chvíle,“ zamrkal Cortez.

„Včera v noci jsme si ničeho nevšimli.“

„Možná o sobě nechtěli dát vědět, ale byli tady.“

„Tutově?“

„Ano.“

I ty nejmenší naděje se rozplývaly jedna po druhé.

Jako mýdlové bublinky.

Trojice se přiloudala do tábora a hned bylo jasné, že nastaly problémy.

Den plný nepříjemností totiž nekončil. Cynický Bůh se sadistickým úšklebkem vytasil další falešné eso z rukávu.

Na obzoru byl malér.

A tentokrát pořádný.

„Co je?“ zahučel Brent podezíravě.

Graczyk se držel za bok, Rostocki měl obličej plný natékajících podlitin, roztržený spodní ret a uražený přední zub.

Sanders stál mezi nimi, nezraněný, ale s provinilým pohledem.

„Tak bude to?“

„Došlo k menší výměně názorů...“ řekl Sanders nejistě.

„Tak?“ přivřel oči voják. „Máte tak krátkou paměť, nebo...“

„Jdi s kecama do prdele,“ přerušil ho Graczyk nevybíravě. „Chytil jsem tohohle zmrda, když přezářoval napájecí kabely k elektromotorům našeho traktoru. Tak jsem ho popadnul a chtěl z něj vymlátit duši, to je všechno.“

Prstem ukázal na Rostockiho.

„Proč?“ obrátil se Brent na inženýra.

Ten pokrčil rameny a výsměšně se zakřenil.

„Snažil se, ale moc škody nenadělal!“ zavolal Owen, když nahlédl pod obě nápravy.

Brent podrážděně zavrčel. „Zbláznil ses?!“

„Smrt pro všechny!“ zařval zčistajasna Rostocki.

Nevěřicně na něj zírali.

„Co ho to, kurva, bere?“ nechápal Owen.

Graczyk vyplivl na písek chuchvalec sražené krve. „Takhle povykoval i předtím.“

„Naprostej magor,“ soudil Sanders.

Rostocki se ani nesnažil zamaskovat nepřírozený úšklebek pohrávající mu ve sluncem spálené tváři. „Jsme v rukou božích...!“ zadeklamoval.

„Vážně?“ zasyčel Brent s mizivou dávkou pochopení.

Pozorně se zahleděl inženýrovi do rozšířených panenek.

V horoucím řídkém vzduchu, pod oblohou barvy tekutého stříbra, to zajiskřilo napětím.

„Proč si mě prohlížíš?“ zeptal se náhle Rostocki docela rozumně. Mluvil potichu, skoro šeptem, v hlase mu zazněl lehce výhružný podtón.

Brenta to ani nepřekvapilo.

„Ty děláš to samé,“ řekl. „Už dlouho.“

„Já momentálně vnímám spoustu věcí,“ připustil inženýr.

„Nejsi tím, za co se snažíš vydávat.“

Rostocki se uchechl a pokýval hlavou. „Ale ještě nenastal ten správný čas.“

„To bude kdy?“

„Brzo. Těšíš se?“

„Ne dost na to, aby mi nebylo zle.“

„Není to tak špatný, jak se domníváš...“ Rostocki, který se chvílemi tvářil jako nepřítel, zacukal rameny nahoru a dolů.

Voják mlčel a čekal.

I ostatní sledovali, co se z toho podivného rozhovoru vyvrbí.

„Nemá cenu se bránit, uvědomuješ si to? Věcem by se měl nechat volný průběh. Zdejší příroda je mocná.“

„Tak příroda! Takhle tomu říkáte?!“ Owen se neudržel a nervózně se uchechl.

Brent mu dal znamení, aby mlčel.

„Opakuji, není to rozumné. Nezvládnete to.“

„Na to ti zvysoka kašlu!“

Rostockimu strnul obličej, trochu se k Brentovi naklonil, ale pak udělal krok zpět. „Jak chceš.“

Pohnul se vpřed a jakoby to nemyslel docela vážně, hmátl po Brentově zbrani.

Voják mu mohl lehce uhnout, ale tentokrát byl Graczyk rychlejší.

Naprosto bez výrazu přiskočil k inženýrovi a dřív než tomu mohl kdo zabránit, udeřil ho pěstí ze strany do hlavy.

Rostockiho nečekaná rána odmrštila takovou silou, že se dvakrát převalil. Sekundu zůstal nehnutě ležet, poté se vymrštil a bez jakéhokoliv zvuku se vrhl na blondáka.

Srazili se s dutým bouchnutím. Graczyk, který neočekával další odvetu, zakolísal, zapletl se a upadl. Inženýr se na něj vrhl jako šelma s napřaženými rukama a s prsty zkřivenými do dravcích spárů. Během okamžiku padlo tolik ran a kopanců, že se jednotlivé pohyby změnily v rozmazané šmouhy.

Váleli se po sobě, čísi noha podrazila laminátový prut a velká plachta sloužící jako improvizovaný přístřešek spadla.

Zvedlo se kolem nich tolik prachu, že bylo sotva vidět, kdo je právě nahoře a kdo dole.

Owen, Brent a Sanders skočili na bojující dvojici a snažili se je od sebe roztrhnout.

Nejhorší na tom bylo to, že nikdo nekřičel, nenadával.

Rvali se jako vztekli psi.

Byli do sebe zapletení s takovou zuřivostí, že se od sebe nemohli dostat. Inženýr se na okamžik uvolnil ze sevření a zakousl se blondákovi do krku, zatímco ten jej kopal kolenem do rozkroku a rval mu chomáče vlasů z temene po celých hrstech.

Owenovi se podařilo odtrhnout Graczyka ve chvíli, kdy mu Rostocki drásal prsty obličej na cáry. Odhodil ho, a když se blondák pokusil vrátit zpět do potyčky, poslal ho dobře mířeným kopancem pod žebra k zemi.

„Zůstaň, kde jsi!“ zařval na něj.

Brent odtáhl inženýra o pár metrů dozadu a pustil ho.

Rostocki se převálil na břicho, ale zůstal ležet. Zvedl tvář, podíval se po vojákově a vyplivl chuchvalec krve s kusem masa z Graczykova hrdla.

Sanders oddechoval, jako by právě doběhl maratón. S udiveným výrazem se díval na své zakrvácené ruce. Cortez, který se do konfliktu nezapojil, všechno zpovzdálí sledoval.

Graczyk nesrozumitelně zavrčel, hrudník se mu prudce a trhavě zvedal. Slepě zašmátral mezi drobným kamením.

Z rány na krku mu tekla tenká pramínka krve, nahá prsa a břicho měl celé červené.

„To by stačilo!“ řekl Brent ochraptěle.

Jenže místo toho, aby se uklidnil, Rostocki divoce zavyl a znovu vystartoval na Graczyka.

Než ale stihl překonat čtyřmetrovou vzdálenost, která je od sebe dělila, práskl vzduchem nečekaný výstřel.

Inženýr se v půli skoku zhroutil.

Brent pomalu sklonil pistoli.

„Říkal jsem to,“ ucedil.

Sanders se vyděšeně zahleděl na svíjejícího se Rostockiho, který se držel za nohu a mlátil sebou ze strany na stranu.

Owen přistoupil těsně k Brentovi. „Táhne to z něj jako z lahve podřadného šnapsu.“

Promluvil potichu a opatrně, sotva hýbal rty.

„Vím,“ voják si neslyšně povzdechl a zastrčil zbraň do pouzdra na stehně.

„Sálá z něj chlad, je studenější jako balvan ledu. Tak to vidím.“

„Měli bychom ho asi ošetřit,“ zamumlal Sanders otřeseně.

„Ať zhebne!“ zavrčel Graczyk. Odkudsi vytáhl osobní sadu první pomoci a s bolestivým hekáním si snažil přelepit chybící kousek svalů na krku velkým sterilním polštářkem.

Inženýr najednou nechal zuřivého kroucení, narovnal se a doširoka roztáhl ruce.

Podíval se přímo do modrého slunce a zasmál se.

„Čemu se tak blbě řehníš?“ osopil se na něj Graczyk.

„Je to tak!“ zavřeštěl Rostocki. „Je to tak, je to tak...!“ povykoval neustále dokola.

„Táhni do hajzlu!“ Graczyk sáhl mimovolně pro nůž. Jenomže zapomněl, že opasek při rvačce ztratil, a tak jeho prsty sevřely vzduch tam, kde měla být rukojeť bojové dýky.

Rostocki se zalykal chroptivým smíchem jako naprostý šílenec.

Byl to nepříjemný chechot, který skřípal jako tvrdé drápy na skle. Zněl jako vítr prohánějící se mezi náhrobky, syčel jako unikající plyn z prasklého potrubí. Byla v něm hrubost a křečovitý výsměch. Zloba a radost.

Bolelo z něho za očima.

Inženýr ne a ne přestat.

Kýval se, plácal dlaněmi po stehnech. Hlavu zvrácenou ke skvrnité plachtě, ústa rozevřená dokořán. Připomínal jednu z těch bláznivých figurek pro štěstí, které se s nepochopitelnou pravidelností prodávaly na všech bleších tržištích, co jich jen lidmi kolonizovaný vesmír měl.

Brent a Owen pozorovali Rostockiho vystoupení se stejným zaujetím, jako by se před nimi zhmotnil neočekávaný nepřítel.

„Drž hubu, idiote!“ zaječel Sanders a kopl botou do země.

Rostocki se s námahou postavil.

Lehce se chvěl, evidentně mu dalo hodně práce udržet rovnováhu a neupadnout.

Sáhl za záda, a když ruku vymrštil opět dopředu, svíral v ní obnažený nůž.

„Zahod' to!“ vyštěkl Brent. Ukročil a namířil na inženýra pušku.

„Mně už nikdo poroučet nebude!“ řekl Rostocki.

Obrátil dýku ostřím k sobě a zarazil si ji až po rukojeť do břicha.

Bylo to tak nečekané, že Sanders sotva přidušeně vykvikl.

„Kurva!“ nadechl se Graczyk fascinovaně.

Inženýr se trochu ohnul v pase, ale opět se po pár vteřinách narovnal. Rozhlédl se po přítomných, a jak si Owen uvědomil, v jeho pohledu nebylo vůbec nic lidského.

Pustil nůž a nechal ho vězet ve vlastním těle, jako by ho ani necítil. Natáhl ruce k obličeji a jediným silným škubnutím si vyrval oči z důlků.

Do mrtvého ticha se ozvalo mlaskavé praskání, vystříkla krev.

„Proboha, zastavte to!“ zachroptěl Sanders. Brokovnice mu vypadla z ochromených prstů a on se odpotácel stranou.

Začal prudce dávit.

Brent a Cortez jen nehnutě přihlíželi, Owen stáhl odporem obličej a Graczyk vypadal, že je spíš zaujatý než znechucený.

Rostocki natáhl paži před sebe, na dlani mu ležely obě bulvy. Z černorudých jam v obličejí proudily potoky krve a rozstříkovaly se po vyschlé zemi, která je do sebe okamžitě hladově vsakovala.

„Skončili jste... všichni,“ zamumlal a pak se sípavě zachechtal.
„Táhněte do pekla!“

Nepotřebné oči odhodil do písku.

Od prstů mu odpadávaly rubínové krůpěje. Zvolna spustil pravou ruku, prázdnými dŕlky se zaujatě podíval na zakrvácenou dlaň a pak si jeden prst po druhém strčil do úst.

Požitkářsky zamlaskal.

Rukama potřísněnýma až k loktům od vlastní krve uchopil nůž a mocným šklubnutím si jej vytrhl z břicha.

A pлавným pohybem si podfízil hrdlo.

Tím to ale ještě neskončilo.

V posledním tažení udělal čtyři potácivé kroky a padl na kolena k Sandersově odhozené pušce. Zvedl ji a jako by přesně viděl na to, co dělá, odjistil ji, zapřel pažbu do písku, položil bradu na vzhůru otočené ústí hlavně a stiskl spoušť.

Zaduněla tlumená rána.

Rostockiho hlava se v ohromném gejzíru krve, změti mozkové hmoty, úlomků kostí a cárů kůže rozletěla jako shnilý ovocný plod.

Mrtvé tělo se zachvělo, dvě tři vteřiny vydrželo v příkrčené pozici a na to se definitivně zhroutilo na bok.

Zkroucené jako odhozená loutka; s prostřelenou nohou, otevřenou břišní dutinou, obrovskou sečnou ránou na krku, který končil rozervaným a ožehlým pahýlem. Dlouhý nůž z výstroje vězeňské stráže ležel vedle něj v obrovské a tmavé kaluži krve, jež se rozstříkla nepravidelnými cákanci do všech směrů. Opodál se třeptil mosazný kroužek na prázdné nábojnici.

Naprostá a čirá hrůza.

Řídký vzduch byl plný hutného pachu krve.

Pět mužů cítilo lepkavou chuť soli a mědi doslova na jazyku, prevalila se přes ně jako bouřlivý příval, měli jí plný nos i ústa.

Dusila je.

Chvíli na nehybné tělo pouze zírali, Brent se nakonec sehnul a zvedl ze země zakrvácenou brokovnici.

Sanders dál urputně zvracel pálivé žaludeční stavy.

„Zkurvenej šílenec!“ vydechl Graczyk a ztěžka dosedl na nejbližší krabici.

„Těžko uvěřit, ale mně se zdálo, že umíral s radostí,“ řekl Owen hluše.

„Nebyl docela jako my,“ opáčil Brent a zabalil pušku do kusu umaštěného hadru.

Cortez se s podivně staženým obličejem odvrátil.

Po zaprášených tvářích mu tekly slzy a vyrývaly v mnohadenní špině světlejší stopy.

Špičkou boty nahnul písek na Rostockiho vytržené bulvy, které zlovorně zíraly do nebe.

„Bojím se!“ dostal ze sebe Sanders až po několika hodinách první souvislou větu.

Brent zkřivil rty do své typické grimasy. „Na to, že zpočátku byl zbraní skoro nedostatek, v poslední době jich spíš přebývá. Nemáš taky ten dojem?“

„Jak si můžeš vůbec dovolit dělat srandu?!“

„Srandu? Mně do smíchu absolutně není.“ Brent krátce vzhlédl od čištění inženýrový zakrvácené brokovnice. Odhodil špinavý kus hadru a vzal si místo něho jiný.

„Takže jsi mě slyšel?!“

„A kdo by neměl strach, to mi pověz.“

Sanders si zmučeně povzdychl a natáhl nohy před sebe.

„Už chápu, jak bylo Garrettovi. On přesně věděl, jak to dopadne.“

„Občas se vyskytnou jasnozřivé chvílky. A tady jsou pro ně ty nejlepší podmínky.“

„Jsem jenom obyčejnej podvodník, tohle je na mě moc!“

„Jsem jen obyčejnej voják a taky toho mám plný zuby,“ zaintonoval Brent falešně.

„Blbost! Jsi cvičenej pro extrémní situace, musíš je umět zvládat, nepodléhat panice. Ale já mám pocit, že se brzo zblázním! Vybuchnu, rozpadnu se na milión kousků!“

„Jsi úplně vedle. Jsem možná připravenej na konkrétního protivníka, ale co je to tady?“ Brent máchnul rukou po vyprahlé krajině. „Kdo je náš nepřítel? Tajemní a dosud nepoznaní obyvatelé planety, nebo nějakí mimozemšťané, které potkal podobný osud jako nás? Nějaká zvláštní nákaza či nakonec my sami jsme sobě tou největší zkáзой? Vidiš někoho takového, můžeš na něj ukázat prstem, označit ho a říct: to je on, původce všech našich nesnází?“

Brent se odmlčel a zamračeně upřel pohled na Corteze, který stál přinejmenším hodinu na okraji pouště a hleděl nehybně ke vzdálenému obzoru.

„Já hlasuju pro tu poslední variantu,“ hlesl Owen potichu a zvedl hlavu z dlaní. „Nebo případně i pro vhodnou kombinaci s jinou z těch možností.“

„Umřu asi dřív strachem, než čímkoliv jiným.“ Sanders vydal táhlý zvuk, jako by ta chvíle právě nastala.

Brent poskládal poloautomatickou pušku dohromady, nabil ji a odložil vedle sebe na bednu. „Čistě mezi námi: dal bych cokoli za krásnou okamžitou srdeční zástavu nebo rozsáhlou mrtvičku.“

Sanders se otrásl jako v zimnici. „Dal bych cokoli za život.“

„Nereálné přání, víš to?“

„Ano... proto je to tak hrozný.“

Dlouhé, předlouhé odpoledne se nenápadně proploužilo kolem a nastal večer.

Rostockiho mrtvolu se nikdo nenamáhal pohřbít, dokonce se o tom ani nemluvilo.

Nehodlali se tím jednoduše zabývat.

Když se nad obzor vyhoupl červený kotouček vyhasínajícího slunce a objevily se první hvězdy, podstatně a vítaně se ochladilo.

„Vrátíme se do lodi,“ řekl Brent.

„Nikam se mi nechce,“ oponoval Cortez bez důrazu.

„To chápu, ale uvnitř je to přece jen jistější.“

„Být venku nemusí být zrovna bezpečné, zvlášť za tmy,“ řekl tmavooký vyhýbavě, „jenže pro mě to tak docela neplatí.“

Sanders cítil, jak mu do bolestivě podrážděného krku stoupá další hořký nával žluči. „Proč?!“

Owen zdvihl udiveně obočí. „Ty to stále nechápeš?!“

„Ale jo... teda snad.“

„Tak v čem je problém?“

„Myslel jsem... no, vlastně v ničem,“ pokrčil Sanders zničeně rameny a dal se do šplhání ke vchodu do fregaty.

V hlavě mu hučelo tak silně, až chvílemi ztrácel ponětí, kde vlastně je. Vůbec trpěl intenzivní duševní dezorientací.

U zkrouceného vstupu do servisního tunelu Brent nastražil past.

Z plátěného pytle, který získal od Garetta, vyňal dva balíčky plastické trhaviny s dálkově odpalovanými detonátory a umístil je skrytě po obou stranách vchodu. Na strop připevnil nenápadné čidlo a to samé udělal i při vyústění na křižovatku tří chodeb. Sem navíc přidal nástrahu z tenkých drátků a čtyř obranných granátů, které společně propojil s dvojicí na sobě nezávislých elektronických roznětek.

„Ty nejprimitivnější věci bývají zdaleka nejspolehlivější,“ řekl na vysvětlenou, když zachytil několik kradmě nedůvěřivých pohledů při navazování sotva viditelných vláken.

Když byl se vším hotov, ukázal ostatním, jak se obě pasti bezpečně deaktivují.

Zdálo se to být jednoduché a pochopil to naprosto každý, takže se v sevřeném hloučku vydali tmavými chodbami k lodní přídi. Na můstku se nic nezměnilo, ale když za sebou Graczyk chystal zavřít mohutné dveře, poplašeně se rozhlédl.

„Kde je Cortez?“ vyhrkl.

Brent a Owen se zatvářili, jako by jim právě každému vrazil pořádnou facku. Do očí se jim vloudil nešťastný a napůl uštvaný pohled.

Bývalý pirát se po kladení nástrah úmyslně opozdil. Nebylo těžké se od skupinky nepozorovaně odtrhnout. Prostě jen zpomalil a počkal, až mu zmizí z dohledu. Potřeboval být nutně alespoň pár minut sám. Srovnat si všechno v hlavě. Strávit to nechutné sebezohavení a zbytečnou smrt. Přijmout vlastní osud.

Stál v naprostém osamění uprostřed dlouhého úseku hlavního koridoru a přemítal o neradostných věcech.

Byl tak hluboce ponořený do sebe, že na pár okamžiků přestal vnímat své okolí.

A to byla chyba.

Najednou zvedl hlavu a podíval se s nakrčeným obočím do tmavé lomené chodby.

Prudce vydechl, kolem nosu se mu skutálela krůpěj potu.

Vytřeštil zakalené oči.

Rozsvícená svítidla se v jeho napůl zvednuté ruce chvěje.

Udiveně zamrkal, aby dostal z očí pálivý pot.

Měl pocit, že už není sám.

„Tam!“ zašeptal.

Světlá skvrna, rychlý pohyb.

Hnalo se to k němu.

Je to instinktivní reakce. Zbraň se zvedá, popruh padá z ramene, ukazováček nahmátne spoušť.

Úkrok stranou je chabou obranou.

Nestačí se vyhnout, nestihne vystřelit. Úder s ním otřese, vystříkne rudá tekutina.

Lidská krev, jeho krev.

Mizí to na opačnou stranu, chce se to skrýt ve stínech.

„Sejmi to!“ zaryčí hlas v jeho hlavě.

Jeho vlastní hlas.

Sotva jeden útok skončil, druhý započal.

Další pohyb.

Tentokrát je to akorát. Baterka padá na podlahu, prst spoušť domáckne. Rozechvělé pološero rozčísnou zášlehy výstřelu, horké nábojnice vyskakují ze závěru ve vysokém oblouku. Rychlé střely buší do stěny, gejzíry plastových střepin a odštěpku létají vzduchem, rachot dlouhé dávky duní uzavřeným prostorem.

Závan štiplavého vzduchu a je to pryč.

Neuvěřitelný chaos. Otáčel se kolem své osy jako zmatená kompasová střelka, hledal hrozící nebezpečí.

Jak to, že útočili?

Právě na něho!

To nechápal.

Osamělý v temnotě mrtvé lodi, obklopený neviditelnou smrtí.

„Panebože...!“ kvílel sám v sobě hystericky.

Utíkal, klopýtal pryč. Naštěstí tím správným směrem.

Když míjel odbočku, vyprázdnil do ní zbytek nábojů.

Ještě než zásobník bouchne o zem a ozvěna střelby se vytratí, samopal je znovu nabitý. Závěr uzamkne nový náboj v nábojové komoře.

Nebylo jisté, jestli něco zasáhl, nebylo jisté, jestli v chodbě vůbec něco bylo.

Cizí, nelidská přítomnost však kroužila kolem něj. Tepala a zvonila mu v hlavě jako poplašné údery na zavěšenou kolejnici.

Proběhl přes koridor a zamířil nahoru do schodů.

Když nebude vstup na můstek otevřený, je v pasti.

Bílý obrys před ním. Kulky se s hvízdodem odrážejí, dlouhé jiskry křížují vzduch.

„Sejmi to, kurva!“ povykuje rozpolcené vědomí.

„Chcípni, chcípni...“ chraptí Cortez.

Nepřátelská skvrna se zhroutila, zplihla jako mokrá hadr.

Uhnul na poslední křižovatce. Velín byl nadosah.

Ted' se ukáže.

Jde o čas, o zlomky sekund.

Zepředu blýskla světla baterek.

Cortez přímo proletěl otevřenými dveřmi.

Když na můstku zaslechli vzdálené výstřely, doslova ztuhli.

Tady nešlo o žádný omyl.

Začala nevyhlášená válka.

Hluk se blížil.

Owen se přimáčkl na jednu stranu ocelové zárubně, Brent na druhou.

Zarachotila dávka, zadupaly běžící nohy a zpoza vzdáleného rohu se vyřítila osamělá postava.

Brent zalícil, namáčkl spoušť, odjistil granátomet.

Tlukot srdce vysoko v hrdle.

Cortez vpadl na kapitánský můstek jako dravá vichřice.

Smýkl se po stěně, zakopl a zapadl pod stanoviště operátora motorové sekce.

Nervy se napjaly k prasknutí, ale očekávaný pronásledovatel se ze tmy nevynořil.

Brent a Owen se na sebe po očku podívali.

Lehké pokrčení obočí, nejistý výraz.

„Zavřete ty dveře!“ vyrazil ze sebe tmavooký a hrabal se z podlahy.

Nastala chvíle rozpačitého ticha.

„Kdo tě kurva honí?“ zeptal se Graczyk.

Cortez se vytřeštěně otočil, opřel se o prázdné sedadlo a nahlédl do chodby.

Koridor byl prázdný.

„To není možný!“

Z hlavně jeho zbraně se kouřilo, ke stropu stoupala zvlněná stužka dýmu.

„To není výmysl!“ Udělal pár kroků ke světlu a ukázal na své rameno.

Tričko měl roztržené, z předloktí a prstů mu na podlahu odkapávaly drobné červené kapičky.

„A tohle je co?“

Nevěděli.

Brent nepatrně přikývl, s posledním pohledem do chodby se stáhl. Owen za ním přirazil dveře a zamkl je.

„Nevěříš?“ Cortez si nechal od Sanderse ošetřit rameno.

Rána byla naštěstí mělká, ale sval vydatně krvácel, proto zranění zpočátku vypadalo mnohem těžší, než ve skutečnosti bylo. „Kdyby chtěli, mohli mě snadno dostat, ale neudělali to.“

„Chci se přesvědčit na vlastní oči,“ řekl chladně Brent.

„Čekají venku,“ zopakoval tmavooký.

„Neměl jsi se nikde zdržovat!“ Brent se připravil u vstupu, levou ruku položil na mechanismus zámku. Owen se k němu chtěl přidat, ale voják ukázal na Graczyka. „Doprovodí mě on; Owene, počkej tu, ano?“

Blondák pokrčil rameny a postavil se těsně za něj.

Svalovec zaujal výhodné postavení za hlavní konzolí.

„Možná to fakt není ten nejlepší nápad,“ řekl Sanders s obavou.

„Asi ne, ale přesvědčit se musím,“ opáčil Brent. Navolil číselnou kombinaci a uchopil madlo nad zámkem. „Na tři vyrážíme. Raz, dva... tři!“

Se zbraněmi připravenými k výstřelu vpadli Brent a Graczyk do zatuchlého pološera a poskakujících stínů vlastních svítilen. Pátrali, rozhlíželi se a nic nenacházeli. Chodby plné stržených obkladů, prachu a drobných trosek byly prázdné.

„Vystřílel dva zásobníky, mohl se netrefit?“ Graczyk se nervózně rozhlížel po místech, kam světlo jejich baterek nedosahovalo.

„Z takové blízkosti to snad ani nejde.“ Brent došel k protilehlé stěně, dobře si ji prohlédl. Strčil malíček do jednoho z otvorů po kulkách a nevesele se zašklebil.

„Třeba se mu něco zdálo,“ uchechtl se blondák stísněně.

„Nenašel náhodou nějaké dobře zašitéj chlast nebo hezký barevný pilulky?“

Pomalu se vraceli a málem to vzdali, když Brent zpozorněl. Zastavil a sehnul se.

Na zemi se leskla vlhká, skoro černá skvrna, které si prve nevšimli.

Brent natáhl ruku a váhavě se jí dotkl. Zkusmo promnul prsty o sebe. „Lidská krev to rozhodně nebude. Je to hustší a lepkavější.“

Strčil prsty Graczykovi pod nos a ten se štítivě odtáhl.

„Divně to smrdí!“

Pak sebral opodál hrst prázdných nábojnic. S cinkáním je přesypal z dlaně do dlaně.

Cortez měl nejspíš pravdu.

Brent si otřel prsty vzadu do kalhot. Rozhlédl se po chodbě. Tam vzadu, ukryté ve tmě, něco bylo.

„Sledují nás,“ řekl potichu.

„Odkud?“ zaskuhral Graczyk stejně neslyšně a zmateně zatékal očima.

Voják ukázal ve směru úzké odbočky.

Byl si vědom studených pátravých prstů na okraji vědomí.

Zářivé paprsky zašermovaly prostorem, ale až na sbíhající se stěny plné potrubí a nezakrytých svazků kabelů nic neodhalily.

Začínalo toho na ně být moc. Vzdouvající se pocit paniky se už dal stěží udržovat v rozumných mezích.

Neviditelné a nepoznané nebezpečí je to nejhorší. Nejhuře se proti němu bojuje.

„Vrátíme se,“ řekl Brent hodně nahlas.

Graczykův souhlas byl mlčenlivý.

Snad to zvládnou.

Ustupovali a ve vzájemném zajištění se opatrně vraceli k přídi. Ozvěna jejich kroků se dutě rozléhala opuštěnými chodbami vraku válečné lodi.

To něco nezaútočilo.

Pouze je v odstupu následovalo.

„Co se s námi stane?!“ mumlal Sanders tragicky.

Nemohl odtrhnout ustrašený pohled od zavřených dveří, jako by se obával, že za nimi číhá celá armáda démonů.

Což mohla být klidně pravda.

„Nenech se vyvést z rovnováhy,“ poznamenal Brent neutrálně.

„Zvenčí se sem nic nedostane.“

„Na tuty?“

„Jo. Můstek je jako pevnost.“

„Jednou budeme muset ven.“

„To ano.“

„Problémy se budou řešit tak, jak se objeví.“ Owen zakroužil černými kamínky v dlani. Vyhodil je do vzduchu, chytil a sevřel v mohutné pěsti.

Sandersovi se do poškrábané tváře vryl vyčerpaný výraz.

„Jenom to prodlouží utrpení.“

„Neskuhrej,“ poklepal Graczyk na pažbu své pistole.

„Každý trápení se dá vyřešit.“

„Jdu spát,“ řekl bez souvislosti Cortez a natáhl se. Poraněné rameno ho neuvěřitelně pálilo, jako by jím protékal tekutý oheň.

„Bezva nápad,“ přisvědčil Owen.

„Vy dokážete usnout?!“ nevěřil vlastním uším Sanders.

„No jasan,“ zašklebil se Graczyk a ostentativně sebou praštil na matraci.

„To nechápu!“

„Člověk si zvykne úplně na všechno,“ řekl Brent. „Při akci jsem se snažil spát kdykoliv a kdekoliv to bylo jenom možný, protože jsem nikdy dopředu nevěděl, kdy se mi naskytne další příležitost.“

Sanders ztlumil světla, lehl si, ale nemyslel, že dokáže zamhouřit oka.

Zvlášť po dnešním dni.

Stále cítil pachut žluči na jazyku, viděl tu strašnou scénu před sebou v tak živých barvách, že to vypadalo jako skutečnost.

Roztrásla ho zimnice, naskočila mu husí kůže.

Pozorně se zaposlouchal do ticha.

Venku na chodbě byl klid, nezaznamenal sebemenší náznak pohybu.

Třeba se Cortezovi jenom něco zdálo. Halucinace, horečka, mikrospánek a podobné věci.

Ale co s tím čerstvým zraněním?

Možná si ho zavinil vlastní neopatrností a styděl se to přiznat.

I taková hloupost dokázala Sanderse trochu uklidnit.

Stačilo ji v duchu přinejmenším stokrát zopakovat.

Trochu pohodlněji se natáhl, otočil hlavu ke straně, pohledem zavadil o Jenkinsovo prázdné lůžko.

Rozházené deky, ohnutá matrace.

Kde je mu asi konec?

Sanders se s trhnutím probudil uprostřed noci a ke svému velkému překvapení zjistil, že ostatní jsou vzhůru.

Jako očarování hleděli k východu z řídícího velína.

Mdlé světlo nad hlavním panelem sotva odhalovalo obrysy předmětů ve středu místnosti. Opuštěná stanoviště dávno mrtvých operátorů ve vojenských uniformách jakoby přitahovala nehmotné duchy zapomenuté minulosti.

Zbraně měli v pohotovosti, Brent dokonce klečel za velitelským panelem, pušku opřenou o jeho roh.

Nehybní, strnulí.

Spoutaní snad jakýmsi kouzlem.

Sanders se neopatrně pohnul, odložený opasek zachřestil o podlahu.

Brent otočil na okamžik obličej, jeho oči zablýskaly jako v laciném, špatně vyprávěném příběhu. Úsečným gestem požádal o naprosté ticho.

Sanders se vyplašeně rozhlédl, nechápal.

Pak uslyšel podivné a velice slabé zvuky zpoza vnější strany dveří.

„Máme hosty,“ naklonil se mu k uchu Owen. Jeho horký dech ho zaštipal na kůži.

„Do lodi prý nelezou, co?!“ odpověděl stejně neslyšně.

„Něco se změnilo.“

Zachvátil ho dusivý příval paniky, roztrásl se mu ruce. Připadal si jako stoletý stařec, a ne jako čerstvý šestatřicátník.

Prsty zatápal po zbrani, kterou si před usnutím položil podél matrace. Byla tam, kde být měla.

Kov zastudil.

Úleva.

Položil si ji do klína.

Čas plynul, zvuky sílily, vytrácely se a zase vracely. Měnily se ve škrábání, klesaly a získávaly na modulaci.

Bylo to úděsné a trvalo to dlouho.

„Myslel jsem, že nás ta čidla, která jsi instaloval u vchodu do lodi, s předstihem varují!“

Brent obrátil zpocený obličej k Sandersovi. „To já taky, ale buď se něco pomrvilo, nebo je dokáží nějak vyřadit z činnosti.“

„Pootevřeme na kousek ty posraný dveře, a ty tam práskneš granát,“ navrhl Graczyk, který už nad sebou pomalu ztrácel kontrolu.

Ještě chvíli a začne pronikavě rvát.

„Raději ne,“ odmítl voják rozhodně. „Snad jako poslední možnost. Hasicí zařízení je mimo provoz, a i když je pravděpodobnost nepatrná, vznik požáru se nikdy nedá vyloučit. Nemáme kudy jinudy ustoupit, takže bychom se v týhle místnosti upekli zaživa. Žádná úniková cesta, žádná šance. Jasné?“

Graczyk se otrásl.

„Pokud se dřív neudusíme,“ doplnil s mrtvolným úšklebkem Owen.

Tak tedy seděli a čekali.

Podivné zvuky tu stále byly, ale dovnitř se nic nedobývalo.

Brent vstal a obešel můstek. Hledal vyústění ventilačních otvorů, ale žádná nenašel. Alespoň ne tak velká, aby stála za pozornost. Dokonce prohlédl znovu strop a podlahu.

Tudy cesta nevedla.

A pak všechno utichlo.

„Stáhli se,“ uvolnil se Cortez.

„Nakolik jisté?“

„Na devadesát devět procent.“

Roztřeseně a nejistě se usmívali.

Hrozba se momentálně vytratila.

„Já jsem to říkal,“ zašeptal Sanders sám pro sebe. Nikdo ho neslyšel.
Zakryl si oči.

Nakonec vyčerpání z nervového vypětí usnuli.

Neklidně a přerušovaně, strašení beztvarými a ošklivými sny z
nejhlubších studnic podvědomí.

S rukama tisknoucíma zbraně.

DEN ŠESTNÁCTÝ

Noc byla dlouhá, obzvláště pro Brenta, který spal ze všech nejhůř. Převaloval se a po neočekávané půlnoční návštěvě nemohl, jako obvykle, zabrat. Trápily ho horečnaté představy a polosny, takže se ráno cítil jako čerstvě zmlácený.

„Muselo mě podupat slušně velký stádo zvířat,“ zavtipkoval při opatrném protahování.

Černé skvrny bledly.

S poněkud odtaziťým pocitem si uvědomil, že nákaza, nebo co to bylo, vstoupila do další fáze.

A ani ho to příliš nevzrušilo.

„Škoda, že jsem se neprobudil,“ řekl zlehka Owen. „Mohli jsme si zpestřit jídelníček, pokud je ovšem zdejší druh fauny alespoň trochu požitelný.“

„Jakej svět, takový žrádlo,“ utrousil suše Graczyk, který se právě pokoušel ulevit si od noční porce tekutin do prázdné plastové láhve. Ačkoliv ho to ještě před pěti minutami intenzivně nutilo, nedokázal ze sebe momentálně vyloudit víc než pár ubohých kapek.

To pro něj bylo trochu překvapením. S ledvinami přece neměl nikdy potíže.

Hodnotově výživná, ale chuťově podřadná snídaně se nesla v neveselém duchu.

Bylo před rozedněním, pro ně však doba vyčerpávajícího odpočinku skončila.

„Jak to, že jsme s výjimkou raketometu nenašli žádný pořádný bouchačky?“ zeptal se Graczyk zamyšleně a rozhlédl se po můstku.

Ta otázka mu neustále vrtala hlavou.

„Předpokládal bych, že když je tohle vojenská mašina, musí být narvaná zbraněma až po horní palubu.“

„Trochu zkreslená představa,“ řekl Brent. „Mimo bojový stav jsou ruční palné zbraně uloženy na vyhrazených místech. Tím myslím sklady a zbrojnice.“

„A ty jsou kde? V kterých částech lodi?“

„Právě v těch, co jsou pro nás nedostupné.“

„Smůla,“ zazubil se Owen.

„Já bych stál o něco účinnějšího, než jsou obyčejné pěchotní kvéry.“

„Jo? A co konkrétně?“ Brent v tom nechával blondáka s mírným pobavením plácát bez pomoci. Jen ať se projeví sám.

„Myslel jsem spíš na jadernou nálož, aerosolové pumy, řízené střely, bojové plyny a tak...“

„Na to v klidu zapomeň.“

„S takovou věcíčkou by se přece šlo vypořádat s čímkoliv jednou provždy. Někde tu musejí být.“

„O tom není pochyb, ale nikdo z nás nemá šanci se k nim dostat.“ Brent mávl rukou.

Věc ho dál nezajímala.

Graczyk zklamaně odfrkl.

Nápad to nebyl tak špatný.

„A jaký je plán pro dnešní krásný bezoblačný den?“ přeskočil od tématu k tématu Sanders.

Owen pokrčil rameny. „Opravíme kabely, které Rostocki včera rozřezal. Třeba nastane situace, kdy se nám fungující vozidlo bude ještě hodit.“

„To jako, když jsou venku oni?!“

„V lodi ani kolem ní nikdo není,“ řekl Cortez. „Jsme sami v okruhu mnoha kilometrů.“

Sanders na něj upřel zrak.

„Je to tak,“ přikývl tmavooký. „Cítím je.“

„Dobře, že vypadli,“ přisvědčil Graczyk. „Asi měli na práci něco neodkladnějšího.“

„Sluneční světlo jim nevádí, jestli myslíš tohle. Prostě nejsou za dne tolik aktivní.“

„Kde žijí, kde se schovávají?“

„Kdoví? Možná, že všude.“ Cortez rozhodil ruce.

„A jak vlastně vypadají?“ zajímal se Owen.

„Vím já? Včera jsem zahlídl jen pár šmouh, nic víc. Ale nepochybně nastane chvíle, kdy se dočkáš a poznáš je zblízka.“

„Toho se právě bojím,“ přiznal Brent.

„Nikdo nežije věčně,“ řekl Cortez zasmušile.

„Ale takhle? To ne!“

„Člověk si svůj osud nevybírá, je to naopak; on si vybírá jeho.“

„Bože, to jsou žvásty!“ ulevil si Graczyk.

„Jen aby ses nedivil,“ svěřil koutky Cortez.

Měl co dělat, aby se udržel a nezačal křičet.

Vidění měl už od probuzení rozmazané, přes zorné pole mu neustále proplouly jiskřivě barevné skvrny. Prsty na rukou a nohách ho nesnesitelně brněly, v noze, břiše, rameni a mozku mu pulzovala ložiska ledového ohně. Současně se cítil nepřirozeně lehký a vláčný.

Jako by se vzdaloval z vlastního těla.

Začínalo docházet k markantním změnám.

To bylo jasné.

„Brente?“

Když se voják neozval, vyhlédl Owen zpod zadní nápravy. „Tak slyšíš mě?!“

„Ale jo. Co potřebuješ?“ Brent odtrhl pohled od shluku rozdrcených kosmických lodí vzdálených asi šest kilometrů.

„Pořád přemýšlíš nad těmi čidly?“

„Jo. Vždyť i obě pasti zůstaly naprosto netknuté!“

„Hmm... to je záhada, vid’?“

„Bereš všechno moc na lehkou váhu.“

„Ale ne. Podej mi radši dvě střední svorky.“

Brent se odlepil od pulzního děla, kde již dobrou půlhodinu postával, a přešel ke kartónové krabici, odkud vzal drobné kousky blyštivé mosazi. Vložil je do dlaně zapaťované od šmíru a Owen zase zmizel pod vozidlem.

Po pár minutách škrábavých zvuků byl hotov.

„O.K.“, zašklebil se a utřel si ruce do kusu promaštěného hadru.

„Bude šlapat jako hodinky.“

Brent mu podal jeho pušku, svoji si na řemenu trochu poupravil a šel se napít. V palčivém vedru se cítil vyschlý na troud.

Zavadil zrakem o Rostockiho ostatky. Nakonec je stejně budou muset pohřbít, ale prozatím na to nedokázal ani pomyslet.

Cortez se společně se Sandersem schovával v horoucím stínu.

Piráťův samopal stál opřený o bednu, na které seděli, podvodníček si hýčkal poloautomatickou brokovnicí v náručí.

„Povídals něco?“ otevřel oči Cortez, když zaslechl, jak Sanders cosi nezřetelně mumlá.

„V podstatě nic důležitého,“ zamrkal do ostrého světla hubeňour.
„Jen jsem si říkal, co je s Jenkinsem. Vůbec se neukázal, kde asi je, a tak...“

Cortezovi přeletěl přes tvář nepatrný záchvěv.

„Je hodně daleko,“ řekl po delší odmlce.

Vypadal, jako by si právě něco důležitého rozmyslel.

„Jak ti můžu věřit?“ reagoval Sanders.

„Bez obav,“ zatřásl si Cortez na čelo. „Já ho totiž vidím i slyším... skoro jako bych byl s ním. Jsme nějak spojeni, či co.“

Brent, který zaslechl poslední věty, přistoupil blíž.

Osamělý trosečník se vyčerpaně zastavil a zahleděl se do nebe.

Za posledních třicet hodin to byla teprve čtvrtá krátká zastávka, kterou si povolil. I když jeho tělo disponovalo skoro neuvěřitelnou výdrží, alespoň ve srovnání s fyzickým stavem, v jakém se nacházel před ztroskotáním transportní lodi SFPS Tecora, přesto ho usilovný pochod žhnuocí a mrazivou pouští skoro odrovnal.

Oblečený byl pouze do toho, v čem včera opustil pretoriánskou fregatu. To znamenalo bundu, dlouhé kalhoty a rozpadávající se boty. Žádné brýle na ochranu před řezavě bílým světlem planoucím z oblohy a odrážejícím se od světlého písku, žádnou pokrývku hlavy, žádné potraviny a hlavně ani kapku vody.

On však nic z toho nepotřeboval.

Denní žár, noční mráz, sucho a dehydratace, obrovské dávky škodlivého ultrafialového záření mu jednoduše nevadily.

Šlapal za cílem, který nikdy na vlastní oči neviděl, ale o kterém přesně věděl, kde se nachází.

Jeho podobu znal ze stále se opakujících snů.

A potom také z roztřeseného a nekvalitního záznamu.

Několikrát mu cestu zkřížily stopy velkých pneumatik, jež v písku zanechalo vozidlo na sluneční pohon při jízdě na jihozápad.

Pro Jenkinse to byl životní výkon.

Za celý svůj předešlý civilní život neušel dohromady takových kilometrů jako za poslední zdejší den.

Přesto se přiblížil hranici své nové odolnosti.

Naštěstí už byl blízko.

Doslova nadosah.

Stál trochu shrbeně na vrcholku krátkého svahu a shlížel do ploché kotliny rozkládající se před ním. Dva, možná tři kilometry daleko od něj se táhl dokonalý písčité val.

A nad ním se vypínalo cosi.

„Tak on je tam?!“

„Proboha!“

„Ten zkurvenej zmetek!“

Nechtělo se věřit tomu, co jim Cortez vyprávěl.

„Jakpak víš, že to tak přesně je?“ vyzvídál Graczyk dotěrně.

„Prostě to vidím, když zavřu oči.“ Cortez se na blondáka odtažitě zadíval. „Volá mě to.“

„Ale...“

„Sklapni!“ vyštěkl Brent.

„Netušíte, jaké to je...“ zašeptal Cortez a opřel se hlavou o stoh plastových krabic.

Závan prachu mu zavlní kolem čela jako lehounký obláček.

Jenkins sestoupil ze svahu a nyní rázoval dlouhými kroky přímo přes střed kotliny.

Stejným směrem, jen o pár metrů vlevo, se souběžně táhly stopy vozidla, které se do této přísně střežené zóny pokusilo proniknout. Byly to pouhé dva dny, ale co všechno se za tu relativně krátkou dobu stačilo přihodit.

U všeho nebyl, to je pravda, ale o všem věděl.

Nepátral po tom jak.

Měl i povědomí o Rostockiho takříkajíc rituální sebevraždě.

Toho byla škoda, ale inženýr si dokázal nakonec svůj osud zvolit sám.

Vzepřel se proti té velké neznámé a vybral si.

Jenkins ho nelitoval ani neobdivoval.

Byl už prost všech primitivních hnutí myslí.

Zbývala jen ta skořápka.

Nový nával neustávající bolesti jím projel jako středověké kopí, ale po chvíli pominul. Snížil se na přijatelnou mez.

On však věděl, že se opět vrátí.

Tahle jistota byla nezvratná.

Bolest a utrpení, které zažíval, byly však něco úplně jiného, než s čím se na tomto místě hladkého písku setkali Brent, Owen, Sanders, Graczyk a Rostocki.

Zažíval zasvěcení.

Pohledem se ujistil, že obě slunce – modré i červené – jsou zhruba ve stejné výši na opačných stranách obzoru.

Jedno vycházelo, druhé zapadalo.

Veden instinktem, který již tak docela nepatřil k jeho lidské podstatě, rozeplnul ušpiněnou a na mnoha místech potřhanou bundu.

Odhalil propadlý a kostnatý hrudník společným paprskům obou hvězd. Opatrně ze sebe ten zbytečný kus oblečení setřásl a upustil ho bez povšimnutí na zem, zatímco nezměněným tempem rázoval dál.

Na chvíli, na pár kroků, sklonil obličej.

Přední část prsou a břicha, od krku dolů až skoro k pasu, měl pokrytou jakousi souvislou organickou vrstvou. Vyrůstalo to přímo z jeho bledé kůže a mělo to kontrastující temně fialovou, skoro černou barvu.

Roztřesenými špinavými prsty s ulámanými nehty polaskal ten na omak měkký cizorodý útvar.

Zachvěl se slastí i bolestivou agónií zároveň.

Stáli nebo seděli kolem Corteze a hltali každé slovo. Zvuky, které splynuly z jeho popraskaných rtů, sebemenší pohyb prstů nebo paží, se snažili pochopit.

Právě se odehrávalo něco, co by si až donedávna neuměli ani představit.

Oni, odchovanci technologické civilizace, by to dokonce ani stínem myslí nepřipustili.

Ale teď byla jiná doba.

Ocitli se v extrémní situaci, na prapodivném světě, a jejich náhled na všudypřítomnou realitu se pozměnil.

Stačilo to k tomu, aby uvěřili.

To bylo významné.

Prostřednictvím Cortezova tichého hlasu a zavřených očí zažívali to, co on, a také byli v blízkosti Jenkinse, který zpočátku náležel mezi ně.

Patřil mezi ty šťastlivce, kteří přežili nehodu vesmírné lodi, kdy přes dvě stě sedmdesát lidí brutálně zemřelo, většinou rozsekáno na kusy.

Šťastlivce?

Pcha! Teprve nyní chápali, v jak krutém omylu těch šestnáct dní žili.

Brent a Owen byli bledí jako křída, Sandersovi a Graczykovi drkotaly zuby jako v zimnici.

Cortezovi se scvrkla tvář do podoby masky pralesního šamana.

Tvrdá a tuhá jako dřevo železného stromu.

Jenkins dorazil k přesně ohraničenému úpatí valu a naposledy se zastavil.

Trochu se zapotácel, ale zde, tak blízko u cíle jeho pouti, se mu energie rychle obnovovala.

Otisky pneumatik nechal za sebou, ale Owenovy krivolaké šlápoty jej stále následovaly.

Až sem.

I když věděl, že se tomu svalnatému chlapíkovi podařilo ve skoro nezlomném vypětí vydrápat skoro až do poloviny šikmé hráze, jeho stopy končily přesně na spodní linii dvacet metrů vysokého valu. Dál už byl písek dokonale hladký, bez jediné chybičky či nerovnosti.

Neexistoval ani náznak toho, že se někdo pokoušel vylézt nahoru ve snaze odhalit tajemství skrývajících se za hrází vytvarované z nestabilního a sypkého materiálu, jakým písek bezesporu byl.

Všechny stopy jednou zmizí, pomyslel si nevědomky.

Za chvíli vystoupá nahoru, překoná posledních pár metrů.

V tomto vesmíru mu nezbývalo udělat už nic jiného.

Blížil se konec.

Věděl to s naprostou, mrazivě přesnou jistotou.

A byl s tou skutečností dokonale smířený.

Mozek mu, jako mnohokrát předtím, zaplnily zvuky a pestře barvitě vjemy, o kterých si nebyl nikdy bezezbytku jistý, zda jsou skutečné nebo jde o dokonalý klam jeho vlastní zrádné představivosti.

Snad byl i ještě trochu zvědavý.

Snad.

Bolest se vracela. Tentokrát bude silnější než kdykoliv předtím.

Vědomí se mu kamsi propadalo.

Špínou zčernalé prsty zabořil křečovitě do měkkých částí sevřených dlaní, ale tuto bolest už necítil.

Modré slunce, červené slunce. Tmavá noc přispěchá za pár hodin.

Jako vždy bude hodně dlouhá.

Slabě vydechl a uvolnil se.

V posledním matném záblesku ho napadlo, že pokud kdy ještě spatří na této planetě zrod nového dne, nebude v něm – bývalém správním úředníkovi Jenkinsovi – nejspíš vůbec nic lidského.

„Jak to, že dokázal projít, a my tehdy ne?!“ vypísl Sanders.

„Protože jste ještě nebyli připraveni.“

„Prokrista, takhle nemluv!“

„Ptal ses.“

„Bud' laskavě zticha, Sandersi!“ houkl Brent. „Co je s Jenkinsem?“

„Leze ke koruně valu... pomalu,“ řekl s obtížemi Cortez.

„Jo? A už bude nahoře?“ naklonil se Owen se zájmem dopředu.

„Zatím je zhruba tam, co ty.“

„Máme to všichni!“ nedal se Sanders odradit. Jenkins ho totiž zajímal ze všeho nejmní. „Jako on odejdeme k té věci?“

„Je to dost pravděpodobné,“ pootevřel Cortez víčka.

„Mám strach!“

„Já už ne.“

„Cortezi?“ zamumlal Owen netrpělivě.

„Ano, jistě...“ Tmavooký se uvolnil, znovu si opřel hlavu. „Ještě pár metrů a bude tam.“

„Je něco vidět? Jak to vypadá?“

„Zatím nic moc, řekl bych. Vy jste viděli skoro to samé.“

„Jak to, že nemáš strach? Vždyť já jsem úplně podělanej.“ Sanders si prohrábl mastnotou slepené vlasy.

Novodobý pirát otevřel oči úplně dokořán. Byly tak jasné a pronikavé. „Měl jsem, ale teď už ne. Já nikam nepůjdu, nic mě nedostane... a to jednou provždy.“

„Cortezi!“ zaúpěl Brent.

„Stojí na vrcholu.“

„No a?!“ skoro vykřikl Owen. Zvědavostí byl napnutý jako ocelová pružina.

Cortezovi se strašlivě zkroutila tvář, celý se roztrásl. Pak záchvat pominul.

Rozhlédl se po čtyřech mužích, kteří mu viseli na rtech. „To byste nepochopili...“

A zhroutil se dozadu.

Přepadl na stranu a svalil se z bedny na zem.

Sanders se k němu vrhl, nadzdvihl mu hlavu.

Cortez se odmítavě zavrtil.

Uvolnil sevřenou pěst, na písek se vykutálela prázdná hnědá tuba z nerozbitného plastu.

„Kdes to proboha sebral?“ vyjekl Brent, když ji uviděl.

„Dělej něco, musíme ho zachránit!“ skoro žebal Sanders.

Tmavooký se pousmál koutky úst.

„Spolykal jsem... všechno.“

„Co to do prdele je?“ zkoumal Owen lahvičku bez štítku.

„Něco jako kombinace drogy a léku pro uvolnění svalového napětí. Jestli to má komplet v sobě, nedá se mu pomoci.“

„Ale přece... vyzvrátit, nebo tak něco!“

„Kdepak, je to příliš silné a podle všeho si to vzal už hodně dávno.“ Brent se zatvářil omluvně.

„Proboha, proč?!“ zamumlal Sanders zničeně.

Cortez mu pohlédl do očí. „Nechci se stát něčím... jiným.“

„To je pitomost.“

Jakoby ho neslyšel. „Nechci do pekla, ale bojím se, že se tam stejně dostanu.“

Zhluboka vydechl a zemřel.

„Zbabělej hajzl!“ zaryčel Graczyk. „Von to fakt zabalil!“

„Pár minut,“ zamručel Owen zklamaně. „Blbý dvě tři minuty a mohl nám všechno dopodrobna popsat. Podělaná smůla, že ještě chvilku nevydržel.“

Sanders zavrtěl nechápavě hlavou, zatlačil Cortezovi oči a položil mu hlavu jemně do písku.

Brent poodešel od ostatních.

„Bylo nás osm a teď jsme už jenom čtyři!“ zařval směrem do pouště.
„Ještě ti to nestačí?!“

Odpovědi se samozřejmě nedočkal.

Vyprahlá krajina ubíjená spalujícím žářem byla tichá.

Vyčkávající.

„Nemáme nic, jenom tyhle zbraně a tenhle pitomej krám!“

Brent kopl do zaprášené pneumatiky. „Žádné pořádné nástroje, spojení... kde je ta zkurvená civilizace se všema svejma užitečnejma hejblátkama a pomůckama? Pořádnějma strojema, robotama a skvělejma technologiema? No, kde?!“

Zvrátil hlavu k obloze barvy chromované ocele. „Proklínám tohle místo!“

Sanders se cítil mizerně.

Byl večer šestnáctého dne od havárie jejich lodi a události se zdály směřovat ke všeobecné záhubě.

Nakonec Corteze pohřbili do mělké jámy a na nízký rov navršili vrstvu kamení.

Sebrali jeho samopal a vrátili se do lodi.

Venku neměli co pohledávat. Čekat na první hvězdy bylo zbytečné.

Sanders sáhl pod složenou deku, odhodil ji a do klína si položil brokovnici. Podíval se na mechanický ukazatel stavu nabití trubicového zásobníku, mírným stažením závěru vzad zkontroloval nábojovou komoru. Obsahovala jednotnou střelu v bílé plastové nábojnici.

Další náboje měl po ruce.

A protože se všichni ukládali ke spánku, přichystal se i on.

Netoužil po něm, ale zároveň doufal, že se z něho neprobudí.

Cítil ji ve vzduchu.

Výhružku.

Příslib končící stezky.

Tady a teď.

Brzy.

„Stejně si myslím, že to od něj byla zbabělost,“ prohlásil Graczyk neochvějně.

„Naopak,“ odušil Sanders. „Kdybych měl tolik odvahy jako on, udělám to samé, a hned.“

„Táhni někam!“

„Bojím se umřít.“

Velitelský můstek pretoriánské fregaty vypadal ve složitě se prolínajících stínech prázdně a náhle i opuštěně.

Zbývající muži se instinktivně stáhli blíž k sobě, i když málokdo z nich prohodil víc než pár stručných vět.

Nebylo si co vysvětlovat.

„Důkladně jsem v duchu probral naši situaci,“ řekl po dlouhé době uvážlivě Brent.

„A k čemu jsi dospěl?“ přehodil Owen kamínky z dlaně do dlaně.

„Měli bychom odtud vypadnout. Čím dřív, tím líp.“

„No konečně!“ vydechl svalovec.

„Zbyla nás polovina z původního počtu a nic dobrého nás tady nečeká.“

„Jenže ani nikde jinde,“ oponoval Sanders rozumně a ukázal na blednoucí skvrny na svých pažích. „Pokud se ukáže jako pravdivá teorie o recidivním průběhu nákazy, nemáme před sebou víc než pár dní.“

„Správná námitka,“ přisvědčil Brent. „Dost možná, že to nebude mít žádný smysl, ale já si chci přinejmenším vybrat svůj čas a místo, v tom budeme zjevně zajedno.“

„Kurva,“ přitakal Graczyk.

„Rozhodně ne v tomhle vrakovišti,“ řekl Owen.

„Mít nad sebou oblohu plnou hvězd by bylo příjemné,“ souhlasil Sanders.

Brent se zvedl, došel k hlavní konzoli a vyňal ze čtecího zařízení stříbrnou destičku. „Nevím, jak na nás ta věc působí, ale čím dál od ní budeme, tím bude určitě její vliv slabší.“

„Jasan!“ praštil Owen pěstí do podlahy. „Ujedeme tomu, a co nejdál.“

„Naserem těm prašivcům, co nás v noci otravují, rovnou do krku!“ zachechtal se Graczyk. „Doufám, že se tím množstvím hnusu zadusej!“

„Kam?“ zeptal se Sanders.

„Na sever podél zlomu. To se mi jeví jako nejpříhodnější směr.“

Hned se cítili veseleji. Dokonce se jim i ulevilo, jako by z nich spadlo neviditelné, ale nepřijemně těžké závaží.

„Hned zítra?“ rozhlédl se Brent.

„To je bez debaty,“ prohlásil Owen nadšeně.

„Dohodnuto.“ Brent na potvrzení svých slov mrštil záznamovým diskem do kouta místnosti, kde se s lupnutím roztříštil na několik úlomků.

„Něco vody ve vozidle je a trochu jsme taky nechali v kanystrech u vchodu,“ připomněl Sanders.

„Nabereme čerstvou,“ řekl Brent. „Na nejnutnější věci a potraviny by nám měly stačit tak dvě cesty.“

„Neodtaháme tam něco už teď?“

„Raději ne,“ odmítl Owen. „Je hodně pozdě.“

„Ráno bude času dost,“ řekl Brent.

„Už aby to bylo,“ povzdychl si Graczyk. „Nemůžu se kurva dočkat, až nabereme kurs a vypadneme odsud.“

„Nejsi sám,“ uchechl se Sanders.

Náhle se cítil povzneseně a lehce.

Jakoby nic nebylo problém.

Starosti a zlé předtuchy, kterými se zabýval ještě před půl hodinou, odpluly kamsi do pozadí.

V noci se za zavřenými dveřmi začaly opět ozývat ty kradmé zvuky.

Neznámí návštěvníci byli nablízku a nikdo ze čtyř mužů nedokázal zamhouřit oka.

„Chci pryč!“ zamumlal Sanders a ještě těsněji obejmul pušku, kterou svíral vsedě mezi koleny.

„Dočkáš se,“ odpověděl Brent a už poněkolkáté se podíval na plochý náramek, jež měl na pravé ruce. Jako předešlou noc, ani tuto je žádný ze senzorů nevaroval.

Nesnášel záhady!

V duchu znovu probral plán ústupu.

Světlo nad hlavním panelem zablikalo. Zvuková kulisa za dveřmi zesílila.

„Měl jsem pocit, že energie ještě nějakou dobu vydrží,“ zvedl hlavu Owen.

„To já taky,“ řekl Brent. Vstal, zkontroloval ukazatel napětí a stiskl několik funkčních tlačítek.

Slabá zářivka bez varování zhasla a už se nerozsvítila.

Velitelský můstek zahalila neprostupná temnota.

„Odstrihli nás!“ zaznělo od neviditelného Sanderse.

„Jak by to, proboha, dokázali?!“

„Mě se neptej!“

Owen a Graczyk rozsvítili baterky.

Zespondu nasvícené tváře trosečníků získaly na vzhledu zatracených duší, které čeká cesta do nejspodnějších pater pekelného království.

„Je tu ještě další náhradní zdroj,“ řekl Brent.

„Kde?“

Voják nahlas polkl. „Venku na chodbě. Musí se zapojit v té velké rozvodné skříni.“

„Nic takového,“ odmítl Owen. „Těch pár hodin vydržíme.“

„Do hajzlu!“ nakopl Graczyk křeslo na stanovišti střeleckého operátora.

„Hlavně pozor na dveře!“ řekl Brent a přesunul se do výhodnější polohy, odkud měl lepší rozhled.

„Jsou bezpečné,“ snažil se Owen všechny uklidnit. „Změnil jsem přístupový kód... pro všechny případy.“

Škrábání na kov zesílilo.

„Pokud nepoužijí výbušniny,“ ušklíbl se Brent. „Ve skladech jich musejí být tuny.“

„To snad ne,“ zadoufal Sanders.

„V nic bych nedoufal raději.“

Sustění a nezřetelné harašení nepolevovalo.

Jako by ve zvláštním významu říkalo: Čekáme tu na vás!

Dvakrát nebo třikrát na krátký čas utichlo a poskytlo vystrašeným mužům chvilkovou naději, aby se po pár minutách vrátilo a uvrhlo je do ještě hlubšího pocitu marnosti.

„Panebože, pomoz nám!“ zaprosil Sanders.

Graczyk se v dusném oparu ticha zlomyslně uchechtl.

DEN SEDMNÁCTÝ

Venku byla noc, velkému modrému slunci chyběla k východu hodina, ale pro trosečníky skrývající se na velitelském můstku pretoriánské fregaty začal nový den.

A zdálo se, že v něm půjde o hodně.

„Je čas,“ řekl Brent pochmurně.

Ta nikým nechtěná, ale zároveň toužebně očekávaná chvíle byla tady. Připlížila se jako nezvaný host a už zůstala.

Ačkoli šlo o jejich životy, přesto se tvářili jako středověcí odsouzenci těsně před naražením na kůl, kteří vědí, že jiná alternativa než tato v celém nekonečném vesmíru není.

Osud jim opět míchal kartami před očima takovou rychlostí, že jej nestíhali sledovat.

„Strčte někdo do Graczyka, on si klidně spí.“

Sanders se natáhl a krátce s blondákem zatřásl.

Brent rozdělil věci těch, kteří už s nimi nebyli. Hlavně zbraně a munici.

Graczyk a Owen si vzali po brokovnici, Brent samopal, Sanders pistoli dávno měl.

Rozhlíželi se s určitou lítostí a nostalgií po kapitánském můstku, který jim v posledních dnech sloužil za útočiště.

„Nějaké připomínky, dotazy?“ zeptal se Brent. „Máte poslední šanci.“

Zarostlé tváře neodpověděly.

„Dobře, fajn.“ Slabě pokývl hlavou, jako by to předpokládal. „Jdeme na to!“

Přesunuli se ke vchodu, utvořili sevřenou skupinku ježící se zbraněmi.

Brent je naposledy přelétl pohledem. „Hlavně se nikde, ať se děje co se děje, nezastavujte. Pořád v pohybu, pamatujte!“

V několikasekundové odmlce se zaposlouchali do ticha, které na chodbě panovalo.

„Zámek?!“

„Odblokován,“ oznámil Owen.

Brent, který stál přesně proti dveřím, založil pažbu pušky do ramene.

„Světla!“

Baterky držené pod předpažbími se naráz rozsvítily. Záře bylo tolik, že museli přimhouřit oči.

„Co jsme si, to jsme si, jo?“ zamumlal Graczyk k Sandersovi.

„Dobře,“ přistoupil na tu nečekanou omluvu Sanders.

Chvilé na přivyknutí a...

„...otevřít!“

Sanders po Brentově pravé ruce zprudka trhl za masivní madlo a ocelové dveře se s ostrým prasknutím zarazily o boční stěnu.

Prsty na spouštích se zachvěly, ale nikdo na chodbě nečekal.

Brent se posunul tak, aby měl výhled na obě strany lomeného koridoru.

„Čisto, jdeme!“

Rychlým poklusem vyrazili do temného bludiště lodi.

Spojovací chodba, koridor, schodištěm o palubu níž a zase do koridoru. Tunely plné nehybné techniky, krátké spojky mezi sekcemi, pak servisní chodba a známé vyústění tří chodeb.

Brent skupinku zastavil a pomocí vysílače v náramku na ruce zajistil všechny detonátory. Také odstranil dráty natažené přes vchod do servisního tunelu.

„Tak nevím...“ mumlal si pro sebe a vrtěl hlavou.

„Možná vede z fregaty i jiná cesta a my jsme na ní nepřišli.“ Owen přemýšlivě nafoukl tváře.

„Takových možností je,“ povzdechl si Brent a otevřel masivní dvířka dokořán.

Po dlouhé noci se najednou koupali v záři vycházejícího modrého veleobra.

Nad ranní krajinou panoval klid a mír.

Sešplhali trhlinou v trupu a naskládali svoje věci a vaky na korbu vozidla.

„Ještě jednou tam a zpátky a už nás tady nikdo nikdy neuvidí,“ zamnul si Sanders ruce.

S prázdnými vaky na zádech vyrazili pro potraviny a vodu.

Bleskově vybrakovali sklad proviantu a přesunuli se k zásobníkům s vodou.

Naplnili kanystry a gumové vaky, rozdělili si je mezi sebou a vydali se na poslední cestu k východu. Metr za metrem se blížili k dennímu světlu a relativní svobodě.

Nic je neohrožovalo, ale i tak jim nervozita prýštila doslova z každého póru.

Zalykali se dusným vzduchem a pachem vlastních nemytých těl.

Brent vnímal nejprve jen šumění krve v uších a zběsilé bušení srdce. Nečekal, že by se dostali z vraku fregaty bez problémů, a měl pravdu. Sám se sebou by vyhrál sázku. I bez Corteze poznali, že nejsou v tmavých chodbách sami.

„Pohromadě!“ zasykl Brent, když vycítil, že se skupinka začíná rozpadat. „Nezpomalujte!“

„Je to v hajzlu,“ zaskřehotal sevřeným hlasem Sanders.

„Projdeme, věř tomu!“

„Zatím se neprojeví, třeba nás nenapadnou,“ snažil se uklidňovat Owen ze zadní pozice.

Graczyk drtil mezi stisknutými zuby tiché nadávky.

Zahnuli do chodby a po schodech sestoupili o palubu níž.

Zbývalo dvě stě metrů.

Krátká nebo také nekonečná vzdálenost.

Záleželo na tom, jak se to bralo.

Obtížení nákladem sotva dechu popadali. Pot se jim lil do očí, ale nikdo nebyl ochotný ani na sekundu sklonit zbraň, aby si od zběsilého štípání ulevil.

Brent, který šel na špici, držel samopal. Automatickou pušku měl pověšenou na zádech, protože kratší zbraň se v úzkých chodbách dala snáze ovládat.

Na okraji zorného pole, tam kam záře svítilen nedosáhla, se začaly míhat nezřetelné obrysy.

Jako cáry mlhy prudce se pohybující v poryvech silného vichru.

„Postřílíme je, svině,“ zachroptěl Graczyk.

„Ne!“ odmítl Brent.

„Proč, kurva?“ zkřivil blondák vztekle rty.

„Chceš je provokovat? Je jich mnohem víc než nás!“

„Jdi do hajzlu!“ Graczyk sice mířil puškou do chodby, ale spoušť nestiskl.

Další odbočka.

Sto padesát metrů.

„Pozor, je to tady!“ zařvali Brent i Owen zároveň.

Útok přišel ze všech stran současně.

Cosí se k nim blížilo a voják konečně vystřelil. Krátkou trojtrannou dávku a po ní ještě jednu. Vzápětí uslyšel zprvu váhavé výstřely ostatních, které se nakonec slily v rachotivé staccato přehradné palby.

Křik, řev, nadávky.

Šedavý pohyb se vyhoupl ze stínů nalevo.

Přesně cílená dávka ho musela zasáhnout, ale on se hnál pořád dál.

„Táhni do hajzlu!“ pomyslel si Brent a znovu stiskl spoušť.

Opar zvláštní polotmy těsně vedle něho prořízly i Graczykovy výstřely.

To něco zmizelo z dosahu světla pod skladovou galerií.

Koutkem oka zachytil vpravo a vlevo další útočníky. O tom, co se dělo za jeho zády, se mohl dohadovat jen podle intenzity dunivého rachotu krátkých a dlouhých dávek.

Rozestupy mezi nimi se začaly rozpadat.

„Nezastavujte se!“ řval jako pominutý.

„Polezte blíž, ukažte se!“ zaryčel Owenův hlas. „Já čekám!“

Brent zpomalil, aby ho mohli dohonit. Pohyboval ústím své zbraně ze strany na stranu, jak kopíroval místa, kudy procházeli.

Pohyblivé stíny se stáhly.

Z úzkého bočního průchodu náhle vyrazil matný obrys.

Sotva se stačil natočit a vystrčit před sebe samopal jako záštitu, a už to do něho narazilo.

Byl to první takhle těsný kontakt.

Panebože! pomyslel si ohromeně.

Kdysi to asi musel být člověk, ale nyní z něj mnoho nezůstalo.

Neuvěřitelné rozedrané cáry oblečení, cizí maska napodobující tvář, nelidské oči.

Silný zápach.

Úplně automaticky sebou trhl dozadu a ucítil závan vzduchu kolem tváře, jak smrtka mávla ostře nabroušenou kosou.

Protentokrát měla špatný odhad.

Trochu se zkroutil, aby získal místo, a současně šklubnutím zvedl hlavě nahoru.

Jejich pohledy se na nepatrný okamžik střetly, když zmáčkl spoušť.

Rachot, plameny, cinkající příval nábojnic, škubající se zbraň.
Vědomí stažené do tenkého zaměřovacího paprsku.

Cosi Brenta udeřilo do boku, ale on nepřestal tisknout spoušť, dokud s cvaknutím úderníku nedošly náboje.

Blesková výměna zásobníku. Prázdný si hodil za blůzu, neměl čas strkat jej do sumky na opasku.

Cosi leželo odmrštěné u zdi. Nehybné a zplihlé do beztvaré hromádky.

„Kurva!“ zařval kdesi Graczyk a Brentovi nad hlavou proletěla jasně červená čára stopovek.

Nesrozumitelné ječení, ohlušující zvuk, poletující světla a do očí štípající kouř výstřelů.

Do zorného pole mu vplul Sandersův obličej pokrytý cákanci čehosi tmavého a lepkavého.

Bleskově se ohlédl.

Byli stále všichni, ale postup skupiny se viditelně zpomalil.

„Jdeme, jdeme!“ snažil se vše urychlit. „Dělejte!“

Blížila se široká odbočka, tam směřovali.

Pár sekund, několik metrů. Naštěstí byla prázdná.

„Prašiví zkurvenci!“ oddechoval Graczyk zprudka.

Owen a Sanders si vyměnili zásobníky.

Brent sáhl dozadu na opasek a strhl z poutek dva červeně označené, jemně perforované válečky.

Pojistky s cinknutím odskočily.

Rozmáchl se a hodil oba zápalné granáty zpět do hlavního koridoru.

Utíkali ztěžka chodbou a byli skoro na jejím konci, když se ozvala dvojice dutých bouchnutí.

Oranžové světlo, hučení ohně.

Skončilo to? Nikdo je nepronásledoval.

Sestoupili o další palubu níž. Ještě dvě tři odbočky a dostanou se k servisnímu tunelu, který je odvede k trhlíně v lodním plášti.

Přízraky se na ně sesypaly těsně před vstupem do tohoto průchodu. Na křižovatce tří chodeb bylo mnohem méně místa než v hlavním koridoru, takže vypukl chaos.

Někdo začal křičet bolestí, odražené střely létaly s pronikavým hvízdáním tak blízko, až bylo s podivem, že nikoho nezasáhly. Podlahu

pokryly zrádně kluzké nábojnice a šedaví tvorové se hrnuli snad odevšad.

Brent věděl, že to bude jejich konec, pokud okamžitě nevypadnou. Proto se přitočil k nejbližšímu Graczykovi, uchopil ho za límec a smýknul s ním k polootevřenému průlezu do servisního tunelu.

„Musíme pryč, padej!“ zařval mu do ucha.

Poslechl i Sanders. Owen se postavil k ocelovým dveřím a kryl jejich ústup.

Došly mu náboje, nenamáhal se s výměnou zásobníku.

Pustil automatickou pušku, která mu zůstala viset na řemenu přes prsa, strhl ze zad brokovnici, protočil ji v rukou a vypálil do každé chodby shluk velkých wolframových broků.

Brent vystřelil, udělal krok dozadu a málem zakopl. Vyrovnal ztracenou rovnováhu a zády se přitiskl ke stěně.

Jenže co se povedlo jemu, Sandersovi se nepodařilo.

Upadl nešťastně na bok, brokovnice mu vyletěla z prstů a sklouzla po podlaze daleko od něj. Druhá ruka se mu zkroutila pod tělem, kosti nevydržely tlak a zlomily se. Jejich prasknutí nebylo naštěstí v hluku boje slyšet.

Brent zahlédl na zlomek sekundy bolestí zkroucenou tvář, prosebné oči, a pak už jej obklopili útočníci.

Doslova se na něho sesypali.

„To nééé!“ zařval Graczyk a pokusil se mu vrhnout na pomoc.

Owen ho však popadl a vtáhl za sebou do úzké chodbičky. Bránil se, kroutil, ale nebylo mu to nic platné. Svalovec ho nepustil.

Brent vklouzl hned za nimi. Vyprázdnil polovinu zásobníku v dlouhé dávkce do hromady podivně nehmotných těl a odjistil granátomet.

Popoběhl a v místě, kde se tunel lomil do pravého úhlu, se zastavil. Mávl na Owena, vyklonil se zpoza rohu a vystřelil.

Nečekal na výsledek a utíkal pryč.

Ohlušující detonace a tlaková vlna žhavá jako dech draka ho dohnala po pár krocích. Obrova dlaň ho udeřila naplocho do zad, zdvihla ho do vzduchu a mrštila jím vpřed. Po pár metrech ztěžka dopadl, několikrát se převálil a zůstal otřeseně zírat do stropu. Do obličeje mu vletěl oblak hrubého prachu.

Otřeseně se sebral a sledoval, jak Owen vleče pokřikujícího Graczyka pryč.

Podlaha se otrásla, chodbou se neslo drásavé skřípání, jak se tuny nestabilního kovu vlivem silného výbuchu pohnuly.

Když upadl, zlomil si ruku a kolem něho se vyrojily přízraky, vnímání se mu rozmazalo do plochého pásu, který jakoby zčásti probíhal mimo něj.

Zvuky, pohyby, jeho vlastní panický strach tlumeně klouzaly po sférické bublině, jež ho obklopovala, ale nedokázaly se pod tu neviditelnou, ale pevnou slupku dostat k němu.

Vzdáleně si uvědomoval záplavu střel, které trhaly vzduch těsně nad jeho hlavou, ucítil, jak mu cosi horkého zaplavilo spodní polovinu těla.

Naneštěstí dřív, než vybuchl Brentův granát, pochopil, že je kamsi vlečen.

Do tmy, tváří k podlaze.

Na sekundu se objevilo oslnivé světlo, plameny a střepiny vyvržené výbuchem proletěly chodbou.

Všechno se protočilo, tlaková vlna s ním udeřila o stěnu.

Přišel o sluch.

Viděl, vnímal, ale zvuková kulisa se nenávratně vytratila.

Přízraky se rozletěly jako chomáče dýmu, ale pak se zase vrátily.

Světlo zmizelo, následovaly nárazy a smýkání v naprosté temnotě.

Nevěděl, jak dlouho to trvalo.

Ztratil pojem o čase i vzdálenosti.

Nakonec se ocítl v jakési místnosti. Odněkud do ní pronikala trocha rozptýleného světla.

Kdoví, v jaké části pretoriánské fregaty byl.

Pomalu, vysloveně neochotně se donutil otočit.

Bolest ve zmrzačené ruce byla spíš jakousi špatně čitelnou připomínkou. Co na tom, že mu z předloktí trčí ostré úlomky kostí.

Byli tu s ním.

Sanders chápal, že někde udělal zásadní chybu, za kterou s největší pravděpodobností zaplatí.

Teprve nyní přijde to pravé.

Ale netušil co.

Brokovnici ztratil, ale pistoli v pouzdře na stehně stále měl.

„Na to ani nemysli,“ zašeptal mu v mysli strašidelně nehmotný hlas.

Byla to jeho vlastní slova?

Přesto na to myslel. Musel se o to pokusit, jinak neměl moc na vybranou.

Slabé dvě vteřiny, malý zlomek času.

Musel se zabít.

Tak jako Rostocki, tak jako Cortez... tak jako to udělají všichni ostatní.

Pokud v sobě naleznou dost odvahy.

Dopřej mi trochu času... prosím tě!

Všemocný však nebyl toho dne příznivě naladěný.

V první chvíli ho napadlo, že do něho něco narazilo.

Udělal doslova salto a udeřil zátylkem o nepoddajnou palubu.

A o desetinu sekundy později ho zasáhl drtivý úder do obličeje.

Jeho síla ho nadzvedla a odhodila na zvláštně tvarovanou stěnu, po které se bezmocně svezl. Dusivý vzduch plný mrtvolné plísně a rozkladu mu obalil hlavu lepkavou vrstvou.

Rej rozžhavených jisker mu zakryl vidění, ochromující bolest zatemnila mysl.

Neomdlel, ačkoliv k tomu mnoho nechybělo.

Po chvíli se vzpamatoval natolik, že dokázal odlepit hlavu od zaneřádné podlahy. Jedním okem se snažil rozhlédnout kolem sebe. To druhé bleskově zakryla obrovská opuchlina, která se mu rozlila po levé tváři od brady po čelo. Cítil, jak mu z nosu a z úst tečou pramínky teplé krve. Ztěžka se nadechoval, v přeraženém nose mu ošklivě hvízdalo a bublalo. Od tepavé bolesti se mu udělalo zle, z rozbouřeného žaludku mu do úst vyšpláchly pálivé žaludeční šťávy. S obtížemi a pouze pravým koutkem ochromených úst je vyplivl a s nimi se zbavil i zbytků tří rozdrčených stoliček.

S veškerým vypětím se ztěžka nadzvedl, zdravou rukou se opřel o podlahu. Svět se s ním točil, potřeboval získat větší stabilitu.

Další útok naštěstí nepřicházel.

To mu dávalo určitou šanci.

Pistole mu sice vypadla z ruky, ale její obrys viděl ležet zhruba dva metry daleko.

Trochu se naklonil, zachrchlal a vyplivl chuchvalec hořkoslané krve. Provazec tmavých slin mu stekl na roztrhané tričko.

Bože, ta strašná bolest!

Myšlenky mu bláznivě skákaly a vířily v přepestrém kolotoči.

Opatrně, jako by byl ze skla, zvedl paži a velice zlehka se dotkl levé tváře.

Mimo jiné měl zlomenou i lícní kost.

Tady končily všechny stezky.

Sandersovi to bylo jasné.

Neodbytný krok času se zpomalil, každý zlomek sekund trval roky. Chvěl se jako křišťálová kapka rosy na konci stébla trávy, než sklouzl a uvolnil místo pro další. Korálky navlečené na nekonečnou nit. Hvězdy kroužily po vesmírných drahách, světy se rodily a zase umíraly, braly s sebou do zapomnění stovky civilizací.

Sanders se vrhl stranou a současně hmátl po pistoli.

Ne však dost rychle.

Dohnal je až u trhliny.

Graczyk a Owen už stáli pod lodí a házeli poslední věci na přeplněnou korbu.

„Musíme se vrátit, Sanders tam zůstal!“ naléhal blondák.

„Ne,“ ucedil Brent a zhluboka se nadechoval ještě studeného nočního vzduchu. „Po tom výbuchu tam nezbylo nic.“

„Hajzle! Měli jsme mu pomoci!“

„Že zrovna ty máš takový starosti,“ namítl Owen.

„Byl bez šance,“ řekl Brent. Očima spočinul na dělové věži, která vystupovala z obrysu lodě vysoko nad ním jako polozapuštěný krunýř obří želvy.

Naskočili do vozidla, Owen se vecpal za řízení a prudce vyrazili.

Lebka povalující se v písku sledovala jejich chvatný odchod skrze nehybné oční důlky, v nichž se krčily neproniknutelné stíny. Odcházeli a zanechávali ji zde v její opuštěnosti.

A s Cortezovým hrobem i Rostockiho rozbitým tělem zakrytým plachtou.

Ujeli takových šest set metrů, když Brent ukázal zpět.

„Lezou ven,“ zahulákal.

Moc toho v prudkém ranním slunci vidět nebylo, ale nikdo nepochyboval, že je to pravda.

„Dej jim to sežrat,“ vytáhl Graczyk zpod pytlů dlouhé hranaté pouzdro a podal ho Brentovi.

„Zastav!“ křikl voják na Owena.

Když vozidlo se smýknutím zabrzdilo, Brent seskočil ustoupil stranou, hodil si pouzdro odpalovače na pravé rameno a vyklopil obličejový zaměřovač. Trvalo to pár vteřin a byl připravený. „Pozor... pálím!“

Ze zadního konce trubice vyšlehl dvoumetrový snop ohně a raketa vyrazila k označenému cíli, naváděná neviditelným laserovým paprskem.

Vzdalující se svist, kouřová stopa a silná nálož vybuchla nad horní polovinou trhliny v plášti bitevní lodi pretoriánské gardy – chlouby koloniální armády.

Silně se zablesklo, objevil se hřibovitý oblak rudočerných plamenů a teprve potom s trosečníky zacloumala tlaková vlna.

„Nabít!“ křikl Brent. Zbraň z ramene ani nesundal.

Graczyk přiskočil a vložil do raketometu štíhlou střelu, pojistky odpalovače ostře zacvakaly.

„Nabito!“

Ohnivá exploze vykvetla těsně pod tou první.

„Další!“

„Poslední!“ Blondák odhodil prázdný přepravní obal.

Reaktivní střela vyrazila ke krátkému letu a Brent ji pozoroval skrz zaměřovač, dokud výbušná hlavice nevykonala své zákázonné dílo. Pak upustil nepotřebný raketomet do písku.

„Tohle je snad na nějakou dobu zpomalí,“ zadoufal.

„Pokračujeme!“ mávl rukou Owen.

Brent a Graczyk naskočili a vozidlo opět vyrazilo. Směřovali šikmo k obrovskému srázu, aby se vyhnuli hustému pásu trosek, a poté se hodlali stočit ve velkém oblouku k severu.

Pryč z toho hnusného a nebezpečného místa.

Vzhůru za snad trochu lepším osudem.

Nemluvili, zaobírali se svými myšlenkami.

Owen se zaťatými zuby vybíral tu nejlepší a nejsjízdnější cestu, Brent a Graczyk se drželi a vyrovnávali nejhorší nárazy přenášené nekvalitně odpruženým podvozkem.

Byli povznesení, plní očekávání.

Přestože byli už jenom tři.

Vozidlo na sluneční pohon přeskočilo v plné rychlosti malý, sotva dvacet centimetrů vysoký písečný přesyp, ale rám svařený z kovových profilů a trubek hlasitě zaskřípěl.

Owen sundal nohu z plynu, ale v tom se přední náprava propadla do hluboké prachové jámy. Předek traktoru se zprudka zabořil do země, zadek vyletěl do výšky. Graczyka, Owena a Brenta nečekaný náraz vymrštil spolu se všemi jejich věcmi do vzduchu.

Ještě než se zvířený prach usadil, muži se sbírali, potlučení, ale živí.

„Je někomu něco?“ vyptával se Brent ustaraně.

„Ne...“ mumlal Owen a třel si naražený vršek hlavy.

„Kurva, to byla šlupka!“ kašlal Graczyk a držel se za žebra.

„Vůbec jsem ji neviděl,“ řekl Owen, když obcházel zkoumavě vozidlo.

„Tohle neopravíme,“ kopl Brent do utržené přední nápravy.

„Je to víte kde,“ vydechl Graczyk sklesle.

Owen se zkroutěně opřel o pokroucený solární panel.

Nevraživě pohlédl zpátky k pretoriánské fregatě, jejíž trup byl i v rozechvělém, časně dopoledním vzduchu dobře patrný.

Pouhých šest kilometrů.

To bylo k vzteku.

„Vyrážíme pryč,“ ozval se Brent nesmlouvavě.

„Ale kam, ty chytřej?!“ vyštěkl Graczyk. „Zkurvená smůla, nikdy se jí nezbavíme!“

Vojákovy oči zaletěly ke skalnatému srázu, který se tyčil napravo od nich.

Owen pochopil. „Vylezeme zpátky nahoru.“

„A použijeme ty výbušniny, co našel Garrett,“ doplnil Brent.

„Odpálíme za sebou svah, takže už tam nedokáže nic vyšplhat. Tím získáme nějaký čas k dobru.“

„Pokud neuměj létat, potrvá jim, než najdou jinou cestu nahoru,“ řekl Owen a sbíral svoje věci.

„Proč vlastně?“ zamumlal Graczyk rezignovaně.

„Chci odsud, proto!“ zaslechl ho Brent.

Blondák na to nic neřekl. Jednoduše se podřídil.

Šlapali v neměnném usilovném tempu plochou krajinou, potili se a ztěžka dýchali. Vzali s sebou opravdu jen to nejnnutnější, ale i tak se pod váhou nákladu, který vlekli, pěkně prohýbali.

Brent se co chvíli zastavil, přiložil si k očím dalekohled a pozoroval jím fregatu.

Zatím žádné hrozící nebezpečí nezahlédl.

Pod patu bezmála nebetyčného srázu dorazili dřív, než se velká spalující hvězda vyhoupla nad jeho okraj. Bylo to namáhavé lezení, které nešlo nijak uspěchat, takže netrvalo dlouho a Brent při jedné ze svých obhlídek pouště zachytil dalekohledem rychlý pohyb. Když na to samé místo lépe zaostřil, neuviděl nic jiného než kamení, trosky a písek.

Přesto tam byli.

Šli po nich.

Hon bez pravidel započal.

„Dělejte, zaberte!“ popoháněl znervóznělého Graczyka a Owena.

V poslední třetině nestabilního svahu se zastavil a podal Owenovi skoro všechny svůj náklad. Nechal si pouze obě dlouhé zbraně, opasek, bandalíry s municí, a na oplátku převzal skoro třicet kilogramů plastické trhaviny v látkovém pytli s popruhem.

„Co děláš?“ zeptal se s obavou Graczyk, zatímco si utíral obličej zbrocený potem.

„Vy makejte nahoru, kdyby něco, budete mě krýt. Já zatím položím nálože s rozbuškami.“

Strhl si z ruky náramek a podal ho Owenovi.

„K čemu to?“

Brent ukázal za sebe dolů na pláň. „Jestli to nestihnu, prostě to odpal. Co spadne, to spadne; snad to bude stačit.“

„Počkáme na tebe,“ zavrtěl hlavou Owen.

„Hovno,“ odsekl Brent. „Vždyť to víš. A teď už padejte!“

Graczyk s Owenem se umíněně vlekli šikmými traversy do skoro kolmého srázu, zatímco Brent vytipoval pět klíčových míst pro uložení plastické trhaviny.

Všechny pětadvacetidekové balíčky opatřil dálkově ovládanými rozbuškami a rozdělil je, jednotlivé velké balíky svázal tenkým

ohébným drátem. Potom se postupně přesouval z jednoho rizikového úseku ke druhému.

Zajišťoval se pouze slabým lanem, funěl extrémní námahou a prsty mu vyčerpáním začaly vypovídat poslušnost.

Zrovna, když je tolik potřeboval.

Pospíchal, jak jen dokázal, dolů pod sebe se raději vůbec nedíval.

Snažil se nerozptylovat, všechny myšlenky a obavy jednoduše vytlačil z hlavy.

Musel se dokonale soustředit. Stačila maličká chybička nebo selhání a jeho akce by vyšla naprázdno.

Když Owen a Graczyk dosáhli vrcholu, doslova se zhroutili. Zatímco blondák vyčerpaně ležel na zádech a sípavě chroptěl, Owen se odplazil k okraji propasti, připravil automatickou pušku a odklopil krytky na výkonném elektronickém zaměřovači. Z kapsy na stehně vytáhl miniaturní odpalovací zařízení, nasadil si ho na ruku a aktivoval jej.

Skrze jemnou optiku skrytou v masivním tubusu přehlédl tenkou linii jejich vlastních stop, která se vinula po pláni jako had.

Na nepatrný okamžik si vychutnal to fascinující panorama, v myšlenkách se s ním rozloučil.

Vrhl poslední pohled na tu spoustu mrtvých lodí.

Pak se zaměřil na úpatí srázu.

Brent uložil čtvrtou nálož a přesouval se k poslední vyhlédnuté pozici.

Graczyk se doplazil vedle Owena a naklonil se nad hlubinou.

„Opatrně!“ varoval jej svalovec, ale vyrušit se od pečlivého pozorování nenechal. „Nebo se to s námi utrhne.“

„Vidíš je?“ zabručel Graczyk.

„Jo,“ ucedil Owen.

„Stihne to?“

„Doufám. Pro jistotu se vrať a přenes všechny věci o takových dvě stě metrů dál. Pro jistotu, rozumíš?“

„Jasně,“ přisvědčil Graczyk bez námitek a obezřetně se stáhl.

Brent ještě ani nezačal s hloubením díry pro uložení nálože a přízraky dosáhly úpatí srázu.

Owen je ze svého místa na kamenné plotně, která nepatrně vyčnívala nad okraj propasti, viděl jako rozmazané šedavé obrysy.

Tak rychle se pohybovali.

Tuto vadu mohl korigovat úpravou, tedy snížením velikosti proměnného zvětšení zaměřovače, což by sice odstranilo nepříjemné průvodní efekty letmého pohybu, zvětšilo zorné pole, ale zase skoro vyloučilo možnost je zahlédnout.

Zdálo se, že mají pro existenci v pouštní krajině přirozené mimikry.

Tak do prdele pohni! nabádal Brenta v duchu.

Ale prozatím mlčel. Nechtěl ho ještě víc znervóznit.

Kolik zbývalo času, deset minut?

Brent zahrnul otvor a udusal ho.

V namáhaných plicích mu hvízdalo, z levého boku mu vystřelovala ostrá bolest.

Jako do ruda rozžhavená jehla.

Narovnal se a bleskově se podíval za sebe.

Výrazně pociťoval jejich přítomnost.

„Kde jsou?!“ zařval s obavou.

„Šplhají k tobě!“ uslyšel Owenovu odpověď.

„Kurva, do hajzlu!“ vyletělo mu z úst.

Bez ohlížení vyrazil se supěním k zubaté koruně zlomu. Drápal se, přeskakoval kameny, překonával riskantní úseky.

Nyní záleželo pouze na rychlosti.

Přesto věděl, že ho dohánějí.

Málem šlel.

Jemné chloupky na zátylku bolestivě trnuly, podivný puch se mu doslova dral do nosu.

Jakoby je slyšel pár metrů za sebou.

Rozbité ruce a omlácená kolena ho brněly, ale Brent si nedovolil zpomalit.

Musel to dokázat.

Nad hlavou mu práskl výstřel, poté druhý.

To byla Owenova zbraň.

„Odpal to!“ zachroptěl Brent a přeskočil úzkou trhlinu.

Uvolněné kameny se s rachotem kutálely do propasti.

Graczyk si lehl vedle Owena a sledoval Brentův běh o život.

„Věci jsem odnosil,“ řekl.

„Bezva,“ sykl Owen a znovu vypálil.

Zaduněla rána, zavlnil prach, z hrany srázu sjela menší lavina písku.

„Zásah?“

„Nevím... pochybuju.“

„Počkáme?“

Owen zaváhal.

„Nejspíš jo,“ řekl po mučivých třech sekundách.

Brentovi zbývalo posledních padesát metrů.

„Dobře,“ přisvědčil Graczyk bez mrknutí oka a připravil si samopal.

„Slyšíte...?“ zaznělo zesponu přerývaně. „Zmáčknete to!“

Owen slabě zavrtěl hlavou, ale neodpověděl.

„Makéééj!“ zařval Graczyk.

Támhle byli! Jeden, dva... rovnou tři.

Owen přenesl zlehka záměrnou, vyrovnal podvědomě korekci vzdálenosti a plynule domáckl spoušť.

Puška ho koplá do ramene, prázdná nábojnice se zatřpytila v dopoledním slunci a s cinknutím dopadla do písku.

Z balvanu o sto metrů hlouběji se zaprášilo, odražená střela ostře a nepřijemně zahvízdala.

„...je to rozkaz!“ zaslechli Brentův nezřetelný hlas.

„Nacpi si ho do prdele,“ zamumlal Owen.

Graczyk se uchechtl.

A najednou byl Brent nahoře.

Převalil se přes ostrou hranu oddělující náhorní plošinu od čtyřsetmetrové propasti.

„Padejte, kreténi...!“ zachroptěl s vyvalenýma očima a obličejem nachově fialovým od šíleného fyzického výkonu, který právě předvedl.

Owen a Graczyk se vymrštili a hnali se za ním.

„Zabij je... všechny!“ doslova zavyl Brent a vysílením padl do písku.

Owen se otočil a stiskl vystouplou plošku na střední části náramku.

Předlouhou sekundu se nic nedělo, v nastalém tichu každého ze tří mužů napadlo, že něco selhalo. Pak se však země zhoupla jako bouřlivá vlna, dutě a hluboce to zadunělo, do nebe vyletěl hustý oblak prachu. Pískem kolem nohou se jim rozeběhla síť jemných trhlin a přinejmenším sedmdesát metrů dlouhá vrchní část srázu se majestátně odlomila a za obrovského buráčení se zhroutila do propasti.

„Do prdele!“ vydechl Graczyk, když se řev kamenného přívalu uklidnil a země se přestala křečovitě chvět.

Šedohnědý prach zastínil slunce jako obří džin vypuštěný z kouzelné lampy, miniaturní laviny písku syčely jako klubka nejjedovatějších hadů, když se řítily z vrcholu nové hrany do obrovité hloubky.

Owen poklekl a s puškou zacílenou ke srázu čekal, jestli některý z přízraků náhodou nepřežil a neobjeví se nahoře.

Graczyk přinesl láhev s vodou a dal naprosto vyčerpanému Brentovi napít.

„To bylo o fous,“ zašklebil se křivě.

„Říkal jsem...“ vydechl Brent.

„Sklapni,“ umlčel ho Owen rázně a vstal. „Bud’ rád, jak to dopadlo.“

„Já jsem,“ řekl voják zmoženě a natáhl se na záda. Z krabičky vyndal několik tablet energetického koncentrátu a postupně je spolykal.

Owen se odplížil, aby zkontroloval výsledek exploze.

„Tudy už nikdo nevyleze,“ oznámil, když se vrátil. „Dvě třetiny výšky zbyla jenom kolmá stěna, cesta na planinu je dokonale uzavřená.“

„To ty zmrdy snad odradí,“ utrousil Graczyk a pořádným odplivnutím se pokusil zbavit prašné příchuti na jazyku.

„Dejte mi pět minut, než se z toho dostanu,“ řekl Brent a nadechl se z poslední kyslíkové láhve, kterou měli.

„Kolik kurva chceš, kámo,“ řekl Graczyk uvolněně.

Sotva se vlekli.

Klesající a stoupající vlny za sebou jdoucích mělkých údolí nebraly konce. Jako by šplhali po nekonečném schodišti tajemných obrů. Škobrtali mezi kamením, podrážky zvedaly obláčky prachu. Vaky na zádech a zbraně v rukou neuvěřitelně ztěžkly. Graczyk dvě hodiny před západem slunce zakopl a narazil si ošklivě koleno a loket. Nyní při každém kroku syčel bolestí jako přetlakový ventil, kulhal a vztekly nadávky nebraly konce.

Jenže jejich pomalému postupu to na rychlosti nepřidalo.

Tvrdé a bodavé denní světlo získalo měkčí odstín a oni s každým protáhlým hřebenem doufali, že konečně zahlédnou nějaký příhodný

úkryt na noc, aby pak plni zklamání opět sestupovali do vyschlého koryta, po kterém je čekal výstup do dalšího kamenitého úbočí.

Nálada padala k bodu mrazu stejným tempem, jakým jim ubývalo posledních zbytečků sil. Brentovi se podlamovala kolena, Owen mechanicky šlapal a Graczyk chvílemi vypadal, jako by s nimi ani nebyl.

„Seru na to!“ zařval blondák, když s hekáním vyšplhal na úzký vrchol a zjistil, že před nimi leží další stupeň horského schodiště.

Brent pohlédl na nebe. Také on toho měl plné zuby.

„Ještě jedno,“ donutil se procedit přes okoralé rty.

„Táhni do prdele!“ zavrčel Graczyk, ale přesto vykročil ze svahu.

Bylo stále nepříjemné horko, obrovský kotouč modrého slunce jim nesmiřitelně sálal do zad, i když s nastupujícím večerem ztratil hodně ze své palčivé intenzity. Navzdory pokrývkám hlav se zdálo, že jim nemilosrdné slunce vysouší mozky přímo přes lebeční kosti. Jako by měli v hlavách zaraženy stovky rozžhavených trubiček, kudy vzácná vlhkost unikala do přesušeného ovzduší.

Po zdolání tolika kopců drolivého šterku sotva viděli.

Proti odraženým paprskům nepomáhaly ani ochranné tmavé brýle.

„Jebu na celej zkurveneĵ vesmír!“ zaječel Graczyk a zahrozil pěstí do vzduchu.

Příhodný úkryt nikde, zase jenom pusté kamení a písek.

„Musíme ještě přes tohle údolí,“ řekl Brent.

„Končím,“ prohlásil Graczyk rezolutně. „Neudělám ani půl kroku!“

„Tohle je poslední, fakticky. Vidiš támhle tu skálu? Poznávám ji, protože je tak zvláštně nakloněná. Za ní narazíme na hluboké koryto, kterým jsme procházeli tehdy v noci. Tam určitě nějakou příhodnou jeskyni nebo díru najdeme.“

Chtěli mu věřit. Opravdu moc. Netoužili po ničem jiném než zalézt na klidné, snadno chráněné místo a mít dnešek definitivně za sebou.

„Nekecáš?“ zavrčel Graczyk. Vojákův tón ho nepřesvědčil.

Brent si ve skutečnosti jistý nebyl. Skálu si pamatoval, museli těsně kolem ní projít, to ano, ale jak blízko byla od vyschlé řeky, to netušil. Byl si spíš jistý svou intuicí, na tu sázel.

„Je to tak,“ podpořil ho Owen bez mrknutí.

„Vážně?“ řekl blondák a utřel si předloktím obličej. „Jestli kecáte, tak vás oba střelím do kolen. Dělejte si pak, co chcete.“

„Nevyhrožuj,“ utrousil Owen.

„Běda jak ne!“

Brent vyndal z opaskového pouzdra navigační přístroj a aktivoval velký displej na jeho přední straně.

„Ty se s tím krámem pořád taháš?“ podivil se Graczyk.

„Koukej, měl jsem pravdu, je to ta skála,“ řekl voják a vrazil mu ploché pouzdro do ruky. „Není to nijak zázračně přesný, ale pořád lepší než nic.“

„Dobře, dobře... máš pravdu,“ ustoupil blondák a přístroj rychle vrátil.

Krok za krokem stoupali do protáhlého svahu. Namáhavě dýchali, pot se z nich ve večerní výhni jen řinul. Jazyky se jim v ústech lepily na vyschlá patra, každé polknutí provázela ostrá bolest v prachem rozedřeném hltanu.

S prvním ochlazením vzduchu se ještě dobrou půlhodinu nedalo počítat.

Graczyk byl nahoře první. Snad mu tu trochu sil navíc dodával jeho vztek.

„Tak kde je...?!“ zaryčel.

Brentovi pokleslo srdce.

Vždyť přece...

Zastavil se a rozhlédl po krajině. Linka pradávného koryta ho však přímo udeřila do očí. Vinula se zpoza posledního šedého kopce v předhůří napravo, dobré tři kilometry daleko. Graczyk ji nemohl spatřit, protože zíral upřeně doleva. To chvilkové zmatení mohlo vzniknout tím, že se vraceli z mírně odlišného směru, než kterým původně šli.

„Támhle!“ ukázal Owen.

„Kurva drát...“ zabručel blondák a přimhouřil oči. „Docela daleko, ne?“

„Zvládneme to,“ řekl Brent a v duchu měřil vzdálenost.

„Hodina pitomý chůze – plus mínus, to bychom měli do tmy skousnout,“ řekl uvážlivě Owen.

Graczyk nakonec váhavě přikývl.

A tak se šlo dál.

Bylo to trochu snazší, protože viděli cíl své cesty. Zatínali zuby, sporadicky proklínali rozbolavělé a vyčerpané svaly, snažili se nemyslet

na tepavou bolest ve spáncích. Mechanicky kladli nohu před nohu ve zdánlivě nekonečném rytmu jednotvárných kroků.

Byla před nimi poslední prašná rovina.

NA IDEÁLNÍ ÚKRYT narazili téměř okamžitě.

Tmavý otvor jeskyně, který kdysi vyhloubil v mohutném skalisku dravý proud, se na ně zubil umrlčím šklebem už ze slušné dálky.

Posledních pět set metrů se doslova potáceli.

Byli bez sebe vyčerpáním.

Graczyk odhodil vak, pušku, samopal a opasek. Brent a Owen odložili pouze nepohodlné pytle.

Rozhlíželi se, vstřebávali dojmy.

Před nimi se zdvihal strmý úsek pohoří plný rozeklaných skal, zatímco za zády, odkud právě přišli, se do šíře táhla zvlněná krajina, která dosahovala až k tektonickému zlomu.

Vchod do nevysoké jeskyně byl částečně zavalený drobnějšími kameny, a ačkoli o pár set metrů dál bylo vidět další tmavé otvory, rozhodli se, že zůstanou zde.

Odstranili pár větších balvanů ze vchodu a ostatní upravili do tvaru jakési předprsně, která je měla chránit před případnými nevítanými návštěvníky. Vyčistili zem u zadní šikmé stěny jeskyně a rozprostřeli tam svoje tenké spací pytle.

Vodu, zásoby a většinu výstroje uložili hned vedle nich.

Pak už si mohli odpočinout.

„Abych řekl pravdu, zmáhá mě to,“ utrousil Owen těsně poté, co se trochu najedli. Hleděl nepřítomně k zvlněnému obzoru a pohazoval si v dlani černými kamínky.

Brenta to chrastění nerozčilovalo. Zvykl si.

Mírně zavrtěl hlavou, a ačkoli to dělal nerad, párkrát se zhluboka nadechl z tlakové lahve, která mu ležela u nohou.

Žádná velká změna se samozřejmě nestala. Alespoň, že to otravné hučení v uších polevilo.

Velké slunce se dotklo horizontu a změnilo svou jinak nevýraznou barvu do sytě červené. Nebe zaplálo odstíny tepenného krvácení.

Bylo to nezvyklé představení.

„Koukněte na to,“ řekl Graczyk.

„Prach,“ usoudil Brent. „Ve vzduchu se vznáší jemný pouštní prach, proto ta barva.“

„Jak by se tam dostal, když nefouká vítr,“ namítl Owen.

Brent se zarazil, ale pak pokrčil rameny. „Vím já?“

„Je to znamení,“ pokýval hlavou blondák.

„A čeho asi?“

„Konce,“ pronesl naschvál hodně hlasitě Graczyk.

Brent se rozhlédl po obloze a zamyslel se. „Možná, že se zkusím naučit modlit.“

„To uděláš jedině dobře.“

Na tmavnoucím sametu zářila dvě slunce.

Jedno – velké a nafouklé jako monstrózní balón – mizelo z dohledu, druhé – malé a scvrklé jako vyschlý ořech – šplhalo do nadhlavníku.

Obě však byla krvavě rudá.

Graczyk, na kterého padl los s první hlídkou, se usadil u vchodu do jeskyně.

Brent mu předtím, než si lehl, podal dalekohled.

„Dávej fakt bacha,“ varoval ho. „Jde nám o hodně. Neočekávám sice, že by nás cokoliv mohlo dostihnout dřív jak zítra odpoledne, ale člověk nikdy neví.“

„Bez obav,“ ucedil blondák nevrle.

Brent se zarazil, jako by chtěl něco říct, ale pak se raději odvrátil.

Bylo to jako mluvit do větru.

Brent se s trhnutím probral z ošklivého polospánku, kdy se mu zdálo, že se k němu cosi hrozivého blíží.

Hvězdy svítily tvrdým světlem broušených brilliantů a červený kotouček se dokutálel do tří čtvrtin své nebeské dráhy.

Chlad pouštní noci se mu zakusoval do svalů i přes pečlivě zapnutý spacák.

„Pššt!“ přiložil si Owen prst na rty.

V narudlé temnotě z něho zbyl pouze obrys na pozadí hvězd před vchodem do jeskyně. Seděl opřený o plochý balvan, automatickou pušku položenou předpažbím na pokrčeném levém koleni, ukazováček na spoušti.

Brent se nemusel ani příliš rozhlížet po pláni tonoucí v temnotě. Zase to tu bylo.

Podél páteře, odzdola nahoru, mu přeběhly ledové pařáty a zanechaly po sobě neviditelné, ale vytrvale studící otisky.

Zlehka se nadzdvihl a nahnátl svoji zbraň.

„Zdá se mi to?!“ zašeptal.

Owen se dotkl nosu. „Taky je cítím!“

„Proč jsi nás, sakra, nevzbudil?!“

Brent spíš vytušil unavený a pokroucený úsměv.

„Objevili se na začátku naší hlídky, takže jsou tu už poměrně dlouho. Zachovávají si odstup, zatím neprojevují snahu se přiblížit. Proč vás budit?“

„Jdi do prdele,“ zamumlal Brent a úplně se posadil. „Nechápu, jak nás tak rychle dostihli.“

„Já taky ne.“ Owen přemohl chuť dotknout se chlazených černých kamínek, se kterými si tak často pohazoval. Měl je v kapse u kalhot, ale přesto se v duchu jenom zašklebil.

Nic takového.

Graczyk se ve spánku prevalil, několikrát slabě zachrápal.

V naprosté tichosti čekali, ale nic se neobjevovalo, nepřicházelo si pro ně.

Čas hladce plynul a ta spíš tušená cizí přítomnost byla jediným náznakem, neobvyklou indicií čehosi.

Minuta za minutou, snad hodina za hodinou.

Žádná změna.

„Poslyš, lituješ něčeho?“ Owena bylo těžší zaslechnout.

„Cože?“

„No... v životě, tak jsem to chtěl říct. Na konci prý člověka mají takové myšlenky napadat. Taková rekapitulace... vyrovnaní účtů, smíření s existencí, nebo tak něco podobně správného.“

Brent popotáhl vzduch nosem. „A my jsme na konci?“

Owen se ve tmě mlčky usmál.

„Vlastně je to dost pravděpodobné,“ usoudil voják potichu. „Ale abych řekl pravdu, žádnou zvláštní lítost nad sebou necítím. Hodně věcí se dalo udělat jinak, to ano, ale v závislosti na dnešku bych je asi stejně neměnil.“

„Takže žádné zpytování svědomí? To jsem si oddechl.“

Owen opravdu ulehčeně zafuněl. „Už jsem si začínal myslet, že jenom já jsem ten divnej, když mě nic netrápí.“

„Jo, je to naprostá pohoda.“

Oba se velice tiše zasmáli.

Jenže dobrá nálada v nepřátelsky mrazivé tmě jim dlouho nevydržela. Brzy vyvanula a zanechala po sobě trpkou příchut' čehosi nenávratně ztraceného.

Owen zíval, ačkoliv se to snažil utajit.

„Zdřímni si, kdyby něco, hned do tebe kopnu,“ navrhl Brent.

Ani nečekal, že Owen jeho návrh přijme, ale ten se bez protestu natáhl na holou zem za kamennou zídkou a vzápětí usnul.

Prostě mu bylo všechno jedno.

To nebylo dobré, ale Brent s tím nehodlal nic dělat.

Sám pocíťoval naprostou únavu a vyčerpání.

Lhostejnost?

Fyzickou, ale především duševní.

Zaposlouchal se do absolutního ticha, které nepoznal nikde jinde ve vesmíru, na žádném jiném místě, než na tomhle zvláštním světě.

Dokonce nezaslechl ani sebeslabší zvuk od Owena a Graczyka.

Jako by v jeskyni nebyli, jako by už dávno odešli.

Možná, že se propadli do jiného prostoru, do jiné reality.

Červený kotouček se na obloze studeně smál a smál... a smál.

DEN OSMNÁCTÝ

Brent málem vyskočil leknutím z kůže, když si s prvním otevřením víček uvědomil, že zbytek noci prospal.

Blížilo se jitro, nebe nad východním horizontem hořelo nezvykle rudou barvou.

To bylo trochu s podivem, protože atmosférické efekty, jež provázely příchod velkého slunce, bývaly skoro bezbarvé. Zpravidla se objevil světlejší proužek, který se pozvolna rozšířil po čtvrtině oblohy, načež následoval bleskový přechod mezi dnem a nocí. V jednu chvíli ještě panovala téměř tma a v příští minutě nastal rovnou jasný den. Tisíce a tisíce hvězd zmizely ze sametové klenby jako po vyslovení zaklínadla.

Vydešeně se ohlédl po Owenovi, ale tady se nemusel ironických poškleků obávat.

Svalovec se ve zkroucené pozici opíral o stěnu, pravou ruku měl obtočenou kolem pušky a chrápal tak hlasitě, že to muselo být slyšet až na druhé straně vyschlého řečiště.

Brent přehlédln zadní část jeskyně, ale i zde bylo všechno v pořádku. Graczyk se rozvaloval pod zmuchlaným spacím pytlem, který se zdvíhal a klesal do pravidelného rytmu s jeho dechem.

Do prdele se spaním! pomyslel si zuřivě. Jenže rozčilovat se mohl leda sám na sebe.

Vyšel opatrně z ústí jeskyně a rozhlédl se po krajině vynořující se ve světle rodícího se úsvitu. Nic podezřelého neviděl, nezaregistroval ani ten ohavný pocit cizí přítomnosti, pátrající mu ve vědomí. Udělal další tři pozvolné kroky, trochu se protáhl.

Nastala právě ta chvíle, kdy teplota vzduchu stála na nejpříjemnějším rozmezí, nebyla hluboká tma ani nesnesitelně bodavé světlo.

Posadil se na kámen pár metrů od vchodu a s puškou opřenou o kolena vychutnával nejlepší okamžiky z celého dne. Obvyčně si ty vzácné minuty klidu, kdy ostatní ještě spali, užíval, ale dnes tomu bylo jinak. Nedokázal se dostat do té správné nálady.

Natočil hlavu na stranu a skoro vyčítavě se zahleděl na krvavými cákanci poznamenanou oblohu.

Zvětšily se.

Jak by řekl Graczyk: nezdálo se mu to jako dobré znamení.

Vzduch jiskřil napětím.

Očekáváním.

Čehosi.

První paprsky jim přeletěly nad hlavami jako ohnivé šípy, vzduch se bleskově ohříval.

Owen ani Graczyk neviděli barevné svítání, protože se vzbudili teprve, když se modré slunce chystalo vyhoupnout nad zaoblené vrcholky pohoří, pod nímž nocovali.

Nebyl to obvyklý den.

V něčem se nepatrně odlišoval.

„Zapadá to celkem hezky do sebe,“ utrousil Owen bez vysvětlování.

„Co?“ zareagoval Brent poněkud nechápavě.

„Ta spousta lidských kostí.“

„Co je s nimi?“

„Chtěli najít pomoc v horách.“

„Jenže tady žádná záchrana není,“ namítl Brent nepřítomně.

„To nemohli tušit,“ řekl Owen. „Ze stejné neznalosti jsme se my pachtili dolů.“

„Vydrápali se do srázu a pochcípali,“ poznamenal Graczyk s obvyklou přímostí.

Owen se napil. „Třeba i oni utíkali.“

Brent se otrásl.

„Co nás čeká a co nás nemine?“ zeptal se blondák naoko bezstarostně.

Owen pokrčil rameny.

Neměli žádný bezprostřední cíl. Plánovací strategie jaksi selhala.

„Tecora?“ navrhl Brent.

„Proč, kurva?“ ohradil se Graczyk. Představa vysilujícího pochodu do rozpálených prašných kopců ho upřímně vyděsila.

„To nemá smysl,“ zavrtěl se Owen. „Nic nás tam nečeká.“

Brent ze sebe shodil bundu nejen proto, že mu začínalo být horko, ale také, aby se pozorně prohlédl.

Jeho podezření se potvrdilo.

Tmavé kožní skvrny byly pryč.

Ale když zlehka přejel bříska prstů po hrudi, nenahmatal mezi hustým ochlupením rodící se drobné bulky?

Ačkoliv to vlastně čekal, přesto zalapal po dechu a v krku se mu usadil nepříjemně okoralý knedlík.

Owen, který ho sledoval zpod přimhouřených víček, nepatrně přikývl.

Tím byly všechny věci jasné.

Jenže než stačil Brent vyslovit nějaký názor, Graczyk se napjal a ukázal k ohybu mrtvého vádí. „Jsou tady!“

Nedivil se, pouze konstatoval, jako by šlo o úplně obyčejné a všední zjištění, které nezasluhovalo významnější pozornosti.

„Všude kolem... jako v noci,“ řekl Owen potichu a podíval se na klesající svahy napravo, jež se koupaly v oslnivě bílém světle nového dne.

Žádné větší vzrušení nikdo z tří posledních přeživších mužů nepociťoval.

Brent si k očím přitiskl dalekohled.

Ano, támhle!

Žádný konkrétní vzhled. Šedaví duchové v šedavé poušti.

Pořád se pohybovali tak hrozně rychle, ale jakoby po obvodu určité hranice, kterou zatím nemohli překročit.

Nebo nechtěli.

Trosečníci z vězeňské transportní lodi byli obklíčeni. Za zády vysoká skála, před sebou neradostný osud – konec lidského života.

„Co uděláme?“ zeptal se Graczyk a snažil se tvářit statečně.

Pod pravým okem mu nepravdělně pocukával drobný sval.

„Až na nás vyrukou, vezmeme si jich sebou do hrobu co nejvíc,“ řekl Owen melancholicky.

„Já nechci kurva umřít!“ vyštěkl Graczyk křečovitě. V zarostlé tváři dočista zpopelavěl.

„Najednou,“ odfrkl svalovec a prohrábl si vlasový porost vzadu na zátylku. „Život jsi bral, teď o něj pro změnu přijdeš. To je celkem spravedlivý.“

„Hovno! Už jsem říkal...“

„Nemyslíš, že je to jedno?!“ přerušil ho Brent a zvedl tázavě obočí. Setřel náhlý pot z tváře, přitáhl si blíž svou mohutnou pušku. Položil ruku na plastovou pažbu a na okamžik zavřel oči.

„Odsud nás dostane jedině zázrak,“ řekl Owen. „Nic menšího.“

Strach přicházel poznenáhlu.

O to to bylo strašnější a hrozivější.

Nejdříve si ho ani neuvědomovali, tak byli nejistí a otupělí.

Pomalou a polehoučku se vynořil z hlubin jich samých, skrytý za maskou určité rezignovanosti, ale když se dostatečně přiblížil a nabral na síle, vystrčil dlouhé a neskutečně ostré drápy a zaútočil jako lidožravý tygr.

Přirítíl se rychlostí supersonického expresu. Zahalen do řevu rozráženého vzduchu a rázové vlny při překonání zvukové bariéry.

A zahryzl se přímo do živého.

Děs ze smrti, té studnice nedozírné hloubky naplněné po okraj temnou nicotou věčného zapomnění, je škrtil a svíral jako kostnaté pařáty vyschlého umrlce. Jejich sípavý dech stěží pronikal přes hrdla stažená do malinkých škvírek. Zdálo se jim, že se pohybují tuhnoucím rosolem, lapeni do přediva času jako hmyz do obludné pavouci pasti.

Neschopni cokoliv změnit.

Dlaně jim zvlhly kluzkým potem, zbraně se jim chvěly v roztřesených rukou. Návaly ledového chladu střídaly erupce žhavých záchvatů, které je obalovaly od hlavy k patám, zuby samovolně jektaly, stisknuté rty se proměnily v úzké čárky bezkrevného masa.

„Už to nevydržím!“ zaječel Graczyk a udeřil se pěstí do hlavy. „Proč nás nechávaj čekat?!“

„Uklidni se!“ Brent se sehnul pro dalekohled, který mu před chvílí vypadl z bezvládných prstů.

Opět nad sebou získával jakous takous kontrolu.

To bylo pozitivní.

„Pojďte si pro mě...“ zamumlal blondák potichu. „Hajzlové!“ zařval vzápětí, až mu od úst vychrstl proud napěněných slin.

„Vzpamatuj se,“ zavrčel Owen a otřel si dlaně do kalhot.

Svaly na pažích se mu napjaly a zahrály v ranním slunci.

„Zalezeme dovnitř,“ trhl palcem Brent k ústům jeskyně.

Graczyk se náhle bezhlavě rozeběhl do pouště.

„Proboha, stůj!“ zahulákal Brent, div si nestihal hlasivky, ale přitom se nepohnul ani o centimetr. „To nedělej!“

Blond’ák asi po padesáti metrech zpomalil, chvíli ještě zvolna šel, aby se nakonec zastavil. Otočil se a celý se schoulil.

„Nic horšího mě potkat nemůže.“

Sotva ho zaslechli.

„Ne, to ne...“ zamumlal Brent.

„Neblázni, vrať se!“ zavolal Owen a ostražitě sledoval zvýšenou aktivitu mezi vzdálenými balvany.

„Sbohem,“ mávl rukou Graczyk.

Brent a Owen bezmocně sledovali blond’áka, jak váhavě odchází a přitom hýčká samopal v náručí jako malé dítě. Šel bezduše, jako porouchaný robot, dokud ho přízraky neobklopile a nezalily jako mlžnatý příliv kalné tekutiny.

Pak – a teprve možná až tehdy – si uvědomil, co provedl, protože nad planinou se rozlehl jeho vriskavý jekot plný nepopsatelného děsu.

Zarachotilo několik váhavých výstřelů.

„Udělej s tím něco!“ vyhrkl Brent sípavě. „Nenechej jim ho!“

Owen poklekl a zalíčil, levý loket opřel o koleno. „Jak daleko?“

„Čtyři sta metrů?“ odhadl vzdálenost voják, zatímco blond’ákův ryk pulzoval a zařezával se do uší.

„Tři sta pětasedmdesát,“ upřesnil Owen.

„Vidíš ho?“

„No... chvílema.“

„Snaž se!“ Brent skoro zaprosil.

Vytrénovaný ukazováček pohne lučíkem spouště na krátké, ale smrtící dráze. Uvolněný úderník narazí do dna nábojnice, zápalka vznítí hlavní prachovou náplň a ta vyšle střelu polygonálním vývrtem devadesát centimetrů dlouhé hlavně. Automatická útočná puška sebou trhne, z jejího ústí vybaveného účinným kompenzátozem vyšlehně plamen a současně třeskne zvuk výstřelu.

Desetigramová střela s průbojným wolframovým jádrem zasáhla zmítajícího se Graczyka přesně do zátylku. Pronikla kostí a změnila mu mozek v chuchvalec kašovitě hmoty, která ušima a skrze oční jamky vystříkla v mocných proudech do vzduchu, aby nakonec vylétla z rozdrčených tkání ven přesně mezi jeho očima.

Vyhazovač zachytí kouřící nábojnici, zpětný pohyb závěru ji vymrští z výhozného okénka na boku zbraně a nový náboj je ze zásobníku podán do nábojové komory. Jednoduchý funkční cyklus je ukončen, výkonná armádní zbraň je znovu připravena ke střelbě.

Zlatavě se lesknoucí nábojnice zazvonila o kámen, odrazila se a zastavila se Owenovi těsně u boty. Vzal ji do ruky a sevřel kolem ní prsty.

Byla tak horká.

„Díky,“ zašeptal Brent.

„Ideální podmínky,“ pokrčil Owen rameny, jako by se nejednalo o nic světoborného.

Přes zaměřovač sledoval, jak se stíny rozprchly a na písku zůstala ležet osamocená tmavá hromádka.

Úder zklamání a špatně definovatelné zlosti je málem srazil na kolena.

I když jejich podprahové napojení zatím téměř neexistovalo, tenhle pocit byl tak obludně silný, že jejich vědomí rozpáral jako blesk z čistého nebe.

„To jsme... neměli dělat,“ zachrčel Brent.

„Dobře jim tak,“ dostal ze sebe Owen.

A z náhlého popudu předvedli to jinak zbytečné gesto používané frajery z celého vesmíru; plácli rozevřenými dlaněmi navzájem o sebe.

Na to se přízraky daly do pohybu směrem k nim.

„Jdou si pro nás,“ ucedil Brent.

„Hotoví miláčkové,“ uchechtl se Owen. „Začínal jsem si už myslet, že se samou nudou zblázním.“

Oba muži se stáhli ke vchodu do svého kamenného útočiště.

„Dáme jim to sežrat?!“

„Ještě chvíli,“ zdvihl ruku Brent a prudce mávl. „Teď!“

Spustili zuřivou palbu.

Brent chladnokrevně kropil planinu krátkými dávkami, případné úkryty likvidoval přesnými zásahy z granátometu.

Owen spíš pálil jednotlivými, ale rychlými výstřely.

Výbuchy tříštivých granátů byly neskutečně hlasité, a nejspíš díky jejich zkázonosnému účinku útok zakolísal a posléze se váhavě zastavil.

„Tak pojďte, vy zmrdi!“ hulákal Owen posměšně. „Dostanu vás... dostanu!“

Jako když mu zatáhnou před očima červenou oponu. Zásobník po zásobníku mizel v nenasytných hlavních. Brent nestíhal dobíjet podvěšený granátomet.

Pár minut dlouhých a rozvleklých jako staletí.

„Stačí, dost! Přestaň!“ plácl Brent Owena do ramene. Dunivá ozvěna se odvalila řečištěm, zatímco rachot střelby jim stále ještě zněl v uších.

Prach vznášející se těsně nad zemí, dým stoupající z rozpálených hlavní a závěrů.

Desítky a desítky lesklých nábojnic roztroušených po písku rozhazovaly nazlátlá prasátka velkého slunce.

„Proč do toho sakra nejdou naplno?!“ obhlížel Owen podezíravě bezprostřední prostor před jeskyní.

„Času mají dost,“ usoudil Brent.

Dobil granátomet a nyní plnil vystřílené zásobníky.

„Víš, jak mi to připadá?“ zeptal se Owen s dalekohledem přitisknutým k očím.

„Jak?“ zvedl hlavu voják a zarazil do pušky nový zásobník.

„Máloco se dá rozeznat, ale mně připadají spíš jako lidé, než cokoli jiného.“

„Chtěl jsi říct bývalí lidé, ne?“ přikývl Brent. „Vlastně je to nejpravděpodobnější. Dva nebo tři dny a budeme to samý, takže se dočkáš, jestli zrovna po tomhle tolik toužíš.“

„Hmm... Myslíš, že ty původní někdy uvidíme?“

„My dva asi ne.“ Brent se pohodlněji usadil za předprsní.

„Kdoví, jestli vůbec existují.“

„Kdoví...“ řekl voják potichu.

Owen překvapeně vydechl.

„Copak?“ vytušil Brent nepřijemnost.

„Nebudeš mi věřit, ale jeden z nich má snad na sobě Jenkinsovy hadry! Do prdele! Chceš se mrknout?“

„Ani ne,“ odmítl Brent.

Svalovec se podrbl nejistě na nose. „Co když je to fakt on?“

„Není o to méně nebezpečný.“

Owen se zatvářil zamyšleně. „Mám mu poslat jednu včelku na dobrou noc?“

„Neprovokuj je, ať máme pár minut klidu.“

„Oni čekají.“ Owen podal dalekohled Brentovi, ale ten jej odložil.

„Já vím.“

„Co s náma bude dál? Roztrhají nás? Vysají? Seberou nám duši?“

Voják se bez stopy veselí strojeně usmál. „Moc jsi v mládí čuměl na holovizi.“

„Kdybych se odsud dostal, už ani koutkem oka se na ni nepodívám.“

„Kdyby chyby...“

Owen nasadil vážnější tón. „Dávají nám vybrat. Něco jako čas na rozmyšlenou.“

„Ano.“

Svalovec zprudka a dlouze vydechl. „Už mám jasno.“

Brentovi se tentokrát nepodařilo dostat na rty ani zdání přijatelně vypadajícího úsměvu.

„Já taky.“

Slunce žhnulo jako posedlé, proměněné v ohromnou spalující kouli bělostného plamene vysoko na bezbarvé obloze.

„Nadešel čas,“ utrousil Owen bezvýrazně.

Barva ze sluncem sežehlého obličeje se mu skoro vytratila. Celý zestárl a zešedivěl, tváře se mu propadly, oči zářily z tmavých kruhů jako dvě zapomenuté bludičky.

„Skoro,“ potvrdil Brent nezávazně.

„Jsi připravenej?“

„Na tohle se člověk nemůže nikdy úplně přichystat.“

„Hlavně zas nezačínej!“ Owen založil pažbu pušky do ramene, pomalu se otáčel.

Stáli před jeskyní, obtěžkáni zbraněmi a municí.

Pokud snad ještě mohla existovat nějaká naděje, nyní se definitivně vypařila.

Nezbylo po ní nic.

„Kdyby se všechno tak parádně nezmršilo,“ prohodil Owen násilně klidným tónem, „a my se dostali tam, kam jsme se dostat měli, to znamená do Lefortova, a dali se dohromady, mohli jsme tam udělat parádní díru do světa.“

Brent se podíval do toho předčasně zuboženého obličeje plného strupů a hlubokých vrásek. „Beru to jako kompliment.“

„Na nás dva by ten podělanej kus skály hned tak nezapomněl.“

„Jo, vytřeli bysme všem zrak, nebo je nakopali do prdele; podle situace.“

Owen se chtěl zašklebit, ale nešlo to.

Už ne.

Brent sundal z opasku dva poslední ruční granáty. Jeden podal Owenovi, druhý si nechal.

„Víš, co s tím udělat?“

„Schovám si ho na poslední ohňostroj.“

„A jak ho odpálit?“

Svalovec hlasitě polkl. „Bez obav.“

„Jen jsem se chtěl ujistit.“

„Horký konec, co?“

„Kdo by si to byl pomyslel.“

Brent si naposledy přešel rukama po kapsách.

Z pouzder na opasku vytáhl dalekohled a satelitní navigační přijímač. Pohlédl na ně a pak je odhodil ke vchodu do jeskyně.

„Už je nebudeme potřebovat.“

Jakoby si na něco vzpomněl, sáhl Owen do kapsy kalhot, vyndal z ní tři černé ohlazené kamínky a s jemným zaváháním je upustil na zem.

Voják a nájemný vrah si pohlédli do očí.

Rozuměli si beze slov.

V tichu, které získalo na bezmála mystické vážnosti, si podali ruce.

Symbolické gesto rozloučení, krátký, pevný stisk ztvrdlých dlaní.

Hvízdavé nadechnutí, pohled do rozpálené bezútěsné pouště.

V tetelícím se dopoledním vzduchu vyčkávaly šedavé přízraky.

Němá otázka.

„Tak do toho...!“ zakřičeli dokonale jednohlasně.

A rozeběhli se vstříc svému osudu.

Konec

Vesmír je pro lidstvo příliš nekonečné a příliš cizí místo, než aby jej bylo někdy schopno plně pochopit. Ne vždy také musíme nutně přijít každé záhadě, kterou před nás postaví, na kloub.

R. Blackmore